JOE ABERCROMBIE

fără îndurare

NAUTILUS

NAUTILUS

fantasy

JOE ABERCROMBIE

fără îndurare

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Cuprins

PARTEA A II-A 5
Spre nord 7
Puţină clemenţă 19
Deci asta e durerea 46
Pas cu pas 61
Vorbe în vânt 75
O chestiune de timp 89
Cicatrice 112
Furiosul 134
Până la ultimul om 151
Giuvaierul tuturor oraşelor 164
Noroc 186
Sub ruine 210
Nepotriviţi 234
Întoarcerea eroului 254
Slabă consolare 275
Ţinuturile înalte 293
Vizita 311
Cam scump 324

Spre Marginea Lumii 334
Înaintea furtunii 352
Întrebări 361
Pe poziții 378
Pedeapsă pe măsură 425
Sălașul de piatră 439
Înapoi în țărână 453

Mulțumiri 461

PARTEA A II-A

„Nu este pregătit de luptă acela care nu și-a văzut niciodată sângele curgând, nu și-a pierdut niciodată dinții sub pumnul adversarului, sau nu a simțit niciodată greutatea dușmanului deasupra sa."

ROGER OF HOWDEN

SPRE NORD

Copoiul rămăsese întins pe burtă, ud până la piele, încercând să nu se mişte, dar nici să nu îngheţe. Se uita printre copaci spre vale, la armata lui Bethod. De acolo, de unde stătea, nu reuşea să vadă prea multe, ci doar o bucată din drumul de peste coama dealului. Îndeajuns, totuşi, cât să-i vadă trecând pe ţăranii-soldaţi, cu scuturile pictate în spinare, cu zalele lucindu-le de zăpada topită, cu sulițele ţinute sus printre trunchiurile copacilor. Rânduri-rânduri mărşăluind cu pas constant şi hotărât.

Chiar dacă erau destul de departe, tot îşi asuma un risc considerabil urmărindu-i. Căci nimeni altcineva pe lumea asta nu era mai prevăzător ca Bethod. Avea iscoade pretutindeni. Pe versanţi şi pe culmi, oriunde îşi închipuia că s-ar putea ascunde cineva care să observe ce pune la cale. Trimisese câţiva oameni la sud şi pe alţii înspre est, nutrind speranţa că aceştia vor putea induce în eroare orice eventual urmăritor. Dar nu reuşise să-l păcălească pe Copoi. Nu şi de data

aceasta. Bethod se întorcea pe același drum pe care venise. Spre nord.

Copoiul trase cu putere aer în piept și slobozi un oftat prelung și jalnic. În numele morților, ce obosit era. Se uită la siluetele micuțe printre ramurile de pin. Toți anii ăștia îi pierduse făcând pe iscoada pentru Bethod, stând cu ochii ațintiți asupra dușmanului pentru el, ajutându-l să învingă în luptă, ajutându-l să devină Rege. Cum nici în vise nu visase Bethod că va deveni. Pe de-o parte, putea spune că se schimbase totul. Pe de altă parte, totul rămăsese la fel. Iată-l acum, cum stătea nemișcat, lungit pe burtă în mocirlă, cu gâtul țeapăn de cât și-l încordase să urmărească armata lui Bethod. Cu zece ani mai bătrân, dar absolut deloc mai fericit sau mai prosper. Nici măcar nu-și mai putea aduce aminte ce ambiții avusese. Dar cu siguranță că nu visase niciodată să facă ce făcea acum. Să stea în toate rafalele astea de vânt, în toată ninsoarea, în toată mocirla. Să fie martor la toate aceste bătălii, la toate aceste marșuri, la toată această risipă. Logen murise, și Forley murise, iar acum lumânarea celor rămași ardea prea repede.

Ursuzul se furișă lângă el printre arbuștii înghețați, se propti într-un cot și se uită și el la țăranii lui Bethod.

– Îhî, grohăi el.

– Bethod se îndreaptă spre nord, șopti Copoiul.

Ursuzul încuviință din cap.

– Are iscoade pretutindeni, dar nu e nici urmă de îndoială că merge spre nord. Ar trebui să-i spunem lui Treicopaci.

Altă bâțâire din cap.

Copoiul se întinse pe pământul ud.

– Am început să obosesc.

Ursuzul ridică o sprânceană.

– Toată truda asta, și pentru ce? Nu s-a schimbat nimic. De partea cui suntem acum? întrebă Copoiul arătând cu mâna spre oamenii care se chinuiau să înainteze pe drumul înnămolit. Ni se pretinde să ne luptăm cu toți ăștia? Când vom ajunge să ne odihnim?

Ursuzul ridică din umeri și își țuguie buzele ca și când ar fi reflectat asupra răspunsului.

– După ce murim?

Iată crudul și tristul adevăr.

Copoiului i-a luat ceva vreme ca să-i găsească pe ceilalți. Nu erau acolo unde ar fi trebuit să fie. De fapt, nu se îndepărtaseră prea mult de locul unde îi lăsase. Pe Dow îl văzu primul. Sătea pe o piatră mare, cu obișnuita-i mânie pe chip, și se uita urât într-o râpă. Copoiul se apropie de el și văzu despre ce era vorba. Patru soldați din Sud se chinuiau să coboare peste pietre, înceți și neîndemânatici ca vițelușii nou-născuți. Tul și Treicopaci îi așteptau sus, destul de nerăbdători.

– Bethod se îndreaptă spre nord, spuse Copoiul.

– Bravo lui.

– Nu te miri?

Dow își trecu limba peste dinți și scuipă într-o parte.

– A cotonogit toate clanurile care au îndrăznit să se pună cu el, s-a autoproclamat Rege într-un ținut care nu cunoscuse regi, a plecat la război împotriva

Uniunii și îi dă na-na la cur. Nemernicul ăsta a întors toată lumea cu fundu-n sus. Nimic nu mă mai poate surprinde la el.

– Aha, oftă Copoiul gândindu-se că tovarășul lui are dreptate. N-ați ajuns prea departe.

– Nu. Ni i-ai dat pe cap pe nenorociții ăștia, spuse Dow uitându-se la cei patru care se chinuiau să ajungă în fundul râpei și clătinând din cap ca și cum nu mai văzuse niciodată niște oameni atât de stângaci. Așa niște incapabili nu mi-a mai fost dat să văd.

– Dacă vrei să-mi spui că-ți pare rău că am salvat niscaiva vieți în ziua aia, crede-mă că mie nu-mi pare. Ce ar fi trebuit să fac? îl întrebă Copoiul. Să-i las să moară?

– Asta e o idee. Ne-am fi mișcat de două ori mai repede dacă n-ar fi trebuit să stăm după fundul lor și am fi avut și mai multă mâncare, răspunse Dow cu un rânjet urât. Din ce-mi dau seama, numai unul din ei ne-ar putea fi de ceva folos.

Copoiul nu trebui să-l întrebe care anume. Fata rămăsese în urma grupului. De fapt, nici nu-și prea dădea seama că e femeie după felul în care arăta, încotoșmănată în toate zdrențele alea ca să-i țină de frig, dar bănuia ce se ascunde sub ele și asta îl tulbura. I se părea foarte ciudat să călătorească alături de o femeie. Chiar o raritate de când trecuseră munții spre nord cu multe, foarte multe luni în urmă. Copoiul o urmări cum coboară printre pietre, cu chipul murdar, pe jumătate ridicat spre ei. Dură fetișcana asta, își zise. Ca și cum ar fi avut și ea partea ei de necazuri din cele foarte grave.

– Cred că n-o să se lase ușor, șopti Dow ca pentru sine. Cred că o să se lupte.

– Bine, Dow, îl repezi Copoiul. Ai face mai bine să te calmezi, iubărețule. Știi bine ce părere are Treicopaci despre chestii din astea. Știi bine ce a pățit fiica lui. Ți-ar spinteca drăgălașele coițe dacă te-ar auzi vorbind așa.

– Vorbind cum? se prefăcu nedumerit Dow. Nu fac decât să vorbesc, nu? Nimeni nu mă poate judeca pentru asta. Când a fost vreunul dintre noi ultima oară cu o femeie?

Copoiul se încruntă. El știa exact când fusese ultima oară. Cam tot atunci când îi fusese cald ultima oară. Cuibărit cu Shari lângă foc, pe chip cu un zâmbet întins ca marea. Chiar înainte ca Bethod să-i pună în lanțuri și pe el, și pe Logen, și pe toți ceilalți și să-i arunce în exil.

Încă mai ținea minte cum arătase ultima oară când a văzut-o, cu gura căscată din cauza șocului și a spaimei atunci când îl târâseră din așternuturi, despuiat și pe jumătate adormit, chirăind ca un cocoș care știe că-i va fi sucit gâtul. L-a durut că a fost luat de lângă ea. Nu la fel de tare cât îl duruseră șuturile pe care Scale i le dăduse în trufandale. Una peste alta, fusese o noapte înfiorătoare, căreia nu crezuse că îi va supraviețui. Cu timpul i se ostoise agonia din boașe, dar nu și durerea că o pierduse pe Shari.

Copoiul își amintea parfumul părului ei, sunetul râsului ei, spatele ei cald și neted lipit de abdomenul lui când dormeau. Amintiri prea mult scoase la

lumină, folosite și uzate ca o cămașă preferată. Își amintea tot de parcă se petrecuse azi-noapte. Trebuia să-și impună să nu se mai gândească.

– Memoria mea e prea slabă ca să-mi aduc aminte de asta, își mărâi el răspunsul.

– Și a mea, spuse Dow. Nu te-ai săturat să faci amor cu palma dreaptă?

Aruncă o privire piezișă spre râpă și plescăi din buze. În ochi i se aprinse o luminiță care îi displăcea Copoiului.

– E ciudat cum nu-ți dai seama cât de mult îți lipsește până când nu o ai chiar în fața ochilor. Ca atunci când ții o halcă de carne în fața unui flămând, atât de aproape că-i poate simți aroma. Să nu-mi spui că nu gândești la fel.

Copoiul îi aruncă o căutătură furioasă.

– Nu cred că gândesc la fel ca tine. Bagă-ți-o în zăpadă, dacă e nevoie. Așa te-ai mai răcori nițel.

Dow rânji.

– Chiar că trebuie să mi-o bag în ceva cât mai repede, crede-mă când îți spun.

– Aaahhhh! se auzi un vaiet din râpă.

Copoiul se întinse după arc, uitându-se în jur ca să vadă dacă nu cumva fuseseră descoperiți de iscoadele lui Bethod. Nu era decât Prințul, care alunecase și căzuse în fundul lui regal. Dow nu putea avea o expresie mai zeflemitoare când îl urmări cum se dă de-a rostogolul.

– Alt neisprăvit, ce zici? Nu face decât să ne întârzie, să chiriie mai tare ca o scroafă care fată, să crape

în el mai mult decât îi e porția și să se cace de cinci ori pe zi.

West îl ajuta pe Prinț să se ridice și încerca să-i mai dea jos din mizeria de pe haină. Ei, nu era haina Prințului, de fapt. Era a colonelului. Copoiul nu reușea în ruptul capului să înțeleagă de ce un tip isteț ar face așa o tâmpenie și să renunțe la propria lui mantie pe vreme hapsână de miez de iarnă.

– De ce dracu' l-ar urma cineva pe găoază ăsta? întrebă Dow clătinând din cap.

– Se spune că tac-su e însuși Regele Uniunii.

– Și la ce contează cine e tac-tu dacă tu ești breaz ca o căcărează? Nici dacă ar lua foc nu m-aș pișa pe el să-l sting.

Copoiul se văzu nevoit să fie de acord. Nici el n-ar fi făcut asta.

Se așezaseră toți în cerc în jurul locului unde ar fi trebuit să fie focul, dacă Treicopaci i-ar fi lăsat să facă unul. Dar desigur că nu-i lăsase, cu toate rugămințile Sudiștilor. Nu, nici vorbă, nu conta cât de ger ar fi fost. Nu, nici vorbă, atâta vreme cât iscoadele lui Bethod se aflau prin preajmă. Copoiul și camarazii săi – Treicopaci, Dow și Tul – se aflau într-o parte. Ursuzul se tolănise proptit într-un cot de parcă nimic din ce se petrecea n-avea de-a face cu el. Cetățenii Uniunii stăteau în partea cealaltă.

Pike și fata făceau față cu curaj frigului și foamei. Ceva îi spunea Copoiului că aceștia doi erau deprinși cu vicisitudinile. West părea la capătul puterilor.

Își sufla în pumni, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu i se învinețească mâinile de ger și să-i cadă din loc. Copoiul era de părere că ar fi trebuit să aibă atâta minte în cap încât să-și păstreze haina, nu s-o dea tembelului ăluia.

Prințul era în mijloc, cu bărbia ridicată, încercând să pară că nu-i terminat, plin de noroi din cap până în picioare și puțind la fel de rău ca toți ceilalți. Încercând să dea senzația că încă mai e în stare să comande și că mai există cineva care să îl ia în serios. Copoiul era de părere că se înșală amarnic. În lumea de unde venea el, conducătorii erau aleși în funcție de meritele lor, iar nu în funcție de cine le erau părinții. Își alegeau conducătorii care aveau ceva vână în ei, și tocmai din acest punct de vedere el, personal, ar fi ascultat-o mai degrabă pe fată decât pe puțiflenderul ăla.

– E momentul să discutăm despre planurile noastre, scheuna Prințul. Unii dintre noi orbecăie prin întuneric.

Copoiul observă că Treicopaci începuse deja să se încrunte. Nu-i plăcea deloc că trebuia să-l care pe idiotul ăsta după ei, necum să mai și pretindă că ar da vreo ceapă degerată pe părerile lui.

Și faptul că nu se puteau înțelege între ei era un alt inconvenient. Dintre Unioniști, doar West vorbea limbajul nordicilor. Dintre nordici, doar Copoiul și Treicopaci cunoșteau limbajul Unioniștilor. Poate că Tul mai prindea o vorbă, două, însă Dow nu prindea nici măcar atât. Iar în ceea ce-l privea pe Ursuz, ei, bine, tăcerea este un limbaj universal.

– Ce bodogăneşte acum? mârâi Dow.

– Cred că ceva despre nişte planuri, răspunse Tul aşezat cu spatele la el.

Dow pufni.

– Când ai capul ca curu' nu te poţi pricepe decât la căcaţi.

Copoiul îl surprinse pe West înghiţind în sec. Înţelesese ce-şi spuneau şi îşi dădea seama că au cam ajuns la capătul răbdării.

Pe de altă parte, Prinţul nu era chiar atât de intuitiv.

– Ar fi folositor să ştim cam în câte zile credeţi că vom ajunge la Ostenhorm...

– Nu mergem spre sud, îl întrerupse Treicopaci în nordică pe Înălţimea Sa înainte ca acesta să termine ce avea de spus.

West renunţă o clipă să-şi mai sufle în pumni şi ridică privirea.

– Nu?

– Niciodată n-am mers într-acolo.

– De ce?

– Pentru că Bethod se îndreaptă spre nord.

– Aşa este, interveni şi Copoiul. L-am văzut cu ochii mei chiar astăzi.

– Dar de ce s-ar întoarce? întrebă nedumerit West. Mai ales că Ostenhorm nu e apărat?

Copoiul oftă.

– Uite că nu l-am întrebat. Nu mă am prea bine cu Bethod.

– Îți zic eu de ce, rânji Dow. Pe Bethod nu-l interesează orașul vostru. Nu încă.

– Deocamdată nu vrea decât să vă facă bucăți-bucățele, spuse și Tul. Ca să vă poată mesteca mai bine.

Copoiul îl aprobă din cap.

– Așa cum s-a întâmplat cu tipul ăla cu care erai. Tocmai ce i-a scuipat oasele.

– Scuzați-mă, se răți Prințul care nu înțelesese nicio iotă din ce se discutase, dar consider că ar fi mai bine dacă am vorbi în limbajul comun...

Treicopaci nu-l băgă în seamă și continuă în nordică.

– O să vă sfărâme armata în bucăți mici. Pe care o să le strivească una câte una. Voi credeți că el se îndreaptă spre sud, așa că speră ca Mareșalul Burr să trimită într-acolo niște oameni. O să-i prindă pe drum și o să-i facă bucățele, așa cum i-a făcut și pe ceilalți.

– Și atunci, bubui Tul, când toți soldățeii voștri drăgălași vor fi fost întorși în țărână, sau în apă...

– O să vă sfărâme orașele cum sfărâmăm noi nucile iarna, fără grabă, iar țăranii-soldați ai lui Bethod vor putea dispune după bunul lor plac de tot ce vor găsi înăuntru.

Dow își supse dinții holbându-se la fată. Holbându-se ca un câine hămesit în fața unei bucăți de slănină. Fata îi întoarse privirea. Spre meritul ei, considera Copoiul. Se îndoia că, dacă ar fi fost în situația ei, ar fi avut tot atât de mult sânge în el.

– Bethod se îndreaptă spre nord, iar noi îl urmăm, spuse Treicopaci pe un ton care lăsa a se înțelege că

nu începeau comentarii. Nu-l vom scăpa din ochi. Ne vom deplasa pe cât de repede posibil, pentru ca atunci când prietenul tău, Burr, o să treacă prin pădurile astea ca orbetele, să-i ieşim înainte şi să-l avertizăm, înainte să dea de Bethod şi să cadă în capcană ca orbul în puţ.

Prinţul lovi supărat cu pumnul în pământ.

– Cer să mi se spună ce se vorbeşte!

– Bethod merge spre nord, scrâşni West din dinţi către el. Şi că ei intenţionează să-i meargă pe urme.

– Inadmisibil! izbucni prostul, aranjându-şi manşetele jegoase. Acest plan ne pune pe toţi în pericol! Te rog, informează-i că vom porni fără întârziere spre sud!

– Înseamnă că ne-am înţeles.

Toţi se întoarseră să vadă cine vorbeşte şi avură parte de surpriza vieţilor lor. Fusese Ursuzul, care vorbise limbajul unionist la fel de curat şi fără greşeală ca însuşi Prinţul.

– Voi mergeţi spre sud. Noi mergem spre nord. Eu trebuie să mă piş.

Se ridică şi dispăru în întuneric. Copoiul se uita ca prostul după el, cu gura căscată. La ce avusese nevoie să înveţe o limbă străină când nici în a lui nu spunea niciodată mai mult de două, trei cuvinte deodată.

– Foarte bine! cotcodăci strident şi panicat Prinţul. Nici nu mă puteam aştepta la altceva din partea unora ca voi!

– Înălţimea Voastră, îi şuieră West în ureche. Avem nevoie de ei! Fără ajutorul lor nu vom reuşi să ajungem nici la Ostenhorm, nici în altă parte!

Ochii fetei îl cercetară pieziș pe moștenitorul tronului.

– Măcar știi încotro e sudul?

Copoiul își înăbuși un chicotit, însă Prințului nu-i ardea de râs.

– Trebuie să ne îndreptăm spre sud! răcni el, cu chipul zvâcnindu-i de furie.

Treicopaci râse zgomotos.

– Bagajele nu votează, băiețaș, chiar și presupunând că aș fi supus hotărârea mea la vot, ceea ce n-am făcut.

Acum vorbea limba Uniunii, dar Copoiul avea senzația că Prințul nu va fi prea mulțumit cu ce află.

– Ai avut ocazia să comanzi și uite unde ai ajuns. Ca să nu mai vorbesc despre ăia care au fost atât de proști încât să ți se supună. Nu vei trece niciunul din numele noastre pe lista ta cu supuși, te încredințez de asta. Dacă vrei să vii cu noi, ai face bine să ții pasul. Și dacă vrei să comanzi, atunci...

– Sudul e încolo, spuse Copoiul arătând cu degetul în pădure. Succes.

PUȚINĂ CLEMENȚĂ

Arhilectorului Sult
Șef al Inchiziției Maiestății Sale

Eminența Voastră,

Atacul asupra cetății Dagoska continuă. De trei zile în șir gurkienii ne asediază zidurile și sunt din zi în zi tot mai mulți și tot mai hotărâți. Încearcă să ne astupe canalul cu bolovani, să pună poduri peste el, să ne escaladeze zidurile și să ne spargă porțile cu berbeci. De trei ori ne-au atacat și de trei ori i-am respins. Pierderile în rândurile lor sunt uriașe, dar și le pot permite fără probleme. Soldații Împăratului au năpădit insula ca furnicile. Dar oamenii noștri sunt bravi, fortificațiile noastre sunt puternice, hotărârea noastră este nezdruncinată, iar corăbiile Uniunii încă mai au cale liberă în golf, astfel că proviziile nu ne lipsesc.

În ceea ce privește alt subiect, mai puțin important, Eminența Voastră se va bucura să afle că am rezolvat problema Magistresei Eider. Amânasem sentința un timp, pentru că am luat în considerare posibilitatea de a ne folosi de legăturile ei printre gurkieni împotriva acestora. Din nefericire pentru ea, acest plan nu a dat roade, iar Magistresa nu ne-a mai fost de niciun folos. Însă vederea unui cap de femeie înfipt în porțile noastre ar fi putut cauza moralului trupelor noastre. În fond, noi suntem tabăra civilizată din acest război. Prin urmare, m-am ocupat de fosta Magistresă a Ghildei Negustorilor de Mirodenii cu discreție, dar cu mare fermitate. O asigur pe Eminența Voastră că nu mai este nevoie să mai învrednicim persoana ei și nici conspirația ei eșuată cu niciun gând.

Ca întotdeauna, Eminența Voastră, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta,
Superior de Dagoska

Era liniște pe malul apei. Liniște, întuneric și pace. Valurile blânde se spărgeau de pilonii pontonului, lemnul corăbiilor trosnea încetișor, briza răcoroasă sufla dinspre golf, marea întunecată sclipea în lumina lunii sub cerul colbuit cu stele.

Nici n-ai crede că numai acum câteva ore și la mai puțin de un kilometru depărtare oamenii mureau pe capete. Că urletele de furie și de durere despicau văzduhul. Că ruinele turnurilor de asediu încă mai ard

mocnit în fața zidurilor cetății, împrejmuite de cadavre ca frunzele ce cad toamna din copaci.

– Ttttt.

Glokta simți cum gâtul îi trosnește când se întoarse și încercă să străpungă întunericul cu privirea. Practicianul Frost ieși din umbre, privind precaut în jur și mânând un deținut. O persoană mult mai scundă, cocoșată și înfășurată în mantie, cu chipul ascuns de gluga ridicată și cu mâinile încătușate la spate. Cei doi traversară cheiul plin de praf și coborâră pe ponton. Singurul zgomot care se auzea era cel făcut de pașii lor pe bârnele din lemn.

– În ordine, Frost, spuse Glokta. Nu cred că mai avem nevoie de glugă.

Mâna uriașă a albinosului dezvălui chipul prizonierului.

În lumina palidă a lunii, Carlot dan Eider părea trasă la față, pustiită și pierdută. Obrazul supt îi era brăzdat de două zgârieturi adânci și negre. Capul îi fusese ras, așa cum era obiceiul în cazul trădătorilor mărturisiți și, fără părul bogat, craniul ei arăta ciudat de mic, ca al unui copil, iar gâtul părea absurd de lung și fragil. Mai ales cu vânătăile inflamate de pe el, urme lăsate de zalele lanțului lui Vitari. Nu mai rămăsese aproape nimic din femeia atrăgătoare și sigură de sine care îl luase de mână în sala de audiențe a Lordului Guvernator într-o zi care lui i se părea trecută de secole. *Câteva săptămâni în beznă, dormind pe podeaua putredă a celulei fără aer, fără să știi dacă vei mai apuca să mai trăiești măcar o singură oră – toate*

astea îți pot distruge frumusețea. Întrebați-mă pe mine, eu ar trebui să știu cel mai bine.

Ridică bărbia cu nările fremătând și ochii lucind în penumbre.

– Superior Glokta, nici n-am îndrăznit să sper că te voi mai vedea vreodată.

Vorbele ei ar fi trebuit să fie vesele, însă nu-și putu ascunde stridența spaimei din voce.

– Ce va urma acum? Un bolovan legat de picioare și un brânci în golf? Nu-i nițeluș cam teatral?

– Cam așa ar fi, dar nu asta este intenția mea.

Se uită la Frost și făcu un semn abia perceptibil din cap. Eider tresări, închizând ochii și mușcându-și buzele, încercând să-și vâre capul între umeri când îl simți pe patricianul mătăhălos în spatele ei. *Așteaptă lovitura nimicitoare la ceafă? Pumnalul înfipt între omoplați? Lațul în jurul gâtului? Înfiorătoare clipe! Ce se va întâmpla?* Frost ridică mâna. O scânteiere de metal în întuneric. Apoi un clinchet blând când cheia intră în lacătul de la cătușele lui Eider, descuindu-le.

Deschise încet ochii, își aduse cu mare grijă mâinile în fața ochilor și le privi nedumerită, ca și cum nu le mai văzuse niciodată până atunci.

– Ce-i asta?

– Exact ce vezi, răspunse Glokta arătându-i cheiul. În curând va pleca o corabie spre Westport. Cunoști pe cineva în Westport?

Femeia își înghiți cu greu emoția încercând să răspundă.

– Cunosc mulți oameni pretutindeni.

– Bine. Se întâmplă că îți dau drumul.

Urmă o tăcere îndelungată.

– Îmi dai drumul?

Ridică o mână și își frecă dusă pe gânduri scalpul ras, privindu-l lung pe Glokta. *Nu știe dacă să mă creadă. În fond, cine ar putea s-o condamne? Nici eu nu m-aș crede.*

– Nu-mi vine să cred că Eminența Sa s-a înmuiat atât de mult.

Glokta pufni.

– Vezi să nu! Sult habar n-are de povestea asta. Dacă ar fi aflat, acum eram amândoi pe fundul mării cu bolovani la glezne.

Își miji ochii. *Regina negustorilor evaluează afacerea.*

– Atunci care-i prețul?

– Prețul este că ești moartă. Dată uitării. Scoate-ți Dagoska din minte. S-a terminat. Găsește alți oameni pe care să-i salvezi. Prețul este că vei părăsi Uniunea și nu te vei mai întoarce niciodată aici. Niciodată. Niciodată.

– Atâta tot?

– Atâta tot.

– De ce?

Of, întrebarea mea preferată. De ce fac asta? Ridică din umeri.

– Ce contează? O femeie rătăcită prin deșert...

– Trebuie să accepte apa, indiferent cine i-o oferă. Nu-ți face griji. N-o să refuz oferta.

Făcu un gest neașteptat, întinzându-și mâna spre Glokta, care încercă să se ferească. Dar ea doar îl

atinse blând pe obraz. Degetele-i zăboviră acolo o clipă, iar Superiorul simți cum îl furnică pielea și i se zbate ochiul și îl înjunghie gâtlejul.

– Poate, murmură ea, dacă altfel ar fi stat lucrurile...

– Dacă eu n-aș fi fost infirm și tu n-ai fi fost trădătoare? Lucrurile stau așa cum stau...

Își coborî mâna încercând să surâdă.

– Bineînțeles că așa este. Aș vrea să-ți spun că ne vom revedea...

– Aș prefera să n-o faci.

Dădu încet din cap.

– Atunci, rămas-bun.

Își trase gluga pe cap, ascunzându-și din nou chipul, apoi trecu pe lângă Glokta îndreptându-se grăbită spre capătul cheiului. Superiorul rămase pe loc, privind în urma ei și scărpinându-și ușor locul unde îl atinsese pe obraz. *Așa deci. Ca să faci o femeie să te atingă nu trebuie decât să-i cruți viața. Ar trebui să încerc chestia asta mai des.*

Se întoarse, șontâcăi câțiva pași de-a lungul cheiului murdar, privind la clădirile întunecate. *Mă întreb dacă nu cumva practiciana Vitari mă spionează de acolo, de undeva. Mă întreb dacă nu cumva acest micuț episod își va găsi locul în următorul ei raport către Arhilector.* Îl trecu un fior de-a lungul spinării nădușite. *Sigur că nu voi pomeni despre el în raportul meu, dar contează, oare, cu adevărat asta?* Iar acum mirosul îi ajunsese la nări, căci vântul își schimbase direcția. Era mirosul care pătrunsese deja în toate cotloanele orașului. Mirosul acru și pătrunzător al focului. Al fumului. Al cenușii.

Al morții. Dacă nu se întâmplă o minune, niciunul din noi nu va scăpa cu viață. Se uită în spate. Carlot dan Eider traversa deja pasarela. *Da. Poate că unul din noi a scăpat deja.*

– Lucrurile merg bine, intonă Cosca cu bogatul lui accent styrian, hlizindu-se peste parapet la masacrul care se desfășura dedesubt. Pot zice că a fost o zi bună, dacă e să luăm în calcul toate problemele.

O zi bună. Mai jos, de cealaltă parte a șanțului, terenul sterp era ars și plin de cicatrice, plin de frânturi de săgeți, ca un obraz pe care a început să crească barba. Pretutindeni arme de asediu distruse și incendiate. Scări fărâmițate, roabe răsturnate din care se revărsau bolovani, paveze din răchită arse și sfărâmate, călcate sub tălpi pe terenul dur. Carcasa unuia dintre uriașele turnuri de asediu mai stătea încă pe jumătate în picioare, schelet din bârne înnegrite de fum, contorsionate, ridicându-se dintr-o movilă de cenușă, zdrențe pârjolite din echipamentul de piele fluturând în vântul sărat.

– Le-am dat leprelor ălora o lecție pe care n-or s-o uite curând, Superiorule, ce părere ai?

– Ce lecție? murmură Severard.

Chiar așa, ce lecție? Morții nu învață nimic. Cadavrele erau împrăștiate în fața liniilor gurkiene, la vreo două sute de pași de zidurile fortificate ale cetății, în fâșia neutră dintre cele două tabere, înconjurate de rămășițe de arme și armuri distruse. Atât de mulți erau, că ai fi putut să ajungi la malul mării doar călcând pe ele și fără să pui nici măcar o singură dată piciorul

pe pământ. Ici și colo erau îngrămădite unele peste altele. *Acolo unde muribunzii au căutat să se adăpostească în spatele celor deja morți, iar apoi au murit și ei.*

Niciodată nu mai văzuse Glokta un asemenea măcel. Nici măcar după asediul asupra cetății Ulrioch, când breșa în ziduri fusese sugrumată de trupurile soldaților morți ai Uniunii, când zeci de prizonieri gurkieni fuseseră omorâți, când templul fusese incendiat cu sute de oameni înăuntru. Cadavre ghemuite, căzute într-o rână, întinse cu mâinile și picioarele răsfirate, unele dintre ele carbonizate, altele îngenunchеate ca pentru o ultimă rugăciune, altele fără expresie, căci capetele le fuseseră zdrobite de bolovanii aruncați de pe ziduri. Hainele unora erau sfâșiate. *Au vrut să-și verifice ei înșiși rănile, nutrind speranța că nu erau prea grave. Însă toți aceștia au fost dezamăgiți.*

Legiuni de muște bâzâiau în jurul corpurilor. Sute de specii de păsări țopăiau și fluturau din aripi și ciuguleau din acest ospăț neașteptat. Începuse să pută rău de tot chiar și aici, în rafalele puternice ale vântului. *Mirosul coșmarurilor mele. Al coșmarurilor mele din următoarele luni. În cazul că le voi mai apuca.*

Ochiul începu să i se zbată. Răsuflă adânc și își trosni gâtul într-o parte și în cealaltă. *Asta este. Trebuie să continuăm lupta. E puțin cam târziu să mă răzgândesc acum.* Cu băgare de seamă se apropie de parapet și se uită în jos, ținându-se strâns cu mâna de una din pietrele neregulate ca să nu alunece.

Nu-i bine.

– Aproape că au umplut canalul.

– Așa este, răspunse vesel Cosca. Își aduc lăzile cu bolovani și încearcă să le răstoarne în el. Nu-i putem omorî atât de repede.

– Canalul ăla e cel mai bun scut al nostru.

– Sigur că da. A fost o idee excelentă. Dar nimic nu-i veșnic.

– Dar dacă îl astupă, nu îi va mai împiedica nimic să-și monteze scările de asediu, să-și aducă berbecii pentru porți, chiar să sape pe sub ziduri. Poate că ar trebui să organizăm un soi de misiune ca să-i respingem.

Cosca își dădu ochii întunecați peste cap.

– Să coborâm pe frânghii, în beznă, la nici două sute de pași de pozițiile gurkiene? La asta te gândești?

– La așa ceva.

– Atunci, îți urez succes.

Glokta pufni.

– Desigur că m-aș duce și eu, spuse lovindu-și piciorul beteag cu toiagul. Însă mă tem că zilele mele de fapte de vitejie au cam apus.

– Ce noroc pe capul tău!

– Nu prea. Ar trebui să construim o baricadă în spatele porților. Pentru că acela este punctul nostru cel mai vulnerabil. Cred că ar fi bine să fie în formă de semicerc cu raza de vreo sute de pași. Dacă reușesc să ne spargă porțile, am putea să-i oprim acolo și chiar să-i respingem.

Am putea...

– Aha, să-i respingem, mârâi zeflemitor Cosca scărpinându-și iritația de pe gât. Sunt convins că voluntarii

se vor călca în picioare ca să ia parte la o asemenea misiune. Cu toate acestea, cred că se poate face.

– Trebuie să-i admirați, spuse generalul Vissbruck apropiindu-se cu pași țanțoși de parapet, cu mâinile strânse la spatele uniformei sale călcate fără cusur.

Mă mir că mai are timp să se împopoțoneze în situația asta. Toți ne agățăm de orice ne poate face să ne simțim mai bine. Generalul se uită peste parapet la mulțimea de cadavre și clătină din cap.

– Ce curaj au, să ne atace în felul ăsta, să atace niște fortificații atât de puternice și atât de bine înarmate. Rareori mi-a fost dat să văd oameni atât de hotărâți să-și dea viața.

– Sunt înzestrați cu calitatea cea mai ciudată și cea mai periculoasă dintre toate, spuse Cosca. Cred că dreptatea este de partea lor.

Vissbruck îl privi cu asprime pe sub sprâncenele stufoase.

– Dreptatea este de partea noastră.

– Dacă zici tu..., rânji mercenarul la Glokta. Dar cred că am încetat de multă vreme să mai credem în așa ceva. Gurkienii ăștia curajoși sau inconștienți aduc roabe peste roabe cu bolovani și este datoria mea să-i întâmpin cu salve de săgeți! declară el ritos scoțând un hohot strident de râs ca lătratul unui cățel mic cât o pisică.

– Nu mi se pare amuzant, îl repezi Vissbruck. Adversarul căzut trebuie tratat cu respect.

– De ce?

– Pentru că unul dintre noi ar putea fi în locul lor, putrezind acolo în soare, și probabil că în curând chiar așa va fi.

Cosca râse și mai tare și îl plesni pe Vissbruck pe umăr.

– Te-ai prins! În douăzeci de ani de războaie am învățat că trebuie să le privești cu umor!

Glokta îl urmări pe styrian cum chicotește la câmpul de luptă. *Încearcă să-și dea seama când va fi cel mai bun moment ca să treacă în tabăra adversă? Încearcă să pună la cale un atac împotriva gurkienilor înainte ca aceștia să înceapă să-l plătească mai bine decât mine? Capul ăla râios ascunde multe secrete, dar deocamdată nu ne putem lipsi de el.* Îi aruncă o privire generalului Vissbruck, care se trăsese mai într-o parte ca să se poată bosumfla nestingherit. *Prietenul nostru cel durduliu n-are nici suficientă minte, nici suficientă îndrăzneală ca să poată apăra cetatea asta mai mult de o săptămână.*

Simți o mână pe umăr și se întoarse spre Cosca.

– Ce? se răți el.

– Uite, murmură mercenarul arătând ceva pe cerul senin. Privirea lui Glokta îi urmă degetul. Un punct negru, nu prea sus, dar urcând. *Ce-i aia? O pasăre?* Atinsese înălțimea maximă a ascensiunii și cobora acum. Înțelese brusc despre ce era vorba. *Un bolovan. Un bolovan din catapultă.*

Se tot mărea sub ochii lor pe măsură ce se apropia de pământ, se rostogolea prin aer, părând a se mișca ridicol de încet, ca prin apă. Senzația de ireal era amplificată și de faptul că nu se auzea absolut niciun sunet.

Glokta se holbă la bolovan cu gura căscată. Toți se holbară cu gura căscată. Se instală o senzație de expectativă înfiorătoare. Imposibil să-ți dai seama unde anume se va prăbuși bolovanul. Oamenii de pe ziduri începură să fugă la adăpost, îmbrâncindu-se, aruncându-și cât colo armele, icnind și zbierând.

– Futu-i, șopti Severard și se aruncă pe burtă.

Glokta rămase nemișcat, nedezlipindu-și ochii de pe punctul cel negru de pe cerul strălucitor. *După mine vine? Un bolovan de câteva tone care-mi va împrăștia măruntaiele peste oraș? Ce mod grotesc de a muri.* Colțul gurii i se încreți în zâmbet.

Se auzi un bubuit asurzitor când o bucată din parapet fu despicată în două în apropiere, înălțând un nor de praf și împrăștiind în aer fragmente mari de pietre care vâjâiră pe lângă ei. Un soldat, aflat la nici zece pași distanță, fu decapitat de unul dintre bolovanii zburători. Trupul lui fără de cap se legănă pe picioare preț de o clipă, până când genunchii îi cedară și căzu peste zid.

Proiectilul se prăbuși undeva în Orașul Inferior, spulberând cocioabele, săltând și rostogolindu-se la vale, aruncând în aer stâlpi de lemn ca pe niște bețe de chibrit, distrugând totul în urma lui. Glokta clipi des, sufocat de nodul care i se pusese în gât. Îi mai țiuiau încă urechile, dar tot reuși să audă niște strigăte. O voce ciudată, cu accent styrian. Cosca.

– Asta-i tot, lepădăturilor? Nu m-ați nimerit!

– Gurkienii ne bombardează! grohăi fără noimă Vissbruck, chircit pe vine în spatele parapetului și cu

mâinile pe cap. Umerii uniformei impecabile erau acoperiți cu un strat subțire de moloz. Trag din catapulte!

– Nu mai spune, murmură Glokta.

Se auzi o altă bufnitură înspăimântătoare când al doilea bolovan uriaș izbi zidurile mai jos de ei spărgându-se într-o grindină de fragmente. Pietre de dimensiunea unui cap de om căzură în ploaie în marea de dedesubt. Chiar și pavajul de sub picioarele lui Glokta începu să trepideze din cauza forței impactului.

– Ne atacă iarăși! mugi Cosca din toate puterile. Ocupați posturile! La ziduri!

Și oamenii se repeziră spre locurile lor: localnici, mercenari, ostași ai Uniunii, unul lângă altul, pregătindu-și arcurile, trecând săgeți din mână în mână, zbierând și strigându-se într-un talmeș-balmeș de limbi. Cosca trecea printre ei, lovindu-i pe spate, agitându-și pumnii, mârâind amenințător și râzând în hohote, fără să dea nici cel mai mic semn de frică. *Pentru un bețiv pe jumătate nebun, trebuie să recunosc că are darul de a insufla curaj oamenilor.*

– La dracu', șuieră Severard în urechea lui Glokta. Nu-s soldat!

– Nici eu nu mai sunt, dar îmi plac spectacolele bune.

Șchiopătă până la parapet și privi în zare. Acum reuși să deslușească în pâcla de la orizont brațul uriaș al catapultei. De această dată însă, gurkienii nu estimară bine distanța, iar proiectilul zbură mult pe deasupra lor. Glokta își dădu capul mult pe spate și îl urmări cu privirea, strâmbându-se când îl înjunghie

gâtul. Se prăbuși cu un bubuit răsunător, nu departe de zidurile Orașului Superior, aruncând bucăți mari de pietre în mahalale.

Din spatele liniilor gurkiene se auzi sunetul unui corn: tunător, vibrant. Îi urmară tobele, bătând la unison ca niște pași de uriaș.

– Uite-i că vin! urlă Cosca. Pregătiți arcurile!

Glokta ascultă cum ordinul capătă ecou izbindu-se de ziduri, iar o clipă mai târziu meterezele se umplură de arcuri încordate, cu săgeți ce licăreau în soarele nemilos.

Încet, dar cu hotărâre, uriașele scuturi din împletituri de răchite care marcau liniile gurkiene începură să înainteze spre ei, prin fâșia neutră. *Iar în spatele lor, fără îndoială, sunt soldați gurkieni mulți ca furnicile în mușuroi.* Se apucă strâns de parapet și continuă să-i urmărească, cu inima bătându-i tot la fel de tare ca tobele inamice. *Teamă sau exaltare? E vreo diferență? Când am simțit ultima dată această emoție dulce-amăruie? Când am vorbit în fața Consiliului Deschis? Când am condus la luptă cavaleria Regelui? Când m-am duelat în Competiție în fața mulțimilor care mă aclamau?*

Scuturile uriașe din răchită se apropiau tot mai mult, în șiruri ordonate. *Mai au o sută de pași până să ajungă la noi, nouăzeci, optzeci.* Se uită într-o parte la comandantul mercenarilor, care tot rânjea cu gura până la urechi ca nebunul. *Când o să dea ordinul? Șaizeci, cincizeci...*

– Acum! tună styrianul. Trageți!

Un răpăit puternic acoperi orice alt zgomot de pe ziduri când săgeţile ţâşniră din arcuri, bombardând pavezele, pământul din jurul lor, cadavrele, şi pe orice gurkian atât de nenorocos încât să fi lăsat la vedere o parte a corpului. Soldaţii se aşezară în genunchi în spatele parapetelor şi începură să-şi pună săgeţile în arcuri, asudând din cauza tensiunii teribile. Bătăile de tobe deveniră mai rapide, mai insistente, scuturile primului rând treceau indiferente peste cadavrele din cale. *Celor din spatele lor n-o să li se pară prea amuzant când le vor vedea şi se vor întreba câtă vreme va mai trece până vor ajunge aidoma lor.*

– Ulei! răcni Cosca.

Din turnul din stânga fu azvârlită o sticlă cu un fitil aprins în vârf. Se izbi de una din paveze care fu cuprinsă de flăcări lacome. Îşi schimbă culoarea. Deveni maro închis. Apoi negru. Începu să tremure, să se îndoaie, apoi să se fărâmiţeze. Un soldat cu braţul în flăcări ieşi urlând din spatele lui.

Uriaşul scut în flăcări se prăbuşi la pământ, dând la iveală o coloană de trupe gurkiene. Soldaţi care împingeau roabe cu bolovani, soldaţi care cărau scări lungi de asalt, soldaţi cu arcuri, cu platoşe, cu săbii. Soldaţi care îşi răcneau strigătele de luptă, năpustindu-se la atac cu scuturile ridicate deasupra capetelor, trăgând săgeţi spre parapete, alergând în zig-zag printre cadavre. Soldaţi care se prăbuşeau la pământ ciuruiţi. Soldaţi care urlau de durere ducând mâinile la răni. Soldaţi care se târau, şi care bolboroseau, şi care înjurau. Soldaţi care

se rugau, soldați care își strigau ura. Soldați care încercau să se retragă și erau străpunși de săgeți în spate.

Pe ziduri zbârnâiau corzile arcurilor. Alte și alte sticle pline cu ulei erau aprinse și aruncate spre dușman. Unii urlau și șuierau și împroșcau înjurături în toate părțile. Unii se ghemuiau în spatele parapetelor când săgețile treceau pe deasupra lor, unele izbindu-se de ziduri, altele continuându-și zborul și nimerind, când și când, ținte vii. Cosca stătea cu un picior ridicat pe metereze, indiferent la nebunia din jur, aplecându-se în afară periculos de mult, agitându-și sabia cu lamă zimțată și răcnind ceva ce Glokta nu reuși să audă. Căci toți strigau și urlau și țipau, cei care atacau și cei care se apărau deopotrivă. *Bătălie. Haos. Acum îmi aduc aminte. Cum de mi-a plăcut așa ceva?*

Un alt scut în flăcări, umplând aerul cu fum negru, înecăcios. Soldații gurkieni se împrăștiară în fugă din spatele lui, ca albinele dintr-un stup distrus, îngrămădindu-se lângă șanț în căutarea unui loc unde să-și poată propti scările de asalt. Cei de sus începură să arunce în ei cu bucăți de zid. Un alt bolovan din catapultă căzu mult prea aproape și sfârtecă o coloană gurkiană, aruncând în aer oameni și bucăți de oameni.

Un soldat cu o săgeată în ochi era dus pe brațe la adăpost.

– E rău? se tânguia el, e rău?

O clipă mai târziu, un soldat aflat chiar lângă Glokta urlă când pieptul îi fu străpuns de o săgeată. Se răsuci în urma impactului, iar arcul i se declanșă și săgeata intră toată în gâtul altui soldat din apropiere.

Căzură amândoi la picioarele Superiorului, umplând parapetele cu sânge.

Jos, la baza zidurilor, o sticlă cu ulei aprins explodă chiar în mijlocul unui grup de gurkieni care încercau să-şi ridice scările. Un iz slab de carne friptă se alătură duhorii de putregai şi fum.Oameni în flăcări, oameni care se târau în patru labe, oameni care se zvârcoleau şi urlau, care alergau de colo până colo ca nebunii sau care se aruncau cu tot cu armură în apa din şanţ. *Arşi sau înecaţi. Acelaşi rezultat.*

– Ai văzut suficient? îi şuieră Severard în ureche.

– Da.

Mai mult decât suficient. Îl lăsă pe Cosca să-şi urle mai departe ordinele în styriană şi se îmbrânci gâfâind prin mulţimea de mercenari îndreptându-se spre trepte. Coborî în urma unei târgi, strâmbându-se la fiecare junghi din piciorul beteag, încercând să nu-şi piardă echilibrul atunci când fu înghiontit şi dat la o parte din drum de soldaţii care urcau spre parapet. *N-aş fi crezut că am să ajung vreodată să mă bucur de coborâtul unei scări.* Însă bucuria lui nu dură prea mult. Începuse deja să simtă mult prea cunoscutul amestec de chin cumplit şi amorţeală a piciorului.

– La naiba! sâsâi ca pentru sine, lipindu-se de zid. Până şi victimele se simt mai bine decât mine! exclamă urmărind răniţii care şontâcăiau pe lângă el bandajaţi şi plini de sânge.

– Nu-i corect, se revoltă Severard. Ne-am făcut treaba. I-am prins pe trădători. Ce dracu' mai căutăm aici?

– Vrei să spui că este sub demnitatea ta să lupți pentru cauza Regelui?

– Să mor pentru ea este.

Glokta pufni.

– Crezi că există vreo singură persoană în tot orașul ăsta nenorocit care se simte bine?

I se păru că aude prin larma luptei ocările sonore ale lui Cosca.

– Bineînțeles, în afară de nebunul ăla de styrian. Ai grijă să nu-l scapi din ochi, Severard. A trădat-o pe Eider, ne va trăda și pe noi, mai ales dacă lucrurile stau rău.

Practicianul îl privi lung, fără nicio umbră de zâmbet în jurul ochilor.

– Și lucrurile stau, într-adevăr, rău?

– Ai fost acolo sus și ai văzut cu ochii tăi, răspunse Glokta strâmbându-se când își întinse piciorul. Au stat și mai bine.

Sala spațioasă și întunecată fusese odinioară un templu. Aici erau aduși cei cu răni ușoare pentru a fi îngrijiți de preoți și de femei. Măcar era un loc accesibil: în Orașul Inferior, aproape de ziduri. Oricum, toți civilii părăsiseră această zonă a mahalalelor. *Un cartier devine extrem de repede antipatic din cauza pericolelor de incendii și bolovani care pică din cer.* Pe măsură ce luptele continuau, cei cu răni ușoare se întorceau pe ziduri, lăsându-i în urmă pe cei răniți grav. Pe cei cu membre retezate, cu tăieturi adânci, cu arsuri înfiorătoare, cu săgeți în ei. Toți aceștia zăceau sub arcadele

întunecate pe tărgile lor însângerate. Zi după zi numărul lor crescuse până când acoperiseră toată podeaua. Acum cei care se mai puteau ține pe picioare erau tratați afară. Locul acesta era rezervat doar pentru cei mutilați. *Pentru cei pe moarte.*

Fiecare om avea propriul limbaj al agoniei. Unii urlau la nesfârșit. Alții strigau după ajutor, după milă, după apă, după mamele lor. Unii tușeau și horcăiau și scuipau sânge. Alții își șuierau răgușit ultima suflare. *Doar cei morți sunt cu desăvârșire tăcuți.* Și erau mulți dintr-aceștia. Din când în când erau scoși afară, cu membrele atârnându-le moi, și erau înfășurați în lințolii ieftine și stivuiți lângă zid.

Glokta știa că toată ziua echipe numeroase de oameni posomorâți săpaseră gropi pentru localnici. *Potrivit credințelor lor neclintite. Gropi largi printre ruinele mahalalelor în care încap câte douăsprezece cadavre la un loc.* Toată noaptea, aceiași oameni ardeau pe ruguri morții Uniunii. *Potrivit lipsei noastre de credință în orice. Pe faleze, de unde fumul unsuros este dus de vânt peste apele golfului. Nu putem decât să sperăm că va ajunge la gurkienii de pe malul celălalt. O ultimă insultă din partea noastră, la adresa lor.*

Glokta înaintă greoi prin sala care răsuna de strigătele durerii, ștergându-și sudoarea de pe frunte, uitându-se la răniți. Dagoskani cu pielea tuciurie, mercenari styrieni, unioniști cu pielea albă, toți laolaltă. *Oameni de toate naționalitățile, de toate culorile, de toate clasele sociale, uniți împotriva gurkienilor, iar acum uniți și în moarte, unul lângă celălalt, egali cu toții.*

Mi s-ar frânge inima, dacă aș mai avea-o. Era vag conștient de prezența patricianului Frost, ascuns în întuneric în apropiere, cercetând cu atenție întreaga sală. *Umbra mea vigilentă se află aici ca să se încredințeze că nimeni nu are de gând să-mi recompenseze activitatea desfășurată în folosul Arhilectorului cu o lovitură mortală în moalele capului.*

În interiorul templului, o porțiune era înconjurată cu perdele. Acolo era sala de operații. *Sau cam așa ceva. Acolo se ciopârțește și se taie cu fierăstrăul și cuțitul. Picioare sunt retezate de la genunchi, mâini sunt retezate de la umăr.* Din spatele acelor perdele jegoase răsunau cele mai aprige zbierete. Hohote disperate de plâns. *La fel de multă violență ca și în fața zidurilor cetății.* Printr-o gaură în perdele îl zări pe Kahdia al cărui veșmânt alb era acum pătat și mânjit de sânge. Se uita atent la o bucată lucioasă și umedă de carne pe care o tăia cu un cuțit. *Ciotul unui picior?* Urletele încetară.

– E mort, spuse Hadișul, aruncând cuțitul pe masă și ștergându-și mâinile de sânge cu o cârpă murdară. Aduceți-l pe următorul.

Ridică perdeaua și îl observă pe Glokta.

– A! Creatorul suferințelor noastre! Ai venit să-ți mai alimentezi puțin sentimentul de culpabilitate, Superiorule?

– Nu. Am venit să aflu dacă sunt în stare de un asemenea sentiment.

– Și ești?

Bună întrebare. Sunt oare? Se uită la un tânăr întins pe paie murdare lângă perete, înghesuit între alți doi

răniți. Chipul îi era alb ca ceara, ochii sticloși, buzele i se mișcau rapid bolborosind cuvinte fără noimă pe care doar el singur le înțelegea. Piciorul îi fusese retezat deasupra genunchiului. Bandajul din jurul ciotului mustea de sânge. Coapsa îi era strânsă cu o curea. *Ce șanse de supraviețuire are? Slabe spre deloc. I-au mai rămas de trăit doar câteva ore în chinuri și mizerie. O viață tânără distrusă înainte de vreme și bla-bla și bla-bla.* Glokta ridică din sprâncene. Nu simțea nimic altceva în afara unui dezgust moderat, același pe care l-ar fi simțit și dacă în locul tânărului ar fi fost un morman de gunoaie.

– Nu, nu sunt.

Kahdia își privi mâinile pline de sânge.

– Înseamnă că ești cu adevărat binecuvântat, murmură el. Nu toată lumea are stomacul tău.

– Nu știu asta. Dar știu că oamenii tăi luptă bine.

– Vrei să spui că mor bine.

Hohotele de râs ale lui Glokta spintecară aerul greu.

– Nu există așa ceva, spuse uitându-se la răniții din jur. Aș fi crezut că ați aflat deja asta.

Dar lui Kahdia nu-i ardea de râs.

– Cât crezi că o să mai putem îndura?

– Te înmoi, Hadișule? Ca în cazul multor altor lucruri din viață, ultimele redute ale eroismului sunt mai plăcute în teorie decât în realitate. *Iar tânărul și neînfricatul colonel Glokta ne-ar putea mărturisi cum i s-a schimbat radical părerea despre viață atunci când a fost târât de pe pod cu piciorul în zdrențe de carne care abia se mai țineau în loc.*

– Mă emoționează grija pe care ne-o porți, Superiorule, dar sunt obișnuit cu dezamăgirile. Crede-mă când îți spun că voi supraviețui și acesteia. Însă rămâne aceeași problemă. Câtă vreme mai putem să rezistăm?

– Dacă rutele maritime pentru corăbii vor rămâne deschise ca să ne putem aproviziona, dacă gurkienii nu vor găsi o cale să pătrundă în cetate, dacă noi vom rămâne uniți, vom putea să rezistăm săptămâni în șir.

– Să rezistăm ca să ce?

Glokta șovăi. *Chiar, ca să ce?*

– Poate gurkienii se vor descuraja.

– Ha! pufni Kahdia. Nu există așa ceva! N-au subjugat tot continentul kantic cu jumătăți de măsură. Nici vorbă! Împăratul a vorbit, iar vrerea lui se va face.

– Atunci trebuie să sperăm că se va sfârși cât de repede războiul din nord, pentru ca trupele Uniunii să ne vină în ajutor.

Speranță evident zadarnică. Vor trece luni bune până situația se va limpezi în Englia. Dar chiar și atunci armata nu va mai fi în stare să lupte. Suntem pe cont propriu.

– Cam pe când ne putem aștepta la un asemenea ajutor?

Când se vor stinge stelele? Când se va prăbuși cerul? Când eu voi alerga un kilometru cu un zâmbet radios pe chip?

– N-aș mai fi intrat în Inchiziție dacă aș fi cunoscut toate răspunsurile! se răsti Glokta la Hadiș. Poate ar fi bine să te rogi să primim ajutor divin. Să zicem, un val uriaș care să șteargă trupele gurkiene de pe fața

pământului ar fi foarte nimerit. Nu mi-ai spus tu că se mai întâmplă și minuni pe lumea asta?

Kahdia încuviință încet din cap.

– Poate ar trebui să ne rugăm amândoi. Mă tem că este posibil să primim ajutor mai degrabă din partea Dumnezeului meu decât din partea stăpânilor tăi.

Pe lângă ei trecu o altă targă pe care zăcea un styrian cu o săgeată în burtă.

– Trebuie să plec acum, spuse Kahdia și perdeaua se lăsă în urma lui.

Glokta se încruntă. *Și uite cum încep suspiciunile. Gurkienii strâng lațul în jurul cetății. Suntem tot mai aproape de întâlnirea cu moartea. Stranie atitudine avem față de moarte. Râdem de ea când e departe, dar pe măsură ce se apropie de noi arată din ce în ce mai rău. Și când e atât de aproape că-i putem simți răsuflarea, nu mai îndrăznește nimeni să râdă. Dagoska e plină de teamă, și din teamă se poate naște trădarea. Mai devreme sau mai târziu cineva va da orașul pe mâna gurkienilor fie și pentru a-și salva propria-i viață sau viețile celor dragi. Și ar putea începe chiar prin lichidarea enervantului Superior care a pus în mișcare toată această nebunie...*

Simți o atingere pe umăr și tresări puternic, întorcându-se brusc. Îi cedă genunchiul beteag și fu nevoit să se sprijine de o coloană, aproape călcând peste un localnic cu fața bandajată. Era Vitari, care stătea în spatele lui, privind fioroasă în jur.

– La naiba!

Glokta își mușcă buzele cu puținii dinți rămași când un junghi crâncen îi sfredeli piciorul.

– Nu te-a învățat nimeni că nu-i bine să te furișezi așa?

– Ba m-au învățat că e bine. Trebuie să-ți spun ceva.

– Spune. Dar să nu mai pui mâna pe mine.

Practiciana se uită la răniți.

– Nu aici. Între patru ochi.

– Of, zău așa. Ce nu-mi poți spune în fața unei încăperi pline cu eroi muribunzi?

– Ai să afli când ieșim de aici.

Mă așteaptă un lanț strâns în jurul gâtului, prin bunăvoința Eminenței sale? Sau doar o conversație despre starea vremii? Îi veni să zâmbească. *Abia aștept să aflu.* Ridică o mână spre Frost, iar acesta dispăru în umbre. Apoi o urmă șchiopătând pe Vitari, strecurându-se printre răniți, spre ușa din spate. Afară, mirosul acru și pătrunzător al sudorii cedase locul mirosului acru și pătrunzător al incendiilor și al...

Siluete alungite, rombice, înfășurate în pânză aspră și cenușie, pătată de sânge, erau stivuite lângă peretele templului. Cadavre așteptând cu răbdare să fie îngropate. *Recolta de dimineață. Minunat loc pentru o șuetă drăgălașă. Nici eu nu l-aș fi putut alege mai bine.*

– Spune, cum îți place asediul? E puțin cam gălăgios pentru gustul meu, dar prietenului tău, Cosca, mi se pare că-i place...

– Unde-i Eider?

– Cine? exclamă Glokta încercând să tragă de timp ca să se gândească la un răspuns. *Nu m-am așteptat să afle atât de repede.*

– Eider. O mai ții minte? Îmbrăcată ca o curvă de lux? Podoabă a consiliului de conducere? Care a încercat să ne dea pe mâna gurkienilor? Nu mai e în celulă. De ce?

– Aha, despre ea mă-ntrebi. E pe mare. *Adevărat.* Cu cincizeci de pași de lanț în jurul ei. *Fals.* Dacă vrei neapărat să știi, acum împodobește fundul golfului.

Sprâncenele portocalii ale lui Vitari se adunară în semn de neîncredere.

– Și mie de ce nu mi s-a spus?

– Am lucruri mai bune de făcut decât să te țin pe tine la curent cu tot ce se întâmplă. Avem de pierdut un război, sau n-ai băgat de seamă?

Glokta se întoarse să plece de acolo, dar brațul lung al femeii țâșni și se sprijini de zid, barându-i calea.

– Să mă ții pe mine la curent înseamnă să-l ții la curent pe Sult. Dacă vom începe să-i relatăm lucruri diferite...

– Unde ai fost în ultimele săptămâni? chicoti el arătând cu mâna la movila de trupuri în lințolii de lângă zid. E tare ciudat. Cu cât pare tot mai sigur că gurkienii ne vor distruge zidurile și vor omorî toate sufletele din Dagoska, cu atât îmi pasă mai puțin de Nemernicia Sa! Spune-i ce vrei. Mă plictisești.

Vru să-i dea mâna la o parte ca să poată trece, însă descoperi că mâna practicienei nu se lăsa mișcată din loc.

– Ce-ar fi dacă i-aș spune ceea ce vrei tu să-i spun? șopti Vitari.

Glokta se încruntă. *Asta nu mai e plictisitor. Patriciana preferată a lui Sult, trimisă aici ca să aibă grijă ca nu cumva să-mi pierd busola, îmi propune o înțelegere? Este o farsă? O capcană?* Ochi în ochi, iar Glokta o privea pătrunzător, încercând să-și dea seama la ce anume se gândește. *Întrezăresc oare o urmă infimă de disperare? Oare motivul să fie simpla autoconservare? Atunci când îți pierzi acest instinct, așa cum mi s-a întâmplat mie, e greu să-ți amintești cât de puternic îi poate motiva pe toți ceilalți.* Simți cum începe din nou să zâmbească. *Da, despre asta era vorba.*

– Ai crezut că vei fi rechemată de îndată ce trădătorii vor fi fost prinși, nu-i așa? Ai crezut că Sult va trimite după tine o corăbioară care să te ducă înapoi acasă! Dar acum nu mai există nicio corabie, iar tu ai început să-ți faci griji ca nu cumva binevoitorul tău unchi să fi uitat de tine cu totul! Că te-a aruncat la gurkieni, împreună cu noi, ceilalți, așa cum arunci resturi la câini!

Vitari își mijii ochii.

– Să-ți spun un secret. Nici eu n-am dorit să vin aici, dar am învățat cu multă vreme în urmă că atunci când Sult îți cere să faci ceva, este bine să dai impresia că ai făcut lucrul acela. Nu-mi pasă de nimic altceva decât să scap vie de aici.

Se apropie și mai mult de Glokta.

– Ne putem ajuta reciproc?

Putem? Nu știu.

– Bine. Mai pot găsi loc pentru încă un prieten în vâltoarea socială care este viața mea. Am să văd ce pot face pentru tine.

– Ai să vezi ce poți face?

– Asta e tot ce capeți pentru moment. Adevărul este că nu mă prea pricep să ajut oamenii. Mi-am ieșit din mână, înțelegi?

Îi aruncă rânjetul știrb, îi ridică cu toiagul brațul relaxat acum și trecu șontâcăind de grămada de cadavre, îndreptându-se spre ușa templului.

– Ce să-i spun lui Sult despre Eider?

– Spune-i adevărul, îi strigă Glokta peste umăr. Spune-i că a murit.

Spune-i că am murit cu toții.

DECI ASTA E DUREREA

– Unde sunt? întrebă Jezal, doar că falca nu vru să i se mişte.

Era în căruţă, căci auzea scârţâitul roţilor, iar lumina orbitoare şi zgomotele din jur îi sfredeleau creierii. Încercă să înghită, dar nu fu în stare. Încercă să-şi ridice capul. O durere năprasnică îi înjunghie gâtul, iar stomacul i se întoarse pe dos.

– Ajutor! guiţă el, dar nu-i ieşi decât un orăcăit jalnic. Ce se întâmplase? Îl torturau cerul de deasupra şi scândurile de sub el. Era întins în căruţă, cu capul pe un sac aspru. Hurducat şi hâţânat şi zdruncinat.

Îşi aducea aminte de o luptă. Printre stânci. Cineva strigase. O izbitură şi o lumină orbitoare, apoi doar durere cumplită. Îl durea chiar şi când încerca să gândească. Vru să-şi ducă mâna la faţă, dar nu reuşi. Încercă să-şi mişte picioarele ca să se ridice, dar nu putu nici asta. Îşi mişcă buzele, gemu, suspină.

Îşi simţea ciudat limba în gură, parcă de trei ori mai mare decât în mod normal, ca o halcă de şuncă

ce-i fusese vârâtă între fălci, umplându-i întreaga gură, sufocându-l. Cel mai înfiorător de tare îl durea partea dreaptă a feței. La fiecare hâțânare a căruței i se ciocneau maxilarele, iar săgețile incandescente ale agoniei îi porneau de la dinți spre ochi, spre gât, spre rădăcina părului. Gura îi era bandajată, așa că trebuia să inspire prin stânga, dar până și aerul îi provoca durere.

Panica își înfipse ghearele în el. Tot corpul îi urla. O mână îi fusese bandajată și legată de-a curmezișul pieptului, dar reuși să se prindă cu cealaltă de marginea căruței, încercând să facă ceva, nu știa exact ce anume, orice. Ochii îi ieșiseră din orbite, inima îi bătea să îi spargă pieptul, respirația îi forăia în nas.

– Auuu, mârâi el, gâââârrrr!

Cu cât se forța mai mult, cu atât durerea creștea, și tot creștea, până când avu senzația că fața i se va sparge, că țeasta îi va exploda...

– Încetișor.

Un chip plin de cicatrice îi apăru înaintea ochilor. Nouădegete. Disperat, Jezal încercă să-l apuce, iar nordicul îi prinse mâna în laba lui uriașă și i-o strânse ușurel.

– Încetișor. Ascultă-mă cu atenție. Te doare, sigur că da. Ți se pare că este mai mult decât poți îndura, însă nu-i așa. Ți se pare că ai să mori, dar n-ai s-o faci. Ascultă-mă cu atenție, pentru că și eu am trecut prin ce treci tu acum, așa că știu ce vorbesc. Cu fiecare minut, cu fiecare ceas, cu fiecare zi ai să fii tot mai bine.

Simți cum Nouădegete îl împinge blând la loc.

– Nu trebuie să faci nimic altceva decât să stai întins aici şi ai să fii mai bine. Înţelegi ce-ţi spun? Nu trebuie să faci nimic altceva, norocosule.

Jezal îşi lăsă trupul greu. Nu trebuia să facă nimic altceva decât să stea întins acolo. Strânse mâna uriaşă, iar mâna îl strânse şi ea, liniştindu-l. Parcă acum îl durea deja mai puţin. Sigur, durerea era tot crâncenă, dar acum o putea controla. Respiraţia i se domoli. Închise ochii.

Vântul biciuia câmpia rece, iarba scurtă, haina zdrenţuită a lui Jezal, bandajele lui murdare, părul lui slinos, dar nu-l băga în seamă. Ce ar fi putut face în privinţa vântului? Ce ar fi putut face în orice privinţă?

Stătea cu spatele sprijinit de una din roţile căruţei şi se uita cu ochi mari de uimire la piciorul său imobilizat teribil de strâns între două bucăţi dintr-o suliţă în jurul cărora fuseseră înfăşurate fâşii de pânză. Nici braţul nu arăta mai bine; era vârât între două şipci desprinse dintr-un scut şi îi era legat de piept. Mâna albă cu degete amorţite atârna inutilă.

Jezal nu văzuse niciodată ca asemenea improvizaţii lamentabile să dea rezultate. Ba chiar i s-ar fi părut nostim, dacă nu ar fi fost el nefericitul pacient. Cu siguranţă că nu se va face niciodată bine. Era distrus, terminat, mutilat. Va fi şi el acum ca ceilalţi schilozi pe care încerca să-i evite pe străzile din Adua? Ca cei infirmi, răniţi în război, zdrenţăroşi şi jegoşi, care-şi vâră cioturile membrelor în nasul trecătorilor, milogindu-se după câţiva bănuţi, mărturii stânjenitoare ale

faptului că există o latură întunecată a vieții de soldat, la care nu a vrut să se gândească niciodată?

De acum înainte va fi schilod ca... și îi îngheță sufletul... ca Sand dan Glokta? Încercă să-și miște piciorul și scoase un geamăt de durere. Va umbla tot restul vieții sprijinindu-se într-un baston? Va deveni o arătare a groazei de care toată lumea se ferește? O lecție utilă, arătat cu degetul și comentat în șoaptă? Iată-l pe Jezal dan Luthar! Fusese un bărbat de viitor, un bărbat arătos, a câștigat Competiția în uralele mulțimii! Cine s-ar fi așteptat la una ca asta? Ce pierdere, ce păcat, iată-l că vine, haideți să plecăm din drumul lui...

Asta înainte să se gândească la stricăciunile chipului. Încercă să-și miște limba, iar durerea ascuțită îl făcu să se cutremure, dar reuși, totuși, să-și dea seama că nu mai recunoștea absolut deloc harta dinlăuntrul gurii. Parcă îi era cumva căzută într-o rână, răsucită, complet aiurea față de cum ar fi trebuit să fie. Gaura dintre dinți parcă era lungă de un kilometru. Îl înțepau buzele sub bandaje. Sfâșiate, făcute zob. Devenise un monstru.

O umbră îi acoperi fața și își ridică ochii mijindu-i în soare. Nouădegete se aplecase deasupra lui cu un burduf cu apă într-o mână.

– Bea, mormăi el.

Jezal clătină din cap, dar, fără să-l bage în seamă, nordicul se așeză pe vine lângă el, scoase dopul și îi întinse burduful.

Jezal i-l smulse din mână iritat, îl ridică cu multă băgare de seamă spre colțul mai bun al gurii și încercă

să-l încline cumva. Doar că nu reuși. Se mai chinui câteva clipe, dar înțelese că nu avea cum să poată bea având o singură mână zdravănă. Se lăsă la loc, cu ochii închiși și respirând sacadat pe nas. Aproape scrâșni din dinți de supărare, dar se răzgândi la timp.

– Haide, auzi și simți o mână care i se strecoară după ceafă și îi ridică ușor capul.

– Gâââhh! mârâi furios, cu intenția clară de a se împotrivi, dar, în cele din urmă, se lăsă moale și se abandonă rușinii de a fi tratat ca un bebeluș. Și, în fond, ce sens ar fi avut să pretindă că ar fi fost altminteri decât complet neajutorat? Apă călduță, stătută i se prelinse în gură și încercă să se forțeze să o înghită. A fost ca și cum ar fi înghițit cioburi de sticlă. Tuși și scuipă restul de apă. Mai bine spus, încercă să scuipe, dar durerea i se păru mult prea mare. Așa că se aplecă înainte și lăsă apa să i se scurgă de pe față, dar i se prelinse și pe gât, intrându-i sub gulerul murdar al cămășii. Se sprijini iar de căruță cu un suspin adânc și împinse burduful cu apă cu mâna cea bună.

Nouădegete ridică din umeri.

– Cum vrei, dar va trebui să încerci și mai târziu. Trebuie să bei apă. Ți-aduci aminte ce s-a întâmplat?

Jezal clătină capul. Nu-și amintea.

– A fost o luptă. Eu și cu frumusețea aia de colo, făcu un semn spre Ferro care îi aruncă o căutătură furibundă, ne-am ocupat cam de toți, dar se pare că trei au trecut de noi. I-ai rezolvat pe doi, și i-ai rezolvat bine, dar l-ai scăpat pe al treilea care ți-a tras una în gură cu ghioaga. Și ți-a tras-o tare rău, și știi cum

e acum, arătă el spre obrazul bandajat al lui Jezal. Ai căzut și probabil că te-a lovit și când erai leșinat, pentru că ți-a rupt și brațul, și piciorul. S-ar fi putut să o pățești încă și mai rău. Dacă aș fi în locul tău, le-aș mulțumi morților că a fost Quai prin preajmă.

Jezal se uită la ucenic, clipind nedumerit. Ce legătură avea ăsta cu ce se întâmplase? Dar Nouădegete îi răspundea deja și la întrebarea aceasta.

– A venit pe la spate și l-a lovit în cap cu o tingire. Mai aproape de adevăr ar fi să spun că i-a făcut zob capul, terci i l-a făcut, rânji larg la ucenicul care privea în largul câmpiei. Lovește foarte tare băiețelul nostru slăbuț, ce zici? Păcat, totuși, de tingirea aia.

Quai ridică indiferent din umeri, de parcă ar fi spart capete de oameni în fiecare dimineață la micul dejun. Jezal își spuse că va trebui să-i mulțumească aiuritului ăstuia bicisnic pentru că i-a salvat viața, doar că nu se prea simțea foarte salvat. Încercă să articuleze sunete în așa fel încât să nu-l doară nimic și reuși să șoptească:

– Că-de-ău-e?

– Eu am avut răni mai rele de atât.

Slabă alinare.

– O s-o scoți la capăt cu bine. Ești tânăr. Mâna și piciorul o să se repare cât ai bate din palme.

Ceea ce însemna, presupuse Jezal, că fața nu o să i se repare.

– Fiecare rană e gravă, și fiecare e mai gravă decât cea dinainte. Am plâns ca un copil la fiecare din rănile astea, făcu Nouădegete un semn spre fața lui distrusă.

Aproape toată lumea plânge, asta-i realitatea. Dacă te ajută cu ceva.

Nu-l ajuta.

– Câ-de-ău?

Nouădegete își scărpină obrazul țepos.

– Ai falca ruptă, ai pierdut câțiva dinți, ai gura spartă, dar te-am cusut binișor.

Jezal nu reuși să înghită nodul care i se formase în gât. I se confirmau cele mai îngrozitoare temeri.

– E o rană rea și e un loc al naibii de prost. Ești rănit chiar în gură, de n-o să poți mânca, n-o să poți bea, n-o să poți vorbi fără să te doară. Nici n-o să poți să te pupi, firește, dar asta n-ar trebui să te deranjeze într-un loc ca ăsta unde suntem acum.

Nordicul râse cu gura până la urechi, însă Jezal n-avea deloc chef să i se alăture.

– Rană tare rea. Acolo de unde sunt eu i se spune „rană de botez".

– Șee? murmură Jezal, regretându-și de îndată curiozitatea când durerea îi înțepă buzele.

– Rană de botez, pricepi? și Nouădegete îi arătă ciotul degetului lipsă. O rană după care îți capeți porecla. Probabil că ție ți se va spune Falcăruptă, sau Mutrăspartă, sau Fărădinți, sau cam așa ceva.

Rânji din nou, doar că Jezal își rătăcise simțul umorului pe deal, printre stânci, împreună cu dinții lui sparți. Simți înțepătura lacrimilor. Voia să plângă, dar știa că i se vor întinde cusăturile de la buzele umflate.

Nouădegete mai încercă o dată.

– Trebuie să privești partea bună a lucrurilor. Acum e puțin probabil să mori. Infecția din tine nu s-a întins.

Jezal căscă îngrozit ochii mari, și mai mari, pe măsură ce înțelegea. Precis ar fi căscat și gura, dacă nu i-ar fi fost sfărâmată falca. *Puțin probabil* să mor? Nici nu-i trecuse prin minte că rana i s-ar fi putut infecta. *Infecție?* Chiar în gură?

– Nu te ajut nicicum, nu? șopti Logen.

Jezal își acoperi ochii cu brațul cel zdravăn și încercă să plângă fără să-și facă rău. Umerii începură să-i tremure în ritmul suspinelor mute.

Făcuseră popas pe malul unui lac întins. Apă agitată și cenușie sub un cer vinețiu și înnorat. Apă mohorâtă, cer mohorât, și apă și cer parcă pline de taine, pline de amenințări. Valuri furioase loveau prundișul rece. Păsări furioase croncăneau deasupra apei. Durerea furioasă pulsa în fiece ungher al trupului lui Jezal și nu dădea semne că ar dori să înceteze.

Ferro se lăsase pe vine în fața lui, încruntată, așa cum era mereu, și începuse să-i dea jos bandajele, în vreme ce Bayaz stătea în spatele ei și urmărea operațiunea. Se părea că Întâiul dintre Magi își revenise din toropeală. Nu explicase în niciun fel ce anume îi provocase starea aceea sau de ce își revenise atât de neașteptat, însă de arătat, nu arăta deloc bine. Părea mai bătrân ca niciodată, mult mai costeliv, și avea ochii îngropați în găvane, iar pielea îi era palidă, cumva mai subțire, transparentă parcă. Dar Jezal n-avea compasiune de prisos, cu atât mai puțin pentru inițiatorul acestui dezastru.

– Unde suntem? murmură el printre accese de durere.

Nu-l mai durea chiar atât de tare când vorbea, dar tot trebuia să aibă grijă să rostească rar cuvintele care-i ieşeau din gură îngroşate şi împleticite, de parcă ar fi fost prostul satului.

Bayaz făcu un gest înspre întinderea de apă.

– Acesta este primul dintre cele trei lacuri. Suntem pe drumul spre Aulcus. Am trecut de jumătatea călătoriei noastre.

Jezal înghiţi greu. Nu avea de ce să se declare teribil de liniştit la auzul acestor veşti.

– Cât era de la...

– N-am cum să-ţi scot bandajele dacă tot dai din buze, şuieră Ferro. Taci sau te las aşa cum eşti?

Jezal închise gura, iar ea îi desprinse cu grijă pansamentele, se uită la sângele maroniu de pe ele, îl mirosi, strâmbă din nas şi le aruncă cât colo. Apoi se uită mânioasă la gura lui. Jezal se simţea destul de speriat şi îi cerceta cu atenţie trăsăturile întrebându-se ce anume îi trecea prin minte. Şi-ar fi dat dinţii în schimbul unei oglinzi în momentul acela, presupunând că i-ar mai fi avut pe toţi.

– Cât de rău arată? o întrebă încet, simţind pe limbă gustul propriului sânge.

Ochii lui Ferro aruncară fulgere spre el.

– Mă confunzi cu cineva căreia îi pasă.

Scoase un geamăt. Ochii i se umplură de lacrimi. Fu nevoit să-şi ferească privirea şi să clipească de câteva ori ca să nu înceapă să plângă de-a binelea. Clar,

era un specimen jalnic. Fiu brav al Uniunii, ofițer curajos din Oastea Regelui, câștigător al Competiției de scrimă, nici mai mult, nici mai puțin, și nu putea să-și înfrângă plânsul.

– Ține asta, îl repezi Ferro.

– Îhî, șopti el încercând să-și înăbușe suspinele ca să nu i se simtă în tremurul glasului.

Ținu apăsat de obraz unul din pansamentele curate, în vreme ce Ferro îi trecea bandajul în jurul capului și pe sub bărbie, de jur împrejur, iar și iar, închizându-i bine gura.

– O să supraviețuiești.

– Ar trebui să mă bucur? bolborosi el.

Ea ridică din umeri și îi întoarse spatele.

– Sunt mulți care nu scapă.

Jezal aproape că îi invidie pe aceștia când îi urmări mersul maiestuos prin iarba plecată de vânt. Cât își dorea să fie și Ardee aici. Își aminti cum arăta atunci când o văzuse ultima dată, cum își ridicase spre el surâsul șugubăț în ploaia blândă. Niciodată nu i-ar fi întors spatele și nu l-ar fi lăsat așa, neajutorat și suferind. I-ar fi șoptit vorbe dulci, i-ar fi mângâiat obrajii, l-ar fi privit lung cu ochii ei cei negri, l-ar fi sărutat ușor și... spanacuri sentimentale. Probabil că-și găsise deja pe altcineva, vreun alt idiot pe care să-l întărâte, să-l tachineze și să-l nenorocească, apoi să-l uite pentru totdeauna. Se supuse la chinuri îngrozitoare închipuindu-și-o cum râde la glumele altui bărbat, cum surâde altui bărbat, cum sărută buzele altui bărbat. Nici vorbă să-l mai vrea așa cum arăta acum, măcar de asta era

convins. Nimeni nu l-ar mai vrea. Simți că buzele încep iarăși să-i tremure și că lacrimile îi înțeapă ochii.

– Știi tu, din când în când, toți vestiții eroi din vechime – regii cei mari, generalii de seamă – toți au întâmpinat obstacole.

Jezal ridică privirea. Aproape uitase că Bayaz era acolo.

– Suferința îl face mai puternic pe om, băiete, la fel cum ciocanul la forjă face sabia mai ascuțită.

Bătrânul se strâmbă de durere când se așeză pe vine lângă Jezal.

– Oricine poate dovedi multă încredere în fața succesului sau în fața încercărilor facile. Însă pe noi ne definește felul în care reacționăm în fața obstacolelor și vicisitudinilor. Autocompătimirea merge mână în mână cu egoismul, și nici o altă trăsătură a vreunui conducător nu este mai deplorabilă. Egoismul este pentru copii și pentru cei întârziați la minte. Un mare conducător îi pune pe ceilalți înaintea sa. Te va surprinde că vei putea să-ți înduri mai ușor necazurile dacă te vei purta așa. Dacă vrei să ajungi să te porți ca un rege, nu trebuie să faci nimic altceva decât să te porți cu ceilalți de parcă ei ar fi regi.

Și puse mâna pe umărul lui Jezal. Poate că intenționase să-l liniștească prin gestul acesta părintesc, însă mâna îi tremura mult prea tare. Bayaz rămase nemișcat preț de câteva clipe, ca și cum nu ar fi avut suficientă energie să și-o ridice, apoi se îndreptă încet și plecă de lângă Jezal clătinându-se pe picioare.

Cavalerul privi în gol în urma lui. Doar cu câteva săptămâni în urmă, ar fi spumegat la auzul unei asemenea predici. Acum însă stătea bleg și smerit și încerca să-i pătrundă înțelesurile. Nici nu mai avea habar cine anume era el. Și era greu să păstreze atitudinea de superioritate atâta vreme cât depindea pe de-a întregul de cei din jur. De cei despre care avusese o părere atât de proastă până de curând. Nu mai încerca să se mintă singur. Ar fi murit fără doftoriceala empirică a lui Ferro și fără îngrijirea neîndemânatică a lui Nouădegete.

Nordicul începuse să se agite. Cizmele lui striveau prundișul. Venise vremea să se întoarcă la căruță. Venise vremea să mai fie hurducat și zgâlțâit. Venise vremea să simtă mai multă durere. Jezal scoase un oftat lung, tremurat, văicărit, dar se opri la jumătatea lui. Plângerea de milă era pentru copii și pentru cei întârziați la minte.

– Haide, știi ce avem de făcut.

Jezal se aplecă, iar Nouădegete îl ridică în brațe fără să se opintească, fără să sufle greu, și-l azvârli fără prea multă ceremonie în spatele căruței, printre sacii cu merinde. Când vru să se îndepărteze, Jezal îl apucă de mâna cea mare și știrbă, iar nordicul se întoarse spre el, cu fruntea încrețită de mirare. Jezal încercă să-și înăbușe emoția.

– Mulțumesc, șopti el.

– Pentru ce, pentru asta?

– Pentru tot.

Nouădegete îl privi lung, apoi ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru. Dacă te porți cu oamenii așa cum ți-ai dori să se poarte ei cu tine, n-ai cum să greșești. Vorbele astea le știu de la tata. I-am uitat sfatul ceva vreme și am făcut unele lucruri de care îmi pare rău, oftă el. Oricum, nu strică să încerci. În cele din urmă experiența m-a învățat că ajungi să capeți ceea ce ai oferit.

Se îndreptă spre cal, iar Jezal se uită gânditor la spatele lui lat. Să te porți cu oamenii așa cum ți-ai dori să se poarte ei cu tine. Ar fi putut să afirme cu toată sinceritatea că el s-a purtat măcar o dată în viața lui așa? Se adânci în gânduri în vreme ce căruța porni din loc, cu osiile scârțâind. Pe măsură ce își trecea în revistă viața, devenea tot mai conștient de cât de egoist și nesimțit fusese.

Se purtase urât cu cei mai tineri, îi împinsese la rele pe cei în vârstă. Deseori storsese bani de la prieteni care nu-și permiteau să-i piardă, profitase de fete și le trimisese la plimbare după aceea. Nici măcar o dată nu-i mulțumise prietenului său, West, pentru tot ce făcuse pentru el. Ba chiar s-ar fi culcat bucuros cu sora lui, dacă ea ar fi fost de acord. Cu groază din ce în ce mai mare își dădu seama că nu-și putea aminti nici măcar de un singur lucru dezinteresat pe care să-l fi făcut vreodată.

Se foi stânjenit pe sacii cu nutreț. În cele din urmă, ajungi să capeți exact ceea ce dai, iar o purtare cuviincioasă nu costă absolut nimic. De acum înainte avea să se gândească mai întâi și mai întâi la ceilalți. Îi va trata pe toți ceilalți ca pe niște egali. Mai încolo,

bineînțeles. Va avea suficient timp să devină un om mai bun atunci când va fi din nou în stare să mănânce. Atinse bandajul de pe obraz, se scărpină, fără să-și dea seama ce face, apoi își impuse să se oprească. Bayaz mergea călare chiar în spatele căruței, uitându-se la apă.

– Ai văzut? îl întrebă Jezal în șoaptă.

– Ce să văd?

– Asta, arătă spre obrazul lui.

– A, aia. Da, am văzut-o.

– Cât de rău e?

Bayaz își lăsă capul strengărește pe un umăr.

– Știi ceva? Una peste alta, cred că-mi place.

– Îți place?

– Poate că nu chiar acum, dar îți vor fi scoase firele, falca o să se dezumfle, vânătăile vor dispărea, iar crustele vor cădea. Cred că obrazul tău nu-și va mai recăpăta niciodată forma pe care o cunoști și, desigur, dinții nu-ți vor mai crește la loc, dar nu am nicio îndoială că farmecul tău de băiețandru va fi înlocuit de un aer mai aspru, mai periculos, mai misterios. Oamenii respectă acei bărbați care arată că au trecut prin bătălii, iar înfățișarea ta nu va fi deloc distrusă. Ba chiar îndrăznesc a spune că fetele vor fi leșinate după tine dacă le vei da motive.

Dădu din cap dus pe gânduri.

– Da. Una peste alta, cred că această pățanie îți va fi de folos.

– De folos? murmură Jezal cu mâna la falca bandajată. La ce?

Dar mintea lui Bayaz plecase aiurea.

– Știi, Harod cel Mare avea o cicatrice pe obraz, și nu i-a dăunat niciodată. Bine, nu se vede pe statui, dar în viața reală, oamenii l-au respectat încă și mai mult. Nemaipomenit bărbat a fost acest Harod. Avea faima de a fi drept și cinstit, și chiar așa și era cel mai adesea. Însă știa cum să fie exact pe dos dacă o cereau împrejurările, chicoti Magul ca pentru sine. Ți-am povestit că și-a invitat cei mai mari dușmani la tratative? Până la lăsarea serii, a reușit să-i facă să se certe unul cu celălalt și apoi s-au distrus reciproc în luptă. Iar el și-a revendicat victoria împotriva amândurora, fără măcar să scoată sabia din teacă. Vezi tu, știa că Ardlic avea o soție foarte frumoasă...

Jezal se lăsă pe spate în căruță. Mai auzise povestea, dar parcă nu avea niciun rost să-i amintească asta lui Bayaz. De fapt, chiar îi făcea plăcere s-o mai asculte o dată. Oricum, nu avea nimic mai bun de făcut. Îl liniștea vocea monotonă a bătrânului, mai ales acum când soarele începuse să iasă de după nori. Și, dacă nu vorbea, aproape că nici nu-l mai durea gura.

Așa că se culcă la loc pe sacul cu paie, cu capul pe o parte, în legănatul blând al căruței, și privi la locurile pe lângă care treceau. Privi la vântul care se juca în iarbă. Privi la soarele oglindit în apă.

PAS CU PAS

West urca scrâșnind din dinți spre marginea râpei.

Avea degetele amorțite și slăbite și îi tremurau amarnic de cât se agățase de pământul rece, de rădăcinile înghețate ale copacilor, de zăpada înghețată. I se crăpaseră buzele, nasul îi curgea încontinuu, îl usturau înfiorător nările. Când inspira, simțea înțepături în gât și în plămâni, iar când expira, scotea pe gură aburi denși și la fel de usturători. Se tot întreba dacă nu care cumva luase cea mai proastă decizie din viață atunci când îi dăduse haina lui Ladisla. Probabil că da. Desigur, prima decizie proastă luată fusese atunci când îi salvase viața nemernicului ăluia egoist.

Niciodată nu-și imaginase că ar putea fi atât de îngrozitor de obosit, nici măcar pe vremea când se antrena câte cinci ore pe zi pentru Competiție. În comparație cu Treicopaci, Lordul Mareșal Varuz părea un șef caraghios de blânduț. West era trezit fără prea multă tevatură în fiecare dimineață înainte de ivirea zorilor și nu i se permitea să se odihnească înainte ca ultima

geană de lumină să se stingă pe cer. Dar nordicii ăştia erau nişte maşinării. Absolut toţi. Ca ciopliţi în lemn, ei nu oboseau niciodată, nu simţeau nicio durere. Pe West îl dureau toţi muşchii din cauza ritmului infernal de mers pe care i-l impuneau. Era plin de vânătăi şi de zgârieturi din cauza celor o sută de căderi şi căţărări. În cizmele ude, tălpile îi erau carne vie şi pline de băşici. În plus, reapăruse pulsarea bine cunoscută în tâmple, urmând ritmul respiraţiei lui laborioase, îmbinându-se nefericit cu fierbinţeala rănii din scalp.

Era rău că trebuia să îndure frigul, suferinţa şi oboseala, însă mult mai greu de suportat era senzaţia copleşitoare de vină, şi de ruşine, şi de neputinţă care îl zdrobea tot mai tare şi mai tare cu fiecare pas făcut. Îl trimiseseră cu Ladisla tocmai pentru a-l feri pe Prinţ de nenorociri. Iar rezultatul a fost un dezastru inimaginabil de mare. O întreagă divizie masacrată. Câţi copii au rămas fără taţi? Câte femei fără soţi? Câţi părinţi fără fii? Îşi spunea, pentru a mia oară, că ar fi trebuit să încerce să facă mai mult. Şi îşi încleşta frustrat pumnii sleiţi. Dacă ar fi reuşit să-l convingă pe Prinţ să nu traverseze râul, oamenii aceia nu ar fi murit. Atât de mulţi oameni. Atât de mulţi morţi. Nici măcar nu ştia dacă să-i fie milă de ei sau să-i invidieze.

– Pas cu pas, şopti pentru sine, urcând râpa.

Nu aveai cum să te raportezi altfel la situaţie. Dacă strângeai tare din dinţi şi făceai paşi mari, puteai ajunge oriunde. Pas cu pas. Mai întâi un pas vinovat, epuizat, îngheţat, îndurerat. Apoi un altul. La fel. Ce altceva să faci?

Nici nu ajunseră bine în vârful dealului, că Prințul Ladisla se și trânti la rădăcina unui copac, așa cum făcea la fiecare oră. Cel puțin la fiecare oră.

– Te rog, colonele West! gâfâi el, iar aburii respirației îi conturară obrajii bucălați. Aidoma unui țânc, avea două dâre lucitoare de muci deasupra buzei superioare. Nu pot să mai merg! Ai milă și spune-le... spune-le să se oprească!

West înjură în barbă. Și așa nordicii erau destul de iritați de întreaga situație și nu mai încercau să ascundă asta, dar, fie că-i plăcea sau nu, Ladisla era totuși comandantul lui. Fără a mai pune la socoteală faptul că era și moștenitorul tronului. N-avea cum să-i ordone să se ridice de acolo.

– Treicopaci! hârâi el.

Bătrânul războinic se încruntă la el.

– Ai face bine să nu-mi ceri să ne oprim, flăcău.

– Trebuie.

– În numele celor morți! Iarăși? Voi, Sudicii, n-aveți deloc sânge în voi! Nu-i de mirare că v-a tras-o Bethod. Și dacă nu aveți de gând să învățați să mărșăluiți, o să v-o tragă din nou, crede-mă când îți spun!

– Te rog. O clipă doar.

Treicopaci se uită scârbit la Prințul căzut lat și clătină din cap.

– Fie. Odihniți-vă un minut dacă asta vă va face să mergeți mai repede, dar să nu vă intre în obicei, auzi? N-am făcut nici jumătate din cât ne-am propus să facem azi, dacă vrem să fim înaintea lui Bethod, spuse el și plecă furios să-și verse nervii pe Copoi.

West se lăsă pe vine, dezmorțindu-și degetele de la picioare, suflând în mâinile făcute căuș. Și-ar fi dorit să se poată întinde pe jos ca Ladisla, dar experiența îl învățase că, odată ce te-ai oprit din mișcare, te va durea mult mai rău când vei porni din nou. Pike și fiica lui stăteau de pază în apropiere, răsuflând aproape normal. Dovadă clară, în cazul că ar fi avut nevoie de una, că lucrul cu metalele într-o colonie de deținuți te pregătea mai bine pentru înotul prin noroaiele unui ținut sălbatic decât o viață de tihnă neîntreruptă.

Se pare însă că Ladisla avea o oarecare idee despre ce-i trecea prin minte și spuse fără să gândească:

– Nici nu-ți poți da seama cât de greu îmi este.

– Nu, firește că nu! se răți West rămas fără pic de răbdare. Acum mai trebuie să-mi cari și haina!

Prințul dădu nedumerit din pleoape, apoi își coborî privirea la pământul jilav, încleștându-și maxilarele.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Firește că-mi dau seama că-ți datorez viața. Dar, înțelege-mă, nu sunt deprins cu așa ceva. Deloc nu sunt.

Trase de reverele jegoase și zdrențuite și scoase un chicotit amărât.

– Mama îmi spunea mereu că trebuie să încerc să arăt cât se poate de bine în orice ocazie. Mă întreb ce ar zice dacă m-ar vedea acum.

Cu toate acestea, West observă că Prințul nu avea nici cea mai mică intenție să-i înapoieze haina.

Ladisla își vârî capul între umeri.

– Cred că trebuie să-mi asum o parte din vină pentru toată această poveste.

O parte? West ar fi fost extrem de bucuros să-i facă cunoştinţă cu „o parte“ din cizma lui.

– Ar fi trebuit să te ascult, colonele. Tot timpul am ştiut asta. Păi, nu e prudenţa cea mai bună politică în vreme de război? Acesta a fost mereu motoul meu. Dar tâmpitul ăla de Smund m-a îndemnat să acţionez nesăbuit. Idiotul!

– Lordul Smund şi-a jertfit viaţa, şopti West.

– Păcat că nu şi-a jertfit-o mai devreme ca să nu ne bage în beleaua asta! mârâi Prinţul, iar buzele îi tremurară din pricina nervozităţii. Ce crezi că vor spune cei de-acasă despre toată chestia asta, West? Ce crezi că vor spune despre mine?

– Nu am nici cea mai vagă idee, Înălţimea Voastră.

Deja se spuseseră multe adevăruri dure. West încercă să-şi înăbuşe furia şi să se pună în locul lui Ladisla. Tânărul era atât de puţin pregătit să facă faţă unei asemenea situaţii, era atât de lipsit de resurse, atât de dependent de toţi ceilalţi pentru absolut orice. Cea mai importantă decizie din întreaga lui viaţă avusese de-a face cu pălăria pe care trebuia să o poarte la o anumită ocazie sau la alta, iar acum trebuia să accepte responsabilitatea pentru mii de morţi. Normal că habar nu avea ce să facă acum.

– Măcar de n-ar fi fugit, îşi încleştă Ladisla pumnii şi lovi iritat cu piciorul într-o rădăcină de copac. De ce n-au rămas să lupte, jigodiile laşe? De ce n-au luptat?

West închise ochii şi făcu tot ce-i stătea în putere să ignore frigul, foamea, durerea şi să alunge furia care-i clocotea în piept. Aşa se întâmpla mai mereu.

Tocmai atunci când Ladisla începea să-i stârnească ceva simpatie, tocmai atunci când începea să-l înduioşeze, scăpa câte o propoziţie dezgustătoare retrezindu-i antipatia.

– Nu am de unde să ştiu, Înălţimea Voastră, reuşi el să articuleze printre dinţi.

– Gata, bombăni Treicopaci, v-a ajuns! În picioare şi să nu aud nicio şoaptă!

– Doar nu pornim din nou, colonele?

– Mă tem că trebuie.

Prinţul oftă şi se ridică cu greu în picioare.

– Sincer, West, nu înţeleg cum de oamenii ăştia nu obosesc niciodată.

– Pas cu pas, Înălţimea Voastră.

– Firește, murmură Ladisla, împleticindu-se printre copaci, în urma celor doi deţinuţi. Pas cu pas.

West îşi dezmorţi picioarele, apoi vru să-i urmeze, când simţi cum o umbră uriaşă cade asupra lui. Ridică ochii şi îl văzu pe Dow cel Negru care i se pusese în faţă, blocându-i drumul şi rânjindu-i cu toţi dinţii. I-l arătă cu un semn al capului pe Prinţul care abia se mişca.

– Vrei să ţi-l omor? mârâi el în limba nordicilor.

– Dacă te atingi de vreunul dintre ei... scuipă West vorbele înainte să se hotărască ce anume avea de gând să spună. O să...

– Da?

– O să te omor eu pe tine.

Ce altceva să spună? Se simţea ca un copil proferând ameninţări ridicole în curtea şcolii. O curte

teribil de rece şi de primejdioasă. Şi dând din gură în faţa unui copil de două ori cât el.

Doar că Dow îşi rânji din nou colţii.

– Teribil temperament pentru un slăbănog. Şi uite cum am început să vorbim numai despre omoruri. Sigur ai suficient sânge în tine?

West făcu un efort să pară mai înalt, mai falnic, chestie deloc uşoară pentru un biet om care stă într-o râpă şi e cocârjat de oboseală. Dacă trebuie să calmezi o situaţie periculoasă, nu trebuie să-ţi arăţi teama, indiferent cât de mare este aceasta.

– Ce-ar fi să mă pui la încercare?

Dar vocea îi sună jalnic chiar şi în propriile-i urechi.

– S-ar putea s-o fac.

– Atunci să mă anunţi din timp. N-aş vrea să pierd ocazia.

– Nu-ţi face griji, şopti Dow întorcându-i spatele şi scuipând înspre tufe. O să-ţi dai seama atunci când ai să te trezeşti cu gâtul tăiat.

Şi nordicul urcă mai departe râpa noroioasă, cu mişcări mai lente, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că nu era speriat. West îşi dorea să poată spune acelaşi lucru şi despre el însuşi. Căci lui personal îi bătea inima în urechi. Se târî după ceilalţi, trecu de Ladisla şi o ajunse din urmă pe Cathil.

– Eşti bine? o întrebă.

– Mi-a fost şi mai rău, îi răspunse fata măsurându-l cu privirea. Tu cum te simţi?

Dintr-odată, West înţelese în ce hal trebuie să fi arătat. Braţele îi erau înfăşurate într-un sac vechi şi

găurit, tras peste uniforma jegoasă. Își strânsese centura pe deasupra lui și scosese prin una din găuri sabia cea grea care îl lovea acum peste picior. Îl mâncau fălcile de la barba crescută de câteva zile și îi clănțăneau de frig și suferință. Și avea certitudinea că fața lui era o combinație de rozaliu furios și cenușiu cadaveric. Își vârî mâinile la subsuori și schiță un zâmbet trist.

– Mi-e frig.

– Se vede. Poate că ar fi fost mai bine să-ți păstrezi haina.

La replica asta se văzu nevoit doar să dea din cap. Se uită la spinarea lui Dow printre ramurile pinului din apropiere și își drese vocea.

– Nu te-a... necăjit niciunul, nu-i așa?

– Să mă necăjească?

– Știi tu..., murmură el cu foarte multă jenă, ești femeie și ești în mijlocul tuturor acestor bărbați, iar ei nu prea sunt obișnuiți cu așa ceva. Și uite cum se holbează la tine tipul ăla, Dow. Nu știu ce...

– Foarte frumos din partea ta, colonele, însă nu-mi fac griji. Mi-e greu să cred că vor face altceva decât să se holbeze și, crede-mă, am avut de-a face cu chestii mult mai rele.

– Există ceva mai rău decât el?

– În prima tabără în care am fost vreodată în viața mea, m-a plăcut comandantul. Probabil că pielea mea încă mai licărea a viață bună și îndestulată. M-a înfometat ca să capete ceea ce își dorea atât de mult. Am rezistat cinci zile fără strop de mâncare.

West se înfioră.

– Şi a fost suficient cât să-l facă să renunţe?

– Oameni ca ăştia nu renunţă. Nu am fost capabilă să rezist mai mult de cinci zile. Apoi... faci ce trebuie să faci.

– Adică...

– Ce trebuie să faci, ridică fata din umeri. Nu sunt mândră de ce am făcut, dar nici nu-mi este ruşine. Află de la mine că nici mândria, nici ruşinea nu te pot face om liber. Nu regret nimic altceva decât acele cinci zile când mi-a fost foame, acele cinci zile când aş fi putut să mănânc după pofta inimii. Faci exact ce trebuie să faci. Nu contează cine eşti. Odată ce începi să flămânzeşti...

Şi ridică din nou din umeri.

– Tatăl tău cum s-a descurcat?

– Pike? ridică tânăra privirea la deţinutul cu faţa arsă care mergea în faţa lor. E om bun, dar nu suntem rude. Nu ştiu ce s-a ales de familia mea. Probabil că, dacă rudele mele mai trăiesc, s-au împrăştiat pe toată suprafaţa Engliei.

– Deci...

– Uneori, dacă spunem că suntem rude, oamenii reacţionează diferit. Ne-am scos reciproc din multe necazuri. Şi, dacă Pike n-ar fi insistat, probabil că şi acum ciocăneam la metale în lagăr.

– Iar în schimb acum te bucuri de această minunată plimbare în aer liber.

– Îhî. Te descurci cu ce ai la dispoziţie.

Îşi înfipse bărbia în piept şi grăbi pasul printre copaci. West o urmări cum se îndepărtează. Avea ceva

sânge în ea, ar fi spus nordicii. Iar Ladisla ar fi avut de învățat din hotărârea ei mută. West privi peste umăr la Prinț care se împleticea grațios prin zloată, cu o încruntătură bosumflată întipărită pe chip. Oftă, iar aburii respirației îi atinseră obrajii. Era prea târziu ca Ladisla să învețe ceva.

O masă nenorocită alcătuită dintr-o bucată de pâine veche și o cană cu zeamă rece de la o fostă tocană. Trei-copaci nu le-a dat voie să facă focul, cu toate rugă-mințile lui Ladisla. Era prea mare riscul de a fi văzuți. Așa că s-au așezat pe jos, în pâlpâirea penumbrei, puțin mai departe de locul unde se odihneau nordicii. Le făcea bine să vorbească, fie și pentru a uita de frig, de durere și de disconfort. Fie și pentru a-și opri dinții din clănțănit.

– Parcă mi-ai spus că ai luptat în Kanta, Pike? În război?

– Da. Ca sergent, încuviință încet Pike din cap, iar ochii îi sclipiră straniu pe chipul ars, fără trăsături. Greu de crezut acum că înnebuneam din cauza căldurii.

West scoase un gâlgâit. Ca un hohot trist de râs.

– În ce unitate?

– În primul regiment al cavaleriei din Oastea Regelui, sub comanda colonelului Glokta.

– Dar acela a fost regimentul meu!

– Știu.

– Nu-mi aduc aminte de tine.

Lui West i se păru că arsurile de pe fața lui Pike își schimbară forma semănând cu o încercare de surâs.

– Pe vremea aceea arătam altfel. Eu mi-aduc aminte de tine, Locotenente West. Oamenii ţineau la tine. Aveai suflet bun şi spuneau că-ţi pot împărtăşi orice problemă.

West încercă să-şi stăpânească emoţia. Acum nu prea mai era în stare să rezolve probleme. Doar să le provoace.

– Şi cum de-ai ajuns în lagăr?

Pike şi Cathil făcură un schimb iute de priviri.

– Deţinuţilor nu li se pun asemenea întrebări.

– Oh, West îşi plecă privirea şi îşi frecă mâinile. Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, spuse Pike trăgând aer pe nas şi frecându-se la marginea lui carbonizată. Am făcut nişte greşeli. Şi atât. Hai s-o lăsăm baltă. Pe tine te aşteaptă cineva acasă?

West tresări şi îşi încrucişă braţele peste piept.

– Am o soră acasă, în Adua. E... e mai complicat.

Şi i se păru că e mai bine să încheie subiectul.

– Dar tu?

– Am avut o nevastă. Când m-au trimis în lagăr, nu a vrut să mă însoţească. Multă vreme am urât-o pentru asta, dar ştii ce? Cred că aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în locul ei.

Ladisla apăru dintre copaci, ştergându-şi mâinile de poalele hainei lui West.

– Ce bine e acum! Probabil că nu mi-a priit carnea aia pe care am mâncat-o dimineaţă.

Se aşeză între West şi Cathil, iar fata se strâmbă de parcă cineva tocmai ar fi descărcat o roabă cu

balegă lângă ea. Era evident pentru oricine că nu se puteau suferi.

– Despre ce povestim?

– Pike povestea despre soția lui...

– Da? Firește că sunteți la curent cu faptul că sunt logodit și mă voi căsători curând cu Prințesa Terez, fiica Marelui Duce Orso de Talins. Frumusețea ei este renumită în întreaga lume...

Vocea i se stinse treptat și privi încruntat la copacii întunecați, de parcă și-ar fi dat seama cât de stranii păreau asemenea conversații în ținuturile sălbatice ale Engliei.

– Deși am început să cred că ea nu-i tocmai încântată de acest aranjament matrimonial.

– Nici nu-mi pot da seama de ce oare, murmură Cathil, luându-l peste picior pentru a zecea oară în seara aceea.

– Sunt moștenitorul tronului! se burzului Prințul, iar într-o bună zi voi deveni regele tău! N-ar fi rău dacă m-ai trata cu un dram de respect!

Fata îi râse în nas.

– Nu am țară și nici rege și, cu siguranță, nici pic de respect pentru tine.

Ladisla rămase cu gura căscată de atâta indignare.

– Nu-ți permit să vorbești așa cu mine...

Dow cel Negru se ivi lângă ei parcă de nicăieri.

– Închide-i fleanca aia împuțită, mârâi el în limba nordică, împungând aerul cu degetul lui cel gros. Bethod are urechi pretutindeni! Spune-i să nu mai dea din limbă dacă nu vrea să rămână fără ea!

– Vrea să nu mai vorbim, Înălțimea Voastră, traduse West în șoaptă.

Prințul încercă să-și înghită furia.

– Măcar atât am înțeles și eu.

Și el, și Cathil își vârâră capetele între umeri și se priviră cu ură fără să mai scoată o vorbă.

West stătea întins pe spate și privea la fulgii de zăpadă care cădeau dincolo de cizmele lui. Cathil dormea lipită de el într-o parte, iar Copoiul se întinsese în partea cealaltă. Toți ceilalți dormeau strânși unul în altul acoperiți cu o pătură mare și puturoasă. Toți în afară de Dow care stătea de veghe. Uluitor cum un asemenea frig reușea să-i apropie pe oameni.

Din capătul grupului se auzea un sforăit bubuitor. Poate Treicopaci, sau poate Tul. Copoiul se zvârcolea în somn, tresărea, se întindea și scotea sunete fără sens. Respirația lui Ladisla era hârâitoare și lipsită de vlagă. Aproape toți adormiseră de îndată ce își puseseră capul jos.

Însă West nu putea să doarmă. Se tot gândea la dificultățile cu care se confruntau, la pericolele îngrozitoare care îi pândeau. Și nu doar pe ei. Fără doar și poate că Mareșalul Burr era pe acolo pe undeva, prin pădurile Engliei, grăbindu-se spre sud ca să le vină în ajutor, fără să știe că va cădea într-o capcană. Fără să știe că Bethod îl aștepta.

Situația era cumplită, dar, în ciuda logicii, West se simțea cu inima ușoară. Pentru că aici lucrurile erau mult mai simple. Nu avea lupte zilnice de purtat, nici

prejudecăți de învins, și nu trebuia să se gândească ce va fi peste o oră. Pentru prima dată după luni bune se simțea cu adevărat liber.

Tresări și își întinse picioarele obosite. Cathil își schimbă poziția și își puse capul pe umărul lui, culcându-și obrazul pe uniforma lui jegoasă. Îi simțea căldura respirației pe față, căldura trupului prin haine. O căldură plăcută. Efectul era umbrit doar de duhoarea de sudoare și pământ jilav și de Copoiul care îi schelălăia și îi bodogănea în cealaltă ureche. West închise ochii cu un surâs vag pe chip. Poate că totul se va sfârși cu bine. Poate că încă mai avea o șansă se devină erou. Dacă ar reuși să-l ducă pe Ladisla în viață la Lordul Mareșal Burr.

VORBE ÎN VÂNT

Ferro călărea mai departe, atentă la toate din jur. Încă mai urmau cursul apei întunecate, vântul rece încă îi mai învolbura hainele, haosul încă mai stăpânea cerul amenințător, dar ținutul începuse să se schimbe. Perfect plat doar cu puțin înainte, era acum înțesat de dealuri și de depresiuni tainice. Acolo se puteau ascunde dușmanii, iar ei nu-i plăcea ideea asta. Nu pentru că i-ar fi fost teamă, căci Ferro Maljinn nu se temea de nimeni. Dar trebuia să fie mult mai atentă, să aibă toate simțurile treze, să poată observa urmele celor care trecuseră pe acolo, să-și poată da seama dacă îi pândește cineva.

Era pur și simplu o chestiune de bun-simț.

Și iarba se schimbase. Se obișnuise să o vadă pretutindeni, înaltă și unduind în bătaia vântului, însă aici era scurtă și uscată, galbenă ca paiele. Iar cu cât înaintau mai mult, cu atât devenea încă și mai scurtă. Astăzi văzuseră multe petice chele de pământ. Pământ sterp, unde nu creștea nimic. Pământ gol, ca țărâna din Ținuturile Haine.

Pământ mort.

Mort din niciun motiv evident. Se uită încruntată la câmpia zbârcită care se întindea până la dealurile din depărtare, linie zimțată deasupra orizontului. Nu se mișca nimic în spațiul acesta imens. În afară de ei și de norii nervoși. Și de o pasăre care plutea deasupra, în înalturi, aproape nemișcată în văzduh și doar aripile negre cu pene lungi vibrau aproape imperceptibil.

– Prima pasăre pe care o văd de două zile, mârâi Nouădegete, uitându-se bănuitor la ea.

– Îhî, fu Ferro de acord. Păsările au mai multă minte decât noi. Ce căutăm aici?

– N-avem unde altundeva să mergem.

Dar Ferro avea unde merge. Oriunde se aflau gurkieni de omorât.

– Vorbește în numele tău.

– De ce? Nu cumva prietenii din Ținuturile Haine te așteaptă cu nerăbdare să te întorci acasă? Și te pomenesc zi și noapte? Oare unde a dispărut Ferro? Suntem toți triști de când a plecat.

Și fornăi ca la o glumă bună.

Ferro nu înțelegea ce e de râs.

– Nu putem fi cu toții la fel de îndrăgiți ca tine, pufni la rândul ei. Sunt convinsă că se va da o petrecere în cinstea ta atunci când te vei întoarce în Nord.

– O, da, va fi o petrecere, sigur că va fi. De îndată ce mă vor spânzura.

Cugetă câteva clipe la aceste vorbe, privindu-l din colțul ochilor. Privindu-l fără să fie nevoită să-și miște capul, astfel încât, dacă s-ar fi întâmplat ca el să se uite

la ea, să se poată preface că ar fi avut privirea ațintită înainte. Acum, că se obișnuise cu el, trebuia să admită că acest alb uriaș nu era chiar atât de rău. Luptaseră împreună de mai multe ori, iar el luptase bine. Stabiliseră să se îngroape unul pe celălalt dacă va fi cazul și avea încredere în el că-și va ține promisiunea. Arăta ciudat și vorbea ciudat și nu se întâmplase încă să promită că va face ceva și să nu se țină de cuvânt, iar asta îl făcea să fie unul dintre cei mai grozavi bărbați pe care îi întâlnise vreodată. Desigur că nici prin minte nu-i trecea să-i spună sau să-i dea cumva de înțeles că așa gândește.

Pentru că atunci o va dezamăgi.

– Vrei să zici că n-ai pe nimeni? îl întrebă ea.

– Doar dușmani.

– Și de ce nu te lupți cu ei?

– Să mă lupt? Lupta asta m-a costat tot ce am avut vreodată, spuse și îi arătă palmele goale. Am rămas doar cu un renume prost și cu o mulțime de oameni care ar da orice ca să mă ucidă. Să mă lupt? Ha! Cu cât te lupți mai bine, cu atât ajungi mai rău. Am plătit-o câtorva și recunosc că m-am simțit excelent, însă sentimentul ăsta nu a durat. Răzbunarea nu-ți ține de cald noaptea, ăsta-i adevărul. Se pune prea mult preț pe răzbunare. Dar răzbunarea singură nu-i de ajuns. Mai ai nevoie și de altceva.

Ferro clătină din cap îndârjită.

– Aștepți prea mult de la viață, albule.

Nouădegete surâse.

– Și eu care credeam că tu aștepți prea puțin.

– Nu ai cum să fii dezamăgit dacă nu aștepți nimic.

– Dacă nu aştepţi nimic, nici n-ai să capeţi nimic.

Ferro se încruntă. Asta era problema cu discuţiile. Cumva reuşeau s-o ducă acolo unde ea nu voia să meargă. Poate că nu prea avea experienţă în domeniul acesta. Trase de frâie, îşi îmboldi calul cu călcâiele şi se îndepărtă de Nouădegete şi de ceilalţi. Voia să fie singură.

Tăcere. Tăcerea era plictisitoare, dar măcar era sinceră.

Îi aruncă o privire furioasă lui Luthar care stătea în căruţă, iar el îi răspunse cu un rânjet tembel cât de larg îi îngăduiau bandajele de pe jumătate de faţă. Şi el i se părea cumva diferit acum şi nu-i plăcea asta. Ultima oară când îi schimbase pansamentele, îi mulţumise, iar asta fusese ceva ciudat. Lui Ferro nu-i plăceau mulţumirile. De obicei ascundeau ceva. O deranja să ştie că făcuse ceva ce merita mulţumiri. Ajutorul dat altora putea conduce la prietenie. Iar prietenia putea conduce la dezamăgire. În cel mai fericit caz.

Şi la trădare. În cel mai rău caz.

Acum Luthar îi spunea ceva lui Nouădegete care îşi dădu capul pe spate şi râse ca prostul, speriindu-şi calul şi aproape căzând din şa. Bayaz se legăna satisfăcut pe calul său, urmărindu-l pe Nouădegete cum apucă hăţul, iar în colţurile ochilor i se deschiseră evantaie de riduri de bucurie. Iritată, Ferro se îndepărtă şi mai mult de ei.

Îi plăcuse mult mai mult când nu se puteau suferi. Atunci atmosfera glacială care domnea între ei era una cunoscută, una în care se simţea bine. Una pe care o

putea înțelege. Încrederea, camaraderia, jovialitatea erau atât de departe în trecutul ei încât nici nu le mai ținea minte.

Și cui îi place necunoscutul?

Ferro văzuse o mulțime de morți la viața ei. Chiar ea ucisese o grămadă de oameni. Și îngropase mulți de una singură. Moartea era meseria ei și era și distracția ei preferată. Dar niciodată nu văzuse atâtea cadavre la un loc. Împrăștiate pretutindeni în iarba bicisnică. Coborî de pe cal și trecu printre ele. N-aveai cum să-ți dai seama cine se luptase cu cine, sau cine din ce tabără făcuse parte.

Toți morții seamănă între ei.

Cu atât mai mult când au fost jefuiți – când li s-au luat armurile și armele și mare parte din haine. Zăceau la grămadă, unul peste altul, în umbra alungită a unei coloane crăpate. Construcție distrusă, cu aspect străvechi, a cărei piatră fărâmițată se îngemăna cu iarba ofilită și era împestrițată de licheni. O pasăre mare și neagră stătea în vârf, cu aripile strânse, și holba la Ferro niște ochi ca mărgelele.

Cadavrul unei matahale de om era proptit de postamentul coloanei. În mâna fără viață încă mai strângea o săgeată frântă, iar sub unghii avea sânge negru și țărână neagră. Era foarte posibil să fi purtat un drapel, fu gândul lui Ferro. Se pare că toți soldații erau înnebuniți după steaguri. Iar ea nu fusese niciodată în stare să înțeleagă de ce. Nu puteai ucide pe cineva cu un steag. Nu te puteai apăra cu un steag. Cu toate acestea, bărbații erau topiți după steaguri.

– Ce mare tâmpenie, murmură ea încruntându-se la pasărea de pe coloană.

– Un măcel, spuse Nouădegete.

Bayaz gemu și își frecă bărbia.

– Dar cine s-a luptat și împotriva cui?

Ferro văzu cum Luthar face ochii mari în mijlocul chipului umflat. Părea îngrijorat. Quai stătea pe capră, chiar în fața lui, cu hățurile libere, privind inexpresiv la cadavrele din jur.

Femeia întoarse unul dintre trupuri și îl adulmecă. Piele deschisă la culoare, buze vinete, fără miros, deocamdată.

– Nu s-a întâmplat de prea multă vreme. Poate acum două zile.

– Și nu e nicio muscă? întrebă Nouădegete uitându-se bănuitor la cadavre. Doar câteva păsări cocoțate pe ele le urmăreau mișcările.

– Nimic altceva decât păsări. Și nici măcar nu mănâncă. Straniu.

– Nu chiar, prietene!

Ferro ridică brusc capul. Un bărbat se apropia cu pași mari de ei, traversând iute câmpul de luptă. Un alb înalt, zdrențăros, cu o bucată de lemn noduros în mână. Păr vâlvoi și slinos, barbă lungă și încâlcită. Ochi bulbucați și strălucitori și sălbatici pe chipul cu riduri adânci. Ferro îl privi lung, nereușind să-și dea seama cum de ajunsese să se apropie atât de mult de ei fără ca ea să-l simtă.

La auzul glasului lui, păsările se ridicară de pe cadavre, dar nu se împrăștiară speriate, care încotro,

ci zburară spre el, iar unele i se așezară pe umeri, altele începură să planeze în jurul capului său în cercuri largi. Ferro smulse o săgeată din tolbă și dădu să-și apuce arcul, dar Bayaz întinse brațul spre ea.

– Nu.

– Vedeți? îi întrebă albul înalt arătând spre coloana crăpată, iar pasărea din vârful ei i se așeză pe degetul întins. Coloana de o sută cincizeci de kilometri! Mai sunt o sută cincizeci de kilometri până la Aulcus!

Lăsă mâna jos, iar pasărea i se cățără pe umăr, alături de suratele ei și se potoli.

– Stați chiar la marginea ținutului mort! Nicio ființă nu poate veni aici dacă nu i-a fost sortit să vină!

– Bună ziua, frate! strigă Bayaz, iar Ferro își dosi supărată săgeata.

Alt Mag. Ar fi trebuit să bănuiască. Ori de câte ori doi din ăștia se adunau la un loc, precis urmau multe clămpăneli din buze, multe vorbe înșirate.

Adică multe minciuni.

– Marele Bayaz! răcni străinul apropiindu-se. Întâiul dintre Magi! Și păsările cerului, și peștii apelor, și fiarele pământului m-au înștiințat de sosirea ta, iar acum te văd cu propriii mei ochi și parcă tot nu-mi vine a crede. Ești aievea, oare? Binecuvântatele tale picioare pășesc oare pe acest pământ însângerat?

Își înfipse toiagul în pământ, iar pasărea cea mare și neagră îi coborî de pe umăr și se așeză în vârful lui, ținându-se strâns cu ghearele și bătând din aripi până își găsi echilibrul. Prudentă, Ferro făcu un pas

înapoi cu mâna la cuțit. Nu avea de gând să lase vreuna din creaturile astea să se găinățeze pe ea.

– Zacharus, spuse Bayaz descălecând greoi. Iar lui Ferro i se păru că nu deslușește prea multă bucurie în glasul lui. Pari bine, sănătos, frate.

– Par istovit. Par istovit, și murdar, și furios. Așa par pentru că așa mă simt. Greu mai dă omul de tine, Bayaz. Te-am căutat de-a lungul și de-a latul câmpiei.

– Ne-am ascuns vederii cât am putut. Și aliații lui Khalul sunt pe urmele noastre.

Ochii lui Bayaz se aplecară asupra carnagiului.

– Tu ai făcut asta?

– Tânărul Goltus, aflat sub protecția mea, a făcut-o. E aprig ca un leu, drept îți spun, și e un împărat la fel de mare precum cei din vechime! L-a capturat pe cel mai mare rival, pe fratele lui, Scario, și l-a iertat, pufni Zacarus. Nu așa îl sfătuisem eu, dar tinerii de azi fac totul numai după capul lor. Ce vezi aici sunt ultimii oameni ai lui Scario. Cei care nu au vrut să se predea.

Își flutură nepăsător mâna spre cadavre, iar pasărea flutură din aripi împreună cu el.

– Are și clemența limitele ei, remarcă Bayaz.

– Nu au vrut să intre în ținuturile moarte, așa că s-au hotărât să ne înfrunte aici și aici au și murit, la umbra coloanei de o sută cincizeci de kilometri. Goltus le-a luat stindardul celei de-a Treia Legiuni. Exact același stindard sub care a luptat Stolicus. Relicvă a Timpurilor Străvechi! Așa cum suntem noi, frate.

Dar Bayaz nu păru impresionat.

– O bucată de cârpă veche. Care nu le-a fost câtuşi de puţin de folos amărâţilor ăstora. Nu eşti mai bărbat dacă duci cu tine o zdreanţă plină de molii.

– Poate că nu. Adevărul e că e foarte decolorată. Iar pietrele preţioase din broderie au fost de multă vreme smulse şi vândute pe arme.

– În zilele astea pietrele preţioase sunt un lux, însă toată lumea are nevoie de arme. Unde este acum tânărul tău Împărat?

– Pe drumul de întoarcere spre vest, fără a face un popas ca să-şi incinereze morţii. Se îndreaptă spre Darmium, să-l asedieze şi să-l spânzure pe nebunul ăla de Cabrian de zidurile cetăţii. Poate după aceea vom avea, în sfârşit, pace.

Bayaz scoase un fornăit trist.

– Dar mai poţi să-ţi aminteşti ce înseamnă pacea?

– Ai fi surprins să afli cât de multe îmi amintesc, răspunse Zacharus, holbându-se la Bayaz cu ochii săi bulbucaţi. Dar ce se mai întâmplă în lumea largă? Ce mai face Yulwei?

– Stă cu ochii în patru, ca întotdeauna.

– Şi ce mai ştii de celălalt frate al nostru, oaia neagră a familiei, marele Profet Khalul?

Trăsăturile lui Bayaz se înăspriră.

– Devine din ce în ce mai puternic. S-a pus în mişcare. Simte că timpul lui a venit.

– Şi, bineînţeles, tu intenţionezi să-l opreşti?

– Ce altceva să fac?

– Hmmm. Ultima oară când am auzit de el, Khalul era în sud, însă tu te îndrepţi spre vest. Te-ai rătăcit,

frate? N-ai să găsești nimic acolo, în afară de ruinele trecutului.

– Trecutul ascunde multă putere.

– Putere? Ha! Nu te-ai schimbat. Și ai niște tovarăși de călătorie tare ciudați, Bayaz. Firește, îl cunosc pe tânărul Malacus Quai. Cum o mai duci, povestitorule? îi strigă el ucenicului. Cum îți merge, vorbărețule? Cum se poartă fratele meu cu tine?

Quai rămase cocârjat în căruță.

– Destul de bine.

– Destul de bine? Doar atât? Măcar ai învățat să-ți ții gura. Cum de-ai reușit să-l înveți asta, Bayaz? Eu n-am putut să-l fac să tacă, oricât m-am străduit.

Bayaz se încruntă la Quai.

– N-a fost prea greu.

– Așa deci. Cum spunea Juvens? Cele mai bune lecții sunt acelea pe care le înveți singur.

Zacharus își propti ochii bulbucați asupra lui Ferro, iar păsările, toate ca una singură, își întoarseră mărgelele ochilor în aceeași direcție.

– Stranie ființă.

– Are sângele potrivit.

– Tot mai ai nevoie și de cineva care să fie în stare să vorbească cu spiritele.

– El, făcu Bayaz un semn din cap spre Nouădegete. Albul cel uriaș își făcuse de lucru cu șaua până în acel moment și ridică derutat privirea.

– El? se încruntă Zacharus.

Multă furie, își spuse Ferro, dar și ceva tristețe și teamă. Păsările de pe umerii și de pe capul lui, de pe

vârful toiagului lui, se îndreptară și începură să bată din aripi și să chirăie.

– Ascultă-mă, până nu e prea târziu, frate. Renunță la toată prostia asta. Vin alături de tine împotriva lui Khalul. Alături de tine și de Yulwei. Toți trei împreună, ca în Timpurile Străvechi, împotriva Creatorului. Magii uniți. Am să te ajut.

Urmă o tăcere prelungă și riduri aspre acoperiră chipul lui Bayaz.

– Ai să mă ajuți? Ar fi trebuit să mă ajuți mai de mult, după prăbușirea Creatorului, când te-am implorat s-o faci. Poate că atunci am fi putut să distrugem nebunia lui Khalul înainte să prindă rădăcini. Acum tot Sudul e năpădit de Devoratori care se poartă de parcă ar fi la ei acasă, batjocorind pe față cuvântul sacru al învățătorului nostru! Dar cred că singuri noi trei nu mai suntem de ajuns acum. Și atunci ce ai să faci? Ai s-o convingi pe Cawneil să-și lase cărțile? Ai s-o cauți pe Leru în tot Cercul Lumii și ai s-o scoți la suprafață de sub piatra unde s-a târât? Ai să-l aduci înapoi pe Karnault din largul oceanului, sau pe Anselmi și pe Dintespart din ținutul morților? Magii uniți, spui? – și buzele lui Bayaz se strâmbară într-un rânjet sarcastic. A trecut vremea aceea, frate. Corabia aia a plecat din port de mult timp și nu se va mai întoarce niciodată, iar noi nu suntem la bord!

– Înțeleg! șuieră Zacharus, bulbucându-și și mai mult ochii injectați. Și dacă vei găsi ceea ce cauți, ce ai să faci atunci? Chiar crezi că vei fi în stare să deții controlul? Ai îndrăzneala să-ți închipui că tu vei reuși

acolo unde Glustrod și Kanedias și Juvens însuși au dat greș?

– Am învățat din greșelile lor.

– Nu prea cred! N-ai face decât să pedepsești o crimă cu una și mai gravă!

Buzele subțiri ale lui Bayaz deveniră parcă și mai subțiri, iar obrajii lui supți deveniră și mai supți. Nu de teamă, nu din cauza tristeții, ci pentru că și el era foarte furios.

– Nu eu am fost de vină pentru toate astea, *frate!* Am încălcat eu oare a Doua Lege? Am târât eu oare în sclavie jumătate din populațiile din sud doar ca să-mi satisfac orgoliul?

– Nu, dar toți avem partea noastră de vină, iar tu mai mult decât ceilalți. E straniu cum de eu sunt în stare să-mi amintesc lucruri pe care tu le omiți dinadins. Cum te-ai certat cu Khalul. Cum Juvens s-a hotărât să vă separe. Cum l-ai căutat pe Creator și l-ai convins să-ți împărtășească tainele lui.

Zacharus scoase un hohot de râs aspru, ca un cotcodăcit furios, iar păsările croncăniră și cârâiră împreună cu el.

– Cutez a spune că nu a avut niciodată intenția să-și împartă fiica cu tine, ce spui, Bayaz? Fiica Creatorului? Tolomei? Ai cumva loc în memorie pentru ea?

Ochii lui Bayaz aruncară săgeți de gheață.

– Poate că eu sunt de vină, șopti el. Atunci și rezolvarea trebuie să vină tot de la mine...

– Crezi că lui Euz i s-a năzărit să dea Prima Lege doar pentru că n-avea ce face? Crezi că Juvens a dus

lucrul acesta la Marginea Lumii pentru că *nu e periculos*? E... e malefic!

– Malefic? pufni disprețuitor Bayaz. Cuvânt de speriat copiii. Cuvânt pe care-l folosesc cei ignoranți pentru cei care nu sunt de acord cu ei. Am crezut că ne-am dezbărat de asemenea idei cu multe secole în urmă.

– Dar riscurile...

– Hotărârea mea este luată, spuse Bayaz cu voce neclintită și aspră. De ani întregi mă gândesc la asta. Ai spus ce-ai avut de spus, Zacharus, dar nu-mi dai de ales. Încearcă să mă oprești, dacă simți că trebuie. Sau dă-te la o parte.

– Înseamnă că nu s-a schimbat nimic.

Bătrânul se întoarse spre Ferro. Chipul zbârcit îi tresărea, iar păsările își întoarseră ochii rotunzi și negri după ai lui.

– Tu ce spui, sânge de diavol? Știi cumva ce te va pune să atingi? Înțelegi cumva ce te va pune să duci? Ai cea mai vagă idee de pericolele care te pândesc?

O pasăre mai micuță își luă zborul de pe umărul lui și începu să freamăte în jurul capului lui Ferro.

– Ai face bine s-o iei la goană încotro vezi cu ochii și să nu te oprești! Voi toți ar trebui să fugiți de aici!

Buzele lui Ferro se strâmbară într-un rictus disprețuitor. Plesni pasărea de deasupra ei și aceasta se prăbuși la pământ unde începu să țopăie și să piuie printre cadavre. Suratele ei chirăiră și șuierară și își cloncăniră furia, dar nu le băgă în seamă.

– Nu știi nimic despre mine, prost bătrân cu barbă murdară. Nu te preface că m-ai înțelege sau că ai și

ce am în minte sau ce mi s-a promis. De ce te-aș crede pe tine și nu pe celălalt mincinos bătrân? Ia-ți păsările de aici și vezi-ți de treburile tale și nu ai să pățești nimic. Restul nu sunt decât vorbe în vânt.

Zacharus și păsările lui o priviră chiorâș. Bătrânul se încruntă, deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgândi și o închise când Ferro se aruncă în șa și își îndemnă calul la galop spre vest. În spatele ei se auzea zgomotul surd făcut de copitele celorlalți cai, se auzea plesnetul dârlogilor lui Quai, apoi vocea lui Bayaz.

– Ia aminte la păsările văzduhului, la peștii apelor, la fiarele pământului. Curând vei afla că a fost omorât Khalul și că de Devoratori s-a ales praful și pulberea, că toate greșelile trecutului au fost îngropate, așa cum s-ar fi cuvenit să se întâmple de multă vreme.

– Sper să ai dreptate, dar mă tem că veștile pe care le voi afla vor fi mai rele.

Ferro se uită în urmă și îi văzu pe cei doi schimbând o ultimă privire înghețată.

– Greșelile trecutului nu pot fi îngropate prea ușor. Sincer sper să dai greș.

– Privește în jur, prietene, surâse Întâiul dintre Magi cocoțându-se pe cal. Niciuna dintre speranțele tale nu a devenit vreodată realitate.

Și, astfel, grupul se îndepărtă de cadavre în tăcere, pe lângă coloana de o sută cincizeci de kilometri, intrând în ținutul mort. Spre ruinele trecutului. Spre Aulcus.

Sub un cer tot mai întunecat.

O CHESTIUNE DE TIMP

Arhilectorului Sult
Șef al Inchiziției Maiestății Sale

Eminență,

Au trecut deja șase săptămâni de când ne împotrivim gurkienilor. În fiecare dimineață, aceștia ne sfidează focul ucigător și reușesc să arunce pământ și bolovani în șanțul nostru, în fiecare noapte, coborâm oameni pe ziduri ca să îl curețe. În pofida tuturor eforturilor noastre, au izbândit totuși să umple canalul în două locuri. De atunci, în fiecare zi, grupuri de asalt ies din liniile armatei gurkiene și își instalează scările pe zidurile noastre, iar unii chiar se urcă pe ele, dar sunt respinși cu violență de soldații noștri.

În tot acest timp, catapultele își continuă bombardamentul, iar câteva porțiuni din zidurile noastre au fost semnificativ slăbite. Le-am sprijinit cum am putut, dar s-ar putea să nu treacă multă vreme până când vor

găsi o breșă accesibilă. Am ridicat baricade înlăuntrul cetății pentru a ne putea împotrivi lor, în eventualitatea în care vor reuși să pătrundă în Orașul Inferior. Fortificațiile noastre sunt testate la limită, dar nimeni nu se gândește la capitulare. Vom continua lupta.

Ca întotdeauna, Eminență, slujesc și mă supun.

Sand dan Glokta
Superior de Dagoska

Glokta își ținu răsuflarea, lingându-și gingiile goale, când privi prin lunetă la norii de colb care se așezau pe acoperișurile din mahalale. Se stinseră ultimele bubuituri și pocnete și, în acea clipă, Dagoska fu cuprinsă de o tăcere stranie. *Lumea întreagă și-a ținut respirația.*

Atunci un urlet îndepărtat ajunse pe balconul lui, ricoșând în înalturi din zidurile Citadelei. Urlet pe care și-l amintea mult prea bine de pe câmpurile de luptă vechi și noi. *Dar fără a fi însoțit de vreo amintire fericită. Strigătul de luptă al gurkienilor. Inamicul atacă.* Știa că acum se năpusteau peste terenul deschis din fața zidurilor, așa cum făcuseră de nenumărate ori în ultimele săptămâni. *Doar că acum au pe unde să intre.*

Urmări cum siluetele minuscule ale soldaților se cățărau pe zidurile și turlele colbuite de-o parte și de cealaltă a breșei. Își coborî luneta ca să poată cuprinde baricadele așezate într-un semicerc uriaș și cele trei rânduri de soldați ghemuiți în spatele lor în așteptarea gurkienilor. Se încruntă și își mișcă în cizmă laba

amorțită a piciorului stâng. *Apărare aparent slăbuță. Dar este tot ce avem.*

Acum soldații gurkieni începură să se reverse prin gaura mare din zid aidoma unor furnici negre care ies dintr-un muşuroi; din norii groşi de praf maroniu ieşeau puzderie de oameni care se înghesuiau unul în altul, de arme sclipitoare, de steaguri care fluturau în vânt. Coborau peste troienele de ruine şi intrau de-a dreptul într-o grindină furioasă de săgeți. *Primii care au trecut prin deschizătură. Poziție deloc de invidiat.* Primele rânduri fură secerate instantaneu, siluetele micuțe ale celor loviți se prăbuşeau la pământ şi se rostogoleau pe colina de moloz din spatele zidurilor. Mulți muriră, dar şi mai mulți veneau din urmă, călcând în picioare trupurile camarazilor lor căzuți, înaintând greoi peste mormanele de bolovani şi lemne, intrând în cetate.

Acum văzduhul se umplu de un alt strigăt, iar Glokta îi văzu pe ceilalți atacând din spatele baricadelor. Soldați ai Uniunii, mercenari, dagoskani, toți se repeziră la breşa pe unde pătrundeau gurkienii. De la această distanță i se părea că toți se deplasează cu o încetineală caraghioasă. *Un şuvoi de ulei şi unul de apă care curg unul spre celălalt.* Se întâlniră şi deveni imposibil să-i mai deosebeşti pe unii de ceilalți. Totul devenise o masă curgătoare, semănată de luciul metalului, umflându-se şi vălurind ca marea, ici şi colo sub culorile câte unui steag mototolit.

Strigătele şi urletele întârziară deasupra oraşului, vibrând, mişcându-se în adierea vântului. Vuiet al

durerii și al furiei, larma luptei, zăngănitul armelor. Uneori părea o furtună îndepărtată, de nepătruns. Alteori, un singur țipăt sau un singur cuvânt reușea să ajungă până la urechile lui Glokta cu claritate uluitoare. Toate aceste zgomote îi aminteau de mulțimile de spectatori de la Competiție. *Numai că săbiile de acum nu sunt boante. Și ambele tabere se luptă cât se poate de serios. Mă întreb câți or fi murit de azi dimineață?* Se întoarse spre generalul Vissbruck care asuda alături în uniforma lui imaculată.

– Ai luptat vreodată într-o asemenea busculadă, generale? Într-o asemenea bătălie corp la corp?

Vissbruck îi răspunse fără să-și lase jos luneta de la ochi.

– Nu.

– Nici nu ți-aș recomanda. Mie mi s-a întâmplat o singură dată și nu-mi doresc absolut deloc să repet experiența.

Strânse mai tare mânerul toiagului în palma transpirată. *Nu că așa ceva chiar ar mai fi posibil acum.*

– De obicei luptam călare. Atacam corpuri mici de infanterie, le dezmembram și le hăituiam. Mă dedasem nobilei îndeletniciri de a tăia în bucăți oameni în fugă și am căpătat nenumărate laude pentru asta. Din păcate, aveam să aflu curând că lupta pe jos este cu totul altceva. Înghesuiala este atât de mare, încât abia dacă poți să respiri, darămite să faci acte de eroism. Eroi sunt cei care au norocul să iasă vii dintr-o asemenea încleștare, râse el sumbru. Mi-aduc aminte că fusesem împins din toate părțile până mă lipisem de

un ofițer gurkian. Eram atât de aproape unul de celălalt că ai fi zis că suntem amanți, nu dușmani, și niciunul din noi nu era în stare să facă vreo mișcare, să-l lovească în vreun fel pe celălalt, ci doar mârâiam ca fiarele unul la altul. Și de pretutindeni din jurul tău te înțeapă vârfurile lăncilor. Oamenii ajung să fie împinși în tăișurile armelor camarazilor lor, ajung să fie zdrobiți sub tălpile camarazilor lor. Mult mai mulți mor accidental decât premeditat.

Întreaga poveste nu e nimic altceva decât un ghinion imens.

– Urâtă afacere, murmură Vissbruck, dar trebuie făcută.

– Într-adevăr. Într-adevăr.

Acum Glokta zări un stindard gurkian, zdrențuit și pătat, fluturând deasupra gloatei în clocote. De pe ziduri se aruncau bolovani peste invadatori. Soldații se înghesuiau unii în alții, neputincioși, neavând unde să se ascundă, umăr lângă umăr, incapabili să se miște. Peste capetele lor fu răsturnat un cazan uriaș cu apă fiartă. Deja de când intraseră prin breșa din zid, gurkienii își pierduseră aspectul rigid și ordonat, iar acum această masă amorfă începu să șovăie. Apărătorii Dagoskăi îi înconjurară din toate părțile, necruțători, împingându-i cu sulițele și scuturile, lovind în dreapta și în stânga cu sabia și toporișca, călcându-i în picioare pe cei căzuți.

– Îi respingem! se auzi exclamația lui Vissbruck.

– Da, șopti Glokta uitându-se prin ochean la bătălia aceea disperată. Așa se pare.

Iar bucuria mea nu are limite.

Asaltul gurkienilor fusese dejucat, iar ei cădeau la pământ unul după altul pe când se împleticeau încercând să urce cu spatele dealul de moloz și să iasă din cetate pe teren neutru. Săgețile arcașilor de pe ziduri răspândeau panica și moartea în rândurile lor. Sunetul îndepărtat al uralelor de bucurie ajunse până la zidurile Citadelei.

Alt asalt respins. Zeci de gurkieni uciși, însă întotdeauna apar încă și mai mulți. Dacă străpung baricadele și intră în Orașul Inferior, suntem terminați. Ne pot ataca cât de des au chef. E suficient să pierdem o singură dată și jocul se încheie.

– Se pare că ziua este a noastră. Cea de azi, cel puțin.

Glokta șchiopătă spre colțul balconului și privi cu luneta spre golf și spre Marea Sudului de dincolo de el. Acolo nu se întâmpla nimic. Apele calme străluceau blând până departe, la linia orizontului.

– Și nici urmă de corăbiile gurkiene.

Vissbruck își drese glasul.

– Cu cel mai profund respect...

Adică fără strop de respect, înțeleg.

– Gurkienii nu au fost niciodată navigatori pricepuți. Există vreun motiv pentru care ar trebui să presupunem că acum au corăbii?

Niciunul în afară de vorbele unui vrăjitor negru și bătrân care a apărut în camera mea în toiul nopții și care m-a sfătuit să mă uit după corăbiile alea.

– Doar pentru că nu suntem în stare să observăm un lucru, nu înseamnă că lucrul acela nu există.

Împăratul gurkian ne ține deja pe jar. Poate că-și menajează flota, așteptând un moment mai bun de atac, refuzând să-și dezvăluie întreaga forță până nu este absolut necesar.

– Dar cu corăbii ar putea institui o blocadă, ne-ar putea înfometa, ne-ar putea ocoli fortificațiile! Nu ar fi trebuit să irosească viețile atâtor soldați...

– Împăratul din Gurkhul are soldați din belșug. Și uite ce deschizătură mare au făcut în ziduri.

Glokta cercetă cu privirea zidurile până dădu de celălalt punct slab. Se observau crăpăturile din partea interioară a zidului, proptit în locul acela cu grinzi grele. Însă tot se încovoia înspre înăuntru. Mai mult cu fiecare zi care trecea.

– Și curând vor avea și o a doua breșă. Ne-au astupat șanțul în patru locuri. Iar în tot acest timp, noi ne împuținăm și ne scade moralul. Nu au nevoie de corăbii.

– Dar și noi avem corăbiile noastre.

Glokta fu surprins să-l descopere pe general doar la o jumătate de pas în spatele lui, adresându-i-se pe un ton mieros, dar insistent și privindu-l în ochi cu toată sinceritatea de care era capabil. *Ca unul care face planuri de nuntă. Sau trădare. Oare despre care din cele două să fie vorba?*

– Încă mai avem timp, se precipită Vissbruck cu glas șoptit și cu ochii-i alergând prudenți până la ușă și înapoi. Noi deținem controlul asupra golfului. Și câtă vreme mai avem Orașul Inferior, controlăm și cheiurile. Îi putem scoate de aici pe cetățenii Uniunii. Măcar pe civili. În Citadelă au mai rămas soțiile și

copiii unor ofițeri, și mai sunt și niște negustori și niște meșteșugari răzlețiți prin Orașul Superior care nu au vrut să plece când au plecat ceilalți. Am putea s-o facem foarte grabnic.

Glokta se încruntă. *Poate că are dreptate, însă ordinele Arhilectorului au fost altele. Civilii trebuie să se descurce pe cont propriu dacă vor să plece de aici. Iar trupele Uniunii nu pleacă nicăieri. Decât la propriile ruguri funerare, firește.* Însă Vissbruck îi luă tăcerea drept un semn de încurajare.

– Dacă îmi ordoni, am putea s-o facem chiar în seara aceasta, și vom fi cu toți duși de aici înainte ca...

– Și ce se va întâmpla cu noi, generale, când vom coborî din corăbii pe pământul Uniunii? Vom avea parte de o reuniune înduioșătoare cu mai-marii noștri din Agriont? Unii dintre noi vor vărsa lacrimi destul de curând, nu am nicio îndoială în privința asta. Sau zici că ar fi mai bine să luăm corăbiile și să pornim spre mult prea îndepărtatul Suljuk, unde vom duce vieți lungi și îndestulate? spuse Glokta clătinând încetișor din cap. E o iluzie încântătoare, dar atâta tot. Ordinele noastre sunt să apărăm cetatea. Nici vorbă să capitulăm. Nici vorbă să ne retragem. Nici vorbă să luăm corăbiile și să plecăm acasă.

– Nu plecăm acasă, repetă posomorât Vissbruck. În tot acest timp gurkienii se apropie tot mai mult cu fiecare zi care trece, pierderile noastre cresc și până și cel mai de joasă speță calic din cetate își dă seama că nu mai putem apăra multă vreme zidurile. Oamenii mei sunt în pragul revoltei, iar pe mercenari nu ne

putem bizui. Ce vrei să le mai spun? Că în ordinele Consiliului Închis nu se spune nimic despre retragere?

– Spune-le că aşteptăm să ne vină întăriri din zi în zi.

– Le spun asta de săptămâni întregi!

– Atunci n-ar trebui să mai conteze câteva zile în plus.

Vissbruck bătu des din pleoape.

– Şi-mi este permis să întreb când anume vor sosi întăririle?

– În..., spuse Glokta rar, îngustându-şi ochii, ... orice moment. Până atunci, ne apărăm.

– Dar de ce? întrebă Vissbruck cu voce piţigăiată ca de fetişcană. Pentru ce? E imposibil! Toate pierderile astea inutile! De ce, fir-ar să fie?

De ce? Mereu de ce. M-am săturat să tot întreb.

– Dacă tu crezi că am habar ce e în mintea Arhilectorului, înseamnă că eşti un idiot mai mare decât mi-am închipuit, răspunse Glokta dus pe gânduri şi sugându-şi gingiile. Dar ai dreptate într-o privinţă. Trebuie să ne pregătim să ne retragem în Oraşul Superior.

– Dar... dacă abandonăm Oraşul Inferior, abandonăm şi docurile! Şi atunci nu vom mai putea primi provizii! Şi nici întăriri, presupunând că vor veni! Ce s-a ales de discursul tău înălţător, Superiorule? Când mi-ai spus că zidurile Oraşului Superior sunt prea lungi şi prea slabe? Că dacă vor cădea zidurile fortificate ale cetăţii, oraşul va fi sortit pieirii? Că trebuie să-i învingem acolo, sau n-o să-i învingem deloc? Aşa mi-ai spus! Şi dacă pierdem docurile... nu vom mai putea fugi!

Dragul meu general, durduliul meu, cârnăciorul meu, nu înțelegi? Fuga nu a fost niciodată o opțiune.

Glokta rânji larg, arătându-i lui Vissbruck găurile din gură.

– Dacă un plan eșuează, trebuie să încercăm un altul. Așa cum ai precizat cu multă acuratețe, situația este disperată. Crede-mă, și mie mi-ar conveni ca Împăratul să renunțe, pur și simplu, și să plece acasă, dar nu prea cred că ne putem baza pe asta, ce zici? Trimite vorbă lui Cosca și lui Kahdia că toți civilii trebuie scoși la noapte din Orașul Inferior. S-ar putea să fim nevoiți să ne retragem în orice clipă.

Măcar nu va mai trebui să mă chinuiesc să ajung la linia frontului.

– Dar nu încap atâția în Orașul Superior! O să stea pe străzi!

Mai bine pe străzi decât în mormânt.

– O să doarmă în piețe și pe holurile clădirilor!

Mai bine decât să doarmă în pământ.

– Sunt mii de oameni acolo!

– Atunci, cu cât veți începe mai repede, cu atât va fi mai bine.

Glokta fu nevoit să se îndoaie din șale ca să poată trece prin cadrul ușii. Căldura din încăpere era aproape insuportabilă, iar duhoarea de transpirație și carne arsă îi irită gâtul.

Cu dosul mâinii tremurătoare își șterse ochii care deja începuseră să-i curgă și încercă să deslușească ceva prin beznă. Cei trei practicieni se materializară din

întuneric. Dispuși în cerc, cu fețele mascate luminate de lucirea furioasă a mangalului incandescent, numai vână dură și umbră dură. *Diavoli din iad.*

Cămașa lui Vitari era leoarcă și i se lipise de umeri, iar riduri de furie îi încrețeau chipul. Severard era gol până la brâu, gâfâielile îi erau înăbușite de mască, iar transpirația îi picura din părul lins. Frost era atât de ud, de parcă tocmai ce ar fi venit din ploaie, stropii grași de sudoare îi curgeau pe pielea albă, își ținea maxilarele încleștate și proeminente. Singura persoană din încăpere care nu părea a simți disconfortul era Shickel. Când Vitari îi înfipse drugul incandescent în piept, pe chip i se întipări un zâmbet extaziat. *De parcă ar fi cel mai fericit moment din viața ei.*

Urmărind scena, Glokta se simți cuprins de emoție căci își aminti că și el trecuse prin așa ceva. Își aminti cum se rugase, implorase, plânsese în hohote cerând îndurare. Își aminti senzația metalului pe piele. *Atât de îngrozitor de fierbinte, încât părea aproape rece.* Își aminti urletele sale lipsite de logică. Mirosul greu al propriei cărni arse. Același miros pe care îl simțea și acum. *Mai întâi trebuie să pătimești tu însuți, apoi să pricinuiești altora aceeași suferință, apoi să poruncești altora să tortureze. Așa funcționează lucrurile în viață.* Ridică din umerii care îl dureau tare și intră șchiopătând în cameră.

– Ceva progrese? croncăni el.

Severard își îndreptă spatele cu un geamăt și își șterse transpirația care îi șiroia pe frunte.

– Nu știu cum se simte ea, dar eu mai am puțin și dau în primire.

– Nu ajungem nicăieri așa! exclamă Vitari, aruncând drugul de fier în coșul cu tăciuni aprinși și stârnind o explozie de scântei. Am încercat cu sabia, am încercat cu ciocanul, am încercat cu apa, am încercat cu focul. Nu vrea să scoată niciun cuvânt. Cățeaua asta nenorocită e din piatră.

– E mai moale decât piatra, șuieră Severard, dar nu seamănă cu noi.

Luă un cuțit de pe masă care aruncă sclipiri portocalii în întuneric, se aplecă și crestă adânc antebrațul subțire al lui Shickel. Fata nu tresări. Prin rana deschisă, roșul cărnii lucea furios. Severard își vârî degetul în tăietură și îl răsuci. Shickel nu lăsă să se vadă că ar fi simțit vreo durere. Își scoase degetul și îl frecă de vârful degetului mare.

– Carnea ei nu e nici măcar umedă. E ca și cum aș tăia un cadavru vechi de o săptămână.

Glokta simți cum începe să-i tremure piciorul, se strâmbă de durere și se lăsă pe unicul scaun din încăpere.

– Evident, nu-i în regulă.

– Pu-tin t-put, mârâi Frost.

– Dar nu se mai vindecă la fel de repede ca înainte.

Niciuna din rănile de pe trupul fetei nu se închisese. *Toate sunt căscate, moarte și uscate ca hălcile de carne din măcelării.* Și nici arsurile nu trecuseră. *Are dungi negre pe piele ca fripturile făcute la grătar.*

– Stă acolo și se holbează la noi, dar nu scoate niciun cuvânt, mai spuse Severard.

Glokta se încruntă. *Oare asta am avut în cap când am intrat în Inchiziție? Să-mi fac din torturarea fetelor un mod de viață?* Își șterse lacrimile din ochii care îl usturau. *Nu e mai puțin adevărat, însă, că e mult mai mult și mult mai puțin decât o fată.* Își aduse aminte cum încercase să-l apuce cu ghearele și cum cei trei practicieni se forțaseră să o tragă înapoi. *Mult mai mult și mult mai puțin decât o ființă umană. Dar nu trebuie să facem aceleași greșeli pe care le-am făcut cu Întâiul dintre Magi.*

– Trebuie să avem mintea deschisă, murmură el.

– Știi ce ți-ar răspunde tatăl meu la asta?

Vocea dogită și sfărâmicioasă ca a unui bătrân era nepotrivită cu chipul acela tânăr și neted.

Glokta simți cum începe să i se zbată ochiul stâng, iar stropii de transpirație i se preling pe sub haine.

– Tatăl tău?

Shickel îi surâse și ochii îi scânteiară în întuneric. Și parcă și rănile zâmbeau împreună cu ea.

– Tatăl meu. Profetul. Marele Khalul. Ar spune că o minte deschisă este aidoma unei răni deschise. Vulnerabilă la otravă. Expusă la infecții. Dureroasă pentru cel care o are.

– Acum vrei să vorbești?

– Acum am ales eu să vorbesc.

– De ce?

– De ce nu? Acum știi că este alegerea mea și nu a ta. Întreabă-mă ce vrei să știi, ologule. Trebuie să înveți să profiți de toate ocaziile care ți se oferă. Dumnezeu știe ce ai putea face cu ele. Cel rătăcit în deșert...

– Știu restul, o întrerupse Glokta.

Atât de multe întrebări, dar cum să întreb una ca asta?

– Ești o Devoratoare?

– Nu ne place să ne numim altfel, dar da, sunt, își plecă ea ușor capul, nedezlipindu-și ochii de cei ai lui Glokta. Prima dată preoții m-au obligat s-o mănânc pe mama. Atunci când m-au găsit. Ori o mâncam, ori muream, iar dorința de a trăi era extrem de mare în vremea aceea. Apoi am plâns, însă asta s-a întâmplat demult, iar acum nu mai am nicio lacrimă în mine. Firește că mi-e silă de mine însămi. Uneori simt nevoia să ucid, alteori îmi doresc să mor. Merit să mor. Nu am nicio îndoială în privința asta. E singura mea certitudine.

Ar fi trebuit să am mai multă minte și să nu mă aștept la răspunsuri directe. Aproape că mi-e dor de Pânzari. Măcar le puteam înțelege crimele. Mă rog, orice răspuns e mai bun decât niciunul.

– De ce mănânci carne de om?

– Pentru că pasărea mănâncă viermele. Pentru că păianjenul mănâncă musca. Deoarece Khalul vrea asta, iar noi suntem copiii Profetului. Juvens a fost trădat, iar Khalul a jurat să se răzbune, însă a trebuit să-i înfrunte singur pe mulți. Așa că a făcut marele sacrificiu și a încălcat a Doua Lege, iar cei drepți i s-au alăturat, tot mai mulți cu fiecare an. Unii i s-au alăturat de bunăvoie. Alții nu. Dar niciunul nu s-a dezis de el. Acum frații mei sunt nenumărați și fiecare dintre noi avem câte un sacrificiu de făcut.

Glokta arătă spre tăciunii încinși.

– Nu simți durerea?

– Durere nu, dar căință din plin.

– Ciudat. La mine e exact pe dos.

– Dacă așa stau lucrurile, cred că faci parte din cei norocoși.

Superiorul pufni:

– Ușor de zis atunci când poți să urinezi fără să-ți vină să zbieri.

– Acum nici nu-mi mai aduc aminte cum e durerea. Totul a fost cu mult timp în urmă. Darurile sunt diferite pentru fiecare dintre noi. Putere și viteză și rezistență dincolo de limitele omenești. Unii dintre noi pot lua alte înfățișări, sau pot înșela ochiul, sau pot chiar să folosească Arta, așa cum Juvens și-a învățat ucenicii să o facă. Darurile sunt diferite, dar blestemul este același.

Se uită lung la Glokta cu capul plecat pe umăr.

Ia să ghicim.

– Nu poți să te oprești din mâncat.

– Niciodată. Din motivul acesta apetitul gurkienilor pentru sclavi nu are sfârșit. Nu ai cum să te împotrivești Profetului. Știu bine asta. Marele Părinte Khalul, spuse și își rostogoli cu venerație ochii spre tavan. Arhiereu al Templului din Sarkant. Cel mai sfânt dintre toți cei ale căror tălpi au atins vreodată pământul. Cel mai umil dintre cei mândri, cel care îndreaptă nedreptățile, cel care rostește adevărurile. Cel care strălucește cu lumina stelelor. Cel care vorbește cu vocea lui Dumnezeu. Cel care...

– ...se cacă aur, bineînțeles. Și tu crezi toate tâmpeniile astea?

– Ce contează ce cred eu? Nu eu fac alegerile. Când stăpânul tău îți dă o sarcină, trebuie să o îndeplinești cât mai bine. Chiar dacă sarcina este una sinistră.

Măcar atâta lucru înțeleg și eu.

– Unora dintre noi ne vin bine doar sarcinile sinistre. Odată ce ți-ai ales stăpânul...

Hohotele uscate de râs ale lui Shickel umplură încăperea.

– Foarte puțini sunt aceia care pot alege. Facem doar ceea ce ni se spune. Stăm în picioare sau cădem lângă cei care s-au născut lângă noi, care arată ca noi, care vorbesc aceeași limbă. Și în tot timpul acesta știm la fel de multe despre motivele pentru care facem ceea ce facem cât știe țărâna în care ne întoarcem.

Capul îi căzu pe o parte, iar rana din umăr se deschise ca o gură lacomă.

– Crezi că mie îmi place ce am devenit? Crezi că nu visez să fiu la fel ca toți ceilalți? Dar odată venită schimbarea, nu mai există cale de întoarcere. Niciodată. Înțelegi ce-ți spun?

O, da. Puțini sunt cei care înțeleg mai bine.

– De ce ai fost trimisă aici?

– Faptele celor drepți nu sfârșesc niciodată. Am venit să mă asigur că Dagoska se va întoarce în turmă, unde îi este locul. Să mă asigur că oamenii ei se închină lui Dumnezeu așa cum i-a învățat Profetul. Să mă asigur că frații și surorile mele au ce mânca.

– Se pare că ai dat greș.

– Alții vor veni după mine. Nu ai cum să te împotrivești Profetului. Soarta îți este pecetluită.

Măcar atâta lucru știu și eu. Să încercăm o altă abordare.

– Ce știi... despre Bayaz?

– Ah, Bayaz. A fost fratele Profetului. El este începutul acestei povești, și tot el îi va fi sfârșit, își coborî ea vocea până aproape de șoaptă. Este un mincinos și un trădător. Și-a ucis stăpânul. L-a omorât pe Juvens.

Glokta se încruntă.

– Nu asta-i povestea pe care am auzit-o eu.

– Biet om distrus, fiecare dintre noi avem adevărul nostru. Nu ai aflat încă?

Își încreți buzele și continuă:

– Nu înțelegi nimic despre războiul în care lupți, nimic despre armele pe care le folosești, despre victimele făcute, despre victorii și despre înfrângerile de fiecare zi. Nici nu bănuiești care sunt taberele, sau cauzele, sau motivele. Luptele se dau pretutindeni. Mi-e milă de tine. Nu ești nimic altceva decât un câine care încearcă să priceapă argumentele celor învățați, însă nu aude decât lătrături în jur. Cei drepți sunt aproape. Khalul va curăța pământul de minciuni și va construi o nouă ordine. Juvens va fi răzbunat. Așa este prevestit. Așa este sorocit. Așa este făgăduit.

– Mă îndoiesc că ai să apuci momentul acela.

Fata îi zâmbi larg.

– Nici tu nu-l vei apuca. Tatăl meu ar fi preferat să cucerească orașul acesta fără luptă, dar dacă trebuie să se lupte pentru el, atunci se va lupta, fără milă și

mânat de furia lui. Acesta este primul pas pe calea pe care a ales-o. Pe calea pe care a ales-o pentru noi toți.

– Care este următorul pas?

– Chiar crezi că stăpânii mei îmi împărtășesc planurile lor? Ai tăi așa fac? Nu sunt decât un vierme. Nu sunt nimic. Și totuși sunt mai mult decât ești sau vei fi tu vreodată.

– Ce urmează? șuieră Glokta, dar nu obținu decât o tăcere adâncă.

– Răspunde-i, șuieră și Vitari.

Frost scoase un fier înroșit dintre tăciunii aprinși și vârî vârful incandescent în umărul gol al lui Shickel. Un fum urât mirositor sâsâi din rană, pielea sfârâi, însă fata nu mai spuse niciun alt cuvânt. Doar privea cu ochi leneși și fără strop de emoție cum îi arde carnea. *Nu mai sunt răspunsuri aici. Doar și mai multe întrebări. Întotdeauna mai multe întrebări.*

– Mi-a ajuns, mârâi Glokta apucându-și toiagul și ridicându-se cu greu în picioare, bâțâindu-se inutil ca să-și dezlipească hainele de spinarea asudată.

Vitari i-o arătă pe Shickel, ai cărei ochi lucioși încă îl mai fixau pe Glokta de sub pleoapele pe jumătate închise, al cărei surâs vag încă îi mai stăruia pe buze.

– Ce facem cu chestia asta?

Chestia asta este un agent de sacrificiu trimis de stăpân și împotriva voinței sale într-un loc foarte îndepărtat ca să se lupte, ca să ucidă, din motive pe care nu le înțelege. Sună cunoscut? Glokta se strâmbă întorcându-și spatele îndurerat la cei din încăperea rău mirositoare.

– Dați-i foc.

Glokta stătea pe balcon în înserarea clară și se uita supărat spre Orașul Inferior.

Bătea tare vântul aici sus, pe stâncă, vânt rece venit de pe mare, care-i biciuia fața lui Glokta, îi biciuia degetele de pe balustrada uscată, îi bătea poalele mantiei de picioare. *Asta-i toată iarna de care o să avem parte în creuzetul ăsta afurisit.* Flăcările torțelor de lângă ușă se zbăteau și pâlpâiau în cuștile lor din fier, lumini instabile în bezna care-și regrupa forțele. Mai departe erau mai multe lumini. Mult mai multe. Lumini ale lămpilor de pe corăbiile Uniunii ancorate în port își fulgerau și își spărgeau reflexiile în apa golfului. Lumini licăreau în ferestrele palatelor întunecate de sub Citadelă, în vârfurile clopotnițelor semețe ale Marelui Templu. Mai jos, în mahalale, ardeau mii de torțe. Râuri formate din puncte mici de lumină se revărsau afară din case pe drumuri, spre porțile Orașului Superior. *Refugiații care-și părăsesc casele amărâte. Îndreptându-se spre un adăpost amărât. Mă întreb oare câtă vreme vom mai putea să le asigurăm protecția după ce vor cădea zidurile cetății?* Dar cunoștea deja răspunsul. *Foarte puțin.*

– Superiorule!

– Ce să vezi, maestrul Cosca! Mă bucur că ai găsit timp să treci pe la mine.

– Nimic nu-mi place mai mult decât o plimbare în aerul serii după o încăierare.

Mercenarul se apropie țanțoș de Glokta. Chiar și în penumbra serii schimbarea lui era evidentă. Pasul îi era mai elastic, ochii îi scânteiau, își pieptănase cu grijă părul și își pomădase mustața. *Dintr-odată pare*

cu vreo câțiva centimetri mai înalt și cu vreo zece ani mai tânăr. Se duse lângă balustradă, închise ochii și inspiră adânc.

– Arăți uimitor de bine pentru un om care tocmai ce a ieșit dintr-o bătălie.

Styrianul îi rânji larg.

– N-am prea fost în mijlocul bătăliei, ci, mai degrabă, în spatele ei. Întotdeauna am fost de părere că prima linie a frontului nu e un loc potrivit pentru luptă. Din cauza larmei nu-mi poate auzi nimeni comenzile. În plus, sunt și foarte mari șansele de a fi ucis acolo.

– Fără îndoială. Cum ne-a mers?

– Gurkienii sunt tot afară, așa că zic că ne-a mers destul de binișor. Mă cam îndoiesc că morții ar fi de acord cu mine, dar cui îi pasă de părerea lor? glumi el, scărpinându-și vesel gâtul. Azi ne-a mers bine. Dar cine poate spune cum ne va merge mâine sau poimâine? Tot nicio șansă să primim întăriri?

Glokta clătină din cap, iar styrianul scoase un oftat prelung.

– Desigur că mie mi-e totuna, dar poate că ar fi bine să ai în vedere o retragere câtă vreme mai stăpânim golful.

Toți ar dori să se retragă. Chiar și eu. Glokta pufni:

– Membrii Consiliului Închis mă țin din scurt și ei spun nu. Onoarea Regelui nu ne îngăduie să ne retragem, mi s-a comunicat. Se pare că onoarea lui este mai de preț decât viețile noastre.

Cosca ridică din sprâncene:

– Onoare, zici? Ce naiba e asta? Fiecare are propria idee despre asta. Nu poți s-o bei. Nu poți s-o fuți. Cu cât ai mai multă, cu atât ți face mai rău, iar dacă nu ai deloc, nici nu-i duci dorul, filozofă el clătinând din cap. Dar sunt unii care cred că-i cel mai bun lucru de pe fața pământului.

– Îhî, îl aprobă Glokta lingându-și gingiile goale.

Onoarea valorează mult mai puțin decât picioarele sau dinții. Am plătit foarte scump pentru lecția asta. Se uită la umbrele zidurilor pe care ardeau focuri. Încă se mai deslușeau zgomote de luptă. O săgeată răzleață cu vârful aprins se înălță în văzduh și căzu printre ruinele mahalalelor. *Chiar și acum mai continuă tărășenia asta afurisită.* Trase aer adânc în piept.

– Ce șanse avem să mai rezistăm încă o săptămână?

– Încă o săptămână? își țuguie Cosca buzele. Șanse rezonabile.

– Două?

– Două săptămâni? plesni Cosca din limbă. Mai puțin bune.

– Ceea ce înseamnă că o lună ar fi o cauză pierdută.

– Pierdută este cuvântul.

– Parcă toată situația asta îți face plăcere?

– Mie? Specialitatea mea sunt cauzele pierdute, rânji mercenarul la Glokta. În vremurile astea numai ele mă mai acceptă.

Cunosc senzația.

– Ține zidurile cetății cât de mult poți, apoi retrage-te. Următoarea linie de apărare vor fi zidurile Orașului Superior.

Zâmbetul lui Cosca străluci în întuneric.

– Le țin cât de mult pot, apoi mă retrag! Abia aștept!

– Și poate ar fi bine să pregătim niște surprize pentru oaspeții noștri gurkieni pe care să le găsească atunci când vor fi trecut de ziduri, făcu Glokta un gest nepăsător din mână. Niște gropi camuflate, niște țepe unse cu fecale, chestii din astea. Bănuiesc că ai ceva experiență în tipul ăsta de război.

– Am experiență în toate tipurile de război, spuse Cosca și își ciocni călcâiele salutând milităreste. Țepe și căcat! Asta-i onoarea ta.

Ăsta este războiul. Singura onoare este victoria.

– Că a venit vorba despre onoare, poate că ar fi bine să-i spui prietenului nostru, generalul Vissbruck, unde anume amplasezi toate aceste capcane. Ar fi păcat dacă ar pica într-o țeapă din greșeală.

– Desigur, Superiorule. Mare păcat.

Glokta încleștă pumnul pe balustrada balconului.

– Trebuie să-i facem pe gurkieni să plătească pentru fiecare palmă de pământ. *Trebuie să-i facem să plătească pentru piciorul meu distrus.* Pentru fiecare centimetru din cetate. *Pentru dinții mei lipsă.* Pentru fiecare bojdeucă amărâtă și pentru fiecare baracă dărăpănată și pentru fiecare deget de teren colbuit. *Pentru ochiul meu care curge și pentru spinarea mea diformă și pentru umbra asta scârboasă pe care o numesc viață.*

Își linse gingiile goale.

– Fă-i să plătească.

– Excelent! Cei mai buni gurkieni sunt cei morți!

Mercenarul se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă în clinchet de pinteni, lăsându-l pe Glokta singur pe acoperișul plat.

O săptămână? Da. Două săptămâni? Poate. Mai mult? Imposibil. Poate că nu vor veni corăbii să ne atace, dar și așa bătrânul vrăjitor Yulwei a avut dreptate. Și Eider a avut dreptate. N-am avut niciodată nicio șansă. Cu toate eforturile noastre, cu toate sacrificiile noastre. Dagoska va cădea cu siguranță. Acum nu mai este decât o chestiune de timp.

Privi la orașul întunecat. Era greu să deosebească în beznă marea de uscat, luminile de pe corăbii de luminile din clădiri, torțele de pe chei de torțele din mahalale. Totul nu era decât o harababură de puncte luminoase plutitoare, imateriale. Nu exista decât o unică certitudine.

S-a terminat cu noi. Nu în noaptea asta, dar curând. Suntem înconjurați, iar plasa se strânge tot mai mult în jurul nostru. Este doar o chestiune de timp.

CICATRICE

Ferro scotea cusăturile, una câte una – retezând cu precizie firele cu vârful scânteietor al cuțitului ei, trăgându-le din pielea lui Luthar cu degete negre iuți și sigure în mișcări, urmărind operațiunea cu ochii galbeni îngustați de concentrare. Logen privea, minunându-se de iscusința ei. Văzuse adesea asemenea lucruri, dar niciodată atât de bine realizate. Luthar nici măcar nu mai arăta că l-ar fi durut, deși în ultimul timp părea mereu copleșit de durere.

– Îi mai pui vreun bandaj?

– Nu. Acum lăsăm rana să respire.

Ieși și ultimul fir, iar Ferro aruncă bucățelele însângerate de ațe și se lăsă pe călcâie ca să-și admire opera.

– E bine, spuse Logen în șoaptă.

Niciodată nu și-a imaginat că o să iasă nici pe jumătate atât de bine. În lumina focului, falca lui Luthar părea ușor strâmbată, ca și cum ar fi avut dinții încălecați într-o parte. La buză avea o crestătură neregulată care se prelungea într-o cicatrice bifurcată

până la despicătura din bărbie. De-o parte și de alta a ei se puteau observa punctișoare roz acolo unde fuseseră cusăturile, iar carnea din jur era pe alocuri întinsă, pe alocuri zbârcită. Din tragedia care fusese obrazul lui Luthar în urma atacului nu mai rămăsese decât o umflătură nesemnificativă ce se va retrage cu totul în curând.

– L-ai cusut foarte bine. În toată viața mea n-am văzut o rană mai bine cusută. Unde ai învățat s-o faci?

– M-a învățat un bărbat pe care-l chema Aruf.

– Și te-a învățat bine. E un talent neasemuit. Spre norocul nostru.

– Mai întâi a trebuit să mă fut cu el.

– Aha.

Răspunsul lui Ferro puse întreaga poveste într-o altă lumină. Dar femeia ridică nepăsătoare din umeri.

– Nu m-a deranjat. Era un om bun, mă rog, destul de bun, și în învoiala noastră au intrat și lecții de luptă. M-am futut cu mulți oameni mai răi pentru mult mai puțin.

Privi cu atenție maxilarul lui Luthar și îl apăsă cu vârfurile degetelor, încercând carnea din jurul rănii.

– Pentru mult mai puțin.

– Așa, bine, murmură Logen, schimbând o privire îngrijorată cu Luthar.

Conversația nu o apucase pe făgașul dorit. Poate că ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva din partea lui Ferro. Își petrecea mai tot timpul încercând să scoată o vorbă de la ea, și când, într-un final, catadicsea să-i spună ceva, îl năucea cu totul.

– S-a prins, mârâi ea după ce-i testă obrazul lui Luthar.

– Mulțumesc, îi prinse tânărul mâna când ea vru să se retragă. Mulțumesc sincer. Nu știu ce m-aș fi...

Se strâmbă ca pălmuită și își smulse mâna dintr-a lui.

– Bine! Dar dacă îți mai distruge cineva fața, să ți-o coși singur!

Se ridică brusc, plecă semeață de acolo și se așeză în umbrele mișcătoare din colțul ruinei, cel mai îndepărtat loc unde ar fi putut sta fără să iasă afară. Parcă mulțumirile îi displăceau și mai mult decât orice alt fel de conversație. Însă Luthar era mult prea bucuros că nu mai avea bandaje pentru a-și face probleme și în această privință.

– Cum arată? întrebă el, uitându-se cruciș la propria-i bărbie, strâmbându-se și pipăindu-și-o cu degetele.

– Bine, îi răspunse Logen. Ai noroc. N-o să mai fii chiar la fel de drăgălaș ca înainte, dar tot arăți mult mai bine decât mine.

– Firește, spuse lingându-și crestătura din buză. Că doar nu mi-au tăiat capul.

Logen zâmbi și se așeză în genunchi ca să amestece în oala de pe foc. Acum se înțelegea bine cu Luthar. Bietul băiat avusese parte de o lecție tare aspră, dar fața distrusă îi făcuse mult bine. Îl învățase ce înseamnă respectul mult mai repede decât l-ar fi învățat o sumedenie de vorbe goale. Îl învățase să fie realist, iar acesta era un lucru bun. Gesturi mărunte și timp. Reușeau întotdeauna să-i câștige pe oameni. Atunci o observă pe Ferro care se încrunta la el din umbre și simți cum

i se stinge zâmbetul. În cazul unora durează mai mult, iar în câteva cazuri nu reușești deloc s-o scoți la liman. Dow cel Negru fusese așa. Un om făcut pentru singurătate, cum ar fi spus tatăl lui Logen.

Se uită iar la oală, dar privelișteа nu reuși să-l facă să se simtă mai bine. Nimic altceva decât terci cu vagi urme de slănină și niște rădăcini tocate. În locurile acestea nu aveai ce vâna. Un ținut mort însemna un ținut mort. În loc de iarbă, pe câmpie nu erau decât smocuri uscate și maronii și țărână cenușie. Privi în jur la ruinele casei unde își înălțaseră tabăra. Lumina focului pâlpâia pe zidurile năruite, pe tencuiala căzută, pe lemnul vechi și crăpat. Nicio ferigă nu prinsese rădăcini prin crăpături, niciun pom nu ieșea din podeaua de pământ, niciun petic de mușchi nu se zărea printre pietre. Logen avea senzația că nimeni nu mai călcase pe aici de secole întregi. Poate că nici ei n-ar fi trebuit s-o facă.

Și foarte multă liniște. În seara aceasta vântul nu bătea prea tare. Nu se auzeau decât trosnetul blând al focului și bolboroselile lui Bayaz care își povățuia ucenicul cu privire la oarece întâmplare. Logen era strașnic de bucuros că Întâiul dintre Magi era din nou conștient, chiar dacă părea mai bătrân și mai sinistru ca oricând. Dar măcar acum nu mai era obligația lui Logen să decidă ce anume este de făcut. Pentru că atunci când o făcuse, finalul nu fusese tocmai fericit pentru niciunul dintre ei.

– În fine, o noapte senină! lălăi Fratele Picior-Lung aplecându-se ca să poată intra pe sub cadrul ușii,

arătând în sus cu colosală suficienţă de sine. Cer perfect pentru navigaţie! Stelele strălucesc pentru prima dată după zece zile şi, îmi permit să declar solemn, nu ne-am abătut niciun pas de la drumul nostru! Niciun deget! Nu v-am călăuzit prost, prieteni. Nu! Nu acesta îmi este obiceiul! După calculele mele mai avem şaizeci de kilometri până la Aulcus, exact aşa cum v-am spus!

Nu se auzi niciun cuvânt de laudă. Bayaz şi Quai erau adânciţi în bolboroseala lor nervoasă. Luthar încerca să poziţioneze cât mai bine lama sabiei sale scurte ca să-şi poată vedea chipul oglindit în ea. Ferro se încrunta de una singură în colţ. Picior-Lung oftă şi se aşează pe vine lângă foc.

– Iarăşi terci? murmură el uitându-se în oală şi încreţindu-şi nasul.

– Mă tem că da.

– Mă rog. Neajunsurile călătoriei, prietene, nu-i aşa? Călătoriile ar fi complet lipsite de fală dacă nu ar fi dificile.

– Îhî, replică Logen.

I-ar fi convenit de minune să aibă parte de mai puţină fală, dacă asta ar fi însemnat o cină decentă. Amestecă nefericit cu lingura în conţinutul vâscos din oală.

Picior-Lung se aplecă spre el şi rosti în şoaptă:

– Se pare că ilustrul nostru stăpân are ceva probleme cu ucenicul său.

Dojenile lui Bayaz erau tot mai sonore şi tot mai iritate.

– ...sigur că e foarte bine că te descurci cu oalele pe foc, dar vocația ta rămâne practicarea magiei. În ultimul timp am detectat o schimbare semnificativă în atitudinea ta. O oarecare vigilență și o oarecare nesupunere. Încep să bănuiesc că mă vei dezamăgi ca discipol.

– Dar tu ai fost întotdeauna un elev bun? se oțărî Quai cu o umbră de surâs batjocoritor pe chip. Învățătorul tău n-a simțit niciodată o astfel de dezamăgire?

– Ba da, iar urmările au fost cumplite. Toți greșim. Iar datoria unui învățător este să încerce să-și împiedice elevii să greșească așa cum a greșit el.

– Atunci, poate că ar fi bine să îmi spui povestea greșelilor tale. Poate așa voi învăța cum să fiu un discipol mai bun.

Maestrul și ucenicul se priviră sfidător pe deasupra focului. Lui Logen nu-i plăcea deloc ce citea pe chipul lui Bayaz. Îl mai văzuse pe Întâiul dintre Magi arătând așa și cu alte ocazii, iar rezultatele nu fuseseră niciodată unele bune. Nu reușea să înțeleagă ce anume se întâmplase cu Quai de trecuse, în doar câteva săptămâni, de la obediența lamentabilă la opoziția aspră, dar era sigur că o asemenea situație nu era spre binele niciunuia dintre ei. Logen se prefăcu mai departe fascinat de terciul care clocotea pe foc, așteptându-se aproape să fie asurzit pe viață de mugetul neașteptat al flăcării. Însă nu auzi nimic altceva decât vocea blândă a lui Bayaz.

– Foarte bine, maestre Quai, cererea ta are sens. Măcar de această dată. Să vorbim despre greșelile mele. Subiect cât se poate de vast. Cu ce să încep?

– Cu începutul? se aventură ucenicul. Cu ce altceva?

Magul scoase un geamăt amar.

– Fie. Atunci voi începe cu ce s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă, în Timpurile Străvechi.

Se întrerupse și privi lung la flăcări, lăsându-și obrajii scofâlciți mângâiați de pâlpâirea lor.

– Am fost întâiul ucenic al lui Juvens. Dar la scurt timp după ce a început să mă formeze, stăpânul meu și-a mai luat un alt ucenic. Un băiat din Sud. Îl chema Khalul.

Auzind numele acesta, Ferro își ridică iute privirea cruntă.

– De la bun început nu ne-am putut suferi. Eram amândoi mult prea orgolioși, mult prea invidioși pe talentele celuilalt, mult prea invidioși pe fiecare fărâmă de amabilitate pe care ne-o arunca maestrul nostru. Rivalitatea noastră a dăinuit în timp, iar Juvens și-a luat și alți ucenici. Am fost doisprezece cu toții. La început, faptul că eram mulți și că exista competiție între noi ne-a făcut să fim mai sârguincioși, mai loiali. Însă multe s-au schimbat după ororile războiului cu Glustrod.

Logen începu să umple străchinile cu zeama aburindă, ascultându-l cu o ureche pe Bayaz în tot acest timp.

– Rivalitatea noastră s-a transformat în dușmănie, iar dușmănia – în ură cumplită. Ne-am bătut mai întâi cu vorbele, apoi cu mâinile, apoi cu magia. Poate că ne-am fi omorât între noi dacă am fi fost lăsați de capul nostru. Și poate că lumea ar fi fost un loc mai bun, dacă

am fi făcut-o, însă a intervenit Juvens. Pe mine m-a trimis în Nordul îndepărtat, iar pe Khalul în Sud, la două biblioteci mari pe care le construise în părţile acelea cu mulţi ani în urmă. Ne-a trimis acolo ca să studiem, separaţi şi singuri, până când ne-am fi calmat. S-a gândit că munţii cei înalţi şi marea cea întinsă şi întregul Cerc al Lumii vor pune capăt vrajbei noastre. Însă s-a înşelat. Fiecare ne-am întărâtat şi mai mult în surghiun, învinovăţindu-l pe celălalt pentru ce ni s-a întâmplat, şi ne-am pus la cale răzbunările meschine.

Logen împărţi mâncarea, atâta câtă era, în vreme ce ochii lui Bayaz aruncau flăcări spre Quai de sub sprâncenele stufoase.

– Măcar de-aş fi avut atâta minte cât să-mi ascult învăţătorul, însă eram tânăr pe atunci şi încăpăţânat şi mult prea trufaş. Mi-am jurat să devin mult mai puternic decât Khalul. Şi atât de prost am fost, că am luat hotărârea să-mi găsesc alt maestru în cazul în care Juvens nu va fi de acord să mă înveţe.

– Iar mehlem, albule? mârâi Ferro luându-şi castronul din mâna lui Logen.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Îi aruncă lingura, iar ea o înşfăcă din zbor. Apoi Logen îi întinse strachina Întâiului dintre Magi.

– Alt maestru? Ce alt maestru ţi-ai fi putut găsi?

– Unul singur, murmură Bayaz. Kanedias. Maestrul Creator, explică învârtind lingura în mână. M-am dus la Casa lui şi am căzut în genunchi dinaintea lui şi l-am implorat să-mi împărtăşească învăţăturile lui. Desigur că m-a refuzat, aşa cum îi refuza pe toţi...

la început. Dar eram încăpățânat și el s-a înmuiat cu timpul și a fost de acord să mă învețe.

– Așa ai ajuns să locuiești în Casa Creatorului, șopti Quai.

Logen se cutremură cu ochii în apa chioară din strachină. Încă mai avea coșmaruri în urma scurtei vizite în acea casă.

– Întocmai, spuse Bayaz, și i-am învățat metodele. Talentele mele într-ale Înaltei Arte m-au făcut indispensabil noului meu maestru. Însă Kanedias și-a protejat secretele cu mult mai multă ardoare decât Juvens și m-a muncit la forje ca pe hoții de cai și m-a învățat doar atâtea frânturi câte mi-erau necesare ca să-l pot sluji. Asta m-a înverșunat și, când Creatorul a plecat să-și caute materiale pentru îndeletnicirile lui, și curiozitatea, și ambiția, și setea mea de cunoaștere m-au îndemnat să cutreier prin acele părți ale Casei pe unde el îmi interzisese să pun piciorul. Și acolo am descoperit cel mai bine păzit secret al lui.

Bayaz se întrerupse.

– Ce anume? întrebă Picior-Lung cu lingura rămasă în aer.

– Fiica lui.

– Tolomei, șopti abia auzit Quai.

Bayaz îl aprobă cu o mișcare a capului, iar un colț al gurii i se avântă în sus ca în fața unei amintiri frumoase.

– Era altfel decât restul oamenilor. Nu ieșise niciodată din Casa Creatorului și nimeni nu-i adresase niciodată niciun cuvânt, în afară de tatăl ei. Am

aflat că îl ajuta uneori. Se ocupa... de anumite substanţe... care nu puteau fi atinse decât de cei de acelaşi sânge cu Creatorul. Cred că acesta a fost motivul pentru care a zămislit-o. Era neasemuit de frumoasă, mai spuse Bayaz cu ochii în pământ, iar muşchii feţei îi zvâcniră. Sau aşa îmi amintesc eu.

– Bună mâncare, exclamă Luthar, lingându-se pe degete şi punând jos strachina.

În ultima vreme devenise mult mai puţin mofturos la mâncare. Logen înţelese că acesta era efectul săptămânilor când nu a fost capabil să mănânce hrană solidă.

– Mai vrei puţin? îl întrebă plin de speranţă.

– Ia porţia mea, şuieră Quai împingându-şi castronul spre Luthar. Pe chipul împietrit se zăreau doar punctele luminoase ale ochilor care îşi fixau maestrul.

– Continuă.

Bayaz îşi ridică privirea.

– Tolomei m-a fascinat, iar eu am fascinat-o pe ea. Poate părea straniu, însă pe atunci eram tânăr şi înfocat şi încă mai aveam părul la fel de frumos şi des ca al căpitanului Luthar, explică el raşchetându-şi capul pleşuv cu palma şi ridicând din umeri. Ne-am îndrăgostit unul de celălalt.

Se uită la fiecare ascultător în parte, provocându-i, parcă, să îşi bată joc de el, dar Logen îşi vedea mai departe de treabă sugând resturile de terci dintre dinţi, iar ceilalţi nici măcar nu schiţară vreun zâmbet.

– Mi-a povestit despre treburile pe care tatăl ei i le-a dat de făcut, şi atunci am început să am o idee vagă despre ce se petrecea. Creatorul adunase de

pretutindeni fragmente de materiale din lumea de dedesubt, rămase pe aici din vremurile când demonii încă mai păşeau pe suprafaţa pământului. Încerca să capteze puterea acestor fragmente şi apoi s-o introducă în maşinăriile lui. Umbla cu forţele interzise prin Prima Lege şi avusese deja unele reuşite.

Logen îşi schimbă neliniştit poziţia. Îşi amintea mult prea bine acel obiect pe care îl văzuse în Casa Creatorului, obiect bizar şi fascinant, aşezat pe un bloc de piatră albă pe care picura neîncetat apă. Spintecătoarea, spusese Bayaz că se numeşte. Două tăişuri – unul aici, unul în Partea Cealaltă. Pofta de mâncare îi dispăruse şi împinse spre foc strachina încă pe jumătate plină.

– Am fost îngrozit, continuă Bayaz. Văzusem urgia adusă de Glustrod în lume şi m-am hotărât să merg la Juvens şi să-i spun tot. Însă mi-a fost teamă să o abandonez pe Tolomei, iar ea nu voia să părăsească singurul loc pe care îl cunoştea. Aşa că am tot amânat, iar Kanedias s-a întors pe neaşteptate şi ne-a găsit împreună. Furia lui a fost..., iar Bayaz tresări ca şi cum până şi amintirea acelui moment era extrem de dureroasă..., imposibil de descris. Casa se cutremura, răsuna, ardea. Am avut noroc să scap cu viaţă şi am fugit să caut refugiu la fostul meu maestru.

Ferro pufni:

– Înseamnă că era un tip iertător.

– Din fericire pentru mine. Juvens nu m-a alungat, în pofida trădării mele. Mai ales când i-am povestit despre încercările fratelui său de a încălca Prima Lege.

Creatorul a venit mânios tare, cerând dreptate pentru necinstirea fiicei sale și pentru furtul secretelor. Juvens a refuzat. Ba chiar a cerut să afle ce anume experimente făcuse Kanedias. Cei doi frați s-au luptat, iar eu am fugit de acolo. Cerurile erau luminate de flăcările încăierării lor. Când m-am înapoiat, maestrul meu era mort, iar fratele lui dispăruse. Am jurat să mă răzbun. I-am adunat pe Magii din toată lumea și am declarat război Creatorului. Toți. Mai puțin Khalul.

– De ce? mormăi Ferro.

– A spus că nu sunt demn de încredere. Că prostiile mele au dus la declanșarea războiului.

– Perfect adevărat, murmură Quai.

– Poate, până la un punct. Însă m-a acuzat de lucruri încă mult mai grave. El și ucenicul lui blestemat, Mamun. Minciuni, șuieră el înspre foc. Nimic altceva decât minciuni, iar ceilalți Magi nu s-au lăsat păcăliți. Ca urmare Khalul a părăsit ordinul, s-a întors în Sud și a căutat puterea altundeva. Și a găsit-o. Făcând ce făcuse Glustrod și damnându-se. Încălcând a Doua Lege și mâncând carne de om. Doar unsprezece dintre noi ne-am luptat cu Kanedias, și numai nouă dintre noi am supraviețuit.

Bayaz oftă din străfundurile sufletului.

– Iată, maestre Quai. Iată istoria greșelilor mele, iată adevărul gol goluț. Ai putea spune că aceste greșeli au provocat moartea maestrului meu, că au provocat schisma din sânul ordinului Magilor. Ai putea spune că din acest motiv ne îndreptăm noi acum spre vest,

spre ruinele trecutului. Ai putea spune că din acest motiv căpitanul Luthar s-a ales cu falca spartă.

– Semințele trecutului rodesc în prezent, șopti Logen ca pentru sine.

– Chiar așa, spuse Bayaz, chiar așa. Și tare amare îi sunt fructele. Maestre Quai, vei învăța din greșelile mele, așa cum am făcut-o și eu, și vei da mai multă ascultare învățătorului tău?

– Bineînțeles, răspunse ucenicul, iar lui Logen i se păru că detectează o urmă de ironie în tonul lui. Te voi asculta întru totul.

– Și foarte bine vei face. Poate că nu aș fi avut rana asta dacă l-aș fi ascultat pe Juvens.

Bayaz își descheie doi nasturi de la cămașă și își dădu gulerul într-o parte. Lumina focului descoperi o cicatrice vindecată și decolorată ce se întindea de la baza gâtului bătrânului până la umăr.

– Creatorul însuși mi-a făcut-o. Un centimetru mai mult și aș fi murit, explică el și își frecă trist pielea. Atât de veche este și încă mă mai doare câteodată. Mă doare atât de tare, iar durerea nu ostoiește odată cu trecerea anilor... așa că vezi tu, maestre Luthar, chiar dacă și tu ești însemnat acum, putea fi mult mai rău.

Picior-Lung își drese glasul.

– Recunosc, e o rană urâtă, dar cred că a mea este și mai și.

Își trase până sus cracul murdar al pantalonului și își întoarse coapsa musculoasă spre lumina focului. Carnea de acolo era cenușie și zbârcită de pe picior aproape distrus. Chiar și Logen fu impresionat.

– Ce naiba ai pățit? se interesă Luthar, simțind că i se face greață.

Picior-Lung zâmbi.

– Cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram tânăr, am naufragiat pe coastele ținutului Suljuk. De nouă ori până atunci Dumnezeu găsise cu cale să mă înmoaie în apele reci ale oceanului său răvășit de furtuni. Din fericire, soarta m-a binecuvântat și sunt un bun înotător. Din nefericire, de acea dată, un pește uriaș m-a confundat cu prânzul lui.

– Un pește? murmură Ferro.

– Chiar așa. Un pește imens și foarte fioros, cu botul mare cât o ușă și dinți ca pumnalele. Din fericire, o lovitură zdravănă în nas, și Picior-Lung despică aerul cu pumnul, l-a determinat să-mi dea drumul, iar curenții m-au purtat la țărm. Atunci soarta m-a mai binecuvântat încă o dată, căci printre băștinași am dat peste o femeie cu inimă bună care mi-a permis să mă recuperez în casa ei, deoarece oamenii din Suljuk îi privesc pe străini cu neîncredere, oftă el fericit. Așa am ajuns să le învăț limba. Sunt un popor extrem de religios. Da, m-a ajutat Dumnezeu. Acesta este adevărul.

Se așternu tăcerea.

– Pun prinsoare că peripețiile tale au fost și mai teribile, îi rânji Luthar lui Logen.

– M-a mușcat odată o oaie afurisită, dar nu mi-a lăsat semne.

– Dar la deget ce-ai pățit?

– La ăsta? își privi lung ciotul mișcându-l înainte și înapoi. Ce-i cu el?

– Cum l-ai pierdut?

Logen se încruntă. Nu-i prea convenea turnura pe care o luase conversația. Una era să asculte povestea greșelilor lui Bayaz, dar nu prea avea chef să sape în propriul său trecut. Și morții știau că-și avusese partea de greșeli grave. Dar toți se uitau la el, așteptându-i confesiunile. Trebuia să spună ceva.

– L-am pierdut în luptă. Într-un loc care se numește Carleon. Eram tânăr pe vremea aceea și pătimaș. Aveam obiceiul tâmpit să mă apuc să atac chiar în toiul bătăliei. Și atunci, când lupta s-a terminat, mi-am dat seama că nu-l mai am.

– Te lăsai purtat de avânt, nu? îl întrebă Bayaz.

– Cam așa ceva.

Se încruntă iar și își frecă ușor ciotul degetului.

– Ciudat. Multă vreme după ce l-am pierdut, încă îl mai simțeam cum mă mănâncă chiar în vârf. Mă înnebunea. Cum să te scarpini la un deget pe care nu-l mai ai?

– Te-a durut? întrebă și Luthar.

– La început m-a durut al naibii, dar nu la fel de tare ca alte răni pe care le-am mai avut.

– Ce răni?

Acum se văzu nevoit să se gândească puțin. Se scărpină pe obraz și întoarse pe toate părțile orele, și zilele, și săptămânile pe care le petrecuse rănit, însângerat, urlând de durere. Șchiopătând de colo până colo, sau încercând să mănânce cu mâinile bandajate până la subsuori.

– Odată am fost tăiat pe față de o sabie, spuse pipăindu-și urechea crestată de Tul Duru, și am sângerat înfiorător de mult. Altădată o săgeată aproape că mi-a scos ochiul, continuă frecându-și cicatricea în formă de semilună de sub frunte. Ore întregi m-am chinuit să scot așchiile din rană. Cu altă ocazie, în timpul asediului de la Uffrith, mi-a căzut în cap un bolovan, mai spuse pipăindu-și nodurile proeminente de pe scalp. Mi-a spart capul și umărul.

– Groaznic, spuse Bayaz.

– A fost vina mea. Asta ți se întâmplă când încerci să dărâmi zidurile unei cetăți cu mâinile goale, explică întâlnind privirea înfiorată a lui Luthar și ridicând din umeri. Nu merge așa. Dar cum am spus, în tinerețe eram pătimaș.

– Sunt doar mirat că nu te-ai gândit să-ți folosești dinții ca să găurești zidul.

– Probabil că asta ar fi fost următoarea mea mișcare. Din fericire, atunci mi-a căzut bolovanul în cap. Măcar dinții mi-au rămas întregi. Două luni, cât a durat asediul, am zăcut și am scâncit. M-am vindecat la timp pentru înfruntarea cu Treicopaci, când am fost iarăși făcut bucăți, ba încă și mai rău.

Logen se cutremură în fața acestei amintiri, întinzând și strângând degetele de la mâna dreaptă, retrăind durerea simțită când îi fuseseră zdrobite toate.

– Asta chiar a durut. Dar nu la fel de rău ca povestea asta.

Își vârî mâna pe sub centură și își trase cămașa afară din pantaloni. Toți se întinseră să vadă ce anume

le arăta. O cicatrice micuță, aflată chiar sub ultima coastă, în adâncitura de lângă stomac.

– Nu pare mare lucru, spuse Luthar.

Logen se întoarse ca să le arate și spatele.

– Aici este restul, spuse întinzând degetul spre ceea ce știa că este un semn mai mare lângă șira spinării.

– Te-a străpuns din față până-n spate? murmură Picior-Lung.

– Din față până-n spate, cu o suliță. Într-un duel cu un bărbat pe nume Harding Ursuzul. Mare noroc că am scăpat cu viață, ăsta-i adevărul.

– Dacă a fost un duel, șopti Bayaz, cum de ai supraviețuit?

Logen își linse buzele. Erau amare.

– L-am învins.

– Cu sulița în tine?

– N-am știut de ea până după luptă.

Picior-Lung și Luthar schimbară o privire.

– Pare un detaliu pe care nu prea ai cum să-l scapi din vedere, spuse Navigatorul.

– Așa ai zice, ezită Logen încercând să găsească o modalitate prin care să le mărturisească adevărul, dar nu exista așa ceva. Sunt momente... când... când nu prea îmi dau seama ce fac.

O tăcere prelungă.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Bayaz.

Logen tresări. Știa că probabil se va alege praful și pulberea de fărâma de încredere pe care reușise să le-o inspire de-a lungul ultimelor săptămâni, însă nu avea încotro. Niciodată nu se pricepuse la minciuni.

– Pe la paisprezece ani, m-am certat cu un prieten. Nici măcar nu-mi aduc aminte motivul. Nu-mi amintesc decât că eram foarte supărat. Și că el m-a lovit. Următorul lucru de care-mi aduc aminte e că-mi priveam mâinile.

Și își coborî și acum ochii la ele, alb ca varul la față.

– Îl strânsesem de gât. Era cât se poate de mort. Nu-mi aduceam aminte să fi făcut una ca asta, dar nu eram decât eu acolo și aveam sângele lui sub unghii. L-am târât până la niște bolovani și l-am dat cu capul de ei și am spus că a căzut dintr-un copac și a murit. Și m-au crezut toți. Mama lui a bocit, și tot așa, dar ce puteam face? Atunci mi s-a întâmplat pentru prima dată.

Logen simți ochii celorlalți ațintiți asupra lui.

– La puțini ani după aceea, aproape că mi-am ucis tatăl. L-am înjunghiat în timpul cinei. Nu știu de ce. Habar nu am. Din fericire, s-a vindecat.

Îl simți pe Picior-Lung care se trăgea ușurel mai într-o parte, dar nu avea cum să-l învinovățească pentru asta.

– Ce v-am povestit se întâmpla pe vremea când shanka începuseră să vină din ce în ce mai des. Și tata m-a trimis spre sud, dincolo de munți, să cer ajutor. Așa s-a făcut că l-am întâlnit pe Bethod, iar el s-a oferit să mă ajute, dacă eram de acord să lupt pentru el. De tâmpit ce eram, m-am bucurat mult să lupt în războaie, dar luptele păreau a nu avea sfârșit. Lucrurile pe care le-am făcut atunci... ce mi-au povestit alții că am făcut..., scoase un oftat lung. Trebuie să vă

spun că mi-am ucis prietenii. Trebuie să fi văzut ce am fost în stare să le fac dușmanilor. Dar, în primul și în primul rând, îmi făcea plăcere. Îmi plăcea să stau pe locul cel mai important de lângă foc și să mă uit la ceilalți și să le simt spaima, când nu îndrăznea nimeni să-și ridice privirea la mine. Dar a devenit din ce în ce mai rău. Și mai rău. Și într-o iarnă n-am mai știut nici cine eram, nici ce anume făceam mare parte din timp. Uneori vedeam ce se întâmplă, ca un spectator care nu poate să schimbe cursul unei reprezentații. Nimeni nu putea ști pe cine aveam să omor în secunda următoare. Se căcau toți în izmene de frică, chiar și Bethod, însă nimeni nu se temea mai tare de mine decât mă temeam eu însumi.

Tăcerea care urmă fu copleșitoare. La început, casa dărâmată li se păruse un refugiu tihnit după câmpia moartă și pustie, dar acum nu li se mai părea așa. Ferestrele fără geamuri se căscau ca niște răni adânci. Ușile goale se deschideau ca niște morminte. Tăcerea se prelungi, și se tot prelungi. La un moment dat Picior-Lung își drese glasul.

– Așa vezi, de dragul conversației, dă-mi voie să te întreb dacă tu crezi că ar fi posibil, fără să ai o asemenea intenție, să omori pe unul dintre noi?

– Mult mai probabil că v-aș omorî pe toți, nu doar pe unul.

Bayaz se încruntă.

– Iartă-mă dacă acest răspuns al tău nu mă prea liniștește.

– Măcar dacă ne-ai fi spus de la bun început! exclamă Picior-Lung. Acesta este genul de informaţie pe care trebuie să-l împărtăşeşti tovarăşilor de drum! Nu cred că...

– Dă-i pace, mârâi Ferro.

– Dar trebuie să ştim...

– Tacă-ţi fleanca, cititor în stele neghiob ce eşti. Nici unul dintre voi nu e perfect, nici pe departe.

Se încruntă la Picior-Lung:

– Numai gura e de voi, dar nu sunteţi de găsit la nevoie.

Se încruntă la Luthar:

– Sunteţi mult mai nefolositori decât vă puteţi închipui.

Se încruntă la Bayaz:

– Aveţi o grămadă de secrete, şi vă ia somnul în cele mai nepotrivite momente şi ne lăsaţi să ne rătăcim în mijlocul pustietăţii. E un ucigaş. Aşa, şi? V-a fost de folos când aţi avut nevoie de cineva care să ucidă.

– Doar am vrut să...

– Tacă-ţi fleanca, am zis.

Picior-Lung bătu din pleoape şi făcu ce i se ceruse.

Logen o privi lung pe Ferro pe deasupra focului. Ultimul om de la care s-ar fi aşteptat la o vorbă bună. Doar ea singură văzuse ce i se întâmplă. Doar ea singură înţelegea ce vrea să spună. Îi observă privirea şi îi răspunse cu o căutătură urâtă şi se retrase în colţul ei, dar nu mai putea să schimbe nimic din ce spusese. Pe chipul lui Nouădegete apăru umbra unui zâmbet.

– Dar tu? o întrebă Bayaz pe Ferro, cu un deget la buze ca și cum ar fi meditat la ceva anume.

– Eu ce?

– Spui că nu-ți plac secretele. Toți am vorbit despre cicatricele noastre. Eu v-am plictisit pe toți cu poveștile mele vechi, iar Sângerosul Nouă ne-a dat fiori cu istorisirea lui, explică Magul lovindu-și cu vârful degetului obrazul tras și scufundat în penumbre. De unde ai cicatricea?

Niciun răspuns.

– Pun rămășag că a fost vai și amar de cel care ți-a făcut-o, spuse Luthar mai vesel parcă.

Picior-Lung începu să chicotească.

– O, sigur că da! Îndrăznesc a spune că a avut parte de un sfârșit ascuțit ca tăișul sabiei! Mi-e și groază să mă gândesc la...

– Eu mi-am făcut-o, spuse Ferro.

Chicotelile se înecară și se stinseră, iar zâmbetele pieriră. Începeau să înțeleagă.

– Cum? exclamă Logen.

– Ce-ai, albule, ești surd? Eu mi-am făcut rana.

– De ce?

– Ha! lătră ea, cu ochii-i aruncând fulgere pe deasupra focului. Habar nu ai ce înseamnă să fii proprietatea cuiva! La doisprezece ani am fost vândută unui bărbat pe nume Susman.

Scuipă pe jos și mârâi ceva în limba ei. Logen era convins că nu fusese un compliment.

– Avea un loc unde fetele erau instruite, apoi scotea profit de pe urma vânzării lor.

– Instruite să ce? se miră Luthar.

– Ce crezi tu, prostule? Să se fută.

– Ah, schelălăi el, încercând să-şi înghită nodul din gât şi lipindu-şi ochii de pământ.

– Am stat acolo doi ani. Doi ani foarte lungi şi apoi am furat un cuţit. Pe vremea aceea nu ştiam cum să fac să ucid pe cineva. Aşa că i-am făcut rău proprietarului meu în singurul mod pe care îl cunoşteam. M-am tăiat pe mine însămi până la os. Până au reuşit să-mi smulgă cuţitul din mâini, preţul îmi scăzuse deja la un sfert.

Rânji fioros spre foc, de parcă îşi amintea cea mai mândră zi din întreaga ei viaţă.

– Ar fi trebuit să-l auziţi cum se văicăreşte, lepădătura!

Logen o privi fix. Luthar rămase cu gura căscată. Până şi Întâiul dintre Magi părea şocat.

– Tu ţi-ai provocat cicatricele?

– Şi ce dacă?

Iarăşi tăcerea covârşitoare. Vântul bătea şi se învolbura printre ruine, şuierând prin crăpăturile dintre pietre, făcând flăcările să dănţuiască. Nimeni nu mai avu nimic de spus după asta.

FURIOSUL

Zăpada se aşternea pe pământ, fulgii albi se învolburau în văzduh transformând în năluci cenuşii şi pinii verzi, şi stâncile negre, şi râul maroniu.

Lui West nu-i mai venea să creadă cu câtă nerăbdare aşteptase venirea zăpezii în anii copilăriei. Cât de încântat fusese să se trezească într-o bună dimineaţă şi să vadă întreaga lume îmbrăcată în alb. Cât de prost fusese când îşi închipuise că neaua ar fi ascuns vreo taină, vreun miracol, vreo bucurie. Acum îl umplea de groază vederea fulgilor aşternuţi pe părul lui Cathil, pe haina lui Ladisla, pe pantalonii săi jegoşi. Asta nu însemna nimic altceva decât altă repriză de ger feroce, de umezeală iritantă, de eforturi cumplite de a se deplasa. Îşi frecă palmele, îşi trase nasul şi se uită urât la cer, impunându-şi să păstreze o atitudine cât de cât pozitivă.

– Trebuie să mă împac cu situaţia şi să rezist, şopti el, iar cuvintele îi jupuiră parcă gâtlejul şi aşa mult prea sensibil şi expirând aburi groşi în aerul îngheţat. Trebuie.

Încercă să-și amintească de verile calde din Agriont. De pomii înfloriți din piețele orașului. De păsările care ciripeau cocoțate pe umerii statuilor zâmbitoare. De razele soarelui printre crengile înfrunzite ale copacilor din parc. Degeaba. Amintirile acestea nu-i erau de niciun folos. Își trase mucii apoși, încercă iarăși să-și încălzească mâinile în mânecile de la uniformă, însă acestea nu erau suficient de lungi. Apucă cu degete palide tivurile franjurate. Oare îi va mai fi vreodată cald?

Simți mâna lui Pike pe umăr.

– Se petrece ceva, îi murmură deținutul, arătându-i nordicii care se ghemuiseră unul lângă celălalt și discutau agitați.

West le aruncă o privire istovită. Abia ce se așezase mai bine și îi era mult prea greu să pretindă că ar fi interesat și de altceva decât de propriile-i suferințe. Își întinse încet picioarele, surprinse pocnetul genunchilor când se ridică, și se scuturâ încercând să-și alunge oboseala din trup. Cocoșat ca un boșorog, cu brațele strânse în juru-i, se târî spre locul unde stăteau nordicii. Însă se pare că ședința se terminase deja. Altă hotărâre luată fără să i se ceară părerea.

Treicopaci se îndreptă spre el, deloc afectat de ninsoarea deasă.

– Copoiul a observat niște iscoade de-ale lui Bethod, mârâi el arătând spre copaci. La poalele dealului de acolo, chiar lângă cascadă. Am avut noroc că nu ne-au descoperit ei mai întâi, că s-ar fi putut să nu mai fim în viață acum.

– Câți?

– Cam doisprezece. E riscant să încercăm să-i ocolim.

West se încruntă, lăsându-și greutatea de pe un picior pe altul ca să-și țină sângele în mișcare.

– Nu e mai riscant să încercăm să ne luptăm cu ei?

– Poate că da, poate că nu. Avem șanse bunicele dacă reușim să-i luăm prin surprindere. Au mâncare, au și arme, mai spuse Treicopaci măsurându-l pe West din cap până în picioare, și haine. Și tot felul de echipamente care ne-ar putea fi de folos. Abia ce am trecut de jumătatea iernii. Și, dacă tot mergem spre Nord, vremea n-o să se încălzească. Dimpotrivă. Așa că am hotărât. Șansele nu sunt deloc egale, ei fiind doisprezece, așa că trebuie să luptăm cu toții. Amicul tău, Pike, pare a ști să mânuiască o bardă. Fă bine și spune-i să se pregătească.

Apoi înclină capul spre Ladisla care stătea ghemuit pe pământ.

– Sigur că fata trebuie să stea deoparte, dar...

– Nu. Fără Prinț. E mult prea periculos.

Treicopaci își îngustă ochii.

– Ai multă dreptate. Tocmai de aia toți trebuie să ne asumăm riscul.

West se apropie de el, dându-și toată silința să pară cât mai convingător, chiar dacă trebuia să rostească vorbele cu buze arse de ger și umflate ca niște cârnați mult prea prăjiți.

– N-ar face decât să ne pună în pericol pe toți. Știi și tu asta.

Prințul se uită la ei bănuitor, încercând să-și dea seama despre ce vorbesc.

– Ne-ar fi de tot atât folos în luptă cât un sac pus pe ochi.

Nordicul pufni enervat.

– Cam ai dreptate, spuse și inspiră adânc, se încruntă și păru a întoarce problema pe toate părțile. În regulă. Nu așa ar trebui să fie, dar bine. El și fata stau deoparte. Noi, ceilalți, luptăm. Adică lupți și tu.

West dădu din cap. Fiecare bărbat trebuia să-și facă datoria, indiferent cât de puțin i-ar fi surâs ideea.

– De acord. Noi, ceilalți, luptăm.

Și se pierdu printre copaci ca să dea ordinele.

Nici vorbă să-l mai fi recunoscut cineva acum pe Prințul Moștenitor Ladisla acasă, în grădinile sclipitoare ale Agriontului. Fără doar și poate că și filfizonii, și curtenii, și paraziții, care, în mod normal, i-ar fi sorbit fiece cuvânt, l-ar fi călcat în picioare ținându-și nasurile pe sus. Haina de la West se destrăma la cusături, se tocea la coate, era plină de cruste de noroi. Sub ea, uniforma lui cea albă, imaculată înainte, se întunecase treptat, ajungând la cenușiul jegului. Din ea mai atârnau câteva resturi de ceaprazuri aurii, ca tulpinile soioase ale unui buchet de flori superb pe vremuri, dar plin de putregai acum. Avea părul murdar și încâlcit, obrazul îi era acoperit de țepii roșcați ai bărbii nerase, iar firele dintre sprâncene dădeau de înțeles că obișnuia să petreacă mult timp smulgându-le. Unicul om pe o rază de o sută cincizeci de kilometri care se simțea într-o formă mai proastă era, fără doar și poate, însuși West.

– Ce se petrece? bolborosi Prințul când West se așeză alături de el.

– În josul râului sunt câteva iscoade de-ale lui Bethod, Înălțimea Voastră. Trebuie să ne luptăm.

Prințul încuviință cu o mișcare a capului.

– Îmi trebuie o armă care...

– Te rog să stai deoparte.

– Dar, colonele West, este...

– Ne-ai fi de mare folos, Înălțimea Voastră, însă mă tem că nu încape discuție în această privință. Ești moștenitorul tronului. Nu ne putem permite să te punem în pericol.

Ladisla se chinui să pară cât mai dezamăgit cu putință, dar West aproape că putea simți mirosul bucuriei lui.

– Foarte bine, dacă așa crezi că trebuie să fie.

– Absolut, spuse West și se uită la Cathil. Veți sta amândoi aici. Ne vom întoarce curând. Cu ceva noroc, mai adăugă el tresărind, căci în ultima vreme norocul fusese tare scump la vedere. Ascundeți-vă și nu scoateți nicio șoaptă.

Fata îi zâmbi.

– Nu-ți face probleme. O să am grijă să nu-și facă rău singur.

Ladisla o privi pieziș cu ură, cu pumnii încleștați de furie neputincioasă. Tot nu se învățase să facă față batjocurii ei permanente. Desigur că, atunci când întreaga ta viață lumea te-a adulat și ți s-a supus, n-ai de unde să știi cum să reacționezi când cineva te ia peste picior. O clipă West își puse întrebarea dacă

nu cumva făcea o greşeală lăsându-l singur şi neprotejat, dar nu prea avea de ales. Aici erau la adăpost. Ar trebui să nu li se întâmple nimic. Ceea ce nu se putea spune despre el.

Se aşezară pe vine. Un cerc de bărbaţi cu chipuri murdare şi pline de cicatrice, expresii dure, păr încâlcit. Treicopaci, cu trăsăturile colţuroase brăzdate de riduri adânci. Dow cel Negru, cu rânjetul sălbatic şi urechea lipsă. Tul Duru, cu sprâncenele stufoase adunate într-o încruntătură fioroasă. Ursuzul, indiferent ca o stâncă. Copoiul, cu ochii strălucitori mijiţi de concentrare. Pike, cu o expresie îndârjită pe acele părţi ale feţei lui arse care mai erau în stare să exprime ceva. Şase dintre cei mai duri bărbaţi din lume, şi West.

Încercă să-şi înăbuşe emoţia. Fiecare trebuia să-şi facă datoria.

Treicopaci scrijelea cu un băţ o hartă rudimentară pe solul întărit.

– Aşa, flăcăi. Aici, lângă râu s-au adăpostit. Sunt doisprezece, sau poate mai mulţi. Uite cum facem. Ursuzule, tu vii din stânga, Copoiule, tu vii din dreapta, ca de obicei.

– În regulă, şefu', spuse Copoiul.

Ursuzul se mulţumi doar să dea din cap.

– Eu, cu Tul şi cu Pike îi atacăm din partea asta şi ne luăm la trântă cu ei. Sper să-i luăm prin surprindere. Şi aveţi grijă să nu ne nimeriţi cu vreo săgeată. Ne-am înţeles?

Copoiul rânji.

– Fiţi voi atenţi şi păziţi-vă.

– Am să țin minte sfatul ăsta. Dow și West, voi treceți râul și așteptați lângă cascada de aici. O să-i atacați din spate, explică arătând cu bățul pe desenul de pe pământ, iar West simți cum nervii și îngrijorările îi astupă gâtul. Zgomotul apei ar trebui să vă ascundă mișcările. Atacați atunci când mă vedeți aruncând o piatră în apă, auziți? Piatra. Ăsta-i semnalul.

– Firește, șefu', mârâi Dow.

West își dădu seama că Treicopaci îl fixa cu privirea.

– M-ai auzit, băiete?

– Da, desigur, bolborosi el cu limba amorțită de frig și de spaima tot mai mare. Când vine piatra, atacăm... șefu'.

– Așa, vezi. Și fiți cu ochii în patru. S-ar putea să mai fie și alții prin apropiere. Bethod are iscoade prin tot ținutul. Aveți vreo întrebare?

Clătinară din cap. Nu, nu aveau.

– Bun. Să nu dați vina pe mine dacă vă omoară cineva.

Treicopaci se ridică în picioare, iar ceilalți îl urmară. Făcură ultimele pregătiri: își dezlegară săbiile, își încercară corzile arcurilor, își strânseră cataramele. West nu prea avea cum să se pregătească. Singura lui armă era o sabie grea, furată de la un cadavru, prinsă de o centură jerpelită. Atâta tot. Se simțea cel mai mare neghiob alături de bărbații aceștia. Se întrebă câți oameni uciseseră. Nu l-ar fi mirat să afle că tot atât de mulți câți locuitori are un oraș. Plus unul sau două din satele învecinate. Până și Pike părea gata să omoare fără

pic de remuşcări. West îşi aminti că tot nu ştia pentru ce anume fusese osândit şi trimis în lagăr. Dar nu era greu să-şi imagineze, mai ales acum când îl vedea cum încearcă tăişul toporiştii cu degetul, mai ales acum când îi observa cruzimea din privirea de pe chipul acela ars şi mort.

West îşi privi mâinile. Îi tremurau. Nu doar din cauza frigului. Şi le strânse tare. Copoiul se uită la el şi îi rânji:

– Trebuie să simţi teama ca să poţi simţi curajul, îi spuse şi se îndepărtă, urmându-i pe ceilalţi printre copaci.

Dow cel Negru îi strigă din spate, speriindu-l.

– Haidem, ucigaşule. Încearcă să ţii pasul cu mine.

Scuipă pe solul îngheţat, apoi se întoarse şi porni spre râu. West mai privi o dată la cei rămaşi. Cathil îi făcu un semn cu capul, iar el îi răspunse. Apoi îl urmă pe Dow, tăcut, aplecându-se pe sub ramurile îmbrăcate în chiciură sclipitoare, auzind vuietul cascadei tot mai aproape.

Dintr-odată, planul lui Treicopaci începu să i se pară cam incomplet.

– Şi când ajungem pe malul celălalt şi primim semnalul, ce o să facem?

– O să omorâm, mârâi Dow peste umăr.

Răspunsul acesta, chiar aşa în doi peri, îi trimise prin maţe un junghi de panică.

– S-o iau pe la dreapta sau pe la stânga?

– Ia-o pe unde vrei, doar nu-mi sta în drum.

– Unde o să te duci?

– Acolo unde-i măcelul.

Călcând cu băgare de seamă pe malul râului, West regretă că deschisese gura. Acum vedea cascada în amonte, o cădere năvalnică de apă albă pe un perete de stâncă neagră, umplând văzduhul cu o ceaţă îngheţată şi cu zgomot de tunet.

Unde se aflau ei, râul nu era mai lat de patru paşi, dar apa iute şi întunecată spumega pe pietrele de pe mal. Cu sabia şi toporişca ridicate deasupra capului, Dow intră în apă şi o traversă fără probleme, scufundându-se până la brâu în mijlocul şuvoiului. Apoi, ud leoarcă, se căţără pe celălalt mal şi se lipi de pietre, ascunzându-se vederii. Se uită în jur, se încruntă când îl văzu pe West încă pe cealaltă parte şi îi făcu un semn furios să îl urmeze.

Cu mişcări stângace, West îşi scoase şi el sabia, o ridică deasupra capului, trase adânc aer în piept şi făcu un pas în şuvoi. Apa rece îi intră imediat în cizmă şi avu senzaţia că piciorul îi fusese prins într-un sloi de gheaţă. Mai făcu un pas, iar celălalt picior i se scufundă până la coapsă. Îi ieşiră ochii din cap, începu să respire anevoie, dar nu mai era cale de întoarcere. Încă un pas. Alunecă pe muşchiul de pe fund şi se cufundă în apă până la subsuori. Poate că ar fi zbierat dacă apa ca de gheaţă nu i-ar fi scos tot aerul din plămâni. Începu să înainteze greoi, pe jumătate împleticindu-se, pe jumătate înotând, cu dinţii încleştaţi de panică. Se târî pe mal, gâfâind disperat. Se lipi de pietre în spatele lui Dow. Era tot amorţit, iar pielea îl ustura amarnic.

Nordicul îi zâmbi cu milă.

– Ți-e cam frig, băiete.

– Mi-e bine, bolborosi West printre dinții care îi clănțăneau. În toată viața lui nu-i mai fusese așa de frig. O să-mi fac da... da... datoria.

– O să-ți faci ce? N-am de gând să te las să te lupți când îți e atât de frig, băiete. Putem muri amândoi din cauza ta.

– Nu-ți face griji din...

Palma lui Dow îl plesni puternic peste față. Șocul fu mai rău decât durerea. Se uită ca prostul, scăpând sabia în noroi și ridicând instinctiv mâna la obrazul care îl ustura.

– Ce mama...

– Profită de asta! șuieră nordicul. Vino-ți în fire!

West tocmai deschisese gura să spună că nu înțelege ce se petrece, când pumnul lui Dow îl izbi în plin, făcându-l să se clatine, despicându-i buza și amețindu-l.

– Profită! Al tău e momentul!

– Al naibii...

Restul fu doar un muget fără noimă, căci West îl apucă pe Dow de gât și începu să-l strângă, să-l zgârie, mârâind ca o fiară, cu dinții dezgoliți, fără nimic în gând. Sângele începu să-i clocotească și îi pieriră din minte și foamea, și durerea, și frustrările nesfârșitului drum prin ținutul înghețat.

Dar, indiferent cât de furios era West, Dow cel Negru era mult mai puternic.

– Profită! mârâi iarăși, eliberându-se din mâinile lui West și împingându-l pe pietrele de pe mal. Te-ai încălzit acum?

Ceva zbârnâi pe deasupra lor și pleoscăi în apă. Dow îl îmbrânci, apoi țâșni în sus, pe mal, cu un urlet de luptă. West își ridică sabia din noroi și se chinui să se țină după el, cu sângele pulsându-i în cap, scoțând sunete lipsite de noimă din toți rărunchii.

Alergă prin noroaie. Țâșni prin tufe spre câmpul deschis. Apucă să-l vadă pe Dow secerând cu barda un nordic. Sângele întunecat țâșni în aer, picături negre printre crengi, spre cerul alb. Imaginile copacilor și ale pietrelor și ale bărbaților cu înfățișări barbare îi săltau în fața ochilor, iar respirația-i grea îi vuia în urechi cu muget de furtună. Cineva apăru de nicăieri, iar West îl lovi cu sabia, simțind cum vârful acesteia intră în carnea moale. Sângele îi împroșcă fața și se dădu clătinându-se înapoi, scuipând dezgustat și clipind des. Alunecă pe o parte, dar se strădui să-și recapete echilibrul. Capul îi era plin de plânsete și urlete și zăngănit de arme și oase care se frâng.

Sfârtecă. Despică. Hâââârrrr.

Un alt dușman se apropie clătinându-se, cu o săgeată în piept. West îi despică țeasta până la bărbie. Mortul zvâcni o ultimă dată, smulgându-i sabia din mâini. Se împiedică și aproape se prăbuși în noroi. Lovi cu pumnul un alt nordic care trecea pe lângă el. Dar ceva îl izbi cu putere, aruncându-l de trunchiul unui copac, lăsându-l fără suflare. Cineva îl apucase strâns în brațe, imobilizându-i brațele, încercând să-l strivească.

West întinse gâtul și își înfipse dinții în buza celuilalt, simțind mușcătura adâncă. Acela urlă și îl lovi cu pumnii, dar West nu simți nimic. Scuipă cât colo

bucata de carne și își vârî unghiile în chipul adversarului. Bărbatul se zvârcoli și scânci, cu sângele curgându-i din gura sfâșiată. West își înfipse dinții în nasul lui, mârâind ca un câine turbat.

Mușcă. Mușcă. Mușcă.

Gura i se umpluse de sânge. Auzea urletele disperate ale celuilalt, însă ce conta acum, mai presus de orice era să strângă din fălci mai tare. Și mai tare. Își smuci capul, iar victima lui se dădu înapoi cu mâinile la față. O săgeată venită de nicăieri i se înfipse în coaste. Se prăbuși în genunchi. West se aruncă deasupra lui, îl apucă cu pumnii de părul soios și îi izbi capul de pământ. O dată, încă o dată. Iar și iar.

– Gata.

West își trase iute mâinile însângerate și cu fire de păr lipite de ele. Se ridică anevoios în picioare, respirând sacadat, cu ochii ieșiți din orbite.

Totul în jur era tăcut și nemișcat. Lumea nu i se mai învârtea în fața ochilor. Fulgii de zăpadă se strecurau ușor în poiană și se așterneau pe pământul ud, pe armele împrăștiate, pe cadavre, pe bărbații aflați în picioare. Tul era aproape și se holba la el. Treicopaci era în spatele lui, cu sabia în mână. Se putea citi ceva asemănător cu panica pe partea intactă din obrazul lui Pike, care își strângea un braț însângerat cu mâna cealaltă. Toți se uitau. Se uitau lung la el. Dow îl arătă pe West cu degetul. Apoi își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– L-ai mușcat! L-ai mușcat de nas până i l-ai smuls! Știam eu că ești un ticălos turbat!

West se holbă la ei fără să înțeleagă. Vuietul din cap începuse să se mai domolească.

– Ce? bâigui el.

Era tot plin de sânge. Se șterse la gură. Simți un gust sărat. Se uită la cadavrul de lângă el. Era căzut cu fața în jos. Sângele șiroia de sub el și se aduna într-o băltoacă în jurul picioarelor lui West. Își aduse aminte de... ceva. O crampă neașteptată îl încovoie, și scuipă flegmă rozalie, simțindu-și stomacul gol în gât.

– Furios! strigă Dow. Așa ești tu!

Ursuzul ieșise din tufișuri, cu arcul pus deja înapoi pe umăr, și se așeza acum pe vine lângă unul dintre leșuri. Trase de pe el o blană plină de sânge.

– Haină bună, își spuse el în șoaptă.

Încovoiat de greață și din cale afară de sleit, West îi urmări cum cotrobăiau prin tabără. Auzi hohotele de râs ale lui Dow.

– Furiosul! cotcodăci el răgușit. Așa o să-ți spun de acum încolo!

– Au o mulțime de săgeți aici, anunță Copoiul scoțând ceva dintr-unul din sacii de pe jos și rânjind satisfăcut. Și brânză. Cam veche.

Rupse cu degete murdare o bucățică de mucegai din calupul galben, mușcă și se declară fericit.

– Încă-i bună.

– Sunt o mulțime de lucruri folositoare pe aici, fu de acord Treicopaci, schițând și el un zâmbet. Iar noi suntem cu toții în viață, mai mult sau mai puțin. Bună treabă, flăcăi, îi lăudă el plesnindu-l pe Tul pe spate. Am face bine acum să ne luăm tălpășița spre nord cât

mai repede, până nu simte nimeni lipsa ăstora. Hai să luăm ce avem de luat de aici și pe ceilalți doi.

Mintea lui West începu să se limpezească.

– Ceilalți!

– Bine, spuse Treicopaci, du-te cu Dow să vezi ce fac... Furiosule.

Se întoarse râzând și el.

West se năpusti printre copaci, urmând drumul pe care veniseră, derapând și tropăind prin noroaie în goana lui nebună, cu sângele pulsându-i iarăși în tâmple.

– Trebuie să-l apăr pe Prinț, murmură el.

Traversă râul fără să mai bage în seamă apa înghețată, se cățără pe mal și urcă dealul grăbindu-se înapoi spre stânca unde îi lăsaseră pe ceilalți.

Auzi un strigăt de femeie acoperit apoi de mârâitul unui bărbat. Groaza i se strecură în tot trupul. Îi găsiseră oamenii lui Bethod. Deja s-ar putea să fie prea târziu. Își forță picioarele slăbite să urce dealul, împleticindu-se și alunecând prin zloată. Trebuia să-l apere pe Prinț. Aerul respirat îi ardea gâtul, dar se îndârji să meargă mai departe, ținându-se de copaci, orbecăind în patru labe pe solul înghețat, printre rămurele rupte și ace de pin.

Țâșni în spațiul deschis de la poalele stâncii, gâfâind să-și dea duhul, cu sabia plină de sânge strânsă în pumn.

Pe jos se luptau doi oameni. Cathil întinsă pe spate, se zvârcolea, dădea din picioare și încerca să-l zgârie pe cel urcat peste ea. Bărbatul reușise să-i tragă pantalonii până sub genunchi și acum încerca să-și descheie

cureaua cu o mână, în vreme ce pe cealaltă o ținea apăsată pe gura fetei. West înaintă un pas cu sabia ridicată, iar bărbatul întoarse brusc capul spre el. Nu-i veni să-și creadă ochilor. Presupusul violator nu era nimeni altul decât însuși Prințul Moștenitor Ladisla.

Când îl zări pe West, acesta se ridică repede în picioare și făcu un pas înapoi. Cu o expresie ușor rușinată, ca a unui școlar prins când a furat o plăcintă de la bucătărie, îi spuse:

– Scuze. N-am crezut c-o să te întorci atât de repede.

West se holbă la el, incapabil să priceapă ce se întâmpla acolo.

– Atât de repede?

– Ticălos împuțit ce ești! zbieră Cathil târându-se pe fund înapoi și trăgându-și pantalonii. O să te omor și pe tine, și tot neamul tău de nenorociți ce sunteți!

Ladisla își atinse o buză.

– M-a mușcat. Uite!

Și întinse spre West vârfurile însângerate ale degetelor ca pe o dovadă a unui ultraj odios la adresa lui. West se pomeni că înaintează spre el. Probabil că Prințul îi citi ceva pe chip, pentru că mai făcu un pas înapoi, cu o mână ridicată, iar cu cealaltă ținându-și pantalonii.

– Stai puțin, West, stai...

Nici vorbă de furie violentă. Nici vorbă de orbire temporară. Nici picioare care se mișcă cu de la sine putere, nici măcar vreo aluzie la o durere de cap. Nimic din toate acestea. Absolut nimic. Niciodată West nu se mai simțise atât de calm, atât de

împăcat, atât de sigur de sine însuși. Hotărârea lui era luată.

Întinse mâna dreaptă și îl împinse pe Ladisla cu palma în piept. Prințul Moștenitor icni ușor și mai făcu câțiva pași împleticiți înapoi. Piciorul stâng i se cufundă în noroi. Îl puse jos pe dreptul, doar că acolo nu mai era nimic. Ridică din sprâncene, căscă și gura, și ochii. Și apoi moștenitorul la tronul Uniunii căzu în gol cu mâinile zbătându-i-se înnebunite prin aer, încercând să se apuce de ceva... și dispăru.

Un țipăt scurt, o bufnitură surdă, apoi o alta, apoi zgomot de pietre care se rostogolesc la vale.

Apoi tăcere.

West rămase nemișcat, clipind des.

Apoi se întoarse să se uite la Cathil.

Tânăra înțepenise, la doi pași distanță de el, cu ochii mari din cauza șocului.

– L-ai... l-ai...

– Știu, spuse cu o voce care parcă nu era a lui.

Se apropie prudent de marginea prăpastiei și se uită. Trupul lui Ladisla zăcea pe pietre, cu capul în jos, cu haina zdrențuită a lui West pe umeri, cu pantalonii căzuți la glezne, cu un genunchi îndoit într-o poziție nefirească, cu sânge roșu închis bălțind în jurul capului spart. Niciodată nu văzuse pe cineva care să pară mai mort de atât.

Înghiți în sec. El făcuse asta. El. Îl omorâse pe moștenitorul tronului. Îl asasinase cu sânge rece. Era un criminal. Un trădător. Un monstru.

Și îi veni să râdă. Era mult prea departe acum de însoritul Agriont, unde loialitatea și deferența erau bunuri căpătate prin naștere, unde oamenii de rând erau obligați să facă ce le spuneau mai-marii lor, unde nu se cădea să ucizi alți oameni. Poate că era un monstru, însă aici, în pustietatea înghețată a Engliei, se aplicau alte reguli. Monștrii aveau majoritatea.

Simți o bătaie zdravănă pe umăr. Întoarse capul și zări capul cel-fără-o-ureche al lui Dow cel Negru. Și el se uita în prăpastie. Nordicul scoase un fluierat ușor printre buzele țuguiate.

– Ei, cam asta e, părerea mea. Știi ceva, Furiosule? îi zâmbi el pieziș lui West. Începe să-mi cam placă de tine.

PÂNĂ LA ULTIMUL OM

Lui Sand dan Glokta
Superior de Dagoska, strict confidențial

Este evident că, în ciuda tuturor eforturilor tale, Dagoska nu va mai rămâne în mâinile Uniunii. Prin urmare, îți poruncesc să pleci de acolo și să te înfățișezi de îndată înaintea mea. Chiar dacă nu mai stăpâniți docurile, n-ar trebui să fie greu să te furișezi noaptea într-o barcă mică. O corabie te va aștepta mai în josul coastei.

Vei încredința comanda generalului Vissbruck, deoarece este unicul unionist din consiliul de conducere rămas în viață. Nu este cazul să-ți amintesc că ordinele Consiliului Închis pentru cei care apără Dagoska sunt neschimbate.

Trebuie să lupte până la ultimul om.

Sult
Arhilector al Inchiziției Maiestății Sale

Cu maxilarele încleștate, generalul Vissbruck lăsă încet scrisoarea din mâini.

– Să înțelegem că ne părăsești, Superiorule? întrebă cu voce spartă.

Din cauza panicii? Din cauza spaimei? A furiei? Cine l-ar putea condamna pentru că simte astfel?

Încăperea nu se schimbase prea mult de la sosirea lui Glokta. Mozaicul superb, sculpturile măiestre, masa lăcuită, toate străluceau în soarele dimineții care-și revărsa lumina prin ferestrele înalte. *Însă membrii consiliului de conducere s-au împuținat.* Rămăseseră doar Vissbruck, cu fălcile revărsate peste gulerul apretat al jachetei sale brodate, și Hadișul Kahdia, care se prăvălise epuizat într-un scaun. Mai departe de ei, Nicomo Cosca se sprijinise de perete lângă fereastră și-și curăța unghiile.

Glokta trase adânc aer în piept:

– Arhilectorul vrea să... să-i dau anumite explicații.

Vissbruck scoase un chițăit lipsit de umor.

– Nu știu de ce, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la șobolanii care fug dintr-o casă în flăcări.

Nimerită metaforă. Doar dacă șobolanii care fug de flăcări se vor arunca într-o mașină de tocat.

– Haide, generale, interveni Cosca surâzând ușor. Superiorul nu era obligat să ne spună nimic. Ar fi putut s-o șteargă de aici în toiul nopții, iar noi nici n-am fi avut habar. Eu așa aș fi făcut în locul lui.

– Îngăduie-mi să nu dau nici doi bani pe ce ai fi făcut *tu*, se răți Vissbruck. Suntem într-o situație critică. Zidurile fortificate au căzut și odată cu ele am

pierdut orice șansă de a rezista mai mult. Mahalalele sunt acum un furnicar de soldați gurkieni. În fiecare noapte facem incursiuni acolo. Mai dăm foc unui berbec de asalt. Mai omorâm niște santinele în vreme ce dorm. Dar aduc zilnic tot mai multe arme și echipamente de luptă. Probabil că foarte curând, după ce vor curăța locul de toate coșmelițile de acolo, vor începe să-și asambleze catapultele alea uriașe. Și este lesne de imaginat ce se va întâmpla după aceea cu Orașul Superior când va fi atacat cu bombe incendiare!

Întinse brațul acuzator spre fereastră:

– E foarte posibil să nimerească și Citadela! Și chiar în camera asta ar putea intra un bolovan cât un șopron de mare!

– Cunosc foarte bine situația în care ne aflăm, îl repezi Glokta.

De câteva zile duhoarea fricii e atât de puternică încât o simt și morții.

– Dar ordinele Arhilectorului sunt extrem de clare. Să rezistați până la ultimul om. Să nu capitulați.

Umerii lui Vissbruck se ofiliră.

– Oricum, capitularea nu mai folosește la nimic acum.

Se ridică, din obișnuință vru să-și îndrepte uniforma și își împinse încet scaunul sub masă. În clipa aceea lui Glokta aproape că-i fu milă de el. *Poate că merită compătimirea mea, dar am irosit-o pe toată pe Carlot dan Eider, care nu a fost absolut deloc vrednică de ea.*

– Dă-mi voie, totuși, să-ți dau un sfat, ca unul care am cunoscut interiorul închisorilor gurkiene. Dacă

cetatea va cădea cu totul în mâinile lor, vă sfătuiesc să vă luați singuri viața, mai degrabă decât să vă lăsați prinși.

Generalul Vissbruck făcu ochii mari, apoi își coborî privirea la pardoseala minunată din mozaic și înghiți greu. Își ridică iar chipul, uimindu-l pe Glokta cu un surâs amar.

– Nu așa ceva am avut în minte atunci când am intrat în armată.

Glokta își lovi ușor piciorul distrus cu bastonul și zâmbi strâmb.

– Și eu aș putea spune același lucru. Ce zicea Stolicus? „Sergentul care se ocupă de recrutări vinde vise, dar livrează coșmaruri?“

– Este o exprimare foarte adecvată situației.

– Dacă te consolează cumva, să știi că s-ar putea ca soarta mea să fie chiar mai cruntă decât a voastră.

– Prea puțin mă consolează.

Vissbruck ciocni din călcâie și luă poziție de drepți. Rămase așa nemișcat câteva clipe, apoi, fără să rostească vreo altă vorbă, făcu stânga împrejur și se îndreptă spre ușă. Zgomotul pașilor lui se stinse treptat pe coridor.

Glokta se uită la Kahdia.

– Indiferent de ce i-am spus generalului, pe tine te-aș sfătui să predai orașul cu prima ocazie.

Kahdia își ridică ochii obosiți.

– După toate astea? Acum?

Mai ales acum.

– Poate că Împăratul va hotărî să dea dovadă de ceva indulgență. În orice caz, nu văd ce ați mai putea

avea de câștigat continuând lupta. După cum stau lucrurile, încă mai puteți pune condiții.

– Și asta-i consolarea pe care ne-o oferi? Indulgența Împăratului?

– Asta este tot ce am. Ce-mi spuneai despre cel rătăcit în deșert?

Kahdia încuviință încet din cap.

– Orice va fi, vreau să-ți mulțumesc.

La ce să-mi mulțumești, neghiobule?

– Pentru ce? Pentru că ți-am distrus orașul și te-am lăsat la mila Împăratului?

– Pentru că ne-ai tratat cu ceva respect.

Glokta pufni.

– Respect? Ți-am spus doar ce voiai să auzi ca să obțin ce-mi trebuia.

– Poate că așa a fost. Dar mulțumirile nu costă nimic. Mergi cu Dumnezeu.

– Dumnezeu nu va dori să mă urmeze acolo unde mă duc eu, murmură Glokta în vreme ce Kahdia ieșea încet din încăpere.

Cosca rânji disprețuitor.

– Și spune așa, Superiorule, înapoi la Adua, nu?

– Așa cum zici, înapoi la Adua.

Înapoi la Casa Întrebărilor. Înapoi la Arhilectorul Sult. Gândul acesta nu era deloc unul fericit.

– Poate ne vom mai vedea acolo.

– Crezi?

Este mult mai probabil că tu vei fi căsăpit împreună cu ceilalți atunci când orașul va cădea în mâinile

gurkienilor. Prin urmare vei rata ocazia de a mă vedea atârnând în ștreang.

– Am învățat de la viață că întotdeauna mai e o șansă.

Cosca rânji din nou desprinzându-se de perete și îndreptându-se țanțoș spre ușă, cu mâna sprijinită ușor de mânerul sabiei.

– Nu-mi place să pierd un patron bun.

– Nici mie nu-mi place să fiu pierdut. Dar trebuie să fim pregătiți să facem față dezamăgirilor. Căci viața este plină de ele.

Iar cea mai mare dezamăgire dintre toate este felul în care se sfârșește viața.

– Bine, atunci. Dacă unul dintre noi va trebui să fie dezamăgit.

În pragul ușii, Cosca se opri și făcu o reverență cu exagerare teatrală. Poleiala jupuită de pe pieptarul său scânteie în razele dimineții.

– A fost o onoare să colaborez cu tine.

Glokta stătea pe pat, lingându-și gingiile goale și masându-și piciorul care-i palpita dureros. Se uită în jur la apartamentul lui. *Mai bine zis apartamentul lui Davoust. Aici m-a speriat de moarte un vrăjitor bătrân în toiul nopții. De aici am urmărit cum arde cetatea. Aici am fost aproape mâncat de o fetiță de paisprezece ani. O, ce amintiri minunate...*

Se ridică cu greu, strâmbându-se de durere, și șchiopătă spre singurul cufăr pe care îl adusese cu el. *Și tot aici am semnat chitanța pentru un milion de mărci primite ca avans de la banca Valint și Balk.*

Scoase din buzunarul hainei etuiul din piele pe care i-l dăduse Mauthis. *Jumătate de milion în diamante șlefuite.* Simți din nou ispita irezistibilă de a-l deschide și de a-și vârî mâna printre ele ca să le simtă puritatea rece, dură, bogată. Făcu efortul de a se abține, apoi, cu un alt efort și mai mare, împinse la o parte cu o mână unele din hainele împăturite pentru plecare și ascunse etuiul printre ele. *Haine negre, negre, și alte haine tot negre. Ar trebui să-mi diversific garderoba...*

– Pleci fără să-ți iei rămas-bun?

Glokta țâșni în sus de pe taburet, simțind că-i vine să vomite din cauza spasmului mistuitor care-i sfârtecă spinarea. Întinse mâna și puse capacul cufărului chiar la timp înainte de a-i ceda piciorul și se prăbuși pe el. Vitari stătea în prag uitându-se furioasă la el.

– La naiba! șuieră Superiorul, împroșcând salivă printre găurile din dantură la fiecare respirație sacadată.

Piciorul stâng nesimțitor ca o bucată de lemn. Cel drept cuprins de agonie.

Practiciana intră încet cercetând încăperea printre gene. *Vrea să vadă dacă mai e cineva aici. Înseamnă că va urma o discuție între patru ochi.* Și nu doar durerea din picior era motivul pentru care inima începu să i se zbată în piept când Vitari închise încet ușa, iar cheia se auzi în broască. *Suntem singuri. Ce excitant!*

Practiciana se plimba de colo-colo prin cameră, iar umbra ei neagră se întindea spre Glokta.

– Am crezut că aveam o înțelegere, suflă ea prin mască.

– Și eu am crezut, se răsti Glokta, încercând să se așeze într-o poziție cumva mai demnă. Și după aia am primit un bilețel de la Sult. Vrea să mă întorc și amândoi știm de ce.

– Nu i-am spus nimic.

– Asta crezi tu.

Vitari îngustă și mai mult ochii și se apropie de el.

– Aveam o înțelegere. Eu m-am achitat de partea mea.

– Bravo ție! Consolează-te cu gândul ăsta când eu am să plutesc cu fața în jos printre docurile din Adua, iar tu vei fi blocată aici, așteptându-i pe gurkieni să doboare... aaa!

Se năpustise asupra lui, se așezase peste el, strivindu-i spatele de cufăr, lăsându-l fără aer. Scânteiere de metal, zăngănit de lanț, degete care îi cuprinseră gâtul.

– Vierme schilod! Ar trebui să-ți tai gâtul ăsta împuțit chiar acum!

Genunchiul ei i se înfipse în stomac, lama rece a cuțitului îi atinse ușor pielea gâtului, ochii ei albaștri îl priviră cu ferocitate, duri ca diamantele din cufărul de sub el. *Moartea e la câteva clipe depărtare. Bineînțeles.* Își aduse aminte cum practiciana o strânsese de gât pe Eider. *La fel de ușor ca și cum ar fi strivit o furnică, iar eu, biet olog, exact asta sunt, o furnică neajutorată.* Poate că ar fi trebuit să bâiguie cuprins de spaimă, dar prin minte nu-i trecea decât întrebarea: *cât a trecut de când a fost o femeie deasupra mea ultima dată?*

Pufni în râs.

– Dar nu mă cunoşti chiar deloc? bolborosi el, pe jumătate chicotind, pe jumătate suspinând, cu ochii curgându-i din cauza unui amestec dezgustător de durere şi amuzament. Sunt Superiorul Glokta, îmi pare bine de cunoştinţă! Nu-mi pasă câtuşi de puţin ce se întâmplă cu tine, iar tu ştii foarte bine asta. Mă ameninţi? Trebuie să te străduieşti mult mai mult, târfă roşcată!

Ochii femeii se bulbucară de furie. Îşi împinse umărul înainte şi îşi trase cotul, gata să apese cât de tare putea. *Suficient de tare cât să-mi scoată beregata prin coloana asta strâmbă, n-am nicio îndoială în privinţa asta.*

Buzele lui Glokta se schimonosiră într-un rictus scârbos, plin de scuipat. *Acum.*

Îi auzea respiraţia anevoioasă din spatele măştii. *Haide.*

Simţi lama cuţitului lipită de gât, rece, ascuţită. *Sunt gata.*

Atunci practiciana scoase un şuierat prelung, ridică pumnalul şi îl înfipse în bârna de lemn de lângă capul lui. Se ridică şi se întoarse cu spatele. Glokta închise ochii şi încercă să-şi recapete respiraţia. *Încă mai trăiesc.* Îl copleşise un sentiment straniu. *Uşurare sau dezamăgire? Greu de spus.*

– Te rog.

Atât de încet, încât crezu că i se păruse. Vitari stătea cu spatele la el, cu capul plecat, iar pumnii încleştaţi îi tremurau vizibil.

– Ce?

– Te rog.

Chiar a spus-o. Și îmi dau seama că aceste cuvinte o dor.

– Te rog, nu mai spune? Crezi că aici e vorba despre rugăminți? Și, la urma urmei, de ce te-aș salva? Ai venit aici ca să spionezi pentru Sult. N-ai făcut nimic altceva decât să-mi stai tot timpul în drum! Nici nu mă pot gândi la cineva în care să am mai puțină încredere decât am în tine, iar eu nu mă încred în nimeni!

Se întoarse cu fața la el, ridică mâinile, dezlegă bridele măștii și și-o scoase. Era foarte bronzată doar pe porțiuni: în jurul ochilor, fruntea, gâtul. Chipul ei era însă mult mai delicat, mult mai tânăr, mult mai obișnuit decât își închipuise el. Nu mai părea deloc fioroasă. Părea doar speriată și disperată. Brusc, Glokta se simți ridicol de jenat, ca și cum ar fi intrat din greșeală într-o cameră și ar fi dat peste cineva în pielea goală. Simți nevoia să-și ferească privirea când Vitari se așeză în genunchi ca să fie la același nivel cu el.

– Te rog.

Cu ochii umezi, înrourați, cu buzele tremurându-i, ca și cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. *Întrezărire a speranțelor secrete ascunse sub carapacea ticăloasă? Sau doar teatru de bună calitate?* Glokta simți cum pleoapa începe să i se zbată.

– Nu pentru mine, șopti ea. Te rog. Te implor.

Își trecu gânditor mâna peste pielea gâtului. Observă sânge pe vârfurile degetelor. O pată mică și maronie. *O înțepătură. O zgârietură. Doar un milimetru mai încolo și acum aș fi pompat sânge pe tot covorul*

ăsta superb. Doar un milimetru. De astfel de șanse depind viețile. De ce aș salva-o?

Dar știa răspunsul. *Pentru că în general nu prea salvez pe nimeni.*

Se întoarse greoi pe cufăr, până ajunse cu spatele la ea, și începu să-și maseze mușchiul mort al piciorului stâng. Inspiră adânc.

– Fie.

– N-ai să regreți.

– Ba regret deja. Dar nu pot rezista unei femei înlăcrimate. Să știi însă că îți cari singură bagajele!

Se uită la ea ridicând un deget ca avertisment. Vitari își pusese masca la loc. Iar ochii îi erau uscați, și mijiți, și aprigi. *Parcă n-ar putea vărsa o lacrimă nici într-o sută de ani.*

– Nu-ți face probleme, spuse ea învârtindu-și lanțul pe mână și scoțând pumnalul cruciform din capacul cufărului. Am foarte puține bagaje.

Glokta urmărea cum se reflectă flăcările în suprafața calmă a golfului. Cioburi nestatornice, roșii, galbene, albe, scânteietoare pe apa neagră. Frost vâslea lin, regulat, cu chipu-i lipsit de expresie pe jumătate luminat de pâlpâirea luminilor din oraș. În spatele lui, Severard stătea ghemuit și se uita supărat la întinderea de apă. Se zărea doar conturul țepos al capului lui Vitari așezat și mai departe, la proră. Lopețile intrau în mare și împingeau apa într-o tăcere aproape desăvârșită. Parcă barca nici nu se mișca. Mai degrabă linia neagră a peninsulei părea a se îndepărta încet de ei, în întuneric.

Ce am făcut? Am condamnat un oraș plin de oameni la moarte sau la sclavie, și pentru ce? Pentru onoarea Regelui? Pentru un retardat bălos care nu-și poate controla nici mațele, darămite o țară? Pentru orgoliul meu? Ha! Pe ăsta l-am aruncat cât colo de multă vreme, dimpreună cu dinții mei. Pentru aprobarea lui Sult? Probabil că răsplata mea va fi un guler din frânghie și o cădere în gol.

Pe cerul nopții nu se mai zărea acum decât conturul mai întunecat al stâncii, silueta colțuroasă a Citadelei cocoțate în vârful ei. Parcă și formele zvelte ale clopotnițelor Marelui Templu. Toate alunecând departe, în trecut.

Ce altceva aș fi putut să fac? Aș fi putut să mă alătur lui Eider și celorlalți. Să le predau gurkienilor cetatea fără luptă. S-ar fi schimbat, oare, ceva? Glokta își linse posomorât gingiile goale. *Împăratul tot i-ar fi trecut pe locuitori prin foc și sabie. Iar Sult tot ar fi trimis după mine, exact așa cum a făcut. Diferențe mult prea puțin semnificative, asupra cărora nu are rost să zăbovim. Ce zicea Shickel? Foarte puțini sunt aceia cărora li se oferă o șansă.*

Briza rece îl înfioră și își strânse mantia mai bine în jurul corpului, își încrucișă brațele peste piept, se strâmbă de durere încercând să-și pună sângele în mișcare în laba amorțită a piciorului stâng. Din cetate nu mai rămăseseră decât niște puncte luminoase în depărtare.

Exact așa cum spunea Eider – toate astea doar pentru ca Arhilectorul și cei asemenea lui să poată arăta un punct sau altul pe o hartă și să spună că ne aparține. Și gura i se strâmbă într-un rictus. *Și, cu toate eforturile*

noastre, cu toate sacrificiile noastre, cu toate planurile și conspirațiile noastre, nici măcar n-am reușit să păstrăm cetatea. Toată suferința aceasta... și pentru ce?

Niciun răspuns, desigur. Doar valurile domoale izbindu-se de barcă, scârțâitul blând al ramelor, foșnetul mângâietor al lopeților în apă. Și-ar fi dorit să-i fie silă de el însuși. Să se simtă vinovat pentru ceea ce făcuse. Să-i fie milă pentru cei pe care-i lăsase la mâna gurkienilor. *Așa cum ar simți orice om. Așa cum aș fi simțit și eu odinioară.* Însă nu prea era în stare să simtă nimic altceva decât oboseala copleșitoare și durerea permanentă, sâcâitoare din picior, din spate, din gât. Se așeză greu pe băncuța din lemn a bărcii, încercând, așa cum făcea de obicei, să-și găsească o poziție mai puțin incomodă. *În fond, chiar nu e cazul să mă mai pedepsesc și eu.*

Căci pedeapsa va veni curând.

GIUVAIERUL TUTUROR ORAŞELOR

Măcar acum Jezal putea să călărească. I se scoseseră atelele în dimineaţa aceea, iar piciorul inflamat i se lovea de coastele calului şi îl durea destul de rău. Ţinea frâul cu mâna amorţită şi nesigură, iar braţul fără bandaje îi era slăbit şi sensibil. Îi zvâcneau surd dinţii cu fiecare bufnitură a copitelor pe drumul distrus. Foarte bine însă că nu mai trebuia să stea în căruţă, iar realizarea aceasta chiar era ceva. În ultimul timp, lucrurile mărunte aveau darul de a-l face nespus de fericit.

Ceilalţi alcătuiau un grup sumbru, tăcut, posomorât ca bocitoarele la înmormântare, iar Jezal nu avea de ce să-i condamne. Locul în care se aflau era unul sumbru. O câmpie de ţărână. De bolovani din piatră seacă. De nisip şi stânci fără viaţă. Cerul de deasupra, nemişcat, alb, greu ca plumbul, promitea mereu ploaie, dar nu se ţinea niciodată de cuvânt. Mergeau călare, strânşi în jurul căruţei, căutând căldura. Ei fiind unicele creaturi calde pe o întindere de sute de kilometri de deşert rece.

Unicele creaturi mișcătoare într-un loc înghețat în timp. Unicele creaturi vii într-un ținut mort.

Drumul era larg, dar crăpat pe alocuri și umflat în alte părți. Ici și colo se fărâmase pe porțiuni lungi, sau torente de noroi îl acoperiseră cu totul. De-o parte și de alta, se aliniau buturugile moarte ale foștilor copaci. Probabil că Bayaz îl surprinsese privindu-le.

– O alee de stejari falnici lega acest drum de porțile orașului. Pe timp de vară frunzele lor scânteiau și fremătau în adierea vântului câmpiei. Juvens însuși i-a plantat în Timpurile Străvechi, pe vremea când Imperiul se afla la începuturi, iar eu nici nu mă născusem încă.

Trunchiurile mutilate ale copacilor erau cenușii și uscate, dar purtau încă urma fierăstraielor.

– Parcă au fost tăiați acum câteva luni.

– Acum mulți, mulți ani, băiete. După ce Glustrod a ocupat orașul a poruncit să fie doborâți pentru a întreține focul din cuptoarele lui.

– Atunci de ce nu au putrezit?

– Până și putregaiul este o formă de viață. Dar aici lipsește cu desăvârșire.

Jezal înghiți în sec și își vârî capul între umeri, cu ochii ațintiți la cioturile de lemn mort înșiruite până departe, în zare, ca pietrele de mormânt.

– Nu-mi place asta, murmură în barbă.

– Tu crezi că mie-mi place? se încruntă supărat Bayaz. Crezi că place vreunuia dintre noi? Dacă vor să fie ținuți minte, bărbații trebuie uneori să facă ce nu le place. Prin luptă, iar nu prin lene tihnită se

cuceresc faima și onoarea. Prin bătălii, iar nu prin pace se câștigă bogăția și puterea. Nu te mai interesează lucrurile acestea?

– Ba da, șopti Jezal. Cred că da...

Însă nu era deloc sigur. Privi de-a lungul mării de țărână moartă. Niciun indiciu că acolo s-ar fi aflat onoarea, darămite bogăția, și nu-și închipuia de unde ar putea veni faima. Singurele persoane care existau pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jur, cei cinci tovarăși ai lui, îl cunoșteau deja foarte bine. În plus, începuse să se întrebe tot mai des dacă o viață lungă, dar săracă, trăită în anonimat desăvârșit ar fi chiar un lucru atât de îngrozitor.

Poate că, atunci când va ajunge acasă, o va ruga pe Ardee să-i fie soție. Cu ochii minții o văzu acum cum i-ar surâde când i-ar auzi propunerea. Evident că l-ar face să se zvârcolească de jenă în așteptarea răspunsului. Fără îndoială că l-ar ține în suspans. Bineînțeles că ar spune da. Și, în fond, care ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Că tatăl lui s-ar înfuria? Că ar fi amândoi obligați să trăiască din solda lui de ofițer? Că prietenii lui cei superficiali și frații lui cei idioți îl vor râde pe la spate pentru că a ajuns la sapă de lemn? Aproape că nici nu-i venea să creadă că aceste motive i se păruseră extrem de importante pe vremuri.

O viață de muncă grea alături de femeia pe care o iubește? O casă cu chirie într-o zonă mai puțin strălucitoare a orașului, cu mobilă ieftină, dar cu un foc prietenos în cămin? Fără faimă, fără bogății, doar

un pat cald în care să-l aştepte Ardee... Nu i se mai părea o soartă chiar atât de cumplită acum când privise moartea în ochi, acum când îşi ducea zilele doar cu un castron de terci chior pe zi, recunoscător până în măduva oaselor că îl capătă şi pe acela, acum când dormea singur în vânt şi în ploaie.

Zâmbetul i se întinse, iar durerea surdă care se întindea în jurul cicatricei de pe maxilar i se păru aproape plăcută. Da, nu ar fi fost o viaţă chiar atât de rea.

Zidurile uriaşe se înălţau semeţe, cu creneluri ştirbite, cu turnuri dărâmate, etalând cicatricele negre ale crăpăturilor şi lucind din cauza umezelii. O costişă arcuindu-se în depărtare prin burniţa cenuşie. Pământ acoperit cu băltoace cafenii şi cu pietre mari ca sicriele.

– Aulcus, bubui Bayaz, cu falca rigidă. Giuvaierul oraşelor.

– Nu mi se pare că ar străluci, mârâi Ferro.

Nici lui Logen nu i se părea. Drumul mâlos se furişa până la o arcadă dărăpănată, larg deschisă, fremătând de umbre, ale cărei porţi erau de mult dispărute. Îl cuprinse o senzaţie înfiorătoare când privi la gura aceea întunecată. Un sentiment sinistru. Ca atunci când se aflase în faţa porţii deschise de la Casa Creatorului. Era ca şi cum ar fi privit în străfundurile unui mormânt, foarte probabil chiar al lui însuşi. Îi venea să se răsucească pe călcâie, s-o ia la fugă de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată. Până şi calul lui necheză uşurel şi se dădu înapoi, aburind negurile ploii cu răsuflarea lui. Dintr-odată, drumul anevoios şi presărat cu pericole

înapoi la țărmul mării i se părea o călătorie mult mai plăcută decât cei câțiva pași care îl despărțeau de poarta aceea întunecată.

– Ești sigur? îi șopti lui Bayaz.

– Dacă sunt sigur? Nu, sigur că nu! V-am purtat mii de kilometri peste câmpia pustie doar pentru că așa mi-a cășunat mie! Am petrecut ani întregi plănuind călătoria asta și am strâns această trupă din toate colțurile Cercului Lumii doar ca să am de ce să mă distrez! Nu se va întâmpla nimic dacă ne întoarcem la Calcis. Mă întrebi dacă sunt sigur?

Clătină din cap și își îmboldi calul spre poarta deschisă.

Logen ridică din umeri.

– Am întrebat și eu...

Arcada se căscă tot mai mult, și mai mult, până-i înghiți pe de-a întregul. Zgomotul făcut de copitele cailor răsună de-a lungul galeriei întunecate. Pereții de piatră se strângeau tot mai mult, și mai mult în jurul lor, împiedicându-i, parcă, să respire. Logen își înfipse bărbia în piept și își fixă privirea asupra cercului de lumină din capătul celălalt. Trase cu ochiul la Luthar și îl surprinse umezindu-și tulburat buzele, fără să-i mai pese de șuvițele de păr pe care umezeala din atmosferă i le lipise de obraji.

Și ieșiră în aer liber.

– Vai de mine, șopti Picior-Lung. Vai de mine și de mine...

Edificii colosale se înălțau în jurul unei piețe nesfârșite. Prin aburii ploii se deslușeau nălucile

pilaștrilor, acoperișurilor, coloanelor infinite, ale zidurilor înalte până la cer, construite pe măsura unor titani. Logen rămase cu gura căscată. Toți rămaseră cu gurile căscate. Un grup mic și zgribulit în acel spațiu neobișnuit de vast, ca niște oi speriate într-o vale stearpă, în așteptarea lupilor.

Ploaie sâsâind pe pietrele din înalturi, șiroaie lipăind pe bolovanii umezi, stropi picurând pe zidurile dărăpănate, bolborosind în crăpăturile drumului. Zgomotul înăbușit al copitelor cailor. Scârțâitul blând și gemetele roților de la căruță. Niciun alt zgomot. Nicio larmă, nicio zarvă, niciun murmur al vreunei mulțimi. Niciun tril de pasăre, niciun lătrat de câine, niciun clinchet al vreunui negoț. În locul acesta nu trăia nimic. În locul acesta nu se mișca nimic. În locul acesta nu erau decât edificiile negre, uriașe, care se întindeau prin ploaie spre infinit, și norii învolburați care se târau pe cerul întunecat.

Înaintară încet pe lângă ruinele unui templu, o învălmășeală de blocuri și lespezi ude. Fragmente din coloanele lui incredibil de mari erau împrăștiate pe caldarâmul spart, bucăți din acoperiș aruncate cât colo. Cu excepția cicatricei trandafirii de pe bărbie, chipul lui Luthar era alb ca varul. Se uită șocat la ruinele colosale.

– Al naibii să fiu, murmură el.

– N-am văzut în viața mea ceva mai impresionant, fu de acord în șoaptă Picior-Lung.

– Acestea sunt palatele celor bogați și morți, explică Bayaz. Sunt templele unde ei s-au închinat

zeilor lor furioși. Sunt pieţele unde ei au cumpărat şi au vândut mărfuri şi animale şi oameni. Sunt teatrele şi băile şi bordelurile unde şi-au satisfăcut toate poftele înainte de venirea lui Glustrod.

Arătă cu degetul dincolo de piaţă:

– Acolo este Calea Caline. Cel mai mare drum al oraşului, unde locuiau cei mai de vază cetăţeni. Traversează oraşul prin mijloc, de la poarta de nord la cea de sud. Acum, luaţi aminte la mine, mai spuse el întorcându-se în şa. La cinci kilometri mai la sud de oraş se află un deal înalt, cu un templu pe culme. În Timpurile Străvechi i se spunea Roca Saturline. Acela este punctul nostru de întâlnire în cazul că ne vom pierde unii de alţii.

– De ce să ne pierdem? întrebă Luthar cu ochii bulbucaţi.

– Pământul pe care stă oraşul nu... nu are pace, şi este predispus la cutremure. Clădirile sunt foarte vechi şi şubrezite. Sper că vom reuşi să trecem fără vreun incident neplăcut, dar... ar fi imprudent să ne bazăm doar pe speranţă. Dacă se întâmplă ceva, luaţi-o spre sud. Spre Roca Saturline. Până atunci nu vă depărtaţi unul de altul.

Nu era nevoie să se mai ostenească cu această povaţă. Când intrară în oraş, Logen se uită la Ferro, la părul ei ţepos, la chipul ei smead înrourat de ploaie, la sprâncenele ei încruntate a pericol când privea construcţiile înalte de pe marginile drumului.

– Dacă se întâmplă ceva, îi şopti, ajută-mă, vrei?

Îi aruncă o privire scurtă, apoi înclină capul.

– Dacă am să pot, albule.

– Perfect.

Singurul lucru mai oribil decât un oraș plin de oameni este un oraș fără niciun om.

Ferro călărea cu arcul într-o mână, frâul în cealaltă, ochii atenți la alei, la ferestrele și ușile căscate, încercând să vadă pe după colțurile dărâmate și peste ruinele fostelor ziduri. Dar nici măcar nu știa ce anume se aștepta să zărească.

Însă orice ar fi nu o va prinde nepregătită.

Și își dădea seama că toți ceilalți simțeau la fel ca ea. Observă maxilarele lui Nouădegete încleștându-se și descleștându-se, încleștându-se și descleștându-se, iar și iar și iar, pe când înainta prudent printre ruine, cu mâna pe mânerul sabiei, metal zgâriat și rece, sclipind de picături de ploaie.

Luthar tresărea la fiece zgomot – la pocnetele pietrelor sub roțile căruței, la plescăitul apei din băltoace, la fornăitul vreunui cal. Capul îi zvâcnea în dreapta și în stânga și își lingea în permanență tăietura din buză.

Quai stătea în căruță, cocârjat, cu părul ud fluturându-i în jurul obrajilor supți, cu buzele palide strânse într-o grimasă dură. Ferro îl urmări cum plesnește hățurile și observă că le strângea atât de tare, că-i ieșiseră în relief tendoanele de pe dosul mâinilor lui slăbănoage. Cu gura căscată și ochii bulbucați, Picior-Lung se uita în jur la ruinele interminabile. Pârâiașe de ploaie își croiau uneori drum printre țepii de

pe țeasta lui noduroasă. Acum nu mai avea nimic de spus – singurul lucru pozitiv din acest loc uitat de Dumnezeu.

Bayaz făcea eforturi să pară sigur de sine, dar nu reușea s-o păcălească pe Ferro. Îi observă mâna care-i tremura atunci când lăsă frâul ca să-și șteargă de apă sprâncenele stufoase. Îi observă gura care îi tremura când se opreau la răscruci de drumuri. Îi observă ochii subțiați care încercau să vadă prin ploaie și să găsească drumul cel bun. Îi observă îngrijorarea și îndoiala exprimate prin fiecare mișcare pe care o făcea. Și el știa adevărul, așa cum îl simțise și ea. Locul acesta era plin de pericole.

Cling-clang.

Abia deslușit prin ropotul ploii. Parcă zgomotul făcut de un ciocan izbit de nicovală. Zgomotul confecționării de arme. Se ridică în scări, încordându-se să audă mai bine.

– Auzi? se răsti la Nouădegete.

Bărbatul se opri, mijindu-și ochii ca să vadă ceva, ascultând atent. Cling-clang. Dădu din cap.

– Aud.

Și își trase sabia din teacă.

– Ce e? se sperie Luthar, holbându-se în jur și bâjbâind după arme.

– Nu-i nimic acolo, bombăni Bayaz.

Ferro ridică palma spre ceilalți, făcându-le semn să se oprească, alunecă jos din șa și se furișă spre colțul clădirii din față, cu săgeata pregătită în arc. Se lipi cu spatele de blocul uriaș din piatră. Cling-clang.

În spatele ei se strecură tiptil și Nouădegete, făcând-o să se simtă mai în siguranță.

Dădu colțul târându-se pe genunchi, cercetă cu privirea piața goală plină de bălți și moloz. În colțul cel mai îndepărtat era un turn înalt, înclinat într-o rână. Sub cupola fără luciu ferestrele erau deschise larg. Ceva se mișca încet acolo înăuntru. Ceva întunecat, care se legăna înainte și înapoi. Faptul că avea în sfârșit o țintă îi aduse un zâmbet pe buze.

Se simțea mai bine, mai liniștită acum, că avea un dușman palpabil.

Atunci auzi zgomot de copite, iar Bayaz trecu pe lângă ea și intră în piața goală.

– Sssstttt, îi șuieră, dar Magul n-o băgă în seamă.

– Puteți să lăsați armele la o parte, le strigă el peste umăr. Nu-i decât un clopot vechi care răsună în bătaia vântului. Orașul era plin de clopote. Ar fi trebuit să le auziți cum băteau de fiecare dată când se năștea vreun împărat, sau era încoronat, sau se căsătorea, sau se întorcea triumfător din vreo campanie.

Își ridică brațele, vorbind din ce în ce mai tare.

– Văzduhul exploda de sunetele lor de bucurie, iar păsările se ridicau din piețe și de pe străzi și de pe acoperișuri, umplând cerul!

Acum urla de-a dreptul.

– Și străzile se umpleau de oameni! Și la toate ferestrele erau oameni! Și oamenii aceștia revărsau petale de flori asupra preaiubitului lor suveran! Și îl aclamau până rămâneau fără voce!

Începu să râdă și coborî brațele. Deasupra tuturor, clopotul spart se auzea cling-clang în bătaia vântului.

– Toate astea s-au petrecut foarte de mult. Haideți.

Quai plesni din dârlogi, iar căruța se rostogoli după Mag. Nouădegete ridică din umeri și își vârî sabia la loc în teacă. Ferro mai rămase câteva clipe privind neîncrezătoare la conturul dezolant al acelui turn înclinat desupra căruia călătoreau nori grei și negri.

Cling-clang.

Apoi porni după ceilalți.

Statuile pluteau spre ei prin ploaia furioasă, perechi-perechi de coloși din piatră, cu chipurile mâncate de anii cei lungi, fără trăsături, identici. Apa șiroia pe marmura netedă, picura din bărbile lungi, din armuri, din brațele amputate de mult de la încheietură, sau de la cot, sau de la umăr, întinse în gesturi de amenințare sau binecuvântare. Unele statui aveau accesorii din bronz: săbii, sceptre, coroane de frunze, toate acum de un verde murdar. Statuile pluteau spre ei prin ploaia furioasă, perechi-perechi de coloși din piatră, dispărând apoi în urmă, în negurile istoriei.

– Împărați, spuse Bayaz. Sute de ani de împărați.

Pe Jezal începuse să îl doară ceafa de cât își ținuse capul pe spate ca să se uite la conducătorii din vechime, deslușindu-se amenințători pe marginile drumului. Sculpturile acestea erau de două ori mai mari decât cele din Agriont, sau poate chiar mai mari, însă semănau destul de mult cu acelea. Un val subit de dor de casă năvăli peste el.

– Parcă-i Aleea Regelui din Adua.

– Hm, mârâi Bayaz. De unde crezi că mi-a venit ideea?

Jezal tocmai încerca să priceapă acest comentariu ciudat, când băgă de seamă că se apropiau de ultima pereche de statui. Una dintre acestea era înclinată îngrijorător de mult.

– Oprește căruța! strigă Bayaz, ridicându-și palma udă și îmboldindu-și calul înainte.

Însă nu doar împărații dispăruseră din fața lor. Dispăruse și drumul. În pământ se căsca o groapă amețitoare, o spărtură uriașă în carcasa orașului. Jezal reuși să vadă, pe partea cealaltă, o costișă din pietre sfărâmate și noroi. Dincolo de ea, abia întrezărite, nălucile zidurilor și pilaștrilor și laturile drumului larg se topeau în depărtare prin ploaia necontenită.

Picior-Lung își drese glasul:

– Sper că nu vom continua să mergem pe drumul ăsta.

Cu extrem de mare prudență, Jezal se aplecă din șa și se uită în groapă. Foarte jos, pe fundul ei, apa neagră se învolbura înspumată, spălând pământul năpăstuit de sub fundațiile orașului. Din această mare subterană ieșeau ziduri sparte și turnuri sfărâmate și carcase crăpate ale unor construcții monstruos de mari. Observă o statuie încă intactă în vârful unei coloane șubrede, probabil un erou de mult dispărut. Odinioară mâna acestuia va fi fost ridicată în semn de triumf. Acum, gestul semnifica mai degrabă disperare, de parcă ar fi implorat să fie scos din acest iad lacustru.

Jezal se așeză la loc în șa, simțindu-se dintr-odată extrem de amețit.

– Nu avem cum să continuăm pe drumul ăsta, reuși să spună dogit.

Bayaz se încruntă la apa agitată.

– Înseamnă că trebuie să găsim altul, și asta repede. Orașul este plin de asemenea crăpături. Și mai avem de mers mulți kilometri, chiar în linie dreaptă, și avem și un pod de traversat.

Picior-Lung se uită urât la el:

– Presupunând că mai stă în picioare.

– Mai stă în picioare! Construcțiile lui Kanedias durează cât lumea.

Întâiul dintre Magi se uită în sus. Cerul începuse să se învinețească, greutate întunecată apăsând peste capetele lor.

– Nu ne putem permite să zăbovim. Se pare că nu vom reuși să traversăm orașul astăzi.

Jezal îl privi îngrozit.

– Adică ne vom petrece noaptea aici?

– Bineînțeles, îl repezi Bayaz, îndepărtându-se de marginea gropii.

Lăsară în urmă Calea Caline și intrară în centrul orașului, printre ruinele care se strângeau tot mai mult în jurul lor. Jezal nu-și putea lua ochii de la umbrele lor amenințătoare ivindu-se rând pe rând din întuneric. Singurul lucru mai rău pe lume decât să-și petreacă ziua în acest loc sinistru era să-și petreacă și noaptea aici. Ar fi preferat să fie în iad. Care ar fi fost diferența?

Fluviul curgea năvalnic pe sub ei, printr-un defileu făcut de mâna omului – pereți înalți din piatră netedă. Puternicul Aos, prizonier în acest spațiu strâmt, spumegând de furie infinită și nebună, mușcând din roca șlefuită și scuipând mânios înspre înaltul cerului. Ferro nu-și putea imagina cum ar fi putut să supraviețuiască ceva acelui potop, însă Bayaz avusese dreptate.

Podul Creatorului era la locul lui.

– În nenumăratele mele călătorii prin toate orașele și toate țările de sub mărinimosul soare, n-am văzut o asemenea minunăție, clătină uluit Picior-Lung din capul lui cel bine ras. Cum să faci un pod din metal?

Dar chiar din metal fusese construit. Metal închis la culoare, metal neted, fără viață, acoperit cu stropi strălucitori de apă. Traversa hăul ametitor într-un unic arc, incredibil de delicat, o pânză ca de păianjen din bare subțiri împletite deasupra vidului de dedesubt. Iar podul perfect orizontal de pe scheletul de bârne era confecționat din plăci de asemenea metalice, invitându-i, parcă, să-l traverseze. Imaculat în mijlocul acelei descompuneri cumplite.

– Ca și cum ar fi fost terminat chiar ieri, șopti Quai.

– Cu toate acestea, s-ar putea să fie cea mai veche construcție din oraș, spuse Bayaz indicând cu o mișcare a capului ruinele lăsate în urmă.

– S-au pierdut toate realizările lui Juvens. Prăbușite, distruse, uitate, ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Dar operele Maestrului Creator sunt neatinse. Și sunt încă și mai strălucitoare tocmai pentru că strălucesc într-o lume întunecată.

Suflă pe o nară, scoțând din nas un vălătuc de ceață.

– Cine poate ști? Poate că vor rămâne în picioare și intacte până la capătul vremurilor, mult după ce noi toți vom fi în mormânt.

Luthar privi speriat la apa tumultuoasă, evident întrebându-se dacă nu cumva mormântul lui era chiar acolo jos.

– Ești sigur că ne ține?

– În Timpurile Străvechi ținea greutatea a mii și mii de oameni zilnic. Zeci de mii. Cai și căruțe și cetățeni și sclavi într-o procesiune nesfârșită, încolo și încoace, zi și noapte. Ne va ține.

Ferro îl privi cum intră pe pod și auzi zgomotul metalic al copitelor calului său.

– Acest Creator a fost neîndoios o persoană cu... talente remarcabile, murmură Navigatorul îndemnându-și calul să-l urmeze pe Bayaz.

Quai plesni din hățuri:

– Chiar așa a și fost. Iar acum este uitat de lume.

Apoi trecu Nouădegete, urmat fără prea multă tragere de inimă de Luthar. Ferro nu se clinti din loc. Rămase în bătaia ploii, încruntându-se la pod, la căruță, la cei patru cai și la călărețiii lor. Nu-i plăcea nimic. Nici fluviul, nici podul, nici orașul. Nimic. Cu fiecare pas se simțise tot mai aproape de o cursă, iar acum era sigură că nu se înșelase. Niciodată n-ar fi trebuit să-l asculte pe Yulwei. Niciodată n-ar fi trebuit să plece din sud. Ea personal n-avea nicio treabă aici, în pustietatea asta înghețată și udă, alături de ceata asta de albi păgâni.

– Eu nu trec peste chestia aia, îi anunță.

Bayaz se întoarse ca să se uite la ea.

– Atunci ai de gând să zbori? Sau, pur și simplu, să rămâi pe partea aia?

Ferro se așeză mai bine în șa, încrucișându-și mâinile în față.

– Poate chiar așa am să și fac.

– Poate că ar fi mai bine să discutăm aspectele astea după ce vom trece de oraș, murmură Fratele Picior-Lung privind tulburat în urmă, la străzile pustii.

– Are dreptate, spuse și Luthar. Locul ăsta are un aer nefast...

– Fac ceva pe aerul lui, mârâi Ferro, și fac ceva și pe voi. De ce să traversez podul? Ce anume m-ar putea interesa pe mine pe malul celălalt al fluviului? Mi-ai promis răzbunare, alb bătrân, și nu mi-ai dat decât minciuni, ploaie și mâncare proastă. De ce aș mai face măcar un pas în plus alături de voi. Spune-mi de ce!

Bayaz se încruntă.

– Fratele meu, Yulwei, te-a ajutat în deșert. Ai fi murit dacă nu ar fi fost el. I-ai dat cuvântul tău...

– Cuvântul? Ha! Cuvântul e un lanț care se rupe foarte ușor, bătrâne.

Și își întinse mâinile.

– Uite, sunt liberă, nu mai am niciun lanț. Nu am promis să mă transform într-o sclavă!

Magul dădu frâu unui oftat adânc și se cocârjă ostenit în șa.

– De parcă viața n-ar fi destul de grea și fără ajutorul tău. Spune-mi, Ferro, de ce îți place să ne faci zile fripte?

– Poate că Dumnezeu a avut ceva în cap când m-a făcut așa cum sunt, dar mie nu mi-a spus. Ce este Sămânța?

Direct la țintă. Ochii bătrânului alb zvâcniră la auzul cuvântului.

– Sămânța? murmură Jezal neînțelegând nimic.

Bayaz se uită urât la chipurile nedumerite ale celorlalți.

– Ar fi mai bine să nu știți.

– Nu e bine. Dacă iar te apucă somnul și ai să dormi o săptămână, vreau să știu ce trebuie să facem și de ce anume.

– Mi-am revenit acum, se răți oi Bayaz, dar Ferro își dădu seama că minte.

Parcă tot trupul îi intrase la apă și părea mult mai bătrân și mai slăbit decât fusese înainte. Poate că acum era treaz și vorbea cu ei, însă era departe de a-și fi revenit. Era nevoie de mult mai mult decât de niște asigurări din vârful buzelor ca s-o păcălească.

– Nu se va mai întâmpla, poți să contezi...

– Te mai întreb o singură dată și sper măcar acum să-mi dai un răspuns simplu, fără zorzoanele tale obișnuite. Ce este Sămânța?

Bayaz o privi lung, iar ea îi susținu privirea.

– Foarte bine. Atunci vom sta în ploaie și vom discuta despre natura lucrurilor, spuse Magul îndemnându-și calul să iasă de pe pod. Sămânța este unul

din numele purtate de acel lucru pe care l-a căutat Glustrod în străfundurile pământului. Este acel lucru pe care l-a folosit pentru a face tot ce vedeți aici.

– Toate astea? gemu Nouădegete.

– Toate astea, încuviință Întâiul dintre Magi, cuprinzând cu un gest toate ruinele din jur. Sămânța a transformat în ruine cel mai măreț oraș din lume și a pârjolit pământul din jur de acum până în eternitate.

– Înseamnă că-i o armă? murmură Ferro.

– Este o piatră, spuse pe neașteptate Quai, gârbovit în căruța lui, privind în gol. O piatră din lumea de dedesubt. Uitată în urmă și îngropată atunci când Euz a alungat diavolii din lumea noastră. Este întruparea Părții Celeilalte. Însăși esența magiei.

– Chiar așa și este, șopti Bayaz. Felicitări, Maestre Quai. Bine că măcar acest subiect îți este cât de cât cunoscut. Ei bine? Ai căpătat răspunsurile dorite, Ferro?

– O piatră a făcut toate astea? se bâlbâi Nouădegete care nu părea deloc încântat. La ce naiba avem nevoie de ea?

– Cred că unii dintre noi cam au o idee.

Bayaz o țintuia cu privirea pe Ferro, cu un zâmbet pierit pe buze, de parcă ar fi știut ce-i trece prin minte. Și poate chiar știa.

În fond, nu era vreun secret.

Lui Ferro nu-i păsa nici de poveștile cu diavoli și cu pietre scoase din pământ și cu ruine străvechi. Era mult prea ocupată să-și imagineze cum ar arăta Imperiul Gurkhul transformat în ținut mort. Cu oamenii lui șterși de pe fața pământului. Cu orașele lui făcute

praf și pulbere. Cu puterea lui ajunsă o amintire ștearsă. Gânduri despre moarte și răzbunare i se învolburau prin minte. Apoi zâmbi.

– Bine. Dar de ce ai nevoie de mine?

– Cine zice că am așa de multă nevoie?

Ferro îi râse în nas.

– Nu prea cred că m-ai fi suportat atâta vreme dacă n-ai fi avut nevoie de mine.

– Adevărat.

– De ce?

– Pentru că Sămânța nu poate fi atinsă. Chiar și o privire fugară la ea îți provoacă o durere cumplită. După căderea lui Glustrod, am intrat cu armata Împăratului în orașul distrus ca să căutăm supraviețuitori. N-am găsit niciunul. Doar orori, ruine și cadavre. Prea multe cadavre ca să le mai știm numărul. Am îngropat mii și mii. Am săpat gropi comune în întregul oraș în care să intre câte o sută o dată. Truda ne-a fost îndelungată, iar în vreme ce noi ne ocupam de asta, o companie de soldați a descoperit ceva ciudat printre dărâmături. Căpitanul a învelit obiectul acela în mantia lui și i l-a adus lui Juvens. Până la lăsarea serii, omul acesta s-a veștejit și a murit. Și nici soldații lui nu au fost cruțați. Le-a căzut tot părul, li s-au împuținat trupurile. Într-o săptămână toți o sută erau morți. Doar Juvens nu avea nimic.

Făcu un semn cu capul spre căruță.

– De aceea Kanedias a confecționat lada aceea, și de aceea am adus-o cu noi. Ca să ne protejăm. Nimeni dintre noi nu e în siguranță. În afară de tine.

– De ce?

– Nu te-ai întrebat niciodată de ce ești diferită de ceilalți? De ce nu poți vedea culorile? De ce nu poți simți durerea? Ești ca Juvens și Kanedias. Ești ceea ce era și Glustrod. Ești ceea ce era chiar Euz însuși.

– Sânge de diavol, șopti Quai. Binecuvântat și blestemat.

Ferro îi aruncă o privire fioroasă:

– Ce vrei să spui?

– Te tragi din demoni, îi răspunse ucenicul, încrețindu-și buzele într-un zâmbet plin de înțelesuri. Poate chiar din Timpurile Străvechi și dincolo de ele, totuși, nu ești om pe de-a întregul. Ești o relicvă. O ultimă urmă foarte vlăguită a sângelui care există în Partea Cealaltă.

Ferro căscă gura să-l spurce, dar Bayaz i-o luă înainte.

– Nu ai cum să te lepezi de ceea ce ești, Ferro. Nu te-aș fi adus aici dacă ai fi avut chiar și cea mai mică îndoială. Iar tu nu trebuie să încerci să renegi ceea ce ești. Trebuie să accepți asta. Este un dar. Tu poți atinge Sămânța. Poate că doar tu poți face asta în tot Cercul Lumii. Doar tu singură o poți atinge, și doar tu singură o poți duce în bătălie.

Magul se aplecă spre ea și continuă cu voce scăzută:

– Dar doar eu singur o pot face să ardă. O pot face atât de fierbinte încât să transforme în deșert întreg Imperiul Gurkhul. Atât de fierbinte încât să-i transforme în pulbere pe Khalul și pe slujitorii lui. Atât de fierbinte încât să te facă să te saturi de răzbunare, să-ți fie de ajuns până peste cap. Ai de gând să vii acum?

Și plescăi din limbă, îmboldindu-și calul iarăși spre pod.

Călărind tăcută în spatele albului bătrân, Ferro își mușca buzele până la sânge și arunca priviri fioroase la spatele vrăjitorului. În gură avea gust de sânge. Dar nu simțea durerea. Nu voia să creadă năzbâtiile înșirate de Mag, dar nu avea cum să tăgăduiască faptul că nu semăna cu ceilalți. Își aduse aminte cum îl mușcase odată pe Aruf, iar el îi spusese că, fără doar și poate, mama ei fusese o șerpoaică. Atunci, de ce nu un demon? Printre plăcile din metal, privi la apa tunătoare de dedesubt, încruntată, cu gânduri de răzbunare.

– Nu contează ce sânge curge prin tine, îi spuse cu blândețe Nouădegete care călărea alături. Care călărea neîndemânatic, ca de obicei. Tatăl meu spunea că omul are mereu posibilitatea de a alege. Bănuiesc că asta se aplică și în cazul femeilor.

Ferro nu-i răspunse. Trase de hățuri și rămase în urma celorlalți. Femeie, sau demon, sau șarpe, nu conta. Singurul ei țel era să le facă gurkienilor cât mai mult rău. Ura-i era puternică, avea rădăcini adânci, era caldă, era ceva intim. Ura aceasta îi era cel mai vechi prieten.

În ea și numai în ea avea încredere.

Ferro fu ultima care traversă podul. Aruncă o ultimă privire peste umăr spre orașul dărâmat din care veneau, spre ruinele pe jumătate ascunse în negura cenușie a ploii.

– Sssttt!

Trase brusc hăţurile, uitându-se la apa năvalnică, la sutele de ochi ale ferestrelor goale, la sutele de guri ale uşilor deschise, la sutele de găuri şi crăpături şi goluri în zidurile dărăpănate.

– Ce vezi? se auzi vocea îngrijorată a lui Nouădegete.

– Ceva.

Însă nu văzuse nimic. De-a lungul malului povârnit, carapacele goale ale clădirilor de odinioară stăteau claie peste grămadă, lipsite de orice fărâmă de viaţă.

– N-a mai rămas nimic viu în locul ăsta, spuse Bayaz. Vine noaptea şi eu, unul, aş dori să am un acoperiş deasupra să-mi apere oasele bătrâne de ploaie. N-ai văzut nimic. Ochii îţi joacă feste.

Ferro pufni furioasă. Ochii nu-i jucau niciun fel de festă, fie că erau ochi de diavol sau nu. Acolo, în oraş, era ceva. Simţea asta.

Ceva care-i urmărea.

NOROC

– Hopa sus, Luthar.

Pleoapele lui Jezal fluturară. Întredeschise ochii. Lumina era atât de puternică încât abia dacă își putea da seama unde se află. Gemu, clipi și își umbri ochii cu mâna. Cineva îl scuturase de umăr. Nouădegete.

– Trebuie să pornim la drum.

Jezal se sculă în capul oaselor. Razele soarelui năvăleau în camera micuță, lovindu-l în plină față. Firișoare de praf pluteau în lumina orbitoare.

– Unde sunt ceilalți? reuși el să îngaime cu limba încleiată de somn.

Nordicul își smuci capul neţesălat spre fereastră. Printre gene, Jezal reuși cu greu să-l deslușească pe Fratele Picior-Lung care stătea nemișcat, cu mâinile la spate, uitându-se în jur.

– Navigatorul nostru încearcă să înțeleagă ceva despre locul unde ne aflăm. Restul s-au dus să dea de mâncare la cai și stabilesc itinerarul de azi. M-am gândit că ți-ar prinde bine câteva minute de somn în plus.

– Mulțam.

De fapt, i-ar fi prins bine câteva ore în plus. Încercă să-și descleieze gura amară, își linse găurile dureroase dintre dinți, spărtura inflamată din buză, verificând cât de tare îl dureau în dimineața asta. Dar umflăturile scădeau tot mai mult cu fiecare zi. Și aproape că se obișnuise cu ele.

– Ia asta.

Nouădegete îi aruncă un pesmecior. Încercă să-l prindă, dar mâna rănită încă nu-și recăpătase mobilitatea și biscuitul căzu în țărână. Nordicul ridică din umeri.

– N-are cum să-ți facă rău nițel praf.

– Așa cred și eu.

Jezal ridică pătrățelul de pâine uscată, îl șterse cu dosul mâinii și mușcă din el, încercând să-și folosească doar partea funcțională a gurii. Dădu pătura la o parte, se răsuci și se ridică greoi și țeapăn.

Logen îl urmări cum face câțiva pași ca să se dezmorțească, cu brațele întinse ca să-și țină echilibrul, cu pesmeciorul în pumn.

– Cum îți este piciorul?

– I-a fost mai rău.

Dar îi fusese și mai bine. Făcu câțiva pași șchiopătați, cu piciorul țeapăn. De fiecare dată când încerca să calce pe el, îl dureau îngrozitor și glezna și genunchiul, dar putea să meargă de unul singur, și mergea tot mai bine cu fiecare zi ce trecea. Când ajunse la peretele aspru din piatră, închise ochii și inspiră adânc, parcă dorind să izbucnească în râs, parcă dorind să

izbucnească în lacrimi de bucurie pentru că era din nou în stare să stea în picioare.

– De acum înainte voi fi recunoscător pentru fiece clipă când voi putea merge singur.

Nouădegete rânji cu gura până la urechi.

– Recunoștința asta o să te țină o zi sau două, apoi iar ai să începi să te văicărești că nu-ți place mâncarea.

– Ba nu, rosti apăsat Jezal.

– Cum spui. O săptămână, atunci.

Se duse lângă fereastra din celălalt colț al camerei, măturând podeaua plină de praf cu umbra-i alungită.

– Între timp, cred că ai face bine să te uiți la asta.

– La ce?

Jezal țopăi până la Fratele Picior-Lung și se sprijini gâfâind și scuturându-și piciorul rănit de coloana fărâmată de lângă fereastră. Apoi căscă și ochii, și gura.

Probabil că se aflau la mare înălțime. Poate chiar pe culmea unui deal de unde se vedea întregul oraș. Soarele abia răsărit îi intra în ochi, aur lichid cernut prin ceața dimineții. Deasupra, cerul senin și spălăcit era brăzdat doar de câteva fâșii albe de nori calmi.

Chiar și în ruine, și la sute și sute de ani după căderea lui, panorama orașului Aulcus încă îți mai tăia răsuflarea.

Acoperișuri distruse, cât vedeai cu ochii, ziduri năruite scânteiau aprins sau zăceau cufundate în umbre prelungi. Cupole falnice, turnuri înclinate, arcade învoalate și coloane semețe se ridicau deasupra harababurii de moloz . Deslușea chiar și locurile unde

se aflau pieţele uriaşe, străzile largi, albia fluviului unduindu-se la dreapta prin acel codru de pietre, sclipind sub razele soarelui.

– Uite, ăsta-i motivul pentru care-mi place să călătoresc, murmură Picior-Lung. Atunci când te aştepţi cel mai puţin, într-o clipită, îţi dai seama că întreaga ta călătorie a meritat toată osteneala. Mai există, oare, ceva asemănător? Câţi dintre cei vii au admirat vreodată această privelişte? Uite, noi trei stăm la fereastra deschisă deasupra istoriei, la poarta înspre trecutul de mult uitat. Nu voi mai visa niciodată la superbul Talins, la felul cum el sclipeşte pe mare în dimineţile îmbujorate. Şi nici la Ul-Nhab, care străluceşte în miezul zilei sub pocalul azuriu al cerurilor. Şi nici la munţii din Ospria, care licăresc aidoma stelelor în serile blânde. De astăzi înainte inima mea aparţine oraşului Aulcus. Pentru totdeauna. Bine se spune că este giuvaierul oraşelor. Şi, dacă şi în moarte este sublim mai presus de orice cuvinte, îndrăzneşte, oare, cineva să-şi închipuie cum va fi arătat în timpul vieţii? Cine nu ar fi copleşit de uimire în faţa splendorii lui? Cine nu ar fi cuprins de evlavie în faţa...

– Unor case vechi, bombăni Ferro din spatele. Şi a venit vremea să le lăsăm . Strângeţi-vă lucrurile.

Jezal se uită suspicios la ruinele întunecate ce se întindeau până în zare prin pâcla luminoasă. Privelişte a era magnifică şi înfricoşătoare totodată. Clădirile superbe din Adua, zidurile şi turnurile grandioase din Agriont: tot ce lui i se păruse sublim odinioară părea acum o copie jalnică şi debilă. Se simţea ca un băieţel

neştiutor dintr-o ţărişoară şi primitivă, într-un timp mărginit şi lipsit de importanţă. Îi părea bine că pleacă de acolo şi că lasă giuvaierul oraşelor în trecutul căruia îi aparţinea. El personal era convins că nu va avea vise despre Aulcus.

Poate doar coşmaruri.

Era aproape de miezul zilei când ajunseră în unica piaţă din oraş care încă mai era plină. Un spaţiu uriaş, înţesat dintr-un capăt în celălalt. O mulţime nemişcată şi tăcută. O mulţime cioplită în piatră.

Statui sculptate în toate poziţiile, de toate dimensiunile, din toate materialele existente sub soare. Bazalt negru şi marmură albă, alabastru verde şi porfir roşu, granit cenuşiu şi o sută de alte soiuri de pietre pe care Jezal nu le cunoştea. Această diversitate era destul de stranie în sine, dar cu atât mai bizar era faptul că toate statuile aveau ceva în comun: niciuna nu avea chip.

Trăsăturile gigantice fuseseră îndepărtate, iar în locul lor rămăsese un bloc de piatră găurită. Statuile mai mici fuseseră de-a dreptul decapitate. Mesaje abjecte într-o limbă pe care Jezal nu reuşi s-o recunoască erau cioplite pe piepturile din marmură, de-a lungul braţelor, în jurul grumajilor, pe frunţi. Se părea că în Aulcus absolut tot se făcuse la scară epică, iar aceste vandalizări nu constituiau o excepţie.

Prin mijlocul acestor relicve sinistre trecea o potecă lată cât să le încapă căruţa. Aşa că se înşiruiră unul după celălalt ca să poată trece prin această pădure de siluete fără chipuri care se îngrămădeau de-o parte

și de cealaltă a cărării ca mulțimile la o procesiune regală. Jezal călărea în frunte.

– Ce s-a petrecut aici? murmură el.

Bayaz se uită la unul dintre capete, înalt de cel puțin zece pași, ale cărui buze încă mai existau, boțite într-o expresie de nemulțumire, în vreme ce ochii și nasul dispăruseră cu totul. Pe obraz erau gravate adânc niște litere diforme.

– Când Glustrod a cucerit orașul, a dat soldaților lui blestemați o zi liberă ca să facă ce vor cu locuitorii de aici. Ca să-și potolească furia și să-și astâmpere pofta de jaf, poftele cărnii, pofta de a ucide. De parcă aceste pofte ale lor ar fi putut fi astâmpărate vreodată.

Nouădegete tuși și se foi neliniștit în șa.

– Apoi li s-a ordonat să dărâme toate statuile care-l reprezentau pe Juvens din oraș. De pe toate acoperișurile, din toate sălile, de pe toate frizele și templele. Dar erau nenumărate portretele stăpânului meu în Aulcus, căci el însuși construise acest oraș. Însă Glustrod era extrem de meticulos. Le-a căutat și le-a descoperit pe toate, până la ultima, a poruncit să fie adunate în piața aceasta, le-a desfigurat pe toate și a întipărit pe ele cele mai îngrozitoare blesteme.

– N-a fost o familie fericită.

Jezal nu se înțelesese niciodată cu frații săi, dar ce vedea acum i se părea puțin cam exagerat. Își feri capul de degetele întinse ale unei mâini gigantice pe a cărei palmă era cioplit un simbol necunoscut.

– Ce reprezintă ăsta?

Bayaz se încruntă:

– Crede-mă când îți spun că e mai bine să nu știi.

O clădire colosală, chiar și după standardele acestui cimitir de uriași, se înălța deasupra armatei de statui. Treptele erau înalte ca zidurile unei cetăți, coloanele fațadei groase ca turnurile, iar frontonul monstruos era acoperit cu scrijelituri șterse de vreme. Bayaz își opri calul și își ridică ochii. Jezal se opri în spatele lui, aruncând priviri neliniștite spre ceilalți.

– Hai să mergem, spuse Nouădegete, scărpinându-se pe obraz și privind încordat în jur. Hai să plecăm de aici cât mai repede și să nu ne mai întoarcem niciodată.

Bayaz chicoti:

– Sângerosului Nouă i-e frică de umbre? N-aș fi crezut una ca asta.

– Fiecare umbră e aruncată de câte ceva, mârâi nordicul, însă Întâiul dintre Magi nu putea fi scos dintr-ale lui.

– Avem timp suficient ca să ne permitem să facem un popas, spuse acesta în timp ce se chinuia să coboare din șa. Am ajuns aproape la hotarul orașului. Încă o oră și ne vom vedea de drum. Căpitane Luthar, s-ar putea să te intereseze ce vei vedea aici. De fapt, s-ar putea să-i intereseze pe toți însoțitorii mei.

Nouădegete înjură în barbă în limba lui.

– Așa să fie. Mai bine vin cu voi decât să aștept aici.

– Să știi că mi-ai stârnit curiozitatea, exclamă Fratele Picior-Lung, sărind de pe cal ca să li se alăture. Trebuie să mărturisesc că orașul nu mai pare atât de funest la lumina soarelui, cât părea în ploaia de ieri. Iar acum chiar îmi este greu să pricep cum de și-a

câștigat reputația asta sinistră. Căci nicăieri în tot Cercul Lumii nu mai există o asemenea colecție de relicve atât de fascinante, iar eu sunt un om curios și nu mi-este rușine să recunosc asta. Într-adevăr, întotdeauna am fost...

– Știm prea bine cum ești, șuieră Ferro. Eu am să vă aștept aici.

– Cum dorești, spuse Bayaz luându-și toiagul agățat la șa. Întotdeauna faci exact cum vrei. Fără îndoială că te poți distra cu maestrul Quai în lipsa noastră împărtășindu-vă tot soiul de povestioare nostime. Aproape că-mi pare rău că nu voi asista la dialogul vostru sclipitor.

Ferro și ucenicul făcură un schimb de priviri deloc prietenoase, iar ceilalți înaintară printre statuile distruse și se cățărară pe treptele uriașe. Jezal șchiopăta pe piciorul rănit și se strâmba de durere. Pe ușa mare cât o casă intrară într-un loc răcoros, întunecat și tăcut.

Îi amintea lui Jezal de Rotonda Lorzilor, însă sala aceasta era mai mare. O încăpere circulară, cavernoasă, aidoma unui castron gigantic, cu bănci așezate în trepte de jur împrejur, cioplite în piatră de mai multe culori. Porțiuni întregi erau sfărâmate și distruse. Pe jos era plin de moloz și pietre, probabil de la vreo cupolă dărâmată.

– Aha. Bolta a căzut, spuse Magul privind cu ochii mijiți la cerul strălucitor întrezărit prin crăpătura din tavan. Ce metaforă potrivită!

Oftă și cu pași mici începu să dea ocol băncilor din marmură. Jezal se uită cam speriat la bolovanul uriaș care atârna suspendat de tavan, întrebându-se

cum ar fi ca o bucată din acesta să se desprindă și să-i cadă fix în moalele capului. Nu credea că Ferro ar mai fi fost în stare să-i coasă o asemenea rană. N-avea nici cea mai vagă idee pentru ce anume îl adusese Bayaz aici, dar, în fond, nu avusese nici cea mai vagă idee de ce se întâmplaseră toate lucrurile din întreaga călătorie. Așa că trase aer în piept și porni după Mag. Nouădegete îi urma îndeaproape. Zgomotul pașilor lor răsuna puternic în sala imensă.

Picior-Lung urcă atent treptele sfărâmate și se uită plin de interes la tavanul prăbușit.

– Ce a fost aici? strigă el, iar ecoul cuvintelor lui se stinse greu. Un teatru?

– Într-un fel, da, îi răspunse Bayaz. Aceasta a fost marea sală a Senatului Imperial. Aici apărea în public Împăratul, se așeza pe tronul lui și asculta polemicile dintre cei mai înțelepți cetățeni din Aulcus. Aici s-au luat hotărâri care au dat cursul istoriei.

Se mai căță pe o treaptă și înaintă arătând entuziasmat la podea și strigând cu voce pițigăiată.

– Din câte îmi amintesc, exact din acest loc Calica s-a adresat Senatului, îndemnând la prudență în acțiunile de expansiune ale Imperiului spre Răsărit. Iar de acolo, de jos, i-a dat replica Juvens, cu multă cutezanță, ieșind învingător dinlupta de opinii. I-am urmărit ca vrăjit. Aveam doar douăzeci de ani și rămăsesem fără suflare de emoție. Chiar și azi îmi aduc aminte în detaliu toată dezbaterea lor. Cuvintele, prieteni. Cuvintele pot fi mai puternice decât toate armele din întreg Cercul Lumii.

– Să știi că o împunsătură de sabie în ureche doare mai tare decât un cuvânt, șopti Logen, iar Jezal se scutură de râs, însă Bayaz nu păru să observe, căci era mult prea preocupat să treacă de la o bancă la alta.

– De aici Scarpius și-a ținut predica despre pericolele decadenței și adevăratul sens al spiritului civic. Toți senatorii îl ascultau nemișcați, ca în transă. Vocea îi răsuna ca... ca..., și Bayaz trase de aer cu degetele, de parcă s-ar fi așteptat să găsească acolo cuvântul căutat. Pfui, ce mai contează toate astea acum? N-a mai rămas nicio certitudine în lume. Aceea a fost epoca oamenilor mari care făceau numai ce era drept, medită el încruntându-se la podeaua sălii uriașe sugrumată de moloz și pietre. Aceasta este epoca oamenilor mărunți care fac numai ce sunt obligați. Oameni mărunți, cu vise meschine, încercând să meargă cu pași de uriaș. Totuși, vă puteți da seama ce clădire măreața a fost odinioară!

– Mmm, da..., riscă Jezal un răspuns, îndepărtându-se de ceilalți ca să se uite mai bine la niște frize sculptate în perete chiar în spatele șirului de bănci. Războinici pe jumătate despuiați, în poziții nefirești, care se împungeau cu sulițele. Totul era impresionant, fără doar și poate, dar aici se simțea un miros neplăcut. Ceva ca putregaiul, ca igrasia, ca urina de animale. Duhoare de grajduri necurățate. Încreți din nas și încercă să deslușească ceva în penumbre.

– Ce miroase așa?

Nouădegete adulmecă aerul, și fața îi căzu într-o fracțiune de secundă. Devenise întruchiparea pură a ororii buimace.

– Pe...

Își smulse sabia din teacă, făcând un pas înainte. Jezal se întoarse și el, bâjbâind după mânerul armei. Spaima apărută din senin îi apăsa pieptul...

În primul moment crezu că are de-a face cu un soi de cerșetor: la câțiva pași distanță de el, în întuneric, era o siluetă neagră, înfofolită în zdrențe, ghemuită în patru labe. Apoi îi zări mâinile: diforme și cu gheare. Apoi îi zări fața cenușie, dacă o puteai numi față: o bucată de frunte cheală, o falcă pătrată și vulgară din care țâșneau colți mult prea mari, un rât teșit ca al unui porc, ochi foarte mici și negri, licărind furioși la el. Ceva între om și animal, dar mult mai hidos decât oricare. Nu mai era nevoie să-i spună lui Nouădegete că acum îl crede.

Evident că existau în lume asemenea creaturi ca shanka.

– Prinde-o! mugi nordicul, cățărându-se pe treptele uriașei săli, cu sabia în mână. Omoar-o!

Jezal se îndreptă nu prea sigur spre creatura cu pricina, dar nu se putea bizui aproape deloc pe piciorul rănit, iar shanka era iute ca o vulpe. Înainte să apuce să facă câțiva pași, aceasta se răsuci și fugi spre o crăpătură din zid prin care se strecură așa cum se strecoară mâța prin gard.

– A dispărut!

Bayaz se grăbea deja spre ușă.

– Vedem, maestre Luthar. Vedem foarte bine!

– Vor veni mai multe, șuieră Logen, întotdeauna vin mai multe! Trebuie să plecăm de aici!

Ghinion, își spuse Jezal șchiopătând spre intrare, împiedicându-se de pietre și strâmbându-se când durerea îi săgeta genunchiul. Ghinion că Bayaz se hotărâse să facă popas chiar aici și chiar acum. Ghinion că el își rupsese piciorul și nu putuse să fugă după chestia aia scârboasă. Ghinion că veniseră la Aulcus, în loc să fi traversat fluviul câțiva kilometri mai în jos.

– Cum au ajuns aici? strigă Logen la Bayaz.

– Nu-mi prea dau seama, gemu Magul gâfâind. După moartea Creatorului le-am hăituit și le-am alungat în cele mai întunecoase colțuri ale lumii.

– Nu prea există colțuri mai întunecoase decât astea de aici.

Picior-Lung îi întrecu și coborî treptele înaintea lor, sărind câte două o dată. Jezal țopăi în urma lui.

– Ce e? strigă Ferro luându-și arcul de pe umăr.

– Capete-turtite! urlă Nouădegete.

Se uită la el fără să priceapă, iar nordicul îi făcu semn cu mâna liberă.

– Fugi!

Ghinion. Că Jezal îl învinsese pe Bremer dan Gorst și astfel fusese ales de Bayaz pentru a-l însoți în această călătorie smintită. Ghinion că practica scrima. Ghinion că tatăl său insistase să intre în armată, în loc să-l lase să-și irosească viața așa cum făceau cei doi frați ai lui. Ciudat, totuși, pe vremuri i se păruse că ăsta ar fi fost un noroc. Uneori era greu să-ți dai seama.

Jezal se împletici până la cal și se urcă pe el cu mișcări greoaie. Picior-Lung și Nouădegete erau deja

în șei. Bayaz își punea toiagul la loc cu mâini tremurânde. Undeva în oraș un clopot începu să bată.

– Vai de mine, spuse Picior-Lung uitându-se înnebunit la mulțimea de statui. Vai de mine.

– Ghinion, șopti Jezal.

Ferro se holbă la el.

– Ce zici?

– Nimic, răspunse el printre dinții încleștați și dădu pinteni calului.

Nu există noroc. Norocul este un cuvânt pe care îl folosesc cei slabi de minte ca să explice consecințele nesăbuinței lor, sau ale egoismului, sau ale tâmpeniei. Cel mai adesea ghinionul înseamnă planuri proaste.

Și iată dovada.

Îl avertizase pe Bayaz că în oraș mai este ceva în afară de ea și cei cinci fraieri albi. Îl avertizase, însă nimeni nu o ascultase. Oamenii cred numai ce vor. Idioții.

Se uită la ceilalți. Quai stătea în căruța care se scutura din toate încheieturile. Privea drept înainte cu ochii mijiți. Luthar, cu dinții dezveliți într-un rânjet tâmp, stătea în șa în poziția unui călăreț experimentat. Bayaz, cu fălcile încleștate, chipul palid și suferind, încerca să se țină bine pe cal. Picior-Lung se uita foarte des peste umăr, cu ochi mari de teamă și panică. Nouădegete sălta în șa, respirând greu, uitându-se mai mult la frâu decât la drumul din față. Cinci idioți și ea.

Auzi un mârâit și zări o creatură ghemuită pe un acoperiș mai scund. Nu mai văzuse așa ceva

niciodată – o maimuță cocoșată, diformă și cu membrele lungi. Dar maimuțele nu aruncă sulițe. O zări cum se arcuiește și sare, prinzându-se de o latură a căruței. Se legănă acolo o vreme, apoi căzu, iar ei își văzură mai departe de drum pe strada desfundată.

Poate că această creatură n-a reușit să-i atace, dar erau mult mai multe asemenea ei printre ruinele spre care se îndreptau. Ferro le putea deslușI cum se mișcă prin clădirile pline de umbre. Cum aleargă pe acoperișuri, cum stau la pândă în spatele ferestrelor și ușilor. O clipă fu tentată să încerce să lovească una dintre ele cu săgeata, dar la ce bun? Mai erau o mulțime. Sute. Ce rost ar fi avut să ucidă doar una dintre ele, când vor ieși curând din oraș și le vor lăsa în urmă? N-ar fi făcut altceva decât să irosească o săgeată.

O piatră căzu chiar lângă ea și simți cum un ciob desprins îi crestează dosul mâinii, lăsând o picătură de sânge negru pe pielea întunecată. Ferro se încruntă și se aplecă, făcându-se una cu spinarea calului. Nu există noroc.

Dar asta nu însemna că trebuia să devină o țintă.

Logen ar fi putut crede că lăsase shanka în urmă, în trecutul lui. Dar, după ce își mai reveni din șocul de a fi văzut iarăși o asemenea creatură, înțelese că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Nu-ți lași în urmă decât prietenii. Dușmanii se țin în permanență scai de tine.

Clopotele băteau de jur împrejur, ecoul lor izbindu-se și reverberând din ruine. Țeasta îi era plină de dangătul lor mai puternic decât tropăitul cailor

și decât scârțâitul roților și de vuietul văzduhului pe lângă ei. Băteau, și iar băteau, foarte departe, foarte aproape, în față și în urmă. Clădirile treceau în goană pe lângă ei, forme pline de pericole.

Zări o sclipire și ceva săltă pe lângă el izbindu-se apoi de pietre. O suliță. Auzi o alta cum trepidează în urmă și încă una zăngănind pe drum, în fața lui. Simți un nod uscat în gât, își strânse ochii ferindu-se de vântul care îl lovea în față și încercă să nu se gândească la eventualitatea în care o suliță i s-ar înfige în spate. Nici nu era prea greu. Avea nevoie de toată concentrarea ca să se țină în șa.

Ferro se întoarse și îi strigă ceva peste umăr, însă vorbele i se pierdură în larma din jur. Clătină din cap, iar ea îi arătă cu un gest furios drumul din față. Acum înțelese. O prăpastie uriașă se căsca înaintea lor. Gura lui Logen se căscă aidoma și scoase un cârâit stins de groază.

Trase frâul, iar calul alunecă și derapă pe pietrele vechi, întorcându-se brusc spre dreapta, stârnind un torent de pietricele și praf. Șaua se înclină, dar Logen se agăță cu disperare de cal. Trecu doar la câțiva pași de marginea abisului. Îi auzea pe ceilalți în apropiere, le auzea strigătele, dar nu le înțelegea cuvintele. Era mult prea preocupat să se forțeze să rămână călare, murmurând în tot acest timp:

– Încă viu, încă viu, încă viu...

De-a curmezișul drumului se contura nedeslușită silueta unui templu cu pilaștrii semeți intacți, cu un bolovan triunghiular uriaș în vârf. Căruța intră printre

două coloane, iar calul lui Logen își găsi drum printre alte două, afundându-se în întuneric, apoi ieșind iar la lumină într-o sală imensă fără tavan. Prăpastia înghițise zidul din stânga, iar dacă existase vreodată vreun acoperiș, acesta dispăruse de multă vreme. Logen continuă să înainteze, cu sufletul la gură și cu ochii ațintiți asupra unei arcade din față, pată luminoasă pe piatra întunecată. Acolo era scăparea, își spuse el. Dacă vor reuși să treacă prin arcada aceea, vor scăpa. Măcar de-ar reuși să treacă...

Nu văzu sulița, dar chiar dacă ar fi văzut-o, tot n-ar fi putut să facă nimic. Norocul a fost că nu i-a nimerit piciorul. Ghinionul a fost că a intrat în pieptul calului. Îl auzi cum fornăie, îl simți cum se prăbușește cu el cu tot. Prin gura larg căscată a lui Logen nu ieși niciun sunet când căzu pe pardoseala sălii. Se izbi cu pieptul de piatră, rămânând fără suflare. Simți o lovitură puternică în falcă și văzu mii de sclipiri orbitoare. Săltă și se rostogoli iar și iar, și lumea se rostogolea ca nebuna odată cu el, plină de zgomote ciudate și ceruri strălucitoare. În cele din urmă se opri într-o rână.

Rămase întins, ametit, gemând încetișor, cu capul învârtindu-i-se, cu urechile țiuind, fără să știe nici unde era, nici cine era. Apoi, lumea se limpezi recăpătându-și contururile.

Înălță capul. Prăpastia era la mai puțin de o lungime de suliță distanță de el. Auzea clar învolburarea apei de pe fundul ei. Se rostogoli pe o parte, îndepărtându-se de calul al cărui sânge se cuibărea prin crăpăturile pietrelor. O observă pe Ferro, așezată într-un

genunchi, scoțând una după alta săgeți din tolbă și trăgându-le înspre pilaștrii printre care intraseră doar cu câteva secunde mai devreme.

Acolo erau mulți shanka. Puzderie.

– Rahat, gemu Logen, împingându-se cu călcâiele în dalele de piatră ca să se dea înapoi.

– Haideți! strigă Luthar care coborâse din șa, iar acum țopăia încolo și încoace. Haideți!

Un cap-turtit se năpusti spre ei, zbierând și ținând în mână un topor uriaș. Dar brusc făcu un salt și se răsuci în aer cu capul străpuns de una dintre săgețile lui Ferro. Dar veneau alții. O mulțime. Se furișau printre pilaștri, cu sulițele pregătite.

– Prea mulți! strigă Bayaz.

Bătrânul se încruntă la coloanele uriașe, la bolovanul enorm de deasupra. Își încleștase strâns maxilarele. Aerul din jurul lui începu să pâlpâie.

– Rahat.

Ca beat, fără echilibru, Logen se împletici până la Ferro. Sala imensă făcea tumbe în jurul lui. Inima îi bătea în urechi. Auzi o bubuitură ascuțită când una dintre coloane se despică, învăluindu-i pe toți într-un nor de praf. Apoi un huruit asurzitor când bolovanul de deasupra începu să se clatine. Doi shanka își ridicară ochii spre ploaia de pietre, arătând cu degetele, scoțând sunete nearticulate.

Logen o apucă strâns pe Ferro de mână.

– La naiba! șuieră ea, bâjbâind după săgeți.

Logen aproape căzu iarăși, se ridică greu în picioare și începu s-o tragă după el. O suliță zbârnâi pe lângă

ei, zăngăni pe pietre și căzu în hău. Auzea cum se mișcau shanka, mârâind și grohăind unul la celălalt, escaladând pilaștrii, învălmășindu-se în sala cea mare.

– Haideți! urlă iarăși Luthar, șchiopătând vreo doi pași în direcția ieșirii, făcându-le semne frenetice.

Logen îl zări pe Bayaz. În picioare, cu dinții dezveliți, cu ochii ieșindu-i din orbite. Aerul din jurul lui se ondula și se răsucea, praful de pe jos se ridica și i se încolăcea în jurul cizmelor. Se auzi un bubuit formidabil, iar Logen se uită în spate și văzu cum o bucată mare de piatră cioplită se prăbușește de sus. Căzu cu un tunet asurzitor zguduind podeaua. Strivi un shanka mai ghinionist, făcându-l una cu pământul, atât de iute încât nu apucă să scoată niciun sunet. Singurele semne ale existenței lui rămaseră sabia zimțată care se rostogolea pe dale și pata de sânge închis la culoare. Dar veneau alții și alții. Le deslușea siluetele întunecate printre norii de praf. Veneau spre ei cu armele ridicate deasupra capetelor.

Unul dintre pilaștri se despică în două. Se înclină cu încetineală absurdă, iar fragmente din el se împrăștiau prin sala cea mare. Piatra uriașă de deasupra începu să se fisureze și din ea cădeau bucăți mari cât casa. Logen se întoarse și se aruncă pe burtă, trăgând-o pe Ferro după el. Se târî mai departe ca să scape de avalanșa nimicitoare, cu ochii strânși și cu o mână deasupra capului.

Un alt bubuit incredibil de puternic, cum Logen nu mai auzise niciodată în viață. Ca un urlet sau un geamăt al pământului torturat de parcă întreaga lume

se surpa. Poate chiar așa era. Pământul tremura și fierbea sub el. Un alt tunet asurzitor, un zornăit prelung, un soi de râcâit, un clinchet mai blând, apoi ceva asemănător cu liniștea.

Logen își descleștă fălcile țepene și deschise ochii. Aerul era plin de praf. Simțea că stă pe un fel de mal. Tuși și încercă să se miște. Dar de sub pieptul lui se auzi un scrâșnet, iar piatra de dedesubt începu să se miște, iar malul deveni mai abrupt. Icni și se lipi și mai tare de el, apucându-l strâns cu degetele. Cu una dintre mâini încă o mai ținea pe Ferro de braț, iar unghiile ei îi intraseră în încheietură. Întoarse încet capul să privească în jur și încremeni.

Dispăruseră toți pilaștrii. Dispăruse și sala. Și pardoseala. Hăul acela imens le înghițise pe toate, iar acum se căsca lacom sub el. În străfunduri, apa furioasă șuiera și plesnea dărâmăturile. Lui Logen nu-i veni să-și creadă ochilor. Stătea de-a curmezișul unei bucăți uriașe de piatră care, până în urmă cu câteva clipe, făcuse parte din pardoseală, iar acum se înclina periculos de tare chiar pe marginea abisului.

Ferro îl ținea strâns de încheietura mâinii, mâneca zdrențuită i se strânsese în jurul cotului, dezvelindu-i tendoanele brațului cafeniu clar reliefate din cauza efortului. Îi mai zări și umărul, și chipul rigid. Restul era invizibil – se legăna peste marginea bucății de piatră, deasupra hăului de dedesubt.

– Ssss, șuieră ea, cu ochii galbeni uriași de spaimă, bâjbâind disperată după un loc pe suprafața netedă de care să se poată prinde.

O bucată de piatră se desprinse din margine și căzu lovindu-se de pământul fracturat.

– Rahat, șopti Logen, aproape necutezând să respire. Cum naiba de se întâmplaseră toate astea? Trebuie să vă destăinui ceva despre Logen Nouădegete. Trebuie să vă spun că este urmărit de ghinion.

Își ridică ușor mâna liberă până găsi o muchie îngustă de care să se apuce. Apoi, centimetru cu centimetru, începu să urce spre marginea bolovanului de deasupra. O trase pe Ferro după el.

Se auzi un hârșâit înfiorător, iar piatra de sub el se zgudui și începu să se încline și mai mult. Scânci și se lipi tare de ea, încercând s-o aducă în poziția dinainte. Urmă o hurducătură ce-i lăsă un gol în stomac, iar fața i se umplu de țărână. Un scrâșnet de piatră pe piatră și bolovanul reveni la loc foarte încet. Rămase acolo gâfâind, fără să mai îndrăznească să se miște. Nu mai avea cale de scăpare. Nici în sus, nici în jos.

– Ssss!

Ochii lui Ferro îi arătară mâinile lor încleștate. Apoi făcu un semn din cap spre marginea bolovanului și spre hăul căscat sub ei.

– Trebuie să fim realiști, șopti ea, desfăcându-și degetele și dându-i drumul.

Logen își aminti cum atârna de o clădire, mult deasupra unui cerc de iarbă galbenă. Își aminti cum alunecă înapoi, murmurând vorbe prin care implora ajutor. Își aminti cum mâna lui Ferro se strânse iarăși în jurul încheieturii lui, ridicându-l. Clătină încet din cap strângând-o la rândul său.

– Idiot alb ce ești! șuieră ea dându-și ochii galbeni peste cap.

Jezal tuși, se întoarse pe spate și scuipă țărâna din gură. Privi mirat în jur. Ceva era altfel. Parcă lumina era mai puternică decât fusese înainte, iar marginea prăpastiei era mult mai aproape. Adică, nu era departe deloc.

– Uf, suflă el, fără să-și găsească vorbele.

Se prăbușise jumătate din clădire. Zidul din spate rămăsese cât de cât întreg, împreună cu unul dintre pilaștri, dărâmat doar pe jumătate. Tot restul dispăruse, înghițit de hăul căscat în apropiere. Se chinui să se ridice în picioare, strâmbându-se când își lăsă greutatea pe piciorul rănit. Atunci îl descoperi pe Bayaz, care se sprijinea de zid.

Transpirația curgea șiroaie pe obrajii ofiliți ai Magului. Ochii îi străluceau ciudat în găvanele negre. Oasele feței păreau a-i străpunge pielea pergamentoasă. Leit un cadavru vechi de o săptămână. Îl surprinse tare că se mișca cât de cât. Jezal urmări o mână tremurătoare care arăta spre fisură. Însoțită de croncănitul:

– Terminați-i!

Apoi îi auzi și pe ceilalți.

– Aici! sună sugrumată vocea lui Nouădegete de dincolo de marginea crevasei. Deci era în viață. Măcar atât. O dală uriașă se bălăngănea acolo, iar Jezal se duse cu multă băgare de seamă înspre ea, îngrijorat că pardoseala ar putea ceda sub el dintr-o clipă în alta. Se uită în prăpastie.

Nordicul stătea întins pe burtă, cu mâna stângă peste marginea bolovanului strângând încheietura mâinii lui Ferro. Nu-i putea zări trupul, abia dacă-i putea vedea chipul plin de cicatrice. Câteva tone de piatră se balansau foarte lent pe muchia abisului. Era mai mult decât limpede că puteau cădea în hău în orice clipă.

– Fă ceva..., şopti Ferro fără măcar a îndrăzni să ridice vocea, iar Jezal observă, oarecum bucuros, că nu-i dăduse şi alte indicaţii.

Îşi linse tăietura din buză. Poate dacă s-ar lăsa cu toată greutatea pe piatră, atunci ar putea s-o echilibreze, iar ei ar putea să iasă de acolo? Să fie atât de simplu? Se întinse prudent, frecându-şi nervos vârfurile degetelor unele de celelalte, transpirând abundent şi simţindu-se slăbit din senin. Puse uşurel mâna pe marginea bolovanului sub privirile încremenite ale lui Nouădegete şi ale lui Ferro, care îşi ţineau respiraţia.

Apăsă foarte uşor, iar lespedea începu să se încline în jos. Apăsă un pic mai mult. Se auzi un scârţâit puternic, iar bolovanul se clătină îngrozitor de tare.

– Nu-l împinge, la naiba! strigă Nouădegete, agăţându-se cu unghiile de stâncă.

– Da' ce să fac? chirăi Jezal.

– Ia ceva!

– Ia orice! şuieră Ferro.

Jezal se uită înnebunit în jur, dar nu descoperi nimic care să-i fie de folos. În plus, nu se vedea nici urmă nici de Quai, nici de Picior-Lung. Ori zăceau morţi pe undeva, la fundul prăpastiei, ori reuşiseră să scape de acolo în timp util. Niciuna dintre aceste ipoteze nu l-ar fi

surprins prea mult. Dacă avea de gând să-i salveze pe Nouădegete și pe Ferro, trebuia s-o facă singur.

Își scoase haina și începu s-o răsucească ca s-o transforme într-un soi de frânghie. O cântări într-o mână, clătinând dezamăgit din cap. Precis n-o să meargă, dar ce altă alternativă avea? O întinse și aruncă unul dintre capete spre prăpastie. Acesta se lovi de piatră doar la câțiva centimetri de degetele lui Logen, stârnind o ploaie de țărână.

– E bine, e bine, mai încearcă o dată!

Jezal își ridică haina cât de sus era în stare, se aplecă spre bolovan cât de mult cuteza și o aruncă din nou. Acum Logen reuși să înșface mâneca.

– Da! exclamă el și și-o înfășură pe încheietura mâinii. E bine! Acum trage!

Jezal scrâșni din dinți, se opinti și trase. Tălpile îi derapară pe pietriș, mâna și piciorul îi zvâcniră de durere. Încetișor, haina apăru iarăși în câmpul lui vizual, alunecând centimetru cu centimetru peste piatră.

– Așa! gemu Nouădegete, care apăru peste marginea lespezii.

– Trage! mârâi Ferro, săltându-și șoldurile pe planul înclinat al bolovanului.

Jezal trase din toate puterile, cu ochii strâns închiși, cu respirația șuierând printre dinții încleștați. Lângă el zăngăni o suliță și își ridică ochii la cele peste douăzeci de capete-turtite adunate de cealaltă parte a prăpastiei și care dădeau din mâinile diforme. Înghiți greu nodul din gât și își întoarse privirea de la ele. Nu-și putea permite acum să se gândească la pericolele din

jur. Nu conta decât să tragă cât mai tare. Să tragă și iarăși să tragă, indiferent cât de tare l-ar fi durut toate mădularele. Și mergea chiar binișor. Încet, încet apăreau la suprafață. Jezal dan Luthar, în sfârșit erou. Își va câștiga locul meritat în călătoria asta blestemată.

Se auzi un sunet puternic, ca de ceva care se rupe.

– Rahat! grohăi Logen. Rahat!

Mâneca se desprindea încet de restul hainei. Cusăturile se întindeau, plesneau, se destrămau. Jezal scânci îngrozit. Să mai tragă oare, sau nu? Cât de tare să tragă? Plesni o altă cusătură.

– Ce să fac? se miorlăi el.

– Trage, boule!

Jezal trase de haină cât de tare era în stare. Îl ardeau palmele și toți mușchii. Ferro ajunsese pe lespede și încerca să se agațe cu unghiile de suprafața netedă. Mâna lui Logen se vedea aproape de margine, întinzându-și cele trei degete ca să se apuce de ea. Jezal trase iarăși...

Și se prăvăli în fund, în mână cu o cârpă moale. Lespedea se cutremură, gemu și se răsturnă. Un țipăt și Logen alunecă în jos, cu mâneca inutilă acum strânsă în pumn. Niciun strigăt. Doar zornăitul pietrelor. Apoi, nimic. Amândoi dispăruseră. Lespedea uriașă se mai balansă puțin, apoi reveni în poziție de echilibru pe marginea prăpastiei. Goală acum. Jezal se ridică în picioare și privi fix la hăul de dedesubt, cu gura căscată de groază, cu haina văduvă de una dintre mâneci încă atârnându-i din mâna care-i pulsa de durere.

– Nu, șopti el.

Nu așa se petreceau lucrurile în basme.

SUB RUINE

– Mai trăiești, albule?

Logen gemu, se mișcă puțin și îl cuprinse groaza când simți pietrele mișcându-se sub el. Apoi își dădu seama că era întins pe un maldăr de pietriș și moloz, iar colțul ascuțit al unei pietre îl împungea dureros în mijlocul spinării. Abia reuși să deslușească un zid din piatră, obstacol dur între lumină și umbre. Clipi des, strâmbându-se la durerea care-i săgetă brațul când vru să-și șteargă țărâna din ochi.

Ferro stătea în genunchi chiar alături, cu sângele din rana de pe frunte șiroindu-i pe chipul oacheș, cu părul negru plin de praf și mizerie. În spatele ei zări o încăpere boltită care se întindea până departe, în umbre. Tavanul era spart, lăsând să se vadă cerul. Profund nedumerit Logen privi în jur. La mai puțin de un pas de locul unde stăteau ei, lespezile fuseseră retezate. La mare depărtare reuși să deslușească celălalt capăt al prăpastiei, ca o terasă din fragmente de piatră și

bolovani de pământ, din care ieșeau bucăți ale clădirilor pe jumătate dărâmate.

Începu să înțeleagă ce se petrecuse. Se aflau sub pardoseala templului. Când se formase prăpastia, mai rămăsese bordura asta pe care căzuseră ei. Împreună cu o mulțime de bolovani. N-aveau cum să fi căzut prea departe. Aproape că-i veni să zâmbească. Era în viață.

– Ce...

Ferro îl plesni cu putere peste gură. Își apropie chipul de al lui și șuieră încetișor:

– Sssttt.

Își ridică ochii galbeni, arătându-i cu degetul tavanul boltit.

Lui Logen i se făcu pielea de găină. Acum îi auzea. Shanka. Se încăierau și zdrăngăneau încoace și încolo, bolboroseau și guițau unul la celălalt. Deasupra lor. Dădu din cap, semn că a înțeles, iar Ferro își luă mâna murdară de pe gura lui.

Foarte încet și cu mișcări cam țepene, se ridică din mormanul de dărâmături, străduindu-se să facă cât mai puțin zgomot cu putință. Odată în picioare, țărâna îi șiroi de pe haine. Se pipăi, pregătindu-se să simtă durerea mistuitoare care l-ar fi vestit că-și rupsese umărul, sau piciorul, sau că-și spărsese scăfârlia.

Haina i se sfâșiase prin multe locuri și se rănise cam zdravăn la cot. I se jupuise pielea, iar rana îi pulsa. Îi curgea sânge în jos pe braț, până în vârful degetelor. Îi curgea sânge și dintr-o rană la cap, iar maxilarul îl durea tare acolo unde îl lovise de pământ în cădere. În gură avea gust sălciu, de sânge. Probabil că-și mușcase

limba. Din nou. Mare mirare că afurisita aia încă mai era la locul ei. Îl durea rău un genunchi, gâtul îi era țeapăn, coastele învinețite, dar întregul funcționa. Cu condiția să se forțeze.

Avea ceva înfășurat în jurul mâinii. Mâneca desprinsă din haina lui Luthar. O desfăcu și o aruncă. Nu-i mai era de niciun folos. De fapt, nu-i fusese de folos nici mai devreme. Ferro ajunsese deja în celălalt capăt al sălii și se uita pe sub o arcadă. Logen șontâcăi până lângă ea, strâmbându-se de mama focului ca să-și înăbușe gemetele de durere.

– Ce fac ceilalți? șopti el.

Ferro ridică din umeri.

– Poate au scăpat? își mărturisi el speranța.

Ferro îl privi lung, cu una din sprâncenele negre ridicate, iar Logen tresări și își strânse cu mâna brațul rănit. Avea dreptate. Măcar ei doi trăiau și era cazul să se considere norocoși, căci nu se știa când vor mai avea parte de o asemenea șansă.

– Pe aici, șopti Ferro, arătând în întuneric.

Logen se uită în gaura aceea neagră și inima îi coborî în genunchi. Nu suporta să se afle sub pământ, cu tot mormanul ăla de pietre și țărână gata să i se prăbușească în cap în orice clipă. În plus, nu aveau nicio torță, nicio sursă de lumină. Iar acolo era o beznă ca de smoală și prea puțin aer, iar ei habar nu aveau încotro s-o apuce sau cât de mult să meargă. Tunelurile erau locurile preferate de shanka. Și de morți. Logen nu era nici unul, nici altul. Și nici nu sărea în sus de bucurie la gândul

că s-ar putea întâlni cu vreun shanka sau cu vreo stafie acolo jos.

– Ești sigură?

– Ce ai? Ți-e frică de întuneric?

– Aș prefera să pot vedea pe unde merg.

– Crezi că ai de ales? îl luă Ferro peste picior. Rămâi aici, dacă așa vrei. Poate peste vreo sută de ani o să dea peste tine o altă ceată de idioți, așa ca tine!

Logen își supse posomorât gingiile însângerate, aprobând-o în ciuda temerilor sale. Parcă trecuse o veșnicie de când fuseseră împreună la ananghie, când fugiseră pe acoperișurile înalte din Agriont ca să scape de oamenii cu măști negre. O veșnicie trecuse de atunci, așa i se părea acum, și în tot acest timp avuseseră parte de multe belele. Dar nu se schimbase mai nimic. Deși călătoreau împreună, mâncau împreună și sfidaseră moartea împreună, Ferro era la fel de acră și de furioasă ca în ziua când o văzuse pentru prima oară. Era aceeași pacoste. El încercase să aibă răbdare, zău că încercase, însă Ferro începuse să-l exaspereze peste măsură.

– Chiar trebuie? mormăi el privind-o fix în ochii cei galbeni.

– Trebuie să ce?

– Să fii atât de nesuferită. Chiar trebuie?

Îi aruncă o privire cruntă, deschise gura să spună ceva, ezită, apoi ridică din umeri.

– Ar fi trebuit să mă lași să cad.

– Ce?

Se așteptase la o ocară năprasnică din partea ei. Se așteptase, desigur, să-l împungă cu degetul în piept, ba

chiar cu sabia. Însă în vocea ei parcă se strecurase o undă de regret. Dar, dacă fusese reală, nu a durat prea mult.

– Ar fi trebuit să mă lași să cad și aș fi fost de capul meu acolo jos, fără să mă mai împiedic de tine la tot pasul!

Logen râse cam în silă. Nu aveai cum să-i ajuți pe cei care se încăpățânau să-ți respingă ajutorul.

– Să te las să cazi? Fii fără grijă! Așa am să fac!

– Bine! se răți oi Ferro, intrând semeață în tunel.

Umbrele o înghițiră la iuțeală, iar Logen simți un junghi de panică la gândul că a rămas singur.

– Așteaptă-mă! șuieră el și se grăbi după ea.

Pasajul era înclinat. Se auzeau doar pașii hârșâiți ai lui Logen. Imediat se stinseră și ultimele luciri ale luminii pe pietrele umede. Nouădegete pipăi cu mâna stângă peretele, încercând să-și înăbușe gemetele provocate de durerea din coaste, din cotul zdrelit, din falca sfărâmată.

Se făcea tot mai întuneric. Pereții și fundul deveniră doar niște păreri, apoi se contopiră în beznă. Cămașa murdară a lui Ferro era o nălucă cenușie prin aerul lipsit de viață din tunel. Dispăru doar după câțiva pași. Își ridică mâna în fața ochilor. Un contur neclar, atâta tot. În rest, doar întunericul ca de smoală.

Era îngropat. Singur și îngropat în beznă.

– Ferro, așteaptă-mă!

– Ce vrei?

Se ciocni de ea pe întuneric, simți cum ceva îl împinge în piept și aproape căzu în fund, lângă peretele ud.

– Ce mama naibii...

– Nu văd nimic! șuieră el, auzindu-și panica din glas. Nu văd... Unde ești?

Ridică mâinile în față, încercând să simtă ceva. Dar nu se mai putea orienta nicicum. Inima i se urcase în gât, stomacul i se dădea peste cap. Ce-ar fi dacă ticăloasa asta afurisită l-ar abandona aici. Ce-ar fi dacă...

– Apucă.

Și mâna ei, rece și aducătoare de liniște, o apucă pe a lui. Îi auzi vocea lângă ureche.

– Crezi că poți să vii după mine fără să cazi în nas, prostule?

– Cred... cred că da.

– Atunci vino și încearcă să-ți ții gura!

Și o simți cum se îndepărtează, trăgându-l nervoasă în urma ei.

Cum ar fi fost să-l vadă vechii lui tovarăși în ipostaza asta? Logen Nouădegete, cel mai temut bărbat din întregul Nord, pișat pe el din cauza spaimei de întuneric și agățându-se de mâna unei femei care îl detesta, aidoma unui copil care se agață de sânul mamei. Până și lui îi venea să râdă. Dar se temea că shanka l-ar putea auzi.

Palma uriașă a lui Nouădegete era fierbinte și umedă de transpirația provocată de frică. Senzație extrem de neplăcută pentru Ferro la fel cum era și pielea lui lipicioasă aproape de a ei. Îi făcea greață, dar se forță să meargă mai departe. Îi auzea și răsuflarea,

iute și sacadată în locul strâmt, îi auzea pașii împleticiți în urma ei.

Parcă doar ieri se aflaseră amândoi într-o încurcătură asemănătoare cu cea de acum, alergând prin aleile din Agriont, furișându-se pe după clădirile lui întunecate, urmăriți de pretutindeni. Parcă fusese ieri, însă totul se schimbase.

Pentru ea Logen nu reprezentase nimic altceva decât o amenințare. Un alt alb de care trebuia să se ferească. Urât și ciudat, netot și periculos. Pe atunci nu ar fi avut în ruptul capului încredere în el, chiar dacă ar fi fost ultimul om rămas în viață în întreaga lume. Acum credea că este singurul pe care s-ar putea baza. Nu o lăsase să cadă, chiar dacă ea îi ceruse asta. Preferase să cadă cu ea. Îi spusese că n-o va lăsa niciodată baltă, dacă și ea va face același lucru.

Acum se ținuse de cuvânt.

Aruncă o privire peste umăr, îi zări chipul palid cu ochi căscați care nu deslușeau nimic prin beznă, îi zări mâna liberă care pipăia pereții. Poate că ar fi trebuit să-i mulțumească pentru că nu o lăsase să se prăbușească în gol, însă asta ar fi însemnat să admită că a avut nevoie de ajutor. Iar de ajutor aveau nevoie doar cei slabi, și cei slabi erau sortiți fie pieirii, fie unei vieți în sclavie. Niciodată nu trebuie să nutrești speranța că vei fi ajutat și astfel nu vei fi niciodată dezamăgit când ajutorul nu va veni. Iar Ferro fusese deseori dezamăgită.

Așa că, în loc să-i mulțumească, îl smuci de mână dezechilibrându-l.

În tunel se insinuase o licărire de lumină rece, deslușind difuz contururile blocurilor aspre de piatră.

– Acum vezi? îi sâsâi ea.

– Da, iar ușurarea din vocea lui era evidentă.

– Atunci poți să-mi dai drumul, se răsti ea, smulgându-și mâna din încleștarea lui și ștergându-și-o de poalele cămășii.

Se îndreptă mai departe spre licărirea aceea, frecându-și degetele unele de altele și uitându-se urât la ele. Avea o senzație ciudată.

Aproape că-i părea rău că nu o mai ținea de mână.

Lumina se făcea tot mai puternică, strecurându-se în pasaj prin bolta strâmtă din fața lor. Înaintă spre ea în vârful picioarelor și se uită după colț. Sub ei se căsca o peșteră uriașă, ai cărei pereți, unii ciopliți din piatră netedă, alții din piatră naturală, se înălțau și se învolburau în structuri lichefiate, extrem de stranii. Tavanul nu se distingea din umbre. O rază venită de sus arunca o pată de lumină pe fundul peșterii. Acolo erau trei shanka, înghesuiți unul în altul, bolborosind și râcâind la ceva de pe jos. Și, de jur împrejurul lor, lângă pereți, îngrămădite în mormane înalte cât un om, erau mii și mii și mii de oase.

– Rahat, icni Logen din spatele ei.

Un craniu rânjea larg la ei dintr-un capăt al arcadei. Oase de om, fără îndoială.

– Se hrănesc cu morți, șopti Ferro.

– Cu ce? Dar...

– Nimic nu putrezește aici.

Bayaz le spusese că orașul era plin de morminte. De puzderie de cadavre, aruncate în gropi comune câte o sută odată. Probabil că de ani mulți zăceau acolo strânse în îmbrățișări ca de gheață.

Până când le găseau shanka.

– Trebuie să-i ocolim, șopti Nouădegete.

Ferro privi lung în umbre, încercând să găsească un drum prin care să ajungă în peșteră. Nu aveau cum să coboare munții aceia de oase fără să facă zgomot. Își dădu jos arcul de pe umăr.

– Ești sigură? o întrebă Nouădegete atingându-i cotul.

Îi dădu brânci.

– Fă-mi loc, albule.

Va trebui să se miște repede. Își șterse sângele de pe sprânceană. Scoase ușor trei săgeți din tolbă și le puse între degetele de la mâna dreaptă ca să le poată apuca repede. Luă o a patra în mâna stângă și încordă arcul, țintindu-l pe cel mai îndepărtat cap-turtit. Nici nu-l străpunsese bine săgeata pe acesta, că Ferro o și expedie pe a doua. Îl lovi pe celălalt shanka în umăr și el se prăbuși guițând surprins, alertându-l pe ultimul. Săgeata îi intră în gât, îi ieși prin ceafă și căzu și el la pământ. Ferro puse ultima săgeată în arc și așteptă. Al doilea cap-turtit încercă să se ridice în picioare, dar fu străpuns din spate și se prăvăli la loc.

Coborî arcul privind atentă la shanka. Niciunul din ei nu mai sufla.

– Rahat, gemu Logen. Bayaz are dreptate. Ești un diavol.

– *A avut* dreptate, mârâi Ferro.

Mai mult ca sigur că deja fusese înhățat de creaturile acelea, și era cât se putea de limpede că ele mâncau oameni. Probabil că se ospătaseră și din Luthar, Picior-Lung și Quai. Păcat.

Dar nu foarte.

Își puse arcul pe umăr, se aplecă și pătrunse cu multă prudență în peșteră, sfărâmând oasele sub tălpi. Cu brațele întinse ca să-și mențină echilibrul, pe jumătate pășind, pe jumătate înotând prin mormanul de oase care-i ajungea până la genunchi. Reuși să ajungă pe fundul peșterii și se lăsă în genunchi, privind în jur și umezindu-și buzele.

Nicio mișcare. Cei trei shanka zăceau alături, în bălțile propriului lor sânge.

– Ha!

Nouădegete se prăbuși de-a dura, stârnind o ploaie de pietre. Se rostogoli iar și iar și iar și se opri, în cele din urmă, în nas, în mijlocul movilei de oase. Se ridică iute în picioare.

– Rahat! Îh!

Își scutură de pe braț o bucată dintr-o cutie toracică.

– Taci, tâmpitule! sâsâi Ferro, trăgându-l lângă ea.

Se uită temătoare spre o arcadă bolovănoasă din peretele peșterii, așteptându-se ca, dintr-o clipă în alta, de acolo să dea năvală peste ei hoarde de asemenea creaturi, dornice să adauge și oasele lor la celelalte. Dar nu apăru nimeni. Îi aruncă lui Logen o privire mohorâtă, dar nordicul era mult prea ocupat să-și oblojească jiliturile. Îl lăsă în legea lui și se târî spre cele trei cadavre.

Erau strânse în jurul unui picior. Probabil piciorul unei femei, își spuse Ferro, căci nu prea avea păr. Un ciot de os ieșea din carnea uscată de pe femurul retezat. Probabil că unul dintre shanka voise să taie din ea, căci cuțitul lucea stins alături sub raza de lumină venită de sus. Nouădegete se aplecă și îl ridică.

– Niciodată nu poți avea suficiente arme.

– Nu mai spune? Dar ce te faci dacă ai să cazi în apă și n-ai să poți înota din cauza fiarelor ăstora?

Bărbatul păru nedumerit o clipă, apoi ridică din umeri și puse cuțitul de unde îl luase.

– Ai dreptate.

Ferro își scoase pumnalul de la cingătoare.

– Unul este suficient. Dacă știi unde să-l implânți.

Spintecă spinarea unuia dintre capetele-turtite ca să-și poată recupera săgeata.

– De fapt, ce sunt chestiile astea?

Reuși să-și scoată săgeata întreagă și împinse cadavrul cu vârful cizmei. Acum shanka se holba la ea cu ochi porcini și orbi sub fruntea teșită. Botul rânjit îi dezvelea colții însângerați.

– Sunt chiar mai hidoși decât tine, albule.

– Așa și trebuie. Sunt shanka. Capete-turtite. Kanedias i-a făcut.

– I-a făcut?

A doua săgeată se frânse când încercă s-o scoată din cadavru.

– Așa spunea Bayaz. Ca să-i folosească în războaie.

– Dar Kanedias n-a murit?

– Se pare că armele lui i-au supraviețuit.

Săgeata din gâtul celui de-al treilea shanka se rupsese aproape de vârf. Nu-i mai era de niciun folos.

– Și cum pot fi făcute asemenea creaturi?

– Crezi că eu știu? Știu doar că în fiecare vară, odată cu topirea gheţurilor, shanka traversează marea și ne fac mari probleme atunci când vrem să-i alungăm. Probleme foarte mari.

Ferro extrase ultima săgeată, plină de sânge, dar intactă.

– Pe când eram mai tânăr, începuseră să vină din ce în ce mai des. Tata m-a trimis în sud, dincolo de munți, ca să cer ajutoare...

Ezită puțin și apoi continuă:

– Ei, e o poveste lungă. Acum Ținutul Văilor Înalte e ticsit de capete-turtite.

– Nu contează, mârâi ea ridicându-se și vârându-și cele două săgeți înapoi în tolbă, atâta vreme cât pot fi ucise.

– O, da. Pot fi ucise. Necazul este că mereu apar tot mai multe.

Se uită înnegurat la cele trei creaturi moarte.

– Acum nu mai e nimic la nord de munți. Nimic și nimeni.

Dar pe Ferro n-o impresionă prea mult informația aceasta.

– Trebuie s-o luăm din loc.

– S-au întors toți în țărână, gemu el, parcă fără să fi auzit-o, încruntându-se din ce în ce mai tare.

Se apropie de el.

– M-ai auzit? Am spus că trebuie să plecăm.

– Ce? o privi nedumerit o clipă, apoi rânji. Maxilarele i se încordară, cicatricele se întinseră și fremătară. Privea în gol, spre umbre.

– Bine. Hai să plecăm de aici.

Ferro se uită atentă la el și văzu cum un firicel de sânge se prelinse din păr pe obrazul țepos și murdar. Nu mai arăta ca un om în care să poată avea încredere.

– N-ai să începi să faci acum pe nebunul, albule, nu? Trebuie să-ți păstrezi sângele rece.

– N-am nimic, șopti el.

Lui Logen îi era cumplit de cald. Îl ustura pielea sub hainele jegoase. Se simțea ciudat, se simțea amețit, parcă tot capul îi era plin de duhoare de shanka. Aproape că nu mai putea respira din cauza asta. Și parcă tunelul începuse să i se miște sub picioare, prinzând viață chiar sub ochii lui. Se cutremură, cuprins de frisoane, se ghemui, iar sudoarea care-i șiroia pe față stropi pietrele de alături.

Ferro îi șopti ceva, dar nu reuși să înțeleagă ce spune – cuvintele ei se loveau de pereți, răsunau în jurul lui, însă fără niciun sens. Dădu din cap, îi făcu un semn cu mâna și se străduí să se țină după ea. Dar tunelul era din ce în ce mai fierbinte, iar pietrele difuze străluceau cu lumini portocalii. Se ciocni de Ferro și aproape căzu. Continuă să meargă în patru labe, târându-se pe genunchii zdreliți și gâfâind amarnic.

Mai încolo se deschidea o cavernă uriașă. Din centrul ei se avântau patru coloane subțiri. Sus, foarte sus, dispărând în bezna vie de deasupra. Sub ele

ardeau focuri. Multe focuri, pârjolindu-i retina cu forme albe, strălucitoare. Cărbunii trosneau și trosneau și scuipau vârtejuri de fum. Scânteile cădeau în averse usturătoare, aburii șuierau în nori groși. Metalul topit picura din creuzete, curgea prin făgașele peșterii, trăgând dungi galbene și roșii și albe pe piatra neagră.

Locul era plin de shanka, siluete diforme agitându-se prin întunericul în clocot. Ațâțau focurile, lucrau la foale, la cuptoare, aidoma oamenilor. Vreo douăzeci, poate chiar mai mulți. Larma furioasă era asurzitoare. Ciocanele bubuiau, nicovalele răsunau, fiarele zăngăneau. Capetele-turtite guițau și zbierau. Lângă peretele din spate se înălțau rastele întunecate pe care sclipeau armele. Metalul lucea în toate culorile focului și furiei.

Logen se holbă la priveliștea aceasta, fără să-și creadă ochilor. Capul îi duduia, brațul îi pulsa, căldura îl pocnea nemiloasă peste față. Poate că dăduseră peste o fierărie a iadului. Poate că totuși Glustrod reușise să deschidă o poartă sub oraș. O poartă spre Cealaltă Parte, iar ei trecuseră prin ea fără să-și dea seama.

Respirația i se accelerase și devenise neregulată și nu și-o putea calma, iar aerul inspirat era plin de fum înecăcios și de duhoare de shanka. Ochii îi ieșiseră din orbite, îl ardea beregata, nu putea să înghită. Fără să știe ce face, se pomeni cu sabia Creatorului scoasă din teacă. Lumina portocalie lucea pe fierul negru. Pumnul i se încleștase dureros de strâns pe mâner. Nu reușea să-și desfacă degetele. Le privi lung. Străluceau și ele cu licăriri portocalii și negre, pulsau de parcă ar fi fost în flăcări, venele ieșiseră în relief sub

pielea întinsă, încheieturile se albiseră de strânsoarea furioasă.

Nu era mâna lui.

– Trebuie să ne întoarcem, îi spuse Ferro trăgându-l de braț, să găsim un alt drum.

– Nu.

Voce neîndurătoare ca o lovitură de ciocan, aspră ca o tocilă, ascuțită ca o sabie scoasă din teacă.

Nu era vocea lui.

– Treci în spatele meu, reuși să mai șoptească, apucând-o pe Ferro de umăr și împingând-o din drum.

Acum nu mai era cale de întoarcere...

...și le simți mirosul. Își ridică fruntea și trase în piept aerul fierbinte. I se umpluse capul de putoarea creaturilor. Și era bine așa. În mâinile potrivite, ura putea fi o armă extraordinară. Iar Sângerosul Nouă ura totul acum. Însă ura lui cea mai veche, cea mai profundă, cea mai fierbinte era cea pe care o simțea față de shanka.

Se furișă în peșteră, umbră printre focuri și ecourile metalului mânios. Cântec minunat și mult prea bine cunoscut. Se cufundă în el, se desfătă cu el, se îmbătă cu el. Avea sabia în mână, forța curgea din metalul rece în carnea lui fierbinte, și din carnea lui fierbinte în metalul rece, crescând și crescând și crescând și mai mult, odată cu talazurile respirației sale.

Capetele-turtite încă nu-l observaseră. Munceau. Își vedeau de treburile lor absurde. Nici vorbă că nu aveau cum

să-şi închipuie că răzbunarea îi va găsi chiar acolo unde locuiau, respirau şi trudeau, dar vor afla adevărul.

Sângerosul Nouă apăru din spatele unuia, cu sabia Creatorului ridicată deasupra capului. Schiţă un surâs când îi văzu umbra alungită peste ţeasta chelă a acelui shanka – promisiune ce va fi curând îndeplinită. Lama cea lungă îşi murmură taina, iar creatura se despică în două chiar pe mijloc, ca o floare care se deschide sub mângâierea soarelui. Sângele ţâşni cald şi mângâietor, împroşcând nicovala, podeaua din piatră şi obrajii Sângerosului-Nouă.

Acum îl zări un cap-turtit şi el se năpusti asupra lui mai iute şi mai mânios decât aburul clocotit. Acela ridică braţul, dându-se înapoi. Dar nu îndeajuns de mult. Sabia Creatorului îi reteză cotul, aruncându-i braţul în aer. Chiar înainte să atingă fundul grotei, Sângerosul Nouă îl decapită cu o singură lovitură. Sângele bolborosi în metalul topit, pâlpâi portocaliu pe metalul sabiei, pe pielea albă a mâinii lui, pe pietrele colţuroase de pe jos. Iar el le făcu semn celorlalţi.

– Haideţi, le şopti. Cu toţii sunteţi bine-veniţi.

Se repeziră la rastele, după săbiile cu ghimpi, după topoarele tăioase, şi Sângerosul Nouă se amuză de graba lor. Înarmaţi sau nu, moartea le fusese deja hotărâtă. Era scrisă în grota cu foc şi umbre. Acum o va scrie şi cu sânge. Erau animale, mai prejos decât animalele. Armele lor îl loveau şi îl tăiau, dar Sângerosul Nouă era plămădit din foc şi întuneric şi şerpuia printre loviturile lor greoaie, se rostogolea în jurul sulițelor lor

stângace, trecea pe dedesubtul și pe deasupra zbieretelor lor mizerabile și furiei lor inutile.

Mai ușor decât să străpungi flacăra bătută de vânt. Mai ușor decât să străpungi umbra nestatornică. Slăbiciunea lor era o insultă la adresa puterii lui.

– Muriți! răcni el, și sabia se învârti, sălbatică și minunată, litera incandescentă de pe metalul ei trasând dâre de lumină orbitoare. Iar pe unde trecea sabia, totul revenea la normal. Shanka zbierau și bâiguiau, iar fragmente din trupurile lor se împrăștiau în toate părțile, și erau tăiați felii la fel de precis cum este tăiată carnea pe masa măcelarului, cum este tăiată coca pe masa brutarului, cum este cosită mirișteа țăranului. Totul după un plan perfect.

Sângerosul Nouă își dezgoli dinții și zâmbi, căci se simțea liber și era mulțumit de treaba bună pe care o făcea. Zări strălucirea unei săbii și se feri de ea, simțind, totuși, sărutarea ei pe coapsă. Zbură sabia ghimpată din mâna unui cap-turtit, îl apucă de ceafă și îl vârî cu fața în jgheabul pe unde curgea metalul topit în unde galbene, aprinse, furioase, iar căpățâna acestuia sâsâi, și clocoti, împrăștiind aburi împuțiți.

– Arzi! hohoti Sângerosul Nouă, iar hoiturile dezmembrate și rănile lor căscate și armele lor împrăștiate pe jos și fierul topit hohotiră împreună cu el.

Doar shanka nu hohotiră. Știau că le sunase ceasul.

Sângerosul Nouă îl văzu pe unul cum se ridică în aer și sare peste o nicovală, cu o bâtă ridicată, gata să-i sfărâme capul. Înainte să îi poată para lovitura, o săgeată intră în gura căscată a acelui shanka, dându-l

pe spate, mort precum un bulgăre de lut. Sângerosul Nouă se încruntă. Văzu și alte săgeți printre cadavre. Cineva îi strica toată distracția. Se va ocupa de asta mai târziu, căci acum ceva se năpustea asupra lui dintre cele patru coloane.

În armură strălucitoare, prinsă în nituri mari, această creatură avea un coif sferic îndesat pe țeastă, iar ochii îi licăreau prin fanta lui. Grohăia și sforăia tare ca un bivol. În picioare avea un soi de încălțări din fier, iar în mâinile cu mănuși metalice ținea un topor uriaș. Era un colos printre ceilalți shanka. Sau ceva nou, o altă creatură alcătuită din fier și carne, aici, în tenebre.

Toporul se coborî într-un arc strălucitor, iar Sângerosul Nouă se rostogoli scăpând de lovitură, toporul izbindu-se de pereții grotei, făcând să zboare așchii de piatră. Se năpusti din nou asupra lui, mugind, căscându-și botul plin de scuipat sub vizorul coifului. Sângerosul Nouă se retrase, mișcându-se și dansând împreună cu umbrele care se mișcau și cu flăcările care dansau.

Se retrase și evită lovitura din dreapta, lovitura de sus, cea de deasupra capului, cea de sub picioare. Toporul se izbi și se izbi iar de metalul și de rocile din jur, umplând aerul de o furie de țărână și pietre. Se retrase și iar se retrase, până când creatura începu să obosească sub greutatea metalelor de pe ea.

Sângerosul Nouă o văzu cum se clatină și știu că venise momentul loviturii decisive. Se repezi cu sabia deasupra capului, cu gura deschisă prin care scoase

un urlet care se izbi de brațul, de mâna, de tăișul sabiei și de pereții peșterii. Uriașul shanka ridică cu ambele mâini coada toporului pentru a bloca lovitura. Metal bun și strălucitor, născut în focurile acelea iuți, tare și puternic și dur așa cum numai capetele-turtite știau să-l facă.

Însă nici lucrarea Maestrului Creator nu era mai prejos. Lama cea întunecată despică mânerul colosalului topor cu un zbieret ca de copil și spintecă armura groasă de la gât până la vintre, făcând o tăietură adâncă de un lat de palmă. Sângele țâșni pătând metalul lucitor, pietrele mate. Sângerosul Nouă hohoti iarăși și își vârî pumnul în rană, smulgând mațele creaturii. Shanka se prăbuși pe spate, iar cele două jumătăți perfecte ale toporului îi căzură din ghearele care se mișcau spasmodic.

Surâse spre ceilalți. Trei shanka îl pândeau din penumbre, cu armele în mâini, fără să îndrăznească să-l atace. Îl pândeau din penumbre, dar întunericul nu le mai era prieten. Întunericul îi aparținea lui. Și numai lui. Sângerosul Nouă făcu un pas înainte, apoi încă unul, cu sabia atârnându-i într-o mână, în vreme ce în cealaltă îi atârna o bucată din mațele capului turtit. Ceilalți se feriră de el, guițând și agățându-se unul de celălalt cu disperare, iar Sângerosul Nouă le râse în nas.

Cât de plini ar fi fost shanka de furie cumplită, până și lor trebuia să le fie teamă de el. Totul și toți trebuiau să se teamă de el. Chiar și morții, care nu mai puteau simți durerea. Chiar și pietrele reci care

nu mai puteau țese vise. Chiar și metalul fierbinte și lichid se temea de Sângerosul Nouă. Chiar și bezna.

Mugi și se năpusti înainte, aruncând cât colo măruntaiele din pumn. Cu vârful sabiei râcâi pieptul unui shanka, răsucindu-l în loc. O clipă mai târziu sabia i se afundă în umăr, despicându-l până la stern.

Ceilalți doi rămași o luară la goană, cățărându-se pe pietre. Fugă sau luptă, care era diferența? O altă săgeată străpunse spinarea unuia dintre ei trântindu-l la pământ. Sângerosul Nouă se repezi și-l apucă pe ultimul de gleznă, strângându-l ca într-o menghină. Shanka încercă să opună rezistență agățându-se inutil cu ghearele de pietrele mânjite de funingine.

Pumnul lui era ciocanul, pământul era nicovala, iar capul de shanka era metalul ce trebuia să fie prelucrat. O lovitură și îi sparse nasul și îi scoase colții. A doua lovitură și pometele se frânse. A treia și maxilarul se crăpă. Pumnul său era făurit din piatră, din metal, din granit. Greu ca un munte care se prăvale. Lovitură după lovitură, transformă țeasta groasă a acelui shanka într-un mucilagiu amorf.

– Cap... turtit, șuieră Sângerosul Nouă și hohoti iarăși azvârlind cât colo trupul fără viață.

Se învârti cercetând grota. Sabia Creatorului îi atârna în mână și făcea să scapere pietrele pe care le zgâria. Privi lung în jur. Doar flăcările se mișcau. Și umbrele dansând în jurul lor. Grota era pustie.

– Nu! răcni el. Unde sunteți?

Dar picioarele i se înmuiaseră. Abia dacă îl mai susțineau.

– Unde sunteți, leprelor...

Se împiedică și căzu într-un genunchi pe pietrele fierbinți. Aproape fără răsuflare. Cu siguranță că mai avea ceva de făcut. Sângerosul Nouă avea mereu treabă. Doar că acum puterile păreau a-l părăsi.

Observă o mișcare și miji ochii încercând să vadă mai bine. O fâșie de întuneric ce aluneca încet printre pulsul focurilor și cadavrele răsturnate. Nu era un shanka. Ci un alt soi de dușman. Mai dibace, prin urmare și mai periculos. Piele neagră ca funinginea, pași lini ocolind bălțile de sânge rămase în urma lui. Cu un arc pe jumătate încordat în mâinile ferme. Ochii cei galbeni îi luceau ca metalul topit, ca aurul lichid, și își băteau joc de el.

– Ești bine, albule?

Vocea ei îi răsună prelung în urechile care, oricum, îi țiuiau.

– Nu vreau să te omor, dar o voi face dacă trebuie.

Amenințări?

– Nemernico, încercă să șuiere la ea, dar buzele îi erau amorțite și de pe ele nu ieși nimic decât o dâră lungă de salivă.

Se sprijini în sabie încercând să se ridice, cu furia fierbând în el mai aprig ca oricând. O va învăța minte. După lecția primită de la Sângerosul Nouă nu va mai avea în veci nevoie de alta. O va tăia bucăți-bucățele și va strivi bucățelele sub călcâie. Dacă va reuși să se ridice în picioare...

Se clătină, respirând greu, încet, mai încet. Încercă să-și focalizeze privirea. Flăcările se micșorau și se

contopeau și umbrele se lungeau, se estompau, îl sorbeau înlăuntrul lor.

Încă unul, doar unul. Mereu mai este încă unul...

Dar timpul lui se sfârșise...

...Logen se înecă și tuși și se scutură din cauza frisoanelor. Prin beznă reuși să-și deslușească mâinile încleștate pe pietrele murdare, pline de sânge ca ale unui călău. Intuia ce anume se întâmplase. Gemu, iar lacrimile îi arseră ochii. Obrajii plini de cicatrice ai lui Ferro se iți deasupra lui din întunericul fierbinte. Bine că măcar n-o omorâse și pe ea.

– Ești rănit?

Nu-i putu răspunde. Nu știa. Parcă avea o tăietură pe coaste, dar era atât de plin de sânge că nu-și putea da seama care era realitatea. Încercă să se ridice în picioare, se propti de o nicovală și aproape își vârî mâna în cuptorul încins. Clipi des și scuipă. Îi tremurau genunchii. Focurile dogoritoare înotau înaintea lui. Cadavre pretutindeni, forme răşchirate prin funinginea de pe jos. Ca un netot, căută cu ochii prin jur ceva de care să-și poată șterge mâinile, dar totul era plin de sânge închegat. Îi venea să vomite și se clătină pe picioare nesigure printre forje spre bolta din peretele cel mai îndepărtat, ținându-și mâna însângerată la gură.

Se sprijini de piatra caldă și scuipă sângele sărat din gură. Durerea îi sfredelea coastele, fața, degetele zdrelite. Dar dacă se aștepta la compătimire, nu-și găsise persoana potrivită.

– Hai să mergem, se răsti Ferro la el. Haide, albule, ridică-te.

N-ar fi putut spune cât s-a împleticit în urma ei, prin întuneric, gâfâind amarnic şi sunetele aspre ale respiraţiei lui răsunându-i în creieri. Se târâră prin măruntaiele pământului. Prin săli vechi de când lumea pline de praf şi umbre, cu pereţii din piatră sparţi. Prin arcade spre tuneluri şerpuitoare, pe sub tavane din lut proptite cu bârne scheletice.

La un moment dat ajunseră la un soi de răscruce, iar Ferro îl împinse înapoi în beznă, lângă perete, amândoi ţinându-şi respiraţia câtă vreme siluete diforme traversau coridorul perpendicular pe drumul lor. Mai departe, şi mai departe – coridor, grotă, vizuină. Se tot târî după ea până fu sigur că se va prăbuşi în orice clipă din cauza epuizării. Până fu sigur că nu va mai vedea vreodată lumina zilei...

– Stai aşa, şuieră Ferro, atingându-i obrazul cu palma ca să-l oprească şi aproape răsturnându-l, atât de slăbit era.

Un curs leneş de apă intra în coridorul acela, susurând prin umbre. Ferro se lăsă în genunchi, uitându-se atentă în tunelul întunecat de unde venea apa.

– Dacă intră în râu în aval, înseamnă că vine de undeva de lângă oraş.

Dar Logen nu era la fel de sigur.

– Şi dacă... vine din... subteran?

– Atunci, va trebui să căutăm un alt drum. Sau să ne înecăm.

Ferro își puse arcul pe umăr și intră în apă până la piept, cu buzele strânse. Logen o urmări cum înaintează cu brațele ridicate deasupra șuvoiului întunecat. Nu obosea niciodată ființa asta? Pe el îl durea îngrozitor de tare tot corpul și era atât de dărâmat, încât nu voia nimic altceva decât să se întindă pe jos și să nu se mai ridice niciodată. Și, preț de o clipă, chiar se gândi să facă asta. Atunci Ferro se întoarse și îl văzu ghemuit pe mal.

– Haide, albule! îi sâsâi ea.

Logen oftă din rărunchi. N-aveai cum s-o faci să se răzgândească. Băgă un picior în apa rece.

– Sunt în spatele tău, murmură el. Chiar în spatele tău.

NEPOTRIVIȚI

Ferro continuă să înainteze împotriva curentului, cufundată până la brâu în apa rece, strângând din dinți din cauza frigului crâncen. Nouădegete plescăia și gâfâia în spatele ei. Întrezări o boltă mai în față, iar lumina care pătrundea pe acolo licărea sfios pe apă. Bolta era închisă cu drugi grei, din fier. Însă, când se apropie, observă că drugii erau subțiri și cojiți, ruginiți până în măduvă. Dincolo de ei era pârâul care curgea spre ea printre cele două maluri din piatră și pământ. Deasupra, cerul nopții cu stele abia răsărite.

Libertatea.

Cu mâini amorțite de frig, Ferro smuci de fiarele vechi, suflând aerul printre dinți. Nouădegete apăru din urmă și își puse mâinile alături de ale ei – patru mâini una după cealaltă, două smede, două albe, încleștate strâns și trăgând. Se lipiseră unul de celălalt în spațiul mic, iar ea îi auzi gemetele cauzate de efort, își auzi propria respirație sacadată, simți metalul vechi de când lumea cum începe să se încovoaie, scârțâind încetișor.

Suficient cât să se strecoare.

Mai întâi, își aruncă dincolo arcul și tolba cu săgeți și sabia. Apoi își trecu capul printre drugi, prin deschizătura mult prea îngustă, se întoarse într-o parte, își supse burta și își ținu respirația, își trecu umerii, apoi pieptul, apoi șoldurile, simțind, în tot acest timp, cum metalul îi rașchetează pielea prin hainele ude.

Se târî pe cealaltă parte, aruncându-și armele pe mal. Își propti umerii de boltă, picioarele de următorul drug, încordându-se din toate puterile, în vreme ce Nouădegete îl trăgea din sens opus. Cedă brusc, rupându-se în două, împroșcând fulgi de rugină în pârâu, aruncând-o pe spate în apa înghețată.

Cu chipul strâmbat de efort, Nouădegete începu să se ridice. Ferro se ridică la suprafață, icnind din cauza frigului. Îl apucă de subsuori și începu să-l tragă. Mâinile lui o prinseră de mijloc. Femeia gemu și se luptă și reuși, în cele din urmă, să-l scoată din apă. Se prăvăliră amândoi pe malul mâlos și rămaseră întinși acolo, unul lângă altul. Ferro privi la ruinele orașului ce se ridicau de jur împrejurul ei în înserarea cenușie. Amândoi se odihneau puțin, încercau să-și revină, își trăgeau sufletul. Ferro nu se așteptase să scape vie din locul acela.

Însă nu erau nici acum în afara oricărui pericol.

Se rostogoli pe o parte și se săltă în picioare, udă leoarcă și dârdâind din toate încheieturile. Niciodată nu-i mai fusese atât de frig.

– Asta e, îl auzi bălmăjind pe Nouădegete. În numele afurisiților de morți ai mei, asta e. Sunt terminat. Nu mai fac niciun pas.

Ferro clătină cu vehemență din cap.

– Trebuie să ne depărtăm de locul ăsta cât încă mai e lumină, îi explică și începu să-și adune armele din noroi.

– Adică vrei să zici că asta e lumină? Ai înnebunit de-a binelea, femeie?

– Știi că-s nebună. Haide, albule, mai spuse și îl înghionti cu vârful cizmei în coaste.

– Bine, fir-ar să fie! Bine!

Se ridică fără chef pe picioare tremurânde. Ferro se întoarse și începu să meargă de-a lungul malului spre apus, îndepărtându-se de ziduri.

– Ce am făcut?

Se întoarse iute și îi aruncă o privire pătrunzătoare. Nouădegete nu se mișcase din loc și se uita la ea cu ochi mari.

– Ce am făcut acolo înăuntru?

– Ne-ai scos la liman.

– Am vrut să zic...

– Ne-ai scos la liman. Asta ai făcut. Nimic altceva.

Și urcă pe mal. După câteva clipe îl auzi pe Nouădegete venind în urma ei.

Era atât de întuneric, iar Logen era atât de istovit, încât aproape că nici nu văzu ruinele până nu ajunseră la adăpostul lor. Probabil o moară veche, își spuse el, construită chiar alături de apa curgătoare. Doar că roata cea mare dispăruse de vreo câteva sute de ani.

– Facem popas aici, îi șopti Ferro, trecând pragul prăvălit. Logen era atât de îngrozitor de epuizat

încât nu reuși decât să hâțâne o dată din cap și să se târască după ea. Lumina palidă a lunii pătrundea printre ruine, conturând resturile foștilor pereți, cadrele fostelor ferestre, fosta podea din tină. Se împletici până la cel mai apropiat perete și se lăsă să cadă lângă el, alunecând încetișor până dădu cu fundul de pământ.

– Încă viu, bâigui el și rânji ușurel ca pentru sine.

O sută de tăieturi și de zgârieturi și de julituri îi reclamau atenție neîntârziată, dar era încă viu. Rămase nemișcat – ud și complet sleit, cu tot trupul îndurerat. Își lăsă ochii să se închidă și se bucură știind că nu mai trebuie să se miște.

Brusc, se încruntă. Un sunet bizar venit din întuneric, acoperind susurul apei. Ca un clănțănit. Îi luă ceva timp, câteva secunde, să înțeleagă despre ce era vorba. Dinții lui Ferro. Își scoase haina cu mișcări greoaie, strâmbându-se când o trase peste cotul rănit, și i-o întinse.

– Ce-i asta?

– O haină.

– Văd că-i o haină. De ce mi-o dai?

Fir-ar să fie, da' încăpățânată mai era. Aproape că-l pufni râsul.

– N-oi avea eu ochii tăi, dar tot pot să aud cum îți clănțăne dinții de frig.

Îi întinse din nou haina.

– Mi-aș dori să-ți pot oferi mai multe, dar asta e tot ce am. Ai nevoie de ea mai mult decât mine. Nu trebuie să-ți fie rușine. Ia-o.

O clipă de tăcere, apoi simți cum haina îi este smulsă din mână și o auzi pe Ferro cum se înfășoară în ea.

– Mulțam, mârâi.

Ridică din sprâncene, neștiind dacă auzise bine. Se pare că era o primă dată pentru orice pe lume.

– În regulă. Și mulțam și ție.

– Ce?

– Pentru ajutor. Sub cetate și pe deal, când cu bolovanii, și pe acoperișuri, și pentru toate celelalte, îi răspunse și se mai gândi câteva clipe. M-ai ajutat foarte mult. Mai mult ca sigur, mai mult decât merit. Și, cum să-ți zic, îți sunt grozav de recunoscător pentru asta.

Se întrerupse, așteptând-o să-i răspundă, dar Ferro nu zise nimic. Nu se auzea decât clipocitul apei pe sub zidurile clădirii, vuietul vântului prin ferestrele goale, hârâitul propriei respirații răgușite.

– În regulă, continuă el. Atâta tot. E în regulă, indiferent ce ai încercat să demonstrezi.

Alte clipe de tăcere. Îi vedea silueta în lumina lunii, lângă zid, cu haina lui pe umeri, gârbovită, părul țepos și ud, vaga licărire din ochii galbeni. Îl urmărea cu atenție. Se înjură în șoaptă. Nu se pricepea la vorbe alese. Nu se pricepuse niciodată. Poate că nimic din ce spusese nu însemnase nimic pentru ea. Dar, măcar încercase.

– Ai chef de hâța-hâța?

Se uită la ea cu gura căscată larg, uluit la maxim, închipuindu-și că nu auzise bine.

– Ce zici?

– Ce ai, albule, ai surzit?

– Am ce?

– Bine! Las-o baltă! îl repezi întorcându-se cu spatele la el și trăgându-și mânioasă haina mai strâns în jurul umerilor.

– Stai puțin, se bâlbâi el începând să se prindă. Adică... nu m-am așteptat să mă întrebi una ca asta. Nu zic nu... cred... dacă și tu ai chef.

Încercă să-și înghită nodul colțuros din gât. Gura i se uscase dintr-odată.

– Ai chef? Asta zici?

Se întoarse să-l privească.

– Zici că nu, sau zici că da?

– Păi, eu..., se bâlbâi iarăși, umflându-și obrajii și încercând să-și pună mintea în mișcare. Niciodată în viața asta nu s-ar fi așteptat ca tocmai ea să-i pună o asemenea întrebare. Tocmai ea. Și acum, că i-o pusese, îi era mult prea frică să răspundă. Nu putea nega faptul că era o perspectivă cam înfricoșătoare, dar mai bine să se încumete să o facă, decât să se teamă de ea tot restul vieții. Mult mai bine.

– Atunci, da. Cred că da. Adică, sigur că da. De ce nu? Zic da.

– Îhî.

Reuși să-și dea seama prin întuneric că Ferro se încruntă, se uită în jos, își strânge mânioasă buzele, ca și cum s-ar fi așteptat la un alt răspuns, iar acum nu era prea sigură ce să facă. Nici el nu era sigur, dacă-i vorba pe așa.

– Cum vrei s-o facem?

Pe un ton indiferent, ca și cum ar fi fost vorba despre o treabă pe care trebuiau s-o rezolve împreună, cum ar fi fost doborâtul unui copac sau săpatul unui șanț.

– Că... știi... ar cam trebui să vii nițel mai aproape, așa zic. Adică, eu sper că scula mea e bunicică, dar în niciun caz nu are cum să ajungă la tine dacă rămâi acolo.

Schiță un surâs, apoi se înjură iarăși când văzu că ea rămâne la fel de serioasă. Știa că nu se dă în vânt după glume.

– Atunci, bine.

Se apropie de el atât de calculat și atât de iute, că îl făcu să se dea înapoi puțin. Atunci ea ezită.

– Scuze, spuse el. N-am mai făcut chestia asta de ceva vreme.

– Nu.

Ferro se așeză pe vine lângă el, ridică o mână, șovăi ca și cum n-ar fi știut ce anume să facă cu ea.

– Nici eu.

Îi simți vârfurile degetelor pe mână – blânde, prudente. Se gâdilă un pic, căci atingerea ei era extrem de ușoară. Degetul ei cel mare se frecă de ciotul fostului său deget mijlociu, iar el o urmări cu privirea. Două siluete cenușii care se mișcau prin umbre, stângace de parcă n-ar fi atins pe altcineva în toată viața lor. Ciudată senzație să simtă o femeie atât de aproape de el. Îi aducea la viață tot felul de amintiri de mult apuse.

Logen întinse încet mâna, având sentimentul că tocmai ce va urma să și-o vâre în flăcări, și atinse

obrazul lui Ferro. Nu l-a ars. Pielea ei era la fel de netedă și rece ca a oricărui om. Își trecu mâna prin părul ei, iar țepii îi gâdilară degetele. Îi descoperi cicatricea de pe frunte cu buricul degetului mare și îi desenă urma de-a lungul feței, zăbovind în colțul gurii. Îi simțea pielea aspră lipită de a lui.

O expresie stranie era întipărită pe chipul ei. Își dădea seama, chiar și în beznă. Nu era expresia pe care i-o cunoștea atât de bine. Dar nu avea cum să se înșele. Era altceva. Îi simți mușchii încordați, văzu razele lunii pe tendoanele ieșite în relief pe gâtul slab. Și ei îi era frică. Sigur că râdea în gura mare atunci când pocnea pe cineva în gură, sigur că zâmbea în fața tăieturilor și vânătăilor, sigur că i se părea o nimica toată o săgeată care îi intrase în carne. Dar se părea că o atingere cumva mai duioasă băga spaima în ea. Iar asta i s-ar fi părut extrem de ciudat lui Logen dacă nu ar fi fost și el îngrozitor de înspăimântat. Înspăimântat și excitat în același timp. Începură fiecare să tragă de hainele celuilalt, de parcă cineva tocmai le dăduse semnalul de atac și abia așteptau să-și termine treaba. Orbecăi, prin întuneric, încercând să-i descheie nasturii de la cămașă, cu mâini care tremurau, mușcându-și în permanență buzele, neîndemânatic de parcă ar fi avut încă mănușile de la armură pe mâini. Ea îi scosese cămașa dintr-o singură mișcare.

– Rahat! gâfâi el.

Ferro îl plesni peste mâini, dându-i-le la o parte și își descheie singură nasturii, își scoase cămașa și o azvârli alături. Nu prea reușea să vadă multe în lumina lunii, doar licărul galben al ochilor ei, conturul

întunecat al umerilor și al taliei ei, petele de lumină difuză de pe coaste și curbura de sub unul dintre sâni, pielea mai aspră din jurul unui sfârc.

Simți cum îi desface centura, îi simți degetele reci pătrunzând în pantaloni, simți...

– Ah! Rahat! Nu e nevoie să mi-o ridici!

– Bine...

– Ah.

– Mai bine acum?

– Ah.

O trase de curea, i-o desfăcu și își vârî mâna înăuntru. Sigur, deloc delicat, dar niciodată nu fusese vestit pentru delicatețea sa. Îi atinse părul din acel loc cu vârful degetelor și se pomeni că i se înțepenește mâna. Oricât s-ar fi forțat, nu voia să intre mai mult.

– Rahat, murmură el din nou.

O auzi pe Ferro cum trage aer printre dinți, o simți cum se mișcă într-o parte și își coboară pantalonii peste fund cu mâna rămasă liberă. Era mult mai bine așa. Puse mâna pe coapsa ei dezgolită. Bine că îi mai rămăsese un deget mijlociu. Avea la ce-l folosi.

Aproape nemișcați, în genunchi în țărână. Doar mâinile lor cercetau și pipăiau și mângâiau, înainte și înapoi, în sus și în jos, înăuntru și afară. Încet și blând, apoi tot mai iute. Nu se auzea nimic altceva decât respirația șuierătoare a lui Ferro, hârâitul din gât al lui Logen și șoaptele lipicioase de piele pe piele umedă.

Se împinse în el, dând din șolduri ca să scape de tot de pantaloni, îl propti de zid. Logen simți nevoia să-și curețe gâtul, devenit, brusc, foarte răgușit.

– Să...

– Ssstt.

Se ridică într-un genunchi, ghemuindu-se deasupra lui cu picioarele desfăcute larg, scuipă în căuşul palmei şi îi apucă penisul. Murmură ceva şi se lăsă în el gemând uşurel.

– Hrrrr.

– Ah.

Se întinse şi o trase mai aproape, strângându-i coapsa cu o mână, în vreme ce cu cealaltă o ţinea de părul murdar şi îi trăgea capul mai aproape de al lui. Pantalonii îi erau îmbârligaţi în jurul gleznelor. Încercă să scape de ei, dar nu reuşi decât să-i îmbârlige şi mai mult. Al naibii să fie dacă îi va cere să se oprească din ce făcea doar pentru atâta lucru.

– Hrrrr, îi şopti ea, cu gura deschisă, frecându-şi buzele calde de obrazul lui, răsuflându-i fierbinte şi amar în gură.

Pielea i se freca de a lui, se lipea de a lui, se dezlipea, doar ca să se lipească iarăşi.

– Ah, îi răspunse el, iar ea îşi legănă şoldurile înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

– Hrrr.

Îl ţinea strâns de maxilar cu o mână, îi vârâse degetul mare în gură, iar cu mâna cealaltă se frecă între picioare, în sus şi în jos, apoi, cu degetele umede îi apucă bijuteriile, cam prea strâns, cam nemaipomenit de plăcut.

– Ah.

– Hrrr.

– Ah.

– Hrrr.

– Ah...

– Ce?

– Păi...

– Îți bați joc de mine!

– Păi... mă pornisem!

– Ți-am spus că a trecut mult timp de când...

– Probabil că ani întregi!

Ieși de pe penisul ofilit, se șterse cu o mână și își șterse apoi furioasă palma de zid. Se culcă pe partea ei, cu spatele la el, trăgându-și haina peste cap.

Dacă nici ăsta nu era un moment de toată jena...

Logen înjură în barbă. Toată așteptarea aceea și nu fusese în stare să-și țină laptele în găleată. Își scărpină trist obrajii, își ciuguli bărbia râioasă. Trebuie să vă destăinui ceva despre Logen Nouădegete. Trebuie să vă spun că este un amant desăvârșit.

Se uită într-o parte la silueta vagă a lui Ferro. Păr țepos, gât lung, umăr ascuțit, braț lung lipit de șold. Chiar și așa, cu haina peste ea, tot reușea să distingă mișcările trupului ei, putea bănui formele de dedesubt. Îi privi pielea, amintindu-și cât de netedă și moale și rece i se păruse. Îi auzea respirația. Respirație blândă, regulată, caldă...

Stai așa.

Ceva i se mișca jos. Îl durea, dar categoric se întărea din nou. Acesta era unicul avantaj al privațiunii – găleata se umplea la loc extrem de repede. Logen își umezi buzele. Ar fi fost păcat să nu profite de această

ocazie doar din cauză că îi lipsea curajul. Se lăsă lângă ea, se trase mai aproape și își drese glasul.

– Ce vrei?

Tonul ei era tăios, însă nu suficient de tăios cât să-l dezarmeze.

– Știi, dacă m-ai lăsa câteva clipe, poate...

Ridică haina și își trecu mâna peste coapsa ei, simțind cum pielea îi foșnește sub palmă. Avusese destul timp să-l respingă. Nu l-ar fi mirat dacă s-ar fi întors și i-ar fi tras un genunchi în bijuterii. Dar nu se întâmplă așa ceva.

Ferro se apropie de el, lipindu-și fundul gol de abdomenul lui și ridicându-și un genunchi.

– De ce ți-aș mai da încă o șansă?

– Nu știu..., murmură el începând să rânjească.

Îi mângâie ușor pieptul, burta, își vârî apoi mâna între picioarele ei.

– Din același motiv pentru care mi-ai dat-o pe prima?

Ferro se trezi brusc, cu o tresărire de spaimă, fără să știe unde anume se afla, știind doar că era prinsă în capcană. Mârâi, se zvârcoli și lovi cu coatele ca să se elibereze. Se târî de-a bușilea mai departe, strângând din dinți, încleștându-și pumnii. Dar nu văzu niciun dușman în jur. Doar terenul sterp și stâncile întunecate în lumina cenușie a zorilor.

Și albul uriaș.

Nouădegete se ridică ametit în picioare, gemând și scuipând, uitându-se ca nebun în toate părțile. Când văzu că nu era niciun shanka chitit să-l omoare,

se întoarse încet și o privi pe Ferro cu ochi înceţoșați de somn.

– Ah...

Se strâmbă de durere și își atinse gura însângerată cu degetele. Se priviră cu dușmănie câteva clipe, amândoi goi pușcă și tăcuți printre ruinele reci ale morii părăsite. Între ei, haina mototolită pe pământul reavăn.

Și în momentul acela Ferro își dădu seama că făcuse trei greșeli foarte grave.

În primul rând, adormise, și nimic bun nu i se întâmplase vreodată atunci când dormea. În al doilea rând, îl lovise pe Nouădegete în față cu cotul. Iar ceea ce era mult mai rău, infinit mai rău, o tâmpenie atât de mare încât o durea chiar și să și-o amintească: se culcase cu el noaptea trecută. Acum, când îl privea în lumina nemiloasă a dimineții, când îi observa părul lipit de obrazul plin de cicatrice și sânge, trupul gol mânjit de noroi pe partea pe care dormise, nu putea înțelege de ce anume o făcuse. Poate pentru că îi era frig și era epuizată și era mult prea întuneric și dorise să atingă o altă ființă, dorise să-i fie cald câteva clipe, și atunci se gândise – cât de tâmpită a putut să fie?

Nebunie totală.

Amândoi fuseseră niște tâmpiți. Asta era limpede. Unde lucrurile fuseseră simple, acum s-au apucat să le complice. Unde păreau a se înțelege cât de cât, acum totul va fi un haos. Ea era deja derutată, iar el începuse să aibă o expresie de om înfuriat și rănit, și de ce nu? Nimănui nu-i place să fie trezit cu un

cot în gură. Deschise gura să-şi ceară scuze, dar realitatea o năuci. Nici măcar nu cunoştea cuvântul acesta. Putea să-şi ceară scuze în kantică, dar era atât de supărată pe sine, încât scuipă vorbele ca pe o ocară.

Şi ca pe o ocară le percepu şi Logen. Îşi îngustă ochii şi răcni ceva la ea în limba lui maternă. Apoi îşi luă pantalonii şi începu să şi-i pună mormăind supărat.

– Alb ticălos, îşi şuieră ea, strângându-şi pumnii într-un acces de furie.

Îşi luă cămaşa sfâşiată şi se întoarse cu spatele la el. Probabil că o aruncase într-o băltoacă, pentru că era udă şi lipicioasă, ca noroiul.

Afurisită cămaşă. Afurisit alb.

Îşi încleştă necăjită dinţii, încheindu-şi centura. Afurisită centură. N-ar fi trebuit să şi-o desfacă. I se întâmpla mereu acelaşi lucru. Nu era uşor de trăit printre oameni, dar, colac peste pupăză, întotdeauna se putea baza pe ea însăşi să facă lucrurile şi mai dificile decât erau. Se opri, cu capul în jos, apoi se întoarse pe jumătate spre el.

Voia să încerce să-i explice că nu intenţionase să-l pocnească în gură şi că numai lucruri rele se întâmplau atunci când dormea. Voia să încerce să-i explice că făcuse o greşeală, că nu voise nimic altceva decât să-i fie mai cald. Voia să-l roage să aştepte.

Dar el deja ieşise pe uşa sfărâmată a fostei mori, ţinându-şi în mână restul hainelor.

– Să-l fut, atunci, şuieră, aşezându-se să se încalţe.

Numai că asta era problema.

Jezal era așezat pe treptele sfărâmate ale templului, culegând trist ațele din cusătura destrămată a mânecii și privind peste nesfârșirea de noroi la ruinele cetății Aulcus. Privind în gol.

Bayaz stătea sprijinit de spatele căruței, cadaveric și tras la față, cu venele reliefate în jurul ochilor cufundați în orbite, cu o grimasă dură pe buzele lipsite de culoare.

– Cât mai așteptăm? întrebă Jezal a nu știu câta oară.

– Atât cât trebuie, se răsti Magul la el, fără să-l învrednicească nici măcar cu o privire. Avem nevoie de ei.

Jezal văzu cum Fratele Picior-Lung care stătea mai sus pe trepte, cu brațele încrucișate, îi aruncă o privire îngrijorată.

– Ești stăpânul meu, bineînțeles, și nu e treaba mea să te contrazic...

– Atunci n-o face, mârâi Bayaz și la el.

– Însă Nouădegete și femeia Maljinn, insistă Navigatorul, sunt cu siguranță morți. Maestrul Luthar a explicat că i-a văzut căzând în hău. Într-un hău extrem de adânc. Durerea mea este nemăsurată, și sunt un om foarte răbdător, puțini oameni sunt mai răbdători decât mine, este una dintre multele mele calități remarcabile, dar... chiar dacă ar fi să așteptăm până la sfârșitul timpurilor, tot nu cred că s-ar schimba ceva...

– Așteptăm atât cât trebuie, mârâi Întâiul dintre Magi.

Jezal scoase un oftat adânc și își întoarse fața spre vânt, cercetând cu privirea larga pustietate, de la poalele dealului spre oraș. Cercetând cu privirea toate

crăpăturile micuțe în scoarța pământului pe unde curgeau pârâiașe, cercetând cu privirea fâșia cenușie a fostului drum care șerpuia spre ei de sub zidurile îndepărtate, printre ruinele murdare ale fostelor clădiri: hanuri, ferme, și sate, toate de mult timp moarte.

– Sunt acolo, jos, se auzi vocea calmă a lui Quai.

Jezal se ridică, având grijă să-și lase greutatea pe piciorul zdravăn, umbrindu-și ochii cu mâna și uitându-se înspre locul indicat de ucenic. Și îi văzu. Două siluete micuțe și maronii într-un deșert maroniu, mai jos, spre poalele stâncii.

– Ce v-am zis eu? croncăni Bayaz.

Picior-Lung clătină uluit din cap.

– În numele cerului, cum de au reușit să supraviețuiască?

– Sunt descurcăreți.

Jezal începuse deja să surâdă. Doar cu o lună în urmă nici în ruptul capului nu și-ar fi putut închipui că se va bucura vreodată atât de mult să-l revadă pe Logen, darămite pe Ferro. Dar iată cum acum zâmbetul i se lățea de la o ureche la cealaltă, fericit că erau amândoi teferi. Se formase o legătură între ei acolo, în sălbăticie, în fața morții și a adversităților de tot felul. O legătură ce devenea tot mai solidă, cu toate diferențele și neînțelegerile dintre ei. O legătură față de care vechile lui prietenii păreau anoste și lipsite de strălucire, fade.

Urmări siluetele care se apropiau, târându-se anevoie printre hârtoapele drumului care ducea la templu, printre stâncile înclinate, ținându-se la mare distanță

unul de celălalt, de parcă ar fi călătorit separat. Mai aproape acum, începuseră să semene tot mai mult cu niște condamnați abia scăpați din iad. Hainele le erau sfâșiate și găurite și incredibil de murdare, chipurile pline de praf împrumutaseră duritatea și asprimea pietrei. Ferro avea o tăietură adâncă pe frunte. Falca lui Logen era plină de zgârieturi, iar pielea din jurul ochilor era vânătă.

Jezal le ieși țopăind în întâmpinare.

– Ce s-a întâmplat? Cum ați...

– Nu s-a întâmplat nimic! lătră Ferro.

– Absolut nimic, mârâi Nouădegete schimbând o privire furioasă cu tovarășa lui de drum.

Mai mult ca sigur că trecuseră printr-o încercare teribilă despre care nu voiau să vorbească. Fără niciun cuvânt de salut către ceilalți membri ai cetei, Ferro se îndreptă cu pași mari spre căruță, se urcă în ea și începu să scotocească prin spate. Logen rămase pe loc, cu mâinile în șolduri, încruntându-se amarnic în urma ei.

– Așa, deci..., bâigui Jezal, neștiind ce anume să spună, ești bine?

Ochii lui Logen se întoarseră asupra lui.

– Nemaipomenit, spuse cu ironie cumplită. Niciodată în viață nu mi-a fost mai bine. Cum naiba ați scos căruța de acolo?

Ucenicul ridică din umeri:

– Caii au scos-o.

– Maestrul Quai are darul modestiei, chicoti tulburat Picior-Lung. Am avut parte de cea mai palpitantă călătorie până la Poarta de Sud a cetății...

– V-aţi luptat ca să vă croiţi drum, sau nu?

– Păi, nu prea, ştii că lupta nu-mi...

– Aşa ziceam şi eu.

Logen se aplecă şi scuipă flegmă acră pe jos.

– Ar fi bine să fim recunoscători, horcăi Bayaz. La urma urmelor, avem multe lucruri pentru care ar trebui să fim recunoscători. Suntem cu toţii în viaţă.

– Eşti sigur de asta? îl repezi Ferro. Nu-mi prea pari viu.

În sinea lui, Jezal fu nevoit să se declare de acord cu această observaţie a femeii. Magul n-ar fi putut să arate mai rău nici dacă ar fi murit în Aulcus. Dacă ar fi murit şi ar fi început deja să se descompună.

Cu mişcări iuţi îşi scoase cămaşa ferfeniţită şi o aruncă furioasă cât colo. Muşchii i se unduiau pe spatele uscăţiv.

– La ce naiba te holbezi? se răsti ea la Jezal.

– La nimic, murmură el, plecându-şi privirea.

Când îndrăzni să-şi ridice iarăşi ochii, Ferro îşi încheia deja o cămaşă curată. Mă rog, nu chiar curată. O purtase chiar el cu câteva zile în urmă.

– Aia e a mea...

Ferro îi aruncă o privire atât de ucigătoare, încât făcu, fără voie, un pas înapoi.

– Dar eşti binevenită s-o porţi... desigur... dacă aşa vrei...

– Ssss, şuieră ea vârându-şi cu gesturi brutale poalele cămăşii în pantaloni.

În permanenţă încruntată, de parcă ucidea un om. Probabil chiar pe el. Una peste alta, aceasta

nu fusese chiar reîntâlnirea emoționantă la care sperase Jezal, chiar dacă lui, personal, îi cam venea să plângă acum.

– Sper să nu mai văd niciodată locurile astea, șopti el dus pe gânduri.

– Sunt de partea ta, zise Logen. N-a fost chiar atât de pustiu pe aici cum ne-am închipuit noi, nu-i așa? Crezi că poți găsi alt drum de întoarcere?

Bayaz se încruntă.

– Așa ar fi bine. Ne vom întoarce la Calcis pe fluviu. Sunt niște păduri mai în aval de noi, pe malul acesta. N-avem decât să legăm bine câțiva copaci mai zdraveni laolaltă și Aos ne va duce direct la mare.

– Sau la un mormânt pe fundul apei.

Jezal își aminti cu claritate cursul năvalnic al marelui fluviu prin canion.

– Să sperăm că nu va fi cazul. Oricum, mai avem mult de mers înspre vest până să fie nevoie să ne gândim la drumul de întoarcere.

Picior-Lung îl aprobă din cap.

– Așa este, în plus, avem de parcurs și o trecătoare printr-un lanț muntos extrem de periculos.

– Minunat, spuse Logen. Ard de nerăbdare.

– Nici mie nu-mi face plăcere. Din păcate, nu au supraviețuit toți caii.

Navigatorul ridică din sprâncene.

– Avem doi care să tragă căruța, doi de călărit... ceea ce înseamnă că avem cu doi cai mai puțini decât ne trebuie.

– Oricum nu-mi plăceau dobitoacele astea, mârâi Logen și se cățără în spatele căruței vizavi de Bayaz.

Urmă o pauză lungă, vreme în care toți se gândiră la o modalitate de rezolvare a problemei. Doi cai, trei călăreți. Situație deloc fericită. Picior-Lung rupse tăcerea.

– Bineînțeles că eu voi fi nevoit să plec în recunoaștere atunci când ne vom apropia de munți. Această muncă a mea este o parte vitală a oricărei călătorii de succes. Din păcate, îmi va trebui pentru asta unul dintre cai...

– Probabil că ar fi bine ca și eu să călăresc, murmură Jezal, cam nelalocul lui, din cauza piciorului...

Ferro se uită la căruță, iar Jezal îi surprinse schimbul înfiorător de ostil de priviri cu Logen.

– Eu merg pe jos, se răți ea.

ÎNTOARCEREA EROULUI

Ploua atunci când Superiorul Glokta intră șchiopătând în Adua. O ploaie meschină, cernită, urâtă, întețită de vântul aspru ce sufla dinspre mare, care transformase în capcane lunecoase și lemnul perfid al pasarelei, și bârnele guralive ale cheiului, și pietrele ude ale pontonului. Își supse gingiile inflamate, își frecă mușchiul dureros al coapsei și cercetă morocănos cu privirea linia cenușie a țărmului. La vreo zece pași depărtare, doi străjeri posaci se sprijineau de o baracă prăpădită. Mai departe, câțiva docheri se certau cu înverșunare din cauza unui morman de coșuri. Un cerșetor zgribulit făcu vreo doi pași spre Glokta, șovăi, se gândi mai bine, și o apucă în direcție opusă.

Fără mulțimi de oameni de rând care să mă întâmpine cu urale? Fără covoare din petale de flori? Fără arcade de săbii pe sub care să pășesc falnic? Fără stoluri de domnițe rușinoase? Nu-l surprindea deloc. Nici ultima oară când se întorsese din Sud nu avusese parte de așa ceva. *Rareori mulțimile îi ovaționează pe cei înfrânți,*

indiferent cât de aprig s-ar fi luptat, ce sacrificii imense ar fi făcut, cât de inegală ar fi fost bătălia. Domniţele fac pe ele în faţa victoriilor inutile, de faţadă, dar nici măcar nu se îmbujorează atunci când aud „am făcut tot ce mi-a stat în putere". Şi mi-e teamă că nici Arhilectorul nu va fi impresionat.

De peretele cheiului se izbi un val din cale afară de mânios, împroşcându-l pe Glokta cu stropi reci, nemiloşi. Se poticni, alunecă şi aproape căzu, se împletici de-a lungul cheiului şi se agăţă de zidul unei barăci dărăpănate din capăt. Ridică ochii şi îi văzu pe cei doi străjeri cum se holbează la el.

– S-a întâmplat ceva? se răţoi el, iar bărbaţii se întoarseră mormăind şi ridicându-şi gulerele ca să se apere de vremea haină.

Glokta îşi strânse mai bine mantia în jurul lui, simţind cum poalele ei ude şi grele îl plesnesc peste picioare.

Doar câteva luni petrecute la soare şi ai sentimentul că nu-ţi va mai fi niciodată frig. Cât de repede uităm. Privi încruntat la cheiurile pustii. *Cât de repede uităm cu toţii.*

– Acasă ialăsi.

Frost coborî de pe pasarelă cu caseta lui Glokta sub braţ părând încântat.

– Nu-ţi prea place vremea caldă, nu?

Practicianul clătină vehement din capul alb şi ud, rânjind bucuros în burniţa de iarnă. Severard venea în urmă, mijindu-şi ochii spre norii cenuşii. Se opri o clipă la capătul pasarelei, apoi păşi pe dalele cheiului.

– E bine să te întorci acasă, spuse.

Mi-aș dori să-ți pot împărtăși entuziasmul, dar încă nu mă pot relaxa.

– Eminența Sa a trimis după mine și, dacă e să ne luăm după situația pe care am lăsat-o în Dagoska, cred că este mai mult decât foarte posibil ca întâlnirea cu el să nu meargă... chiar atât de bine.

Ce minciună de mare efect.

– Ai face bine să nu te lași văzut vreo două zile.

– Să nu mă las văzut? Am intenția să mă îngrop într-un bordel o săptămână întreagă.

– Foarte înțelept din partea ta. Și, Severard, în eventualitatea că nu ne vom mai vedea, îți doresc să ai parte de noroc.

Ochii practicianului licăriră.

– Pe veci.

Glokta îl urmări cum se îndreaptă alene prin ploaie spre părțile mai promiscue ale orașului. *O altă zi obișnuită pentru practicianul Severard. Nu-și face planuri de viitor niciodată. Ce caracter deosebit.*

– Afurisită să fie țara ta nenorocită și afurisită să fie vremea asta mizerabilă, bombăni Vitari cu accentul ei tărăgănat. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu Sult.

– Nu mai spune! Și eu! exclamă Glokta cu voioșie exagerată. Ce coincidență încântătoare!

Îi oferi brațul.

– Putem merge împreună la Eminența Sa!

Vitari îl privi lung.

– Bine.

Însă va trebui ca tu și Sult să mai așteptați cam un ceas până să-mi luați gâtul.

– Mai întâi va trebui să fac o scurtă vizită.

Lovi cu vârful bastonului în ușă. Niciun răspuns. *Fir-ar să fie.* Pe Glokta îl durea spatele ca naiba și simțea că este absolut necesar să se așeze pe ceva. Ciocăni din nou, mai tare de această dată. Balamalele scheunară, ușa se întredeschise. *Era descuiată.* Se încruntă și o împinse de perete. Cadrul era crăpat pe dinăuntru, zăvorul sfărâmat. *A fost spartă.* Șontâcăi peste prag și intră în hol. Pustiu și înghețat. Nici urmă de mobilier. *Ca și cum s-ar fi mutat de aici. Dar de ce?* Începu să i se zbată o pleoapă. Aproape că nu se gândise deloc la Ardee în tot timpul petrecut în Sud. *Alte chestiuni mi-au părut mai presante. Unicul meu prieten mi-a dat această sarcină. Dacă a pățit ceva...*

Glokta arătă spre scară, iar Vitari îi făcu semn că a înțeles și urcă fără zgomot, aplecată și scoțându-și din cizmă un cuțit scânteietor. Arătă spre hol, iar Frost intră ușurel în casă, ținându-se în umbrele de lângă pereți. Ușa camerei de zi era întredeschisă și Glokta se târî spre ea și o împinse de perete.

Ardee stătea așezată lângă fereastră cu spatele la el: rochie albă, păr negru, exact cum și-o amintea. Observă cum tresare ușor la auzul scârțâitului făcut de balamale. *Deci trăiește.* Doar că încăperea se schimbase în mod radical. Era complet goală, cu excepția scaunului pe care stătea tânăra. Pereți văruiți și goi, podea din lemn, goală, ferestre fără draperii.

– Fir-ar să fie, n-a mai rămas nimic! strigă ea cu voce spartă și sugrumată.

Evident. Glokta se încruntă și mai tare și intră în cameră.

– Nimic, am spus!

Se ridică din scaun, tot cu spatele la el.

– Sau te-ai hotărât să iei și scaunul ăsta?

Se întoarse, apucă scaunul de spetează, îl ridică deasupra capului și îl azvârli spre el cu un zbieret. Se sfărâmă de peretele de lângă ușă, împrăștiind așchii și var. Un picior zbârnâi pe lângă fața lui Glokta și căzu cu zgomot în colț, restul se rostogoli pe dușumea, într-un talmeș-balmeș de praf și fragmente de lemn.

– Ești foarte amabilă, șopti Glokta, însă prefer să nu stau jos.

– Tu!

Îi deslușì surpriza din ochi printre șuvițele încurcate de păr care îi căzuseră pe chip. Nu și-o amintea atât de slabă și de palidă. Rochia îi era boțită și mult prea subțire pentru frigul din cameră. Încercă să și-o netezească cu mâini tremurânde, încercă zadarnic să-și aranjeze părul murdar. Scoase un hohot mic lipsit de umor.

– Mă tem că nu prea sunt pregătită să primesc musafiri.

Glokta auzi duduitul lui Frost pe hol, îl văzu în pragul ușii, amenințător și cu pumnii pregătiți de luptă. Ridică un deget.

– E în regulă. Așteaptă afară.

Albinosul se retrase în umbre, iar Glokta șchiopătă pe podeaua fragilă din lemn, intrând în salonaș.

– Ce s-a întâmplat?

Ardee strâmbă din gură.

– Se pare că tatăl meu nu a fost chiar atât de înstărit pe cât credeam cu toții. A avut datorii. La scurtă vreme după ce fratele meu a plecat în Englia, au venit să încaseze plățile.

– Cine a venit?

– Un individ care mi-a spus că îl cheamă Fallow. Mi-a luat toți banii pe care îi aveam, dar nu au fost suficienți. Mi-a luat și bijuteriile rămase de la mama, atâtea câte erau. Mi-au dat șase săptămâni să fac rost de restul sumei. Mi-am concediat slujnica. Am vândut absolut tot ce am putut să vând, dar mereu voiau mai mult. Și au venit din nou. Acum trei zile. Au luat tot. Fallow mi-a zis că am noroc că-mi lasă rochia de pe mine.

– Înțeleg.

Tânăra scoase un oftat prelung, cutremurat.

– De atunci stau aici și mă gândesc cum poate face rost de ceva bani o femeie fără prieteni.

Se uită lung la Glokta.

– Cutez a spune că în minte mi-a venit o singură metodă. Și, dacă aș fi avut curaj, aș fi făcut-o deja.

Glokta își supse gingiile.

– Atunci înseamnă că amândoi avem noroc că ești atât de lașă.

Își dădu haina jos de pe un umăr, apoi se zvârcoli și se hâțână ca să-și scoată brațul din mânecă. Când reuși în sfârșit, fu nevoit să treacă toiagul în cealaltă mână ca să reușească să și-o dea jos de tot. *Pe naiba. Nici măcar*

un gest nobil nu mai pot face cu grație. În cele din urmă i-o întinse fetei, clătinându-se ușor pe piciorul bolnav.

– Ești convins că nu-ți trebuie mai mult decât îmi trebuie mie?

– Ia-o. Măcar așa n-o să mai fiu nevoit să mă chinuiesc să mi-o pun la loc.

Replica lui îi aduse umbra unui zâmbet pe buze.

– Mulțumesc, murmură ea, înfășurându-și haina în jurul umerilor. Am încercat să dau de tine, dar n-am știut... unde ești...

– Îmi pare rău pentru asta, dar important este că acum sunt aici. Nu mai trebuie să-ți faci niciun fel de griji. Va trebui, însă, să stai cu mine peste noapte. Apartamentul meu nu este prea spațios, dar ne vom descurca. *Oricum, va fi mult mai mult spațiu după ce voi fi găsit plutind cu fața în jos lângă docuri.*

– Și după aia?

– După aia ai să te întorci aici. Mâine casa aceasta va fi exact așa cum a fost înainte.

Se holbă la el.

– Cum?

– O, voi avea eu grijă de asta. Mai întâi de toate trebuie să te ducem la căldură.

Superiorul Glokta, prieten al celor fără de prieteni.

Ardee închisese ochii în timp ce el vorbea și îi auzi respirația șuierătoare. Se clătină ușor, ca și cum n-ar mai fi avut putere să stea în picioare. *Straniu cum putem să rezistăm atâta vreme cât durează crizele. De îndată ce se termină, toată puterea se scurge din noi într-o clipită.* Glokta se întinse spre ea, aproape atingându-i

umărul, dar ochii i se deschiseră chiar în secunda aceea și păru a-și reveni. Glokta își trase mâna înapoi.

Superiorul Glokta, salvatorul domnițelor aflate la ananghie. O conduse prin hol, spre ușa spartă de la intrare.

– Îngăduie-mi să vorbesc o clipă cu practicienii mei.

– Desigur, răspunse Ardee, ridicându-și spre el ochii mari, negri, îngrijorați, tiviți cu roșeața oboselii. Și îți mulțumesc. Ești un om bun, indiferent de ce se spune.

Glokta își înăbuși iute impulsul de a chicoti nebunește. *Om bun? N-am nicio îndoială că Salem Rews ar fi de acord cu tine. Sau Gofred Hornlach, sau Magistrul Kault, sau Korsten dan Vurms, generalul Vissbruck, ambasadorul Islik, Inchizitorul Harker, sau oricare dintre sutele de victime ale mele, împrăștiate prin lagărele din Englia, căutând adăpost în Dagoska, așteptându-și moartea. Cu toate acestea, Ardee West crede că sunt un om bun.* Senzație ciudată, deloc neplăcută. *Parcă aș fi iar ființă omenească. Ce păcat că e atât de târziu.*

Îi făcu semn lui Frost să se apropie, iar Ardee ieși din încăpere înfășurată în haina lui neagră.

– Am o treabă pentru tine, prietene. O ultimă misiune, spuse Glokta cu mâna pe umărul puternic al albinosului. Cunoști un cămătar pe nume Fallow?

Frost dădu din cap.

– Găsește-l și fă-i rău, fă-l să se zvârcolească. Adu-l aici și arată-i cu cine s-a pus. Totul trebuie refăcut exact așa cum a fost, ba chiar mai bine de atât. Spune-i asta. Dă-i o singură zi. O singură zi, și apoi ai să-l

găsești din nou și ai să începi să tai bucățele din el. Ai înțeles? Fă-mi serviciul ăsta.

Frost dădu iarăși din cap, iar ochii rozalii îi luciră în holul întunecat.

– Probabil că Sult ne așteaptă deja, spuse încet Vitari de pe scară.

– Bineînțeles că ne așteaptă.

Glokta se strâmbă de durere șontâcăind spre ușa deschisă. *Și în niciun caz nu dorim să o facem pe Eminența Sa să aștepte.*

Toc, boc, durere. Acesta era ritmul mersului lui Glokta. Tocănitul încrezător al călcâiului drept, apoi bocănitul bastonului, urmat de interminabila târșială a piciorului stâng, cu obișnuitele junghiuri în genunchi, fese și spate. Toc, boc, durere.

Mersese de la docuri la casa lui Ardee, la Agriont, la Casa Întrebărilor, și apoi străbătuse tot drumul până aici. *Șchiop. Singur. Fără ajutor.* Acum fiecare pas era un chin cumplit. Acum se strâmba de durere la fiecare mișcare. Gemea și transpira și înjura. *Dar al naibii să fiu dacă am să-mi încetinesc pașii.*

– Nu-ți place să-ți fie bine, nu? șopti Vitari.

– De ce mi-ar plăcea? se răsti el. Te poți consola la gândul că aceasta e foarte posibil să fie ultima noastră discuție.

– Atunci de ce te duci la el? De ce nu fugi?

Glokta pufni.

– În caz că n-ai observat, alerg extrem de prost. În plus, sunt curios.

Vreau să știu de ce Eminența Sa nu m-a lăsat acolo să putrezesc laolaltă cu ceilalți.

– Curiozitatea ți-ar putea fi fatală.

– Dacă Arhilectorul mă vrea mort, nu am cum să scap dacă aș porni șchiopătând în direcție opusă. Prefer să-mi primesc moartea în picioare.

Se strâmbă de durere la junghiul neașteptat din picior.

– Sau, poate, așezat. Oricum, față în față cu el, și cu ochii larg deschiși.

– Este alegerea ta.

– Așa este. *Ultima.*

Intrară în anticamera lui Sult. Trebuia să recunoască faptul că nu sperase să ajungă până aici. Se așteptase să fie înșfăcat de fiecare practician cu mască neagră pe lângă care trecuseră pe holuri. Se așteptase ca fiecare Inchizitor cu haină neagră să-l arate cu degetul și să reclame arestarea lui imediată. *Și totuși iată-mă din nou aici.* Toate erau la fel ca înainte: biroul impozant, scaunele impozante, cei doi practicieni uriași care flancau ușile impozante.

– Sunt...

– Superiorul Glokta, desigur, își plecă fruntea cu respect secretarul Arhilectorului. Puteți intra. Eminența Sa vă așteaptă.

Lumina se revărsa din biroul Arhilectorului în încăperea strâmtă.

– Eu am să rămân aici, zise Vitari, trântindu-se pe un scaun și întinzându-și pe un altul picioarele încălțate cu cizme murdare și ude.

– Să nu rămâi prea mult.

Să fie acestea ultimele mele cuvinte? Glokta înjură în sinea lui îndreptându-se spre uşă cu paşi târşâiţi. *Ar fi trebuit să mă gândesc la o replică mai demnă de ţinut minte.* Se opri o clipă în prag, inspiră adânc şi intră.

Aceeaşi încăpere rotundă, aerisită. Aceeaşi mobilă închisă la culoare, aceleaşi tablouri întunecate pe pereţii albi, aceeaşi fereastră mare cu aceeaşi privelişte spre Universitate şi Casa Creatorului. *Nici vorbă de asasini ascunşi pe sub masă, nici vorbă de călăi pândind în spatele uşii.* Doar Sult aşezat la birou, cu un condei în mână, înşirând cu calm însemnări uniforme pe hârtiile din faţa lui.

– Superior Glokta!

Sult se ridică şi traversă graţios podeaua lustruită, cu straiele-i albe fluturând în jurul lui.

– Sunt atât de bucuros că te-ai întors viu şi nevătămat!

Arhilectorul dădea impresia că ar fi încântat să-l revadă, iar Glokta îşi încruntă sprâncenele. Se pregătise pentru absolut orice fel de întâmpinare, mai puţin asta.

Sult îi întinse mâna pe care sclipea violet piatra inelului. Glokta schiţă o grimasă când se aplecă să sărute simbolul funcţiei.

– Slujesc şi mă supun, Eminenţă.

Se îndreptă cu greu de şale. *Nici vorbă de pumnal vârât în spate?* Dar Sult deja se îndrepta spre scrinul din cealaltă parte a încăperii, surâzând larg.

– Ia loc, te rog, ia loc! Nu trebuie să aştepţi să-ţi dau voie!

De când? Glokta se așeză gemând, nu înainte de a fi aruncat o privire fugară scaunului, căutând ace otrăvite. În tot acest timp, Arhilectorul deschisese scrinul și cotrobăia înăuntru. *Oare o să scoată o arbaletă și o să-mi tragă o săgeată prin gât?* Însă nu scoase decât două pahare.

– Am senzația că meriți felicitări, îi spuse peste umăr.

Glokta clipi nedumerit.

– Poftim?

– Felicitări. Ai făcut o treabă excelentă.

Sult continuă să surâdă în timp ce așeză paharele pe masa rotundă și scoase dopul carafei din cristal. *Ce să spun? Ce să spun?*

– Eminență... Dagoska... trebuie să fiu sincer. Când am plecat era pe punctul de a cădea în mâinile gurkienilor. Probabil că foarte curând cetatea va fi ocupată în întregime...

– Bineînțeles că va fi ocupată.

Sult alungă această problemă cu un gest al mâinii îmbrăcate cu mănușă albă.

– Niciodată nu a existat nici cea mai mică șansă de a o putea apăra până la capăt. Tot ce am sperat a fost că vei reuși să-i faci pe gurkieni să plătească scump pentru asta! Și ce bine te-ai descurcat, Glokta! I-ai făcut să plătească cu vârf și îndesat!

– Atunci... înseamnă că sunteți... mulțumit?

Aproape că nu reuși să rostească cuvântul.

– Sunt de-a dreptul fericit! Nici dacă aș fi scris eu însumi povestea asta nu mi-ar fi ieșit atât de bine! Incompetența Lordului Guvernator, trădarea fiului său, toate

acestea demonstrează cât de puțin ne putem bizui pe autoritățile locale în momente de criză. Trădarea lui Eider a scos la iveală duplicitatea tagmei negustorești, legăturile lor dubioase, moralitatea lor putredă! Ghilda negustorilor de Mirodenii a fost, astfel, dizolvată, împreună cu cea a Pânzarilor. Iar acum drepturile lor comerciale sunt în mâinile noastre. Cele două ghilde au fost expediate în latrina istoriei, iar puterea negustorilor a fost distrusă! Singură Inchiziția Maiestății Sale a rămas neclintită în fața celui mai necruțător dușman al Uniunii. Ar fi trebuit să vezi mutra lui Marovia când am prezentat mărturisirile în fața Consiliului Deschis!

Sult umplu paharul lui Glokta.

– Sunteți foarte amabil, Eminență, murmură el luând o sorbitură. *Ca de obicei, vinul este excelent.*

– Și atunci a luat cuvântul în Consiliul Deschis, în fața Regelui însuși, ia aminte ce-ți spun, și a declarat că nu vei rezista nici măcar o săptămână după începerea atacului gurkian!

Și Arhilectorul izbucni în hohote umede de râs.

– Ce bine ar fi fost să-l poți vedea și tu. Sunt convins că va rezista mai mult, i-am replicat eu atunci. Sunt sigur că va rezista mult mai mult.

Un gir cât se poate de răsunător.

Sult lovi în masă cu palma înmănușată.

– Două luni, Glokta! Două luni! Și, cu fiecare zi care trecea, el era considerat tot mai neghiob, iar eu deveneam erou în ochii tuturor... noi deveneam eroi, se corectă el de îndată. Și nu trebuia să fac absolut nimic decât să zâmbesc! Și în fiecare zi membrii Consiliului

își mutau scaunele puțin mai departe de Marovia și mai aproape de mine! Săptămâna trecută au votat acordarea de puteri suplimentare Inchiziției. Nouă voturi pentru și doar trei împotrivă. Nouă la trei! Săptămâna viitoare mergem și mai departe! Cum naiba ai reușit?

Și îl privi pe Glokta așteptând nerăbdător un răspuns.

M-am vândut băncii care i-a finanțat pe Pânzari, apoi am folosit banii ca să-l cumpăr pe mercenarul cel mai de neîncredere din întreaga lume. Apoi am omorât un emisar lipsit de apărare care venise să poarte tratative cu noi și am torturat o copilă slujnică până am făcut-o carne tocată. A, și i-am dat drumul celei mai periculoase trădătoare din tot grupul. Neîndoios, misiunea mea a fost încărcată de fapte eroice. Cum am reușit?

– Sculându-mă devreme dimineața, murmură el.

Un licăr se aprinse în ochii lui Sult, iar Glokta îl observă. *O urmă de iritare, poate? O urmă de neîncredere?* Dar licărul se stinse repede.

– Sculându-te devreme dimineața. Bineînțeles.

Ridică paharul spre Glokta.

– Este a doua virtute esențială. Imediat după cruzime. Îmi place stilul tău, Glokta. Am afirmat-o întotdeauna.

Nu mai spune? Glokta înclină capul cu modestie.

– Rapoartele practicienei Vitari au fost pline de admirație. Cel mai mult mi-a plăcut modul în care l-ai tratat pe emisarul gurkian. Povestea asta trebuie că a șters o clipă rânjetul de pe fața porcului ăluia arogant care-și spune Împărat.

Deci Vitari s-a ținut de cuvânt? Interesant.

– Da, lucrurile au mers bine. Cu excepția afurisiților ăstora de țărani care ne tot fac probleme și, desigur, cu excepția evenimentelor din Englia. Ce păcat de Ladisla.

– Ladisla? întrebă Glokta neînțelegând.

Sult păru cuprins de tristețe.

– N-ai auzit? Altă idee strălucită a lui Marovia. A vrut să crească popularitatea Prințului Moștenitor oferindu-i comanda uneia dintre armatele care luptă în Nord. Ceva mai ferit, unde nu va fi în pericol, iar la întoarcere va fi încununat de glorie. Nu era chiar un plan prost, dar s-a întâmplat că s-a pomenit chiar în mijlocul bătăliei și a intrat direct în mormânt.

– Cu armată cu tot?

– Doar câteva mii de oameni, majoritatea gunoaie pe care nobilii îi trimit să se înroleze. Nimic important. Oricum, Ostenhorm încă e în mâinile noastre, iar planul cu Prințul n-a fost al meu, așa că, una peste alta, totul e în regulă. Între noi fie vorba, probabil că-i mai bine că s-a întâmplat așa. Ladisla era de nesuportat. Nici nu mai știu din câte scandaluri a trebuit să-l scot. Nenorocitul retardat nu putea să-și țină pantalonii pe el. Raynault pare altfel. Mai cumpătat, mai cu judecată. Face ce i se spune și nu crâcnește. Este mult mai bine din toate punctele de vedere. Desigur, doar să aibă grijă și să nu se lase cumva ucis, că ne-ar băga pe toți în belea.

Sult luă o altă dușcă din pahar și își plimbă vinul prin gură cu oarece satisfacție la adresa propriei persoane.

Glokta își drese glasul. *Să profit de buna lui dispoziție...*

– Mai este o chestiune pe care aș dori s-o discutăm, Eminență. Spioana gurkiană pe care am descoperit-o în cetate. Era...

Ei, cum s-o descriu fără să mă ia drept nebun?

Dar Sult i-o luase din nou înainte.

– Știu. O Devoratoare.

Știi? Până și asta o știi?

Arhilectorul se sprijini de spătarul jilțului și clătină din cap.

– O monstruozitate ocultă. O poveste de speriat copiii. Mâncători de carne de om. Se pare că este o practică deja consacrată în Sudul primitiv. Dar nu-ți face probleme. Am primit deja sfaturi în această privință.

– Dar cine poate oferi sfaturi despre așa ceva?

Arhilectorul nu-i răspunse, ci doar scăpără iarăși zâmbetul lui insinuant.

– Probabil că ești foarte obosit. Vremea de prin părțile acelea te sleiește de puteri. Doar căldură infernală și praf, chiar și iarna. Odihnește-te. O meriți. Voi trimite după tine dacă va mai fi cazul.

Și Sult luă iar condeiul în mână, privind la hârtiile de pe birou, nelăsându-i lui Glokta altceva de făcut decât să se târâie până la ușă, cu o expresie de nedumerire profundă pe chip.

– Îmi pari destul de viu, murmură Vitari când îl văzu intrând în anticameră.

Adevărat. Destul de.

– Sult a fost... încântat.

Tot nu-i venea să creadă. Până și alăturarea acestor cuvinte i se părea bizară.

– Păi, așa și trebuie, după cât te-am vorbit de bine.

– Hm, se încruntă Glokta. Mi se pare că îți datorez scuze.

– Păstrează-ți-le. Nu valorează nici cât un rahat pentru mine. Doar vezi să ai încredere în mine data viitoare.

– Rezonabilă cerere, recunoscu el privind-o cu coada ochiului. *Probabil că glumești.*

Camera era plină cu piese splendide de mobilier. *Excesiv de plină, aș zice.* Scaune tapisate somptuoase, o măsuță veche și extrem de valoroasă, un scrin lustruit. Mult prea multe pentru salonașul micuț. Unul din pereți era în întregime acoperit cu un tablou vechi înfățișându-i pe Lorzii Uniunii aducându-și omagiile lui Harod cel Mare. Pe jos era întins un covor kantic, foarte gros și foarte mare pentru dușumeaua aceea. Un foc vesel ardea în cămin, între două vaze antice. Încăperea era îmbietoare, plăcută și călduroasă. *Cât de multe se pot realiza într-o singură zi dacă ai parte de stimularea corespunzătoare.*

– E bine, spuse Glokta privind în jurul său. Foarte bine.

– Firește, șopti Fallow, înghețat într-o plecăciune respectuoasă, strivindu-și pălăria în mâinile nervoase. Firește, Superiorule, am făcut tot posibilul. Apucasem să... să vând o parte din mobilele de aici, așa că le-am înlocuit cu altele mai bune, cele mai bune pe

care le-am putut găsi. Restul casei este neschimbat. Sper că... sper că ești mulțumit?

– Și eu sper. Ești mulțumită?

Ardee îi aruncă o privire ucigătoare lui Fallow.

– Merge.

– Minunat, spuse agitat cămătarul, uitându-se pe furiș la Frost, apoi plecându-și privirea în pământ. Minunat! Te rog să primești scuzele mele sincere! N-am avut nici cea mai vagă idee, nici cea mai vagă idee, Superiorule, că ai avea vreo legătură cu toată povestea asta. Firește, dacă aș fi știut, n-aș fi... niciodată... Îmi pare foarte, foarte rău.

– Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare, nu crezi?

– Nu, nu, sigur că nu, se repezi cămătarul și se întoarse încet spre Ardee. Domnița mea, te rog să accepți scuzele mele sincere.

Ardee se uită furioasă la el, își boți buzele, dar nu spuse nimic.

– Poate dacă te-ai ruga de ea, îi sugeră Glokta. În genunchi. Poate că atunci ai reuși s-o îmbunezi.

Fără ezitare, Fallow căzu în genunchi. Începu să-și frângă mâinile.

– Domnița mea, te rog...

– Mai jos, spuse Glokta.

– Desigur, murmură el, lăsându-se în patru labe. Îți cer iertare, domniță. Cu smerenie îți cer iertare. Dacă ai bunătatea, te implor...

Întinse ușurel o mână să-i atingă poalele rochiei, dar Ardee se trase violent la o parte, apoi îl lovi sălbatic cu piciorul în față.

– Aaaa! chirăi cămătarul, rostogolindu-se pe jos de durere, pătând covorul cu sângele care-i curgea din nasul spart. Glokta simți cum i se ridică sprâncenele a mirare. *Ei, uite, la asta nu m-am așteptat.*

– Ia-o, boule!

Și îl lovi în gură cu toată puterea. Acum și peretele se umplu de pete de sânge. Pantoful lui Ardee i se înfipse în burtă, făcându-l să se chircească de durere.

– Tu, mârâi ea, tu...

Îl lovi din nou, iar Fallow se cutremură și icni și gemu, făcându-se ghem. Frost făcu un pas spre el, dar Glokta ridică un deget.

– E în regulă, murmură, cred că se descurcă și singură.

Loviturile se mai domoliră. Începuse să gâfâie. Îl pocni încă o dată pe Fallow cu tocul în coaste și cu vârful pantofului îi sparse iarăși nasul. *Dacă se va plictisi vreodată, o așteaptă o carieră strălucită de practician.* Ardee se aplecă și îl scuipă cu obidă pe obraz. Îl lovi din nou, apoi se sprijini de scrinul lustruit, îndoită de mijloc și respirând sacadat.

– Mulțumită? o întrebă Glokta.

Îl privi lung printre șuvițele încâlcite de păr.

– Nu chiar.

– Și dacă îl mai lovești ai să te simți mai mulțumită?

Își încreți sprâncenele, uitându-se la Fallow care horcăia întins pe covor. Făcu un pas spre el și îl pocni cu toată puterea în piept, apoi se îndepărtă de el clătinându-se și ștergându-și nasul. Își dădu la o parte părul căzut în ochi.

– Am terminat.

– Bine. Ieși, șuieră Glokta. Ieși, lepădătură!

– Desigur, reuși să bâiguie Fallow printre buzele pline de sânge și salivă, târându-se în patru labe spre ușă, cu Frost supraveghindu-l îndeaproape. Desigur! Mulțumesc! Vă mulțumesc foarte mult tuturor!

Ușa se trânti în urma lui.

Ardee se trânti într-un scaun, își sprijini coatele pe genunchi și își cuprinse fruntea în palme. Glokta îi observă tremurul ușor al mâinilor. *Tortura poate fi o treabă foarte istovitoare, cine să știe mai bine decât mine asta. Mai ales dacă nu ești obișnuit.*

– În locul tău, nu mi-ar părea prea rău, îi spuse. Sunt convins că a meritat-o.

Îl privi cu ochi duri.

– Nu-mi pare rău. Merită mai multe.

Nici la asta nu m-am așteptat.

– Vrei să capete mai multe?

– Nu, rosti ea ostenită.

– Cum ți-e voia. *Dar e bine să ai de unde alege.* Poate că ar fi bine să-ți schimbi hainele.

Tânăra își privi rochia. Era pătată până la genunchi cu sângele lui Fallow.

– Dar nu am cu ce...

– La etaj te așteaptă o cameră plină cu haine noi. Am avut eu grijă. Și îți voi angaja și niște slujitori de încredere.

– Nu am nevoie.

– Ba ai. Nu am de gând să te las singură în casă.

Ridică disperată din umeri.

– Nu am cu ce să-i plătesc.

– Nu-ți face griji. Am să mă ocup eu de treaba asta. *Datorită generozității băncii Valint și Balk.* Nu-ți mai face nicio grijă. I-am făcut o promisiune fratelui tău și intenționez să mi-o respect întru totul. Îmi pare extrem de rău că s-a ajuns atât de departe. Am avut o mulțime de treburi... acolo, în Sud. Fiindcă veni vorba, ai primit vești de la el?

Ardee își ridică brusc privirea.

– Nu știi?

– Ce să știu?

Făcu un efort să-și înghită nodul lacrimilor din gât și își coborî fruntea.

– Collem a fost cu Prințul Ladisla în bătălia aceea despre care vorbește toată lumea. Unii au fost luați prizonieri, apoi au fost răscumpărați – dar nu s-a aflat printre ei. Se presupune...

Șovăi cu ochii țintă la petele de sânge de pe rochie.

– Se presupune că a fost ucis.

– Ucis?

Lui Glokta începu iarăși să i se zbată pleoapa. I se înmuiară genunchii. Se clătină până la un scaun și se prăbuși pe el. Acum îi tremurau și lui mâinile. *Moarte. Se întâmplă în fiecare zi. Nu demult eu însumi am provocat mii de morți fără să-mi pese. M-am uitat la mormanele de cadavre și am ridicat din umeri. Atunci, de ce mă tulbură vestea aceasta?* Dar îl tulbura.

– Ucis? șopti iarăși.

Ardee dădu încet din cap și își acoperi fața cu mâinile.

SLABĂ CONSOLARE

De după tufişuri, prin ninsoarea deasă, West se uita la postul de pază al Uniunii aflat mai la vale de locul unde se găseau ei. Santinelele se aşezaseră laolaltă, în cerc, şi se cocârjaseră peste o cratiţă aburindă de deasupra flăcării rahitice. Soldaţii erau înfăşuraţi în haine groase şi în aburii respiraţiei, iar armele le zăceau uitate mai departe, în zăpadă. West ştia prea bine cum se simt. Poate că Bethod va veni săptămâna asta, poate va veni săptămâna viitoare, dar în fiecare clipă a fiecărei zile trebuiau să se lupte cu un alt duşman nemilos: frigul.

– Aşa rămâne, şopti Treicopaci. E mult mai bine să cobori singur. S-ar putea să nu fie prea încântaţi să mă vadă pe mine şi pe băieţi năpustindu-ne înspre ei. Nici nu arătăm prea bine.

Copoiul rânji:

– S-ar putea chiar să tragă în noi.

– Şi ar cam fi păcat, şuieră Dow, după ce am făcut atâta drum.

– Strigă-ne atunci când crezi că sunt pregătiți să primească o ceată de nordici, bine?

– Așa voi face, spuse West și își trase sabia cea grea de la brâu și i-o întinse lui Treicopaci. Ai grijă de ea.

– Noroc, îi ură Copoiul.

– Noroc, Furiosule, îi spuse și Dow, lățindu-și buzele în rânjetul lui sălbatic.

West coborî încet panta blândă spre apă, strivind zăpada sub tălpile cizmelor lui furate, cu mâinile ridicate deasupra capului pentru a arăta că nu este înarmat. Chiar și așa stând lucrurile, nu i-ar fi învinovățit dacă l-ar fi ucis pe loc cu câteva săgeți bine țintite. Era conștient că arăta ca un sălbatic. Ceea ce mai rămăsese din uniforma sa era ascuns sub un morman de bucăți de blană și de zdrențe, legate în talie cu o sfoară, iar pe deasupra cu o haină jegoasă furată de la un nordic mort. Obrajii murdari erau acoperiți cu o barbă mare de câteva săptămâni, ochii îi erau roșii, iritați și duși în fundul capului de foame și epuizare. Arăta ca un om disperat și, ceea ce era mai grav, chiar era disperat. Era un ucigaș. Era cel care-l omorâse pe Prințul Moștenitor Ladisla. Era cel mai josnic dintre trădători.

Unul dintre soldații de pază îl observă, se ridică neîndemânatic de la locul său, răsturnând cratița în foc, și își luă repede sulița din zăpadă.

– Stai! strigă el într-o nordică aproximativă.

Ceilalți săriră și ei la arme. Unul încerca să vâre o săgeată în arc cu mâini înmănușate.

West se opri. Neaua se așternea acum blândă pe părul lui încâlcit și murdar și pe umeri.

– Nu vă fie teamă, le strigă în limba comună. Sunt de partea voastră!

Îl măsurară din priviri.

– Vom vedea! îi răspunse unul dintre soldați. Treci apa spre noi! Foarte încet!

Coborî malul și intră în râu, strângând nefericit din dinți când apa înghețată îl înmuie până la brâu. Urcă greu pe malul celălalt, iar cele patru santinele se traseră în jurul lui cu armele ridicate.

– Ai grijă!

– Poate-i o cursă!

– Nu-i nicio cursă, rosti West rar, cu ochii la armele amenințătoare și încercând să rămână calm. Sunt de-ai voștri.

– De unde naiba vii?

– Am fost în divizia Prințului Ladisla.

– Ladisla? Și ai venit pe jos până aici?

West aprobă din cap.

– Pe jos.

Santinelele părură că se mai relaxează, vârfurile sulițelor șovăiră și începură să se ridice. Gata-gata să-l creadă. În fond, vorbea limba comună ca un băștinaș și arăta de parcă parcursese o sută cincizeci de kilometri prin ținutul dușmănos.

– Cum te numești? îl întrebă cel cu arbaleta.

– Sunt colonelul West, murmură el cu voce spartă.

Avea sentimentul că spune o minciună, chiar dacă era purul adevăr. Acum era cu totul alt om decât cel care pornise spre Englia.

Santinelele schimbară priviri neliniștite.

– Am crezut că ai murit, bâigui cel cu sulița.

– Nu chiar, flăcăule, spuse West. Nu chiar.

Când West intră în cort, Lordul Mareșal Burr era cufundat în studierea unor hărți boțite. La lumina aruncată de lampă, se părea că fusese puternic afectat de responsibilitățile impuse de conducerea armatei. Părea mai bătrân, mai palid, mai slab. Părul și barba îi crescuseră mult și erau neîngrijite. Slăbise, iar uniforma șifonată îi atârna pe trup, dar se ridică de la masă cu aceeași energie de odinioară.

– Pe cinstea mea, colonelul West! N-am sperat să ne mai vedem vreodată!

Îi apucă mâna și i-o strânse cu putere.

– Mă bucur că ai scăpat. Mă bucur al naibii de tare! Ne-a lipsit mintea ta limpede, nu mă feresc să-ți spun asta, continuă Lordul Mareșal privindu-l pătrunzător pe West. Pari epuizat, prietene.

Foarte adevărat. West știa bine că nu fusese niciodată cel mai frumușel tânăr din Agriont, dar se mândrise cu aspectul lui sincer, prietenos, plăcut. Nici nu-și mai recunoscuse chipul în oglindă când reușise să facă prima baie după multe săptămâni, când își pusese o uniformă de împrumut și se bărbierise. Toate trăsăturile lui erau schimbate, ascuțite, stoarse de culoare. Pometii, și așa proeminenți, deveniseră de-a dreptul colțuroși, părul și sprâncenele rărite erau pline de fire cărunte, maxilarul uscat începuse să semene cu cel al unui lup. Riduri posomorâte erau săpate în obrajii palizi, la baza nasului și în colțurile ochilor.

Iar ochii i se schimbaseră cel mai mult. Se îngustaseră. Căpătaseră o privire flămândă. Gri ca de gheață, de parcă tot frigul i-ar fi pătruns în creier, și încă îl mai amenința de acolo, chiar dacă acum ajunsese la căldură. Încercase să își amintească de vremurile de dinainte de acest război, încercase să zâmbească și să râdă și să folosească expresiile din trecut, dar toate acestea păruseră ridicole și absurde pe chipul lui împietrit. Din oglindă îl privea un bărbat crud care nu voia cu niciun chip să dispară.

– A fost un drum greu, domnule.

Burr dădu din cap.

– Desigur că așa a fost, desigur. Un drum al naibii de greu, mai ales pe o vreme ca asta. Până la urmă, a fost bine că i-am trimis pe nordicii aceia cu tine, nu?

– A fost foarte bine, domnule. Au fost extrem de curajoși și inventivi. Mi-au salvat viața de câteva ori.

Îi aruncă o privire lui Pike, rămas la o distanță respectuoasă în spatele său.

– Ne-au salvat viețile tuturor.

Burr se uită și el la chipul fără trăsături al deținutului.

– Cine este acest om?

– Pike, domnule. Sergent al recruților din Stariksa. A fost despărțit de compania lui în toiul luptelor.

Minciunile țâșniră surprinzător de ușor din gura lui West.

– El și o tânără, cred că este fata unui bucătar care însoțea convoiul de provizii, ni s-au alăturat pe drumul spre nord. Ne-a ajutat nespus de mult, domnule.

Este un om deosebit, aflat la ananghie. Nu m-aș fi descurcat fără el.

– Excelent! exclamă Burr, apropiindu-se de deținut și strângându-i mâna. Bună treabă. Dar, Pike, îmi pare rău să-ți spun că regimentul tău a fost decimat. Au supraviețuit doar câțiva. Prea puțini au supraviețuit, dar oricând oamenii de încredere sunt bine-veniți în cartierul meu general. Cu atât mai mult cei aflați la ananghie.

Scoase un oftat prelung.

– Nu prea am oameni de nădejde în preajmă. Sper că vei fi de acord să rămâi alături de noi.

Deținutul încercă să-și stăpânească emoția la auzul acestei vești neașteptate.

– Bineînțeles, domnule Lord Mareșal, este o onoare pentru mine.

– Ce s-a întâmplat cu Prințul Ladisla? șopti Burr.

West trase aer în piept și își plecă ochii.

– Prințul Ladisla..., păru că își caută cuvintele și clătină încet din cap. Am fost surprinși de un regiment de cavalerie. Ne-au atacat, ne-au ocupat centrul de comandă. Totul s-a petrecut atât de repede... L-am căutat după aceea, dar...

– Înțeleg. Ei, asta este. N-ar fi trebuit să meargă la luptă, dar, ce să-i fi făcut? Nu eu sunt cel care a decis asta. Eu doar comand armata asta blestemată!

Puse mâna pe umărul lui West cu un gest părintesc.

– Nu ai de ce să te simți vinovat. Sunt convins că ai făcut absolut tot ce ți-a stat în putere.

West nu îndrăzni să ridice ochii. Se întreba ce ar fi spus Burr dacă ar fi știut ce se întâmplase în realitate acolo, în pustietatea înghețată.

– Au mai fost și alți supraviețuitori?

– Câțiva doar. Foarte puțini și ca vai de ei.

Burr râgâi, se strâmbă și se frecă pe burtă.

– Îmi cer scuze. Tot nu mă lasă în pace afurisita asta de indigestie. Și din cauza mâncării de aici... gâh, râgâi el iarăși.

– Iertați-mă, domnule, dar care este situația?

– Gata să te apuci de treabă, West, nu? Uite, asta mi-a plăcut întotdeauna la tine. Gata de treabă. Am să fiu sincer cu tine. Când am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, am avut intenția să ne întoarcem în sud și să asigurăm apărarea Ostenhormului, însă vremea a fost îngrozitoare și ne-a făcut numai probleme și nu am reușit să înaintăm. Nordicii păreau a fi pretutindeni! Se prea poate ca Bethod să-și țină grosul armatei lângă Cumnur, dar și-a lăsat aici trupe suficiente cât să ne dea mult de furcă. Am avut parte de atacuri permanente asupra căilor noastre de aprovizionare, am avut parte de câteva ambuscade absolut inutile, dar extrem de violente, plus o acțiune haotică pe timp de noapte care a reușit să semene panică în întreaga divizie a lui Kroy.

Poulder și Kroy. Amintiri dezagreabile își croiau drum înapoi în mintea lui West, făcând aproape atrăgătoare chinurile din timpul călătoriei spre nord.

– Ce mai fac generalii?

Ochii lui Burr scânteiară pe sub sprâncenele stufoase.

– Mă crezi dacă îți spun că sunt mai insuportabili ca oricând? Dacă se află amândoi în aceeași încăpere, se iau imediat la ceartă. A trebuit să țin întâlnirile informative cu ei în zile separate ca să evit încăierările. Ridicol!

Agasat, duse mâinile la spate și începu să se plimbe prin cort cu pași mari.

– Dar până și necazul provocat de ei pălește în fața frigului ăstuia cumplit! Am oameni cu degerături, cu febră, cu scorbut. Corturile cu bolnavi sunt pline până la refuz. La fiecare om ucis de dușman, am pierdut alți douăzeci în fața iernii. Iar cei care se mai țin încă pe picioare nu mai au niciun chef de luptă. Iar cercetașii... Ha! Nici nu vreau să aud!

Lovi supărat cu palma în hărțile de pe masă.

– Toate astea nu sunt decât fantezii pure! Inutile! Și nici nu avem cercetași buni. În fiecare zi e ceață și ninge des și nu putem vedea nici măcar până în capătul celălalt al taberei! Sincer, West, n-am nici cea mai vagă idee unde se află acum corpul principal al armatei lui Bethod...

– Spre sud, domnule, cam la două zile de marș în spatele nostru.

Burr ridică mirat sprâncenele.

– Nu mai spune?

– Așa este. Treicopaci și nordicii lui l-au supravegheat îndeaproape, ba chiar au lăsat pe drum niște surprize mai puțin plăcute pentru călăreții lui.

– Surprize ca aceea pe care ne-au făcut-o nouă, West, așa spui? Frânghii întinse de-a curmezișul drumului, și chestii din astea? chicoti Mareșalul pe înfundate.

Zici două zile de mers pe jos? Asta este o informație utilă. Nemaipomenit de utilă!

Burr se mai strâmbă o dată și se frecă iar pe abdomen. Se duse la masă cu o riglă în mână și începu să măsoare distanțele.

– Două zile de marș. Înseamnă că e undeva pe aici. Ești sigur?

– Sunt sigur, domnule Lord Mareșal.

– Dacă se îndreaptă spre Dunbrec, înseamnă că va trece pe lângă pozițiile ocupate de generalul Poulder. Și poate așa vom reuși să-l atragem în luptă înainte de-ai lăsa timp să ne încercuiască. Poate așa îi vom oferi o surpriză pe care s-o țină minte toată viața! Foarte bine, West, foarte bine!

Aruncă rigla cât colo.

– Acum poate că ar fi bine să te odihnești puțin.

– Aș prefera să mă întorc la îndatoririle mele, domnule...

– Știu, și chiar am nevoie de tine, dar n-o să vină sfârșitul lumii dacă ai să te odihnești o zi sau două. Ai trecut prin mult prea multe.

West își simți gâtul uscat. Brusc, începu să se simtă extraordinar de istovit.

– Firește. Și ar trebui să scriu și o scrisoare... surorii mele.

Cuvintele acestea i se părură ciudate. Nu se mai gândise la ea de săptămâni întregi.

– Ar trebui s-o înștiințez că sunt... că sunt în viață.

– Foarte bună idee. Te voi chema când voi avea nevoie de tine, colonele.

Și Burr îi întoarse spatele, aplecându-se din nou peste hărți.

– N-am să uit ce ai făcut pentru mine, șopti Pike în urechea lui West când ieșiră în frigul de afară.

– Nu am făcut nimic deosebit. Nimeni nu-ți va duce lipsa în lagăr. Pur și simplu, ai redevenit sergentul Pike. Acum poți să-ți lași greșelile în urmă.

– N-am să uit. Acum sunt omul tău, colonele, indiferent ce va fi să fie. Sunt omul tău!

West dădu din cap, îndepărtându-se încruntat prin ninsoare. Războaiele ucideau mulți oameni. Dar și ofereau câtorva o a doua șansă.

West ezită în prag. Dinăuntru se auzeau râsete. Voci mult prea bine cunoscute. Sunetul lor ar fi trebuit să-l facă să se simtă în siguranță, să se simtă binevenit. Dar nu. Îl îngrijorau. Ba, chiar îl speriau. Cu siguranță că ei știau adevărul. Îl vor arăta cu degetul și vor striga. „Asasinul! Trădătorul! Ticălosul!" Se întoarse în ninsoarea rece care se așternea ușor peste tabără. Corturile din apropiere se conturau negre pe zăpada albă. Cele din spatele lor aruncau pâlpâiri cenușii. Și mai departe se întrezăreau doar ca niște siluete neclare, apoi ca niște năluci prin ninsoarea deasă. Nu se mișca nimic. Trase aer în piept și intră în cort.

Cei trei ofițeri erau strânși în jurul unei măsuțe pliante, aproape de soba fierbinte. Barba lui Jalenhorm atinsese dimensiuni de lopată. Capul lui Kaspa era înfășurat într-o basma roșie. Brint era încotoșmănat într-o manta neagră și împărțea cărțile celorlalți doi.

– La naiba, trage draperia aia după tine, e frig afa... şi lui Jalenhorm îi căzu falca. Nu! Nu se poate! Colonelul West!

Brint sări de parcă fusese muşcat de fund.

– Rahat!

– V-am zis eu! urlă Kaspa aruncând cărţile de joc şi rânjind cu gura până la urechi. V-am zis eu că se întoarce!

Îl înconjurară, bătându-l pe spate, strângându-i mâinile, trăgându-l în cort. Nici vorbă de cătuşe, nici vorbă de săbii trase din teacă, nici vorbă de învinuiri de trădare. Jalenhorm îl conduse la scaunul cel mai bun, anume cel care încă nu se descleiase de tot. Kaspa suflă într-un pahar şi îl şterse cu degetele, iar Brink scoase dopul unei sticle.

– Cum ai ajuns aici?

– Când ai venit?

– Ai fost cu Ladisla?

– Ai fost în lupta aia?

– Staţi aşa, spuse Jalenhorm, lăsaţi-l să respire.

West îi făcu semn că nu este nevoie.

– Am ajuns în dimineaţa asta şi aş fi venit direct la voi dacă nu aş fi avut două întrevederi extrem de importante. Una cu o baie şi un brici. Cealaltă cu Mareşalul Burr. Am fost cu Ladisla, am fost în lupta aia şi am ajuns aici traversând ţinutul pe jos ajutat de cinci nordici, o fată şi un bărbat fără chip.

Luă paharul şi îl dădu peste cap, se strâmbă şi îşi supse dinţii când simţi fierbinţeala plăcută a alcoolului

pătrunzându-i în stomac. Bucuros că se hotărâse, totuși, să intre în cortul lor.

– Nu te rușina, spuse, luându-i paharul gol.

– Ai traversat ținutul pe jos, clătină din cap Brint, în timp ce-i umplea paharul, cu cinci nordici. Și o fată, ai zis, parcă?

– Așa am zis.

West se încruntă, întrebându-se ce făcea Cathil în vremea aceea. Întrebându-se dacă nu cumva avea nevoie de ajutor... prostii, știa să-și poarte singură de grijă.

– Am înțeles că ai reușit să aduci scrisoarea la timp, locotenente? îi spuse lui Jalenhorm.

– Am avut parte de câteva nopți cu emoții și îngheț pe drum, zâmbi larg uriașul, dar am reușit.

– Doar că acum e căpitan, adăugă Kaspa așezându-se pe un taburet.

– Nu mai spuneți?

Jalenhorm ridică din umeri cu modestie.

– De fapt, asta ți-o datorez ție. Când m-am întors, Lordul Mareșal m-a luat lângă el.

– Dar *căpitanul* Jalenhorm încă își mai găsește timp să stea cu noi, cei mărunți și neînsemnați, cerul să-l aibă în pază.

Brint își linse vârfurile degetelor și începu să împartă cărțile la patru.

– Nu joc. N-am bani, murmură West.

Kaspa zâmbi:

– Nu-ți face probleme, colonele. Nu mai jucăm pe bani. Ni s-a părut că nu mai merită dacă nu mai e Luthar care să ia și pielea de pe noi.

– Tot n-a apărut?

– Hoff trimisese după el. Şi n-am mai auzit nimic de atunci.

– Are prieteni în cercuri înalte, spuse morocănos Brint. Probabil că acum se dă mare în faţa doamnelor din Adua, în vreme ce nouă ne îngheaţă cururile de frig.

– Hai să fim cinstiţi, interveni Jalenhorm. Se dădea mare în faţa femeilor şi de faţă cu noi.

West se încruntă. Foarte adevărat, din nefericire.

Kaspa îşi scărpină palma de muchia mesei.

– Aşa că jucăm pe onoare.

– Deşi nici din asta nu se prea găseşte pe aici, comentă sarcastic Brint.

Ceilalţi doi izbucniră în hohote de râs, iar Kaspa îşi vărsă băutura pe barbă. West ridică din sprâncene. Erau beţi, şi cu cât mai repede se îmbăta şi el, cu atât mai bine va fi pentru toată lumea. Îşi goli pe nerăsuflate paharul şi întinse mâna după sticlă.

– Să-ţi spun ceva, zise Jalenhorm, aranjându-şi cărţile cu degete rebegite de frig. Mă bucur nespus de mult că nu mai trebuie să-i dau niciun fel de veste surorii tale. Aproape că n-am putut să închid un ochi de grijă. Mă tot gândeam cum anume să-i spun şi nu mi-a venit nicio idee.

– Niciodată n-ai idei, mârâi Brint şi toţi chicotiră iarăşi. Până şi West reuşi să schiţeze un zâmbet scurt.

– Cum a fost lupta? îl întrebă Jalenhorm.

West îşi privi lung paharul.

– Rău. Nordicii i-au întins o capcană lui Ladisla, el a căzut drept în ea şi şi-a pierdut cavaleria. După aceea

s-a lăsat o ceață atât de deasă că nu-ți mai vedeai mâna dacă ți-o ridicai în fața ochilor. Înainte să pricepem ce se întâmplă, ne-a atacat cavaleria lor. Și cred că pe mine m-au lovit în cap. Nu-mi mai amintesc nimic altceva decât că m-am trezit întins în noroi și peste mine era un nordic care voia să-mi facă felul. Cu asta...

Scoase sabia cea grea de la brâu și o puse pe masă.

Cei trei ofițeri se holbară la ea ca vrăjiți.

– La naiba, șopti Kaspa.

Brint făcu ochii mari.

– Și cum l-ai dovedit?

– Eu nu i-am făcut nimic. Fata despre care v-am povestit...

– Da?

– Ea i-a făcut creierii chisăliță cu un baros.

– La naiba, șopti Kaspa.

– Pfui! exclamă Brint, lăsându-se greoi în scaun. Ce mai femeie!

West se încruntă, nedezlipindu-și ochii de la paharul din mână.

– Poți s-o mai spui o dată.

Își aminti trupul lui Cathil lipit de al lui în somn, răsuflarea ei caldă. Ce mai femeie..

– Chiar că poți s-o mai spui o dată.

Dădu paharul peste cap, se ridică și își puse sabia nordicului la brâu.

– Pleci? îl întrebă Brint.

– Mai am ceva de făcut.

Se ridică și Jalenhorm.

– Îți mulțumesc, colonele. Pentru că m-ai trimis cu scrisoarea. Se pare că ai avut dreptate, nu aveam cum să vă ajut.

– Nu, răsuflă West, nimeni n-ar fi avut cum să ne ajute.

Noaptea era liniștită și rece, iar West când aluneca, când se împotmolea în noroiul pe jumătate înghețat. Ici și colo, în întuneric, ardeau focuri, iar în jurul lor erau strânși soldați îmbrăcați cu toate hainele pe care le aveau, învăluiți în aburii respirației. Focurile anemice le luminau chipurile rebegite de frig. Însă un foc ardea mai tare decât toate celelalte, pe un povârniș lângă tabără, iar West într-acolo se îndreptă pe picioare cam nesigure din cauza paharelor băute. Două siluete întunecate se odihneau lângă flăcările vii.

Dow cel Negru fuma o pipă al cărei fum se încolăcea vesel în jurul rânjetului lui fioros. Între genunchi ținea o sticlă deschisă, și alte sticle goale zăceau aruncate în zăpadă. De undeva de la dreapta, din întuneric, se auzea un cântec în nordică. O voce puternică, groasă, complet pe lângă melodie.

– L-a tăiat până la ooooooooooos. Nu. Până la oooooooooooooos. Până la... stai puțin.

– Ești bine? întrebă West întinzându-și spre foc mâinile înmănușate.

Treicopaci îi aruncă un zâmbet voios. Se clătina ușurel încoace și încolo. West își dădu seama că era prima dată când îl vedea zâmbind pe bătrânul războinic. Îi arătă dealul din apropiere.

– Tul se pişe acolo. Şi cântă. Şi eu sunt beat muci.

Se prăbuşi pe spate în zăpadă, cu mâinile şi picioarele răşchirate.

– Şi am fumat. Sunt varză. Şi leoarcă. Dow, unde suntem?

Dow se uită cruciş peste flăcări, cu gura căscată, ca şi cum ar fi vrut să deslueşească ceva în zare.

– În mij-ocul unei pustie-ăţi de tot ra-atu, cotcodăci el scuturându-l pe Treicopaci de picior. Unde în a-tă pa-te? V-ei, Fu-iosule? îi întinse el pipa lui West.

– Fie.

Trase şi simţi cum fumul îi muşcă plămânii. Tuşi aburi maronii în aerul îngheţat şi trase iarăşi din pipă.

– Dă-mi-o şi mie, zise Treicopaci ridicându-se în şezut şi smulgându-i-o din mână.

Vocea tunătoare a lui Tul se rostogoli incredibil de fals din întuneric.

– Îşi roti barda ca... ca ce? Îşi roti barda ca... rahat. Nu. Stai aşa.

– Ştiţi pe unde e Cathil? îi întrebă West.

Dow rânji cu subînţeles.

– Pe aici pe undeva.

Arătă un grup de corturi aşezate mai sus pe deal.

– Cred că pe acolo.

– Pe aici pe undeva, repetă Treicopaci, chicotind uşurel. Pe aici pe undeva.

– Era... Sângerosul... Noooooouuuuuăăăă! se auzi gâlgâitul din spatele copacilor.

West urcă panta spre corturi, pe urmele paşilor de mai devreme. Deja simţea efectul pipei. Avea capul

ușor, picioarele îi erau mai sprintene. Parcă nici nasul nu și-l mai simțea atât de rece, ci doar îl furnica deloc neplăcut. Auzi un râs cald de femeie. Rânji și mai făcu câțiva pași prin zăpadă spre corturi. O lumină blândă se revărsa în noapte printr-o crăpătură a unuia dintre ele. Acum râsetele se auzeau mai tare.

– Îh... îh... îh...

West se încruntă. Parcă totuși nu erau râsete. Se apropie și mai mult, străduindu-se să nu facă zgomot. În mintea lui înceţoşată pătrunse alt sunet. Un soi de mârâit intermitent, ca de animal. Se trase mai aproape și se aplecă să se uite prin crăpătură, ținându-și respirația.

– Îh... îh... îh...

Văzu spatele gol al unei femei ridicându-se și coborând. Un spate mlădios. Se mai apropie încă puțin și îi deslușì părul șaten, zburlit și murdar. Cathil. De sub ea ieșeau două picioare de bărbat ajungând până aproape de nasul lui West. Degetele mari se mișcau vesele.

– Îh... îh... îh...

O mână se strecură pe la subsuoara ei, iar o alta îi trecu pe sub genunchi. Urmă un geamăt gros, iar cei doi iubiți, dacă puteau fi numiți astfel, se rostogoliră ușor pe o parte, iar femeia ajunse dedesubt. West rămase cu gura căscată. Vedea acum o parte din capul bărbatului și nu-și putea dezlipi ochii de la el. Bărbia ascuțită și țepoasă era inconfundabilă. Copoiul. Fundul ridicat i se mișca în sus și în jos. Mâna lui Cathil se încleștă pe una din fesele păroase strângând-o în ritm cu mișcările trupurilor lor.

– Îh... îh... îh...

West își acoperi iute gura cu palma. Ochii îi ieșiseră din orbite. Se simțea pe jumătate îngrozit, pe jumătate excitat. Era sfâșiat între dorința aprigă de a-i urmări în continuare și dorința de a o lua la goană de acolo. Cea din urmă avu câștig de cauză. Făcu un pas înapoi, dar călcâiul i se agăță de un țăruș al cortului și căzu lat cu un strigăt înăbușit.

– Ce naiba? exclamă o voce dinăuntru.

Se ridică iute în picioare și o luă la fugă prin zăpadă și prin întuneric. Din spate se auzi apărătoarea cortului dată furios la o parte.

– Care dintre voi, ticăloșilor, vine peste mine? urlă Copoiul în nordică. Tu ești, Dow? Pe legea mea că am să te omor!

ȚINUTURILE ÎNALTE

– Munții Sparți, gâfâi Fratele Picior-Lung cu glasul sugrumat de emoție. Priveliște cu adevărat magnifică.

– Cred că mi-ar plăcea și mai mult dacă n-aș fi nevoit să mă cațăr pe ei, mârâi Logen.

Jezal era întru totul de acord. Forma ținuturilor prin care trecuseră se schimbase zi după zi. Mai întâi fuseseră pajiștile dulci, apoi câmpiile cu coline blânde, dealurile bombate acoperite cu stânci golașe și pâlcuri de copaci piperniciți și ursuzi. În zare se profilau mereu piscurile munților, cenușii și estompate, apropiindu-se și crescând cu fiecare dimineață, până când ajunseseră, parcă, să străpungă norii duși pe gânduri.

Acum se aflau chiar în umbra lor. Valea cea lungă pe care veniseră, cu copacii ei unduindu-se în bătaia vântului, cu meandrele spectaculoase ale apei, se sfârșea într-un labirint de ziduri năruite. Dincolo de ele, un povârniș abrupt urca spre depresiunile submontane, iar mai departe se ridica primul munte al lanțului, semeț și magnific, cu piscurile acoperite de zăpadă

atingând cerul. Exact cum și-ar închipui un copil că trebuie să arate munții.

Bayaz cercetă ruinele fundațiilor cu ochii săi verzi și duri.

– Acolo s-a aflat o fortăreață invincibilă. Marca hotarul de apus al Imperiului, înainte ca pionierii să traverseze trecătoarea și să se stabilească în văile de dincolo de ea.

Acum locul adăpostea doar buruieni țepoase și rugi otrăvitori. Magul coborî cu greutate din căruță, își îndreptă spatele și își dezmorți picioarele, strâmbându-se de durere în tot acest timp. Încă părea mult îmbătrânit și bolnav, dar îi mai revenise culoarea în obraji și parcă se mai împlinise la față de când plecaseră din Aulcus.

– Gata cu odihna mea, oftă el. Ne-au fost de mare folos și căruța, și caii, însă trecătoarea e mult prea prăpăstioasă pentru ei.

Acum Jezal reuși să vadă cărarea șerpuită care ducea în vârf, o brazdă palidă prin iarbă și stânci abrupte, dispărând peste una dintre culmi.

– Pare tare departe.

Bayaz pufni pe nas:

– Aceasta este abia prima ascensiune din multele care ne așteaptă astăzi și din cele foarte multe pe care le vom face în zilele ce vor urma. Dacă totul merge bine, vom petrece o săptămână în munți, băiete.

Jezal nu avu curajul să-l întrebe ce s-ar putea întâmpla dacă lucrurile vor merge prost.

– Nu trebuie să luăm prea multe bagaje, continuă Jezal. Căci ne așteaptă un drum lung și greu. Apă și

toată mâncarea care ne-a mai rămas. Haine călduroase, pentru că pe culmi va fi cumplit de frig.

– Poate că primăvara timpurie nu este cel mai bun moment pentru o expediție peste lanțul muntos, comentă Picior-Lung cu glas scăzut.

Bayaz îl privi cu asprime.

– Se spune că momentul cel mai propice de a trece peste un obstacol este atunci când te găsești pe partea cealaltă a lui! Sau propui cumva să așteptăm vara?

Dând dovadă de judecată sănătoasă, după părerea lui Jezal, Navigatorul preferă să nu răspundă.

– În mare parte, trecătoarea este ferită de intemperii, iar vremea ar trebui să fie cea mai mică din grijile noastre. Dar vom avea nevoie de funii. În Timpurile Străvechi drumul ăsta era bun, dar asta a fost atunci. Poate că a dispărut pe alocuri, sau s-a prăbușit în văi adânci, cine poate ști? S-ar putea să avem parte de un urcuș destul de dificil.

– Nu mai pot de nerăbdare, mârâi Jezal.

– Luați asta, spuse Bayaz desfăcând cu mâinile-i osoase unul din sacii cu nutreț și dând fânul la o parte. La fundul sacului, lespede neagră în iarba uscată și galbenă, se afla lada pe care o luaseră din Casa Creatorului.

– Cui îi revine plăcerea să care afurisenia aia? privi Logen pe sub sprâncene. Ce-ar fi să tragem la sorți? Nu?

Nimeni nu-i răspunse. Nordicul trase lada din căruță, iar icnetele sale se împletiră cu scârțâitul lemnului.

– Înseamnă că eu sunt alesul, mai zise el punând obiectul greu pe o pătură.

Lui Jezal nu-i făcea deloc plăcere să se uite la lada aceea. Îi aducea aminte de coridoarele lipsite de aer din Casa Creatorului. Îi amintea de povestirile întunecate ale lui Bayaz despre magie și despre demoni și despre Cealaltă Parte. Îi amintea de faptul că această călătorie a lor avea un scop pe care el nu-l înțelegea, dar, chiar și așa, nu o gusta absolut deloc. Se simți mai bine când Logen o înfășură în mai multe pături, transformând-o într-un soi de balot. Măcar bine că n-o mai vedea acum, chiar dacă tot la ea se gândea.

Toți aveau o mulțime de catrafuse de cărat. Firește că Jezal își luă săbiile, vârâte bine în tecile de la cingătoare. Apoi hainele de schimb: cele mai puțin pătate, mai puțin rupte și mai puțin împuțite, precum și mantaua cea sfâșiată și ponosită și fără o mânecă. Mai puse în raniță și o cămașă de schimb, un colac de frânghie deasupra ei, și jumătate din provizii. Aproape că își dorea să fie mai multe: nu mai aveau nimic altceva decât o ultimă cutie cu pesmeți, jumătate de sac cu făină de ovăz și un pachet cu pește sărat din care nu mânca decât Quai. Făcu sul două pături și le prinse în chingi peste raniță, își atârnă la brâu o ploscă plină cu apă și se declară pregătit de drum. Mă rog, cât de pregătit putea fi în situația aceasta.

Quai deshămă caii de la căruță, iar Jazal scoase șeile și hamurile celorlalți doi. Nu i se părea deloc corect că erau nevoiți să abandoneze caii în mijlocul pustietății după ce aceștia îi purtaseră în spinare tot drumul de la Calcis. Lui Jezal i se părea că trecuseră ani buni de atunci. Acum era cu totul altul față de cel care fusese

atunci când plecase în călătoria aceasta. Aproape că se cutremură când își aminti aroganța lui, și ignoranța lui, și egoismul.

– Hiii! strigă el.

Însă calul îl privi cu tristețe și începu să pască iarba de la picioarele lui. Îl mângâie drăgăstos.

– Sper să găsească drumul spre casă.

– Sau nu, mârâi Ferro trăgându-și sabia din teacă.

– Ce vrei să...

Lama arcuită reteză pe jumătate capul calului lui Jezal, umplându-l pe tânăr de sânge. Bietul animal se prăvăli la pământ, pe o parte, înroșind iarba.

Ferro îl apucă de o copită, îl trase spre ea, iar cu cealaltă mână începu să-i taie piciorul cu mișcări scurte și îndemânatice. Jezal o privea cu gura căscată, neînțelegând ce se petrece.

Femeia îi aruncă o privire furioasă.

– N-am de gând să las toată carnea asta ca s-o mănânce păsările. Nu ne va ține prea mult, dar măcar diseară vom mânca pe săturate. Dă-mi sacul ăla.

Logen îi aruncă un sac gol și ridică din umeri.

– Nu trebuie să te atașezi prea mult de nimeni, Jezal. Nu aici, în pustiu.

Începură să urce fără să mai scoată o vorbă. Aplecați sub povara bagajelor, târșâindu-și picioarele, concentrați asupra potecii șubrede. Drumul urca și se întorcea, urca și se întorcea, urca și se întorcea. Nu după mult timp, pe Jezal începură să-l doară picioarele, începură să-l doară umerii, transpirația îi curgea în ochi și îi șiroia pe obraji. Pas cu pas. Asta

îi spusese West în Agriont, într-o altă viață. Pas cu pas. Avusese dreptate. Stângul, dreptul, și tot așa.

După o vreme, se opri să se uite în jos. Nu-i veni să creadă cât de mult urcaseră într-un timp așa de scurt. De unde ajunsese, putea să fadă fundațiile fortăreței distruse, dungi cenușii în iarba verde de la baza trecătorii. Iar mai departe, drumul destupat care trecea printre dealurile tocite, ducând spre Aulcus. Jaezal se înfioră fără voia lui și se întoarse cu fața spre munte. Mai bine să lase totul în urmă și să nu se mai gândească.

Pietrișul și țărâna de pe cărarea abruptă scrâșneau sub tălpile cizmelor uzate ale lui Logen. Înainta cu greu, cocoșat sub greutatea lăzii de metal pe care o căra în spate, parcă și mai grea cu fiecare pas, intrându-i în carne ca un sac plin cu piroane chiar dacă era înfășurată în pături. Dar pe Logen nu-l deranja. Era mult prea ocupat să se uite la fundul lui Ferro care urca în fața lui. Să se uite cum i se încordează mușchii la fiecare pas sub materialul jegos al pantalonilor.

Ciudat. Înainte de hâța-hâța nu se gândise deloc la ea în felul acesta. Se concentrase numai să o împiedice să fugă, sau să tragă în el cu arcul, sau să înjunghie pe cineva din grup. Prea ocupat să-și dea seama când e furioasă, încât nu apucase să-i vadă chipul. Prea ocupat să-i urmărească mișcările mâinilor, încât nu apucase să-i observe restul trupului. Acum nici nu se mai putea gândi la altceva.

Îl fascina totul la ea. Se surprindea că o urmărește în permanență cu coada ochiului. Când mergeau.

Când se odihneau. Când ea mânca, sau bea, sau vorbea, sau scuipa. Când se încălța dimineața și când se descălța seara. Colac peste pupăză, pentru că se uita la ea și și-o închipuia în pielea goală, odorul îi era pe jumătate sculat mai tot timpul. Dacă va continua tot așa, drumul se va dovedi un chin cumplit.

– La ce te zgâiești?

Logen se opri și își ridică ochii în soare. Ferro se uita furioasă la el. Se îndreptă de spate și își aranjă mai bine balotul de pe spate, frecându-și umerii, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Ar fi putut să-i îndruge o minciună. Că privea piscurile magnifice ale munților. Că se uita pe unde calcă. Sau că se uita dacă rănița ei este bine prinsă. Dar ce rost ar fi avut? Amândoi știau la ce se uitase, iar ceilalți nu-i puteau auzi acum.

– Mă zgâiesc la fundul tău, îi răspunse ridicând din umeri. Scuze dacă te deranjează, dar arată foarte bine. Și nu fac niciun rău dacă mă uit, nu?

Ferro deschise mânioasă gura, dar el o ocoli și își văzu de drum înainte ca ea să apuce să spună ceva. După vreo zece pași se uită peste umăr. Rămăsese pe loc, tot cu mâinile în șolduri, încruntându-se după el. Rânji larg.

– La ce te zgâiești? o întrebă și el.

Se opriră să-și ia apă pe marginea unei văi adânci. Dimineața era rece, aerul proaspăt și tare. Printre copaci și tufele stufoase de coacăze, Jezal vedea cursul năvalnic al apei. De partea cealaltă se ridicau stânci amețitor de înalte, lespezi cenușii aproape netede și verticale, terminându-se cu piscuri maiestuoase deasupra

cărora păsările negre zburau și croncăneau, în vreme ce norii albi făceau piruete pe cerul palid. Privelişte de mare efect, însă cumva cam tulburătoare.

– Minunat, murmură Jezal, având grijă să nu se apropie prea mult de margine.

Logen încuviinţă din cap.

– Mi-aduce aminte de acasă. Când eram tânăr petreceam săptămâni în şir în Ţinuturile Înalte, punându-mi puterile la încercare împotriva muntelui.

Luă o înghiţitură de apă din bidon, apoi i-l dădu lui Jezal, uitându-se în tot acest timp la piscurile întunecate cu ochi mijiţi.

– Dar muntele învinge întotdeauna, aşa să ştii. Imperiul acesta s-a făcut şi s-a desfăcut, iar muntele a rămas la locul lui, privind de sus frământările noastre. Şi tot aici va fi şi după ce noi ne vom fi întors în ţărână. S-a uitat cu dispreţ şi la casa mea.

Îşi trase nasul, apoi scuipă cu năduf în vale.

– Acum nu se mai uită de sus la nimic.

Jezal bău puţină apă.

– După ce se termină, ai să te întorci în nord?

– Poate. Am nişte poliţe de plătit acolo. Nişte poliţe mari, răspunse nordicul ridicând din umeri. Dar cutez a spune că nu se va supăra nimeni dacă nu le voi mai plăti. Cred că toată lumea îşi închipuie că am murit şi nu plânge nimeni după mine.

– Nu te aşteaptă nimeni?

Logen se scutură cuprins de un fior.

– Doar mai mult sânge. Familia mea e moartă şi putrezită de mult timp, iar acei prieteni pe care

nu mi i-am făcut dușmani și nu i-am omorât cu sabia și-au dat viața din cauza orgoliului și prostiei mele. Cam atât am reușit să realizez în viață. Dar tu încă mai ai timp, Jezal, ce spui? Ai șansa să-ți clădești o viață frumoasă și liniștită. Tu ce ai de gând să faci?

– Păi... m-am gândit..., spuse tânărul dregându-și glasul și simțindu-se brusc tulburat, de parcă planurile sale ar fi devenit mai reale atunci când erau rostite cu voce tare. Acasă e o fată... mă rog, o femeie. Sora prietenului meu... se numește Ardee. Și cred că, mi se pare, de fapt, că sunt îndrăgostit de ea...

I se părea straniu că-și împărtășește cele mai intime sentimente acestui om pe care, până nu demult, îl considerase o brută. Acestui om care nu avea cum să înțeleagă regulile rafinate ale vieții din Uniune, care nu avea cum să priceapă sacrificiul la care se gândise Jezal. Dar, fără să știe de ce anume, îi era foarte ușor să i se destăinuie.

– M-am gândit... că, poate, dacă și ea va dori... poate o să ne căsătorim.

– Pare un plan excelent, rânji aprobator Logen. Însoară-te cu ea și sădește niște semințe.

Jezal ridică din sprâncene.

– Mi-e teamă că nu mă prea pricep la agricultură.

Nordicul izbucni năprasnic în hohote de râs, împroșcând salivă în jur.

– Nu semințe din acelea, băiete! exclamă el plesnindu-l pe Jezal peste umăr. Dar, dacă vrei să asculți de sfatul unuia de teapa mea, ia aminte la ce-ți spun

acum: găsește ceva de făcut care să nu aibă de-a face cu moartea.

Se aplecă, ridică balotul cel uriaș și și-l așeză în spate, trecându-și brațele pe sub curele.

– Lasă luptele pe seama celor care n-au minte.

Apoi se întoarse și începu din nou să urce.

Jezal rămase pe gânduri. Își atinse cicatricea de pe bărbie. Își pipăi cu limba gaura dintre dinți. Logen avea dreptate. Lupta nu era pentru el. Deja avea prea multe cicatrice pentru gustul lui.

Ziua era senină. Și, pentru prima oară după multă vreme, lui Ferro îi era, în sfârșit, cald. Îi plăcea să simtă fierbințeala aprigă a soarelui pe față și pe mâini. Pe terenul pietros, stâncile și crengile copacilor își conturau clar umbrele, iar cascada din apropiere împrăștia mii de stropi scânteietori de apă în văzduh.

Ceilalți rămaseseră în urmă. Picior-Lung mergea fără să se grăbească, surâzând la tot și toate, trăncănind vrute și nevrute despre măreția priveliștii. Quai mergea cocoșat sub greutatea raniței, cu o expresie încăpățânată pe chip. Bayaz mergea greu, tresărind și asudând, gâfâind de parcă ar fi urmat să cadă lat dintr-o clipă în alta. Luthar mergea văitându-se de bășicile de la picioare oricui avea chef să-l asculte, adică nimănui. Așa că doar ea și nordicul urcau cu pași mari și hotărâți, învăluiți într-o tăcere împietrită.

Exact așa cum îi plăcea ei.

Se cățără peste buza unei stânci năruite și dădu peste un iaz întunecat, ale cărui ape spălau pietrele

netede de pe mal. Deasupra lui, câțiva copaci strâmbi își împleteau ramurile, iar frunzele lor, abia ieșite din muguri, sclipeau și murmurau în adierea vântului. Soarele strălucea, iar sute de insecte patinau și bâzâiau alene pe luciul apei.

Fără îndoială, era un loc minunat, în cazul în care te dădeai în vânt după chestii din astea.

Iar Ferro nu se dădea.

– Pești, murmură ea, lingându-se pe buze.

Ce bun ar fi fost un pește perpelit la foc. Se terminase carnea de cal și îi era foame. Se aplecă să-și umple plosca și urmări formele argintii și iuți de sub apă. O droaie de pești. Nouădegete lăsă balotul greu din spinare, se așeză pe o piatră și începu să-și scoată cizmele. Apoi își sumese pantalonii până deasupra genunchilor.

– Ce faci, albule?

Îi zâmbi.

– Am de gând să prind niște pește din iazul ăsta.

– Cu mâna goală? Crezi că ai degete îndeajuns de dibace?

– Mi se pare că tu ar cam trebui să știi asta.

Ferro îi aruncă o căutătură cruntă, dar nordicul zâmbi și mai tare, încrețindu-și colțurile ochilor.

– Privește și bagă la cap, femeie.

Și intră în apă, foarte atent, cu buzele strânse, mișcându-și ușurel mâinile prin iaz.

– Ce face?

Luthar își lăsă ranița lângă Ferro și își șterse obrajii cu dosul palmei.

– Prostul crede că poate prinde pește.

– Cu mâinile goale?

– Privește și bagă la cap, băiete, mormăi Nouădegete. Aha...

Iar chipul i se destinse într-un nou zâmbet.

– Iacătă-l.

Mușchii i se unduiau sub pielea brațelor, degetele i se mișcau agile sub apă.

– L-am prins!

Și trase mâna șiroind de apă. Ceva străluci în razele soarelui, iar el aruncă acel ceva pe mal. Era un pește care sălta și se zbătea pe mușchiul umed.

– Ha-ha! exclamă Picior-Lung alăturându-li-se. Scoate pești din iaz fără undiță, nu? Trebuie să recunosc că acesta este un talent cu adevărat remarcabil. Am cunoscut un bărbat din Cele O Mie de Insule despre care se spunea că ar fi fost cel mai mare pescar din Cercul Lumii. Și vă mărturisesc cu mâna pe inimă, l-am văzut cum se așeza pe mal și începea să cânte din gură, iar peștii pur și simplu îi săreau în poală. Chiar așa făceau, pe cinstea mea!

Dar se întrerupse din povestit, supărat că nu interesează pe nimeni ce are de spus. Apăru și Bayaz peste buza stâncii, aproape târându-se în patru labe. Îl urma ucenicul cu chipul transformat într-o mască a încăpățânării.

Întâiul dintre Magi înaintă clătinându-se și ajutându-se de toiag până când ajunse lângă o stâncă de care să se sprijine.

– Poate... poate că ar trebui să ne oprim aici, bolborosi el cu respirația tăiată și transpirația curgându-i

șiroaie pe obrajii supți. N-ai zice că obișnuiam să alerg prin trecătoarea asta. O traversam în doar două zile.

Toiagul îi căzu dintre degetele-i tremurânde și se rostogoli cu zgomot până pe lemnele plutitoare de lângă mal.

– Pe vremuri...

– M-am gândit... murmură Luthar.

Bayaz își roti ochii obosiți în orbite, de parcă i-ar fi fost mult prea greu chiar și să se întoarcă spre el.

– Te-ai gândit și ai mers *în același timp*? Rogu-te, nu te forța prea mult, căpitane Luthar.

– De ce Marginea Lumii?

Magul se încruntă.

– Nu ca să facem mișcare fizică, te asigur. Acolo se află ce căutăm noi.

– Știu. Dar de ce se află tocmai acolo?

– Îhî, fu și Ferro de acord. Bună întrebare.

Bayaz trase aer în piept adânc și horcăit, umflându-și obrajii.

– N-aveți stare, ei? După ce Aulcus a fost distrus, după ce Glustrod a murit, cei trei fii ai lui Euz rămași în viață s-au întâlnit să se sfătuiască – Juvens, Bedesh și Kanedias. Au discutat despre ce să facă... cu Sămânța.

– Și pe ăsta! strigă Nouădegete scoțând alt pește din apă și aruncându-l printre pietre lângă primul.

Bayaz se uită fără nicio expresie la biata vietate care se zbătea disperată, cu gura și branhiile căscate.

– Kanedias dorea să o studieze. Pretindea că o poate folosi în scopuri juste. Juvens se temea de ea, dar nu știa cum d-o distrugă, deci a încredințat-o spre

păstrare fratelui său. Însă, după ani lungi, când rănile Imperiului nu reuşiseră încă să se vindece, el ajunse să regrete această hotărâre. Îl neliniştea mai ales faptul că, fiind însetat de putere, Kanedias ar fi putut încălca Prima Lege, aşa cum făcuse şi Glustrod. Atunci el ceru ca pietrei să-i fie luate puterile. La început Creatorul refuză, iar încrederea dintre cei doi fraţi slăbi. Ştiu toate astea pentru că eu am fost cel care a dus mesajele de la unul la altul. Am aflat după aceea că tot atunci îşi pregăteau şi armele pe care aveau să le folosească într-o bună zi unul împotriva celuilalt. Juvens l-a rugat, apoi l-a implorat, apoi l-a ameninţat, şi, în cele din urmă, Kanedias s-a îmblânzit. Astfel, cei trei fii ai lui Euz au pornit spre Shabulyan.

– Nu există un alt loc mai îndepărtat în tot Cercul Lumii, murmură Picior-Lung.

– Tocmai din acest motiv a fost ales. Au predat Sămânţa spiritului insulei care trebuia să o păstreze în siguranţă până la sfârşitul vremurilor.

– Au poruncit spiritului să n-o elibereze niciodată, îl completă în şoaptă Quai.

– Ucenicul meu dă din nou dovadă de ignoranţă, îl sfredeli Bayaz cu privirea pe acesta pe sub sprâncenele-i stufoase. Nu niciodată, maestre Quai. Căci Juvens era destul de înţelept ca să-şi dea seama că nu are cum să prevadă toate urmările. Înţelegea că se putea ivi un moment disperat, cândva, în viitor, când puterea... puterea acestui lucru ar putea fi necesară. Prin urmare, Bedesh a poruncit spiritului să o dea doar acelui om care va avea toiagul lui Juvens.

Picior-Lung se încruntă.

– Păi, și unde e toiagul ăsta?

Bayaz îi arătă bucata de lemn pe care o folosise el la mers, aruncată pe jos alături, bucată de lemn neșlefuit și fără niciun ornament.

– Ăla? mormăi Luthar mai mult decât dezamăgit.

– Dar la ce te așteptai, căpitane? îi rânji Bayaz din colțul gurii. La un sceptru din aur strălucitor, lung de trei metri, cu stihuri încrustate în cristale, cu mânerul dintr-un diamant mare cât căpățâna ta? pufni Magul. Nici măcar eu nu am văzut o piatră prețioasă *atât* de mare. Un băț simplu a fost suficient de bun pentru stăpânul meu. Nu a avut nevoie de nimic altceva. O bucată de lemn nu poate face pe cineva mai înțelept, sau mai nobil, sau mai puternic, așa cum nici sabia nu poate face asta. Puterea vine din carne, băiete, și din inimă, și din cap. Mai ales din cap.

– Iubesc iazul ăsta! hohoti Nouădegete aruncând un alt pește pe mal.

– Juvens, murmură încetișor Picior-Lung, și frații lui, puternici mai presus de orice închipuire, nici oameni, nici zei, dar câte ceva din amândouă. Chiar și lor le era teamă de lucrul acesta. Și s-au zbătut atât de mult să o facă de nefolosit. În cazul ăsta, n-ar trebui și noi să ne temem?

Bayaz înfruntă cu ochi strălucitori privirea fixă a lui Ferro. Pielea-i ridată era îmbrobonată de sudoare; firele de păr din barbă îi erau umede și întunecate la culoare, însă chipul îi era tot atât de lipsit de expresie ca o ușă închisă.

– Armele sunt periculoase pentru cei care nu le înțeleg. M-aș putea răni la picior cu arcul lui Ferro Maljinn, dacă nu aș ști cum să-l folosesc. Mi-aș putea ucide aliatul cu sabia căpitanului Luthar, dacă nu m-aș pricepe s-o mânuiesc. Cu cât este mai grozavă arma, cu atât și pericolul este mai mare. Credeți-mă când vă spun că nutresc respectul și teama cuvenite față de lucrul pe care am pornit să-l găsim, însă avem nevoie de o armă cu adevărat formidabilă pentru a putea lupta împotriva dușmanilor noștri.

Ferro se încruntă. Tot nu era convinsă că dușmanii ei și dușmanii lui erau unii și aceiași, însă nu avea de gând să insiste asupra acestui aspect. Pentru moment. Se uită la Nouădegete și îl surprinse cum se holbează la ea. Ochii lui o evitară, revenind asupra luciului apei. Se holba mereu la ea în ultimul timp. Se holba și rânjea. Iar acum se pomenea și ea că se holbează la el mai des decât ar fi fost cazul. Lumina reflectată de suprafața iazului desena forme ciudate pe chipul nordicului. Își ridică din nou privirea, o întâlni pe a ei și îi zâmbi larg.

Ferro se încruntă și mai tare. Scoase pumnalul, tăie capul unuia dintre pești, îi scoase mațele cleioase și le aruncă în apă chiar lângă picioarele lui Nouădegete. Firește că fusese o greșeală să se culce cu el, dar lucrurile n-au ieșit chiar atât de prost.

– Aha! strigă Logen stârnind o altă arteziană, apoi se împiedică cu mâinile apucând doar aerul. Uuuf!

Peștele îi sărise dintre degete, săgeată de sclipiri agitate, iar nordicul pică în nas. Se ridică iute, scuipând și scuturându-și capul, cu părul ud lipit de țeastă.

– Ticălosule!

– Pentru fiecare om există, pe undeva, prin lume, un adversar mai isteț decât el, cugetă cu voce tare Bayaz întinzându-și picioarele. Oare ți l-ai găsit, în sfârșit, pe al tău, maestre Nouădegete?

Jezal se trezi brusc din somn. Era miezul nopții. Era năuc și cu mintea încețoșată și avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama unde se află, căci visase că este acasă, visase Agriontul, visase zilele lui însorite și serile lui fierbinți și nebune. O visase pe Ardee, sau pe cineva care semăna cu Ardee, care îi zâmbea din colțul gurii în salonul lui călduros și confortabil. Acum cerul negru al nopții era înțesat cu stele strălucitoare, iar aerul rece și tare al Ținuturilor Înalte îi pișca buzele și nările și lobii urechilor.

Înțelese că se află în Munții Sparți, la o jumătate de lume distanță de Adua, și sentimentul înstrăinării îi săgetă inima. Bine măcar că avea burta plină. Pește și pesmeți. Prima masă decentă de când s-a terminat carnea de cal. Unul dintre obraji îi era încălzit de dogoarea tăciunilor. Se întoarse spre ei, trăgându-și păturile până sub bărbie. În locurile acestea fericirea însemna doar pește proaspăt și un foc aprins.

Se încruntă. Se mișcau păturile de lângă el, acolo unde dormea Logen. La început crezu că nordicul se răsucește în somn, însă continuară să se miște. Era un balans lent, regulat, însoțit de niște mormăieli încetișoare. În primă instanță i se păruse că e sforăitul lui Bayaz, dar acum își dădu seama că se înșelase. Își

încordă privirea și, prin întuneric, reuși să distingă umărul și brațul lui Nouădegete. Se mișcau și ele. Iar sub brațul lui, strângându-l tare, era altă o mână cu piele închisă la culoare.

Gura lui Jezal se căscă a mare mirare. Logen și Ferro. Și, după ce auzea, nu era nici cea mai mică îndoială că se împerecheau! Chiar acolo, la mai puțin de un pas de capul lui! Rămase cu ochii ațintiți asupra mișcării păturilor în lumina slabă a focului. Când au... De ce au... Cum au... Era o scârboșenie nemaipomenită, asta era! Și îl cuprinse din nou vechea aversiune față de cei doi. Strânse dezgustat buzele. Doi sălbatici care se coțăie în ochii tuturor! Îl bătu gândul să se ridice și să le tragă un șut, așa cum ar fi făcut cu doi câini care, pe nepusă masă și spre jena generală, s-au pus pe făcut pui în timpul unei petreceri în aer liber.

– Rahat, șopti o voce, iar Jezal înmărmuri, închipuindu-și că l-a văzut unul dintre cei doi.

– Stai așa.

O pauză scurtă.

– Ah... ah, așa e bine.

Iar mișcarea ritmică fu reluată, păturile săltau în sus și în jos, înainte și înapoi, mai încet la început, apoi tot mai repede. Cum să doarmă în situația asta? Bombăni furios în gând și se întoarse pe partea cealaltă, trăgându-și păturile peste cap. Rămase întins în întuneric, ascultând grohăitul gutural al lui Nouădegete și șuieratul accelerat al lui Ferro. Își închise ochii strâns, și simți usturimea lacrimilor sub pleoape.

Fir-ar să fie, tare singur mai era.

VIZITA

Drumul cobora dinspre vest, printre cele două creste acoperite cu pini care străjuiau valea albă și pustie. Apoi se întâlnea cu Șuvoiul Alb la vad. Râul își merita pe deplin numele mai ales acum, când era înțesat de sloiuri și curgea năvalnic și înspumat.

– Deci ăsta e, mormăi Tul, întins pe burtă și uitându-se printre tufe.

– Așa cred, zise Copoiul, doar dacă nu mai e încă o fortăreață uriașă pe undeva pe cursul râului ăstuia.

De pe culme, Copoiul îi distingea extrem de bine conturul, cele șase laturi perfect egale de ziduri impunătoare din piatră neagră, înalte de cel puțin doisprezece pași, cu câte un turn masiv și circular în fiecare colț. Vedea și acoperișurile din ardezie cenușie a clădirilor din interior. În față mai era încă un zid, tot cu șase laturi, ce-i drept, mai mic, dar tot destul de înalt, fragmentat de vreo douăsprezece turnuri mai mici. Una din laturi era apărată de râu, în vreme ce în fața celorlalte fusese săpat un șanț adânc și lat,

astfel încât fortăreața devenise, parcă, o insulă de piatră. Accesul înăuntru nu se putea face decât pe un pod, unul singur.

– Rahat, exclamă Dow. Ați mai văzut vreodată ziduri dintr-astea? Cum naiba de a reușit Bethod să intre?

Copoiul clătină din cap.

– Nu contează acum. N-are cum să-și vâre toată armata înăuntru.

– Dar nici nu vrea asta, spuse Treicopaci. Nu Bethod. Nu așa procedează el. Preferă să stea afară, unde să aibă libertate de mișcare, așteptând momentul prielnic de a-și lua adversarul prin surprindere.

– Îhî, își mârâi Ursuzul încuviințarea.

– Afurisită Uniune! înjură Dow. Ăștia nu sunt niciodată atenți! Tot timpul ăsta noi l-am urmărit pe Bethod din sud și ei i-au lăsat să treacă fără să ridice măcar un deget! Acum e înăuntru la adăpost, are apă, are hrană, se simte bine și abia așteaptă să ne vadă!

Trecopaci plesni din limbă.

– N-are rost să ne văicărim acum, nu crezi? Din câte îmi aduc aminte și de tine a reușit să treacă de vreo două ori.

– Îhî. Ticălosul ăsta se pricepe al naibii de bine să apară tocmai acolo unde nu-l așteaptă nimeni.

Copoiul cerceta din priviri și fortăreața, și râul din spatele ei, și valea cea lungă, și terenul înalt acoperit cu copaci.

– Nu m-ar mira să-și fi postat deja oameni pe creasta cealaltă și prin pădurile de lângă șanț.

– Înseamnă că te-ai gândit la toate, zise Dow privindu-l pieziș. Doar o singură nelămurire mai avem. Ți-a supt-o, sau încă nu?

– Ce? exclamă Copoiul prins pe picior greșit.

Tul izbucni în hohote umede de râs. Treicopaci chicotea mai potolit. Până și Ursuzul scoase un sunet ca o respirație adâncă, dar mult mai răsunătoare.

– E o întrebare simplă, nu? continuă Dow. Ți-a supt-o sau nu ți-a supt-o?

Copoiul se uită urât la el și-și vârî capul între umeri.

– La naiba.

Tul abia își putea ține chicotitul în frâu.

– Atunci, ce i-a făcut? S-a căcat pe ea? Recunosc, Dow, ai avut dreptate când ai spus că ăștia din Uniune au alte obiceiuri!

Acum toți râdeau cu poftă, cu excepția Copoiului, firește.

– Să mă piș pe voi toți, mârâi el. Poate ar trebui să vi le sugeți între voi. Măcar așa n-ați mai da din gură.

Dow îl plesni pe umăr.

– Nu-ți face mari speranțe. Știi bine că Tul turuie și cu gura plină!

De prea mult râs, pe Tul îl pufniră mucii pe nas și și-i suflă în palmă. Copoiul îi aruncă o privire cruntă. Ca și cum o asemenea privire ar fi putut să împiedice o piatră să se rostogolească la vale. N-a oprit-o.

– În regulă, acum potoliți-vă, mormăi Treicopaci rânjind încă. Cineva ar trebui să se uite mai de aproape. Trebuie să ne dăm seama unde sunt băieții lui Bethod

înainte ca trupele Uniunii să intre în gura lupului ca o droaie de neghiobi.

Copoiul simți o strângere de inimă.

– Unul dintre noi? Care dintre voi, ticăloșilor, se va duce?

Dow cel Negru zâmbi dându-i o palmă peste umăr.

– Cred că cel care s-a încălzit cel mai bine azi-noapte este și cel care va ieși primul în frig. Ce ziceți, băieți?

Copoiul se furișă printre copaci, cu arcul pregătit în mână, dar fără să-l fi încordat de teamă să nu-și tragă o săgeată în picior sau să facă altă tâmpenie. Văzuse accidente din astea și nu avea niciun chef să se întoarcă în tabără țopăind într-un picior și încercând să le explice celorlalți cum de s-a întâmplat că are o săgeată înfiptă în laba celuilalt picior. I se va aduce mereu aminte de stângăcia lui.

Se puse în genunchi și se uită printre copaci, apoi se uită în jos – la pământul gol, la peticele de zăpadă, la grămăjoarele de ace ude de pin, la... își ținu respirația. O urmă de picior, chiar lângă el. Jumătate în noroi, jumătate în zăpadă. Neaua se topea, și iar cădea din cer, și se topea, și iar cădea. O asemenea urmă nu avea cum să dureze. Ceea ce însemna că era recentă. Copoiul amușină aerul. Nu simțea prea multe. Oricum, era greu să miroși ceva în frigul ăsta – cu nasul înghețat și roșu și plin de muci. Se târî în direcția indicată de forma urmei, privind în jur. Descoperi o alta, apoi încă una. Cineva trecuse pe aici, nu cu mult timp în urmă.

– Tu trebuie să fii Copoiul.

Înlemni, cu inima bocănindu-i în piept cât un regiment de infanterie în marş. Se uită în direcţia de unde venise vocea. La vreo zece paşi depărtare de el era un bărbat tolănit pe trunchiul doborât al unui copac, cu spatele sprijinit de o creangă groasă, cu mâinile strânse sub cap, ca şi cum ar fi avut intenţia să tragă un pui de somn. Părul lung şi negru îi atârna în ochi, dar îl privea cu atenţie pe Copoi printre şuviţele jilave. Se ridică alene în capul oaselor.

– N-am să mă ating de astea, spuse necunoscutul arătând spre un topor zdravăn pe jumătate împlântat în trunchiul putrezit şi spre un scut rotund sprijinit de el. Ca să înţelegi că vreau să stăm de vorbă. Acum am să vin spre tine. Ce spui?

Copoiul ridică arcul şi trase coarda.

– Vino, dacă vrei, însă dacă încerci să faci ceva, am să-ţi vâr o săgeată în gât.

– Corect, fu de acord Păr Lung balansându-se şi sărind de pe copac.

Îşi lăsă armele la locul lor şi trecu printre copaci. Chiar dacă mergea cu capul aplecat şi cu mâinile goale ridicate în aer, tot părea foarte înalt. Sigur, dădea senzaţia că ar avea gânduri paşnice, însă Copoiul nu voia să rişte. Una era să pari paşnic, iar cu totul alta era să fii cu adevărat paşnic.

– Dacă îmi dai voie să-ţi spun, zise bărbatul apropiindu-se, tocmai pentru că îmi doresc să ai încredere în mine, să ştii că nu m-ai observat. Dacă aş fi avut un arc, aş fi putut trage în tine fără probleme.

Era o observație justă, dar Copoiului nu-i plăcu defel.

– Ai arc?

– Nu, nu am.

– Greșeala ta, se răți oi el. Oprește-te acolo unde ești.

– Așa am să fac, spuse străinul oprindu-se la câțiva pași de nordic.

– Eu sunt Copoiul și se pare că mă cunoști. Tu cine ești?

– Ți-l aduci aminte pe Gâthorcăitor?

– Firește, dar nu ești tu ăla.

– Nu. Sunt fiul lui.

Copoiul se încruntă și își mai încordă un picuț arcul.

– Ai face bine să-mi spui adevărul. Pe fiul lui Gâthorcăitor l-a omorât Nouădegete.

– Așa este. Eu sunt celălalt fiu.

– Dar celălalt fiu era un băiețel..., murmură Copoiul numărând în gând iernile trecute de atunci. Rahat. Atât de mult a trecut?

– Atât de mult.

– Te-ai făcut mare.

– Asta fac băieții.

– Acum ai un nume?

– Mi se spune Fiori-îți-dau.

– De unde până unde?

Celălalt rânji cu gura până la urechi.

– Pentru că dușmanilor le dau fiori pe șira spinării când mă zăresc.

– Nu mai spune?

– Sincer, nu-i chiar așa, oftă tânărul. Aș putea să-ți spun adevărul. Prima oară când am luat parte la o

luptă, m-am îmbătat așa de tare că am căzut în râu când m-am dus să-mi fac nevoile. Curentul mi-a tras pantalonii și m-a aruncat cam un kilometru mai la vale. M-am întors în tabără tremurând ca vai de mine. Până și trufandalele îmi intraseră în burtă, așa de mult se micșoraseră, povesti el scărpinându-și falca. Îți dai seama ce rușine mi-a fost. Dar m-am achitat în luptă.

– Nu zău?

– Ba zău. De-a lungul anilor mi-am mânjit degetele cu ceva sânge. Bineînțeles că nu mă pot compara cu tine, dar am făcut suficiente isprăvi ca să-i conving pe unii să mă urmeze.

– Ia te uită! Câți?

– Vreo douăzeci de țărani, sau cam așa ceva. Nu-s departe de aici, dar nu trebuie să te neliniștești. Unii dintre ei au luptat pe vremuri alături de tatăl meu, alții sunt noi. Dar toți sunt bărbați destoinici.

– Mă bucur pentru tine. Ai luptat de partea lui Bethod, nu-i așa?

– Fiecare om are nevoie de ceva de lucru. Asta nu înseamnă că m-aș da în lături de la ceva mai bun. Pot să-mi las mâinile în jos acum?

– Nu. Îmi plac acolo unde sunt. Și ce faci singur în pădure?

Fiori-îți-dau își strânse buzele gânditor.

– Să nu mă crezi nebun, dar am auzit un zvon cum că Rudd Treicopaci ar fi pe aici cu tine.

– Așa este.

– Adevărat?

– Și Tul Duru Capdetunet, și Grim Ursuzul, și Dow cel Negru, toți sunt aici.

Fiori-îți-dau ridică sprâncenele a mirare și se sprijini de un copac din apropiere, cu mâinile tot ridicate deasupra capului. Copoiul îl urmărea cu multă atenție.

– Ai o trupă renumită cu tine. Voi cinci ați făcut de două ori mai multă vărsare de sânge decât am făcut eu cu cei douăzeci de oameni ai mei. Sunteți oameni vestiți, oameni aleși. Sunteți oameni pe care alții își doresc să-i urmeze.

– Și tu dorești să ne urmezi?

– Se prea poate.

– Cu țăranii tăi cu tot?

– Cu ei cu tot.

Copoiul fu nevoit să recunoască în sinea lui că oferta era tentantă. Douăzeci de țărani pricepuți în ale războiului, care știau, în plus, și unde se află Bethod, poate și ce pune la cale. Informația asta l-ar fi scutit să mai stea la pândă prin pădurea friguroasă. El, unul, se săturase până peste cap de copaci uzi. Dar nu avea încă încredere în ticălosul ăsta, nici pe departe. O să-l ducă în tabără, și va hotărî Treicopaci ce vor face mai departe.

– Bine, spuse el, vom vedea. Acum treci și urcă dealul ăsta, iar eu am să vin la câțiva pași în urma ta.

– În regulă, zise Fiori-îți-dau și începu să urce panta, cu mâinile tot ridicate. Dar vezi ce faci cu săgeata aia, bine? N-am chef să pățesc ceva doar pentru că tu nu te uiți pe unde calci.

– Nu-ți face griji, flăcăule, Copoiul nu... ha!

Se împiedică de o rădăcină ieşită în afară şi se împletici şi dădu drumul corzii de la arc. Săgeata zbură chiar pe lângă capul lui Fiori-îţi-dau şi se înfipse într-un copac din apropiere. Copoiul căzu în patru labe în noroi, cu arcul gol în mână, privindu-l pe celălalt cum se apropie de el.

– Pişat, mormăi el.

Dacă ar fi vrut, străinul i-ar fi putut da un pumn zdravăn în scăfârlie şi i-ar fi făcut de îndată felul.

– Bine că nu m-ai nimerit, spuse Fiori-îţi-dau. Acum pot să las mâinile jos?

Firește că Dow se ridică brusc în picioare când îi văzu.

– Cine naiba mai e şi ticălosul ăsta? mârâi el, apropiindu-se de Fiori-îţi-dau cu paşi mari şi apăsaţi, cu toporişca în mână, măsurându-l din priviri şi zbârlindu-se la el.

Scena ar fi putut părea caraghioasă, căci Dow era cu jumătate de cap mai scund, însă Fiori-îţi-dau nu păru prea amuzat. Nu-i vorbă, că nici nu avea motive.

– E..., începu Copoiul, dar nu apucă să spună mai multe.

– Un ticălos înalt, nu? Ei bine, eu n-am de gând să vorbesc cu unul la care trebuie să mă uit de jos în sus! Stai jos, uriaşule! şi îi dădu un brânci aşezându-l în fund.

Copoiul îşi spuse că Fiori-îţi-dau făcu faţă destul de bine. Sigur că gemuse când dăduse cu şezutul de

pământ, apoi bătu des din pleoape, nedumerit de ce i se întâmplă, apoi se sprijini în coate zâmbind la ei.

– Cred că am să stau frumușel aici. Dar vă rog să nu mi-o luați în nume de rău. N-am cerut eu să fiu așa înalt, așa cum nici tu n-ai cerut să fii așa de tâmpit.

Copoiul tresări când îl auzi vorbind așa, așteptându-se ca trufandalele lui Fiori-îți-dau să facă fără voie cunoștință cu cizma lui Dow. În schimb, tovarășul lui începu să rânjească binedispus.

– Dar eu am cerut să fiu tâmpit. Îmi place asta. Și-mi place și ticălosul. Cine e?

– Îl cheamă Fiori-îți-dau, răspunse Copoiul. E fiul lui Gâthorcăitor.

Dow se încruntă.

– Păi, Nouădegete nu l-a...

– Celălalt fiu.

– Păi, n-are cum să aibă mai mult de...

– Fă singur socoteala.

Dow se încruntă și mai tare, apoi clătină uluit din cap.

– Rahat. Atât de mult a trecut?

– Seamănă cu Gâthorcăitor, se auzi vocea lui Tul, care se apropie de ei.

– Mama naibii! exclamă Fiori-îți-dau. Am crezut că nu vă plac oamenii înalți. Ăsta arată de parcă ar sta în cârca altcuiva!

– Sunt unul singur, zise Tul și se aplecă să-l ridice de mână, așa cum ridici un copil căzut la joacă. Scuze pentru primirea asta, prietene. Avem puțini oaspeți și ajungem să-i omorâm și pe ăia.

– Sper să fac excepție, zise Fiori-îți-dau tot cu ochii largi de uimire la Capdetunet. Înseamnă că acela este Grim Ursuzul.

– Îhî, confirmă Grim fără să-și ridice ochii de la aranjatul săgeților.

– Iar tu ești Treicopaci?

– Ăsta mi-e numele, zise cel mai în vârstă dintre ei, cu mâinile în șold.

– Măi, măi, murmură Fiori-îți-dau, frecându-și ceafa. Sincer vă spun că mă simt la strâmtoare. La mare strâmtoare. Tul Duru, și Dow cel Negru, și... la naiba. Chiar tu ești Treicopaci?

– Eu sunt.

– Ei bine. Rahat. Tata spunea că în tot nordul nu e un bărbat mai bun decât tine. Că dacă ar fi fost să aleagă pe cine să urmeze, pe tine te-ar fi ales. Până când ai pierdut în fața Sângerosului Nouă, firește, dar sunt niște lucruri în viață cărora n-ai ce le face. Ia te uită, Rudd Treicopaci e chiar în fața mea...

– De ce ai venit aici, tinere?

Fiori-îți-dau părea a fi rămas fără cuvinte, drept pentru care Copoiul vorbi în locul lui:

– Zice că are vreo douăzeci de țărani înarmați cu el și că vor să ni se alăture.

Câteva clipe, Treicopaci îl privi pe Fiori-îți-dau în ochi.

– Așa este?

Fiori-îți-dau dădu din cap și spuse:

– L-ai cunoscut pe tatăl meu. Gândea la fel ca tine, iar eu sunt sânge din sângele lui, croit după chipul și

asemănarea lui. Îmi stă în gât că trebuie să-l slujesc pe Bethod.

– Mi se pare corect ca omul să-și aleagă stăpânul și să-i fie credincios.

– Și eu gândesc așa, zise Fiori-îți-dau. Doar că este o sabie cu două tăișuri. Conducătorul trebuie și el să se îngrijească de oamenii lui, nu crezi?

Copoiul îi aproba spusele mișcând din cap. După părerea lui, afirmația era una foarte justă.

– Lui Bethod nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de nimeni. Și nu ascultă de nimeni altcineva decât de cotoroanța aia a lui.

– Cotoroanță? se miră Tul.

– Da, vrăjitoarea asta, Crurib, sau cum o fi chemând-o. Cea care face ceața. Bethod e într-o tovărășie întunecată. Iar războiul ăsta, războiul ăsta n-are niciun sens. Englia? Ce să facem cu Englia, când avem pământuri din belșug? Ne va conduce pe toți înapoi în țărână. Dar am rămas alături de el atâta vreme cât nu am avut pe cine să urmăm. Însă când am auzit că Rudd Treicopaci ar putea să fie în viață și că s-a alăturat Uniunii, atunci...

– V-ați hotărât să aruncați o privire, nu?

– Ne-a ajuns până peste cap. Bethod s-a însoțit cu niște ciudățenii. Esticii ăștia de dincolo de Crinna, numai piele și os, chiar mai rău, dacă pricepeți ce vă spun, nici nu le poți zice oameni. N-au niciun cod după care să se călăuzească, n-au îndurare, nici nu ne vorbesc limba. Niște sălbatici nenorociți, asta sunt, absolut toți. Bethod i-a vârât pe unii în fortăreața

Uniunii de colo-şa, din vale, iar ei au atârnat trupurile soldaţilor de ziduri, le-au tăiat cruci în carne şi le-au scos maţele şi i-au lăsat să putrezească. Nu-i bine. Şi mai sunt şi Calder, şi Scale care aruncă ordine tot timpul, deşi sunt proşti de dau în gropi.

– Jigodia de Calder, mârâi Tul scuturând din cap.

– Jigodia de Scale, şuieră Dow, scuipând pe pământul reavăn.

– Nu există două lepădături mai mari decât ăştia doi în tot nordul, continuă Fiori-îţi-dau. Iar acum am aflat că Bethod a făcut o înţelegere.

– Ce fel de înţelegere? se interesă Treicopaci.

Fiori-îţi-dau se întoarse şi scuipă peste umăr.

– O înţelegere cu blestemaţii de shanka, asta a făcut.

Copoiul se holbă la el. Toţi se holbară. Asta era o veste îngrozitoare.

– Cu capetele-turtite? Cum?

– Cine poate şti? Poate că vrăjitoarea aia a lui a găsit o metodă prin care să poată mijloci comunicarea cu ei. Vremurile se schimbă repede, şi nu e bine. Sunt o mulţime de băieţi acolo, în armata lui, cărora nu le convin deloc treburile astea. Fără să-l mai punem la socoteală şi pe Temutul.

Dow se încruntă:

– Temutul? N-am auzit niciodată de el.

– Da' unde aţi fost? Pe altă lume?

Nordicii se priviră între ei.

– Cam aşa, răspunse Copoiul. Cam aşa.

CAM SCUMP

– Aveţi un oaspete, domnule, murmură Barnam, cu chipul palid ca moartea, nu se ştie din ce motiv.

– Evident, se răţoi la el Glokta. Bănuiesc că acest oaspete tocmai ce mi-a bătut în uşă.

Şi aruncă lingura în castronul cu supă abia atinsă şi îşi trecu morocănos limba peste gingii. *Ce mâncare scârboasă, dacă o pot numi mâncare. Mi-e dor de felul cum gătea Shickel, chiar dacă nu şi de încercările ei de a mă ucide.*

– Ei bine, cine e, omule?

– E.. hm... e...

Arhilectorul Sult pătrunse în încăpere cu capul plecat pentru a nu-şi strica frizura impecabilă atingând cadrul uşii. *Aha. Pricep.* Oaspetele cuprinse cu o privire urâcioasă sufrageria înghesuită, cu buzele încreţite de dezgust, de parcă tocmai ce ar fi căzut într-un canal.

– Nu te ridica, se răsti el la Gokta.

Nici n-aveam intenţia.

Barnam înghiţi în sec.

– Să-i aduc Eminenței Voastre...

– Ieși afară! mârâi Sult, iar bătrânul servitor se împletici și se împiedică în graba lui de a ajunge mai repede la ușă.

Disprețul Arhilectorului se mai stinse. *Se pare că buna dispoziție de la precedenta noastră întâlnire este acum doar un vis.*

– Ai naibii țărani, șuieră el strecurându-se pe un scaun de la masa îngustă a lui Glokta. A mai avut loc o răzmeriță lângă Keln, iar ticălosul ăla de Tăbăcar a fost iar în mijlocul ei. O evacuare blamată de toți s-a transformat într-o răscoală în toată regula. Lordul Finster nu a apreciat corect starea de spirit a localnicilor și s-a ales cu trei gărzi omorâte, iar el, dobitocul, e acum asediat în propriul conac de o mulțime furibundă. Din fericire nu au reușit să intre, așa că s-au mulțumit să incendieze jumătate din sat.

Sult pufni cu dispreț vădit.

– Propriul lor sat! Asta face un cretin când se înfurie. Distruge ce are la îndemână, chiar dacă e vorba de propria lui casă! Firește că membrii Consiliului Deschis cer sânge. Sânge de țărani. Și mult. Trebuie să trimitem Inchiziția să se ocupe de asta, să prindă niște căpetenii, sau niște tâmpiți despre care să spună că ar fi căpeteniile răscoalei. Ar trebui să-l spânzurăm pe Finster, însă mă tem că varianta asta nici nu poate intra în discuție.

Glokta își drese glasul.

– Mă voi pregăti de îndată să plec spre Keln. *Ca să mă dau în bărci cu țăranii. Nu-i tocmai misiunea mea preferată, dar...*

– Nu. Pentru altceva am nevoie de tine. Dagoska a căzut.

Glokta ridică o sprânceană. *Nu-i chiar o surpriză. Vestea asta n-avea cum să-l șocheze pe Eminența Sa într-o asemenea măsură încât să catadicsească să se înghesuie în apartamentul meu cel strâmt.*

– Se pare că gurkienilor li s-a permis accesul în cetate datorită unui aranjament făcut în prealabil. Un act de trădare, firește, dar în vremuri ca astea... nu ar trebui să ne surprindă. Trupele Uniunii au fost masacrate, atâtea câte mai rămăseseră, însă mulți dintre mercenari n-au pățit nimic, ci doar au fost luați sclavi, iar localnicii au fost, în general, cruțați.

Milostenia gurkiană, cine și-ar fi închipuit. Mai există și minuni pe lumea asta.

Sult înlătură mânios un fir de praf de pe mănușa lui fără pată.

– Am auzit că, atunci când gurkienii au intrat în citadelă, generalul Vissbruck a preferat să-și ia viața mai degrabă decât să cadă în mâinile lor. *Ia te uită. Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva.* A ordonat ca trupul să-i fie incinerat, pentru ca să nu-i fie batjocorit de dușmani. Apoi și-a tăiat gâtul. Curajos om. Înălțătoare pildă. Mâine îl vom onora în Consiliul Deschis.

Ce bine de el. O moarte oribilă, însă onorată, este de preferat unei vieți lungi petrecute în anonimat.

– Firește, spuse încet Glokta. Curajos om.

– Dar asta nu este tot. Imediat după ce am primit de veste despre cele petrecute, a venit și un sol. Un sol din partea Împăratului de Gurkhul.

– Un sol?

– Într-adevăr. Cerând... pacea, explică Arhilectorul rostind ultimul cuvânt cu mult dispreț în glas.

– Pacea?

– Încăperea asta pare cam mică pentru a putea produce ecouri.

– Desigur, Eminență, dar...

– De ce nu, la urma urmei? Au căpătat ce și-au dorit. Au Dagoska, și nu mai au unde să se ducă de acolo.

– Nu, Arhilectore. *Poate doar peste mare.*

– Se pare că vor pace. Ar fi inacceptabil să mai cedăm ceva, însă, să fim sinceri, Dagoska nu a însemnat niciodată prea mult pentru noi. Ba chiar ne-a costat mai mult decât am obținut de pe urma ei. N-a fost nimic altceva decât un trofeu pentru Regele nostru. Cutez a spune că ne e mult mai bine fără piatra aia inutilă.

Glokta lăsă capul în jos.

– Absolut, Eminență. *Deși ne-am putea întreba de ce v-ați dat atât peste cap ca s-o apărați.*

– Din păcate, dispariția cetății te lasă fără titlul de Superior.

Arhilectorul părea aproape încântat. *Deci asta este, revin la statutul de simplu Inchizitor, nu? Adică nu voi mai fi binevenit la întrunirile celor de vază...*

– Însă am hotărât să te las să-ți păstrezi titlul. În calitate de Superior de Adua.

Glokta nu răspunse imediat. *O promovare însemnată, doar că...*

– Dar, Eminență, aceasta este funcția Superiorului Goyle.

– Așa este. Și va continua să fie.

– Atunci...

– Veți împărți responsabilitățile. Goyle are mai multă experiență, așa că el va fi partenerul principal și va continua să conducă departamentul. Ție îți voi găsi anumite misiuni potrivite talentelor tale deosebite. Sper ca această competiție sănătoasă va scoate la iveală ce e mai bun în voi.

Mai mult ca sigur că toată întrecerea asta se va sfârși cu moartea unuia dintre noi, și cu toții știm cine este favoritul. Sult schiță un zâmbet subțire, ca și cum i-ar fi putut ghici gândurile.

– Sau poate va demonstra că unul dintre voi este *superior* celuilalt.

Și scoase un hohot de râs fără pic de veselie, ca un lătrat, încântat de gluma făcută. Glokta îi răspunse cu un rânjet bălos și știrb.

– Între timp, vreau să te ocupi de solul ăsta. Se pare că știi cum să te porți cu kanticii, dar îți cer ca, măcar pentru moment, să te abții să-l decapitezi și pe acesta, spuse Arhilectorul îngăduindu-și un zâmbet minuscul. Fă bine și află dacă urmărește să dobândească și altceva în afară de pace. Ne-ar folosi să știm cu ce ne confruntăm, ca să nu picăm de proști.

Se ridică și se extrase cu greutate din spatele mesei, foarte încruntat, de parcă încăperea strâmtă ar fi fost un afront intenționat la adresa demnității lui.

– Și, te rog, Glokta, caută-ți o locuință mai bună. Un Superior de Adua să trăiască în halul ăsta? E o rușine!

Glokta își plecă umil capul, iar mișcarea îi trimise săgeți de durere de-a lungul spinării, până în noadă.

– Firește, Eminență.

Solul Împăratului era un bărbat lat în umeri, cu barbă mare și neagră, cu o tichie albă pe cap și înveșmântat în straie de asemenea albe, brodate cu fir de aur. Se ridică și făcu o plecăciune smerită în fața lui Glokta care șontâcăia peste pragul ușii. *Dacă ar fi să mă iau după aparențe, aș spune că este tot atât de plin de bună cuviință, pe cât de arogant și plin de ifose a fost ultimul emisar. Alt tip de om pentru un alt tip de obiectiv.*

– Ah, Superiorul Glokta. Ar fi trebuit să-mi închipui.

Vocea îi era gravă și bogată și stăpânea la perfecție limba comună.

– Mulți oameni din partea noastră de mare au fost extrem de dezamăgiți când nu ți s-a descoperit cadavrul printre cele din citadela Dagoska.

– Sper că le vei transmite sincerele mele scuze.

– Așa voi face. Numele meu este Tulkis și sunt sfetnicul lui Uthman-ul-Dosht, Împăratul gurkienilor, rânji solul descoperind o semilună de dinți puternici și albi în barba neagră. Sper că te vei purta mai bine cu mine decât ai făcut-o cu ultimul emisar trimis de poporul meu.

Glokta șovăi. *Simțul umorului? Extrem de surprinzător.*

– Asta va depinde de tonul pe care îl vei adopta.

– Desigur. Shabbed al Islik Burai a fost întotdeauna cam... cam agresiv. În plus, loialitățile lui erau cumva... cumva eterogene, rânji și mai larg Tulkis. A fost un credincios pătimaș. Foarte religios. A fost un om mai apropiat, poate, de biserică decât de stat. Și eu îi aduc cinstire lui Dumnezeu, firește, își atinse el fruntea cu vârfurile degetelor. Îl cinstesc pe marele și sfântul Profet Khalul – o altă atingere a frunții – dar îl slujesc..., iar ochii lui îi întâlni pe ai lui Glokta, îl slujesc doar pe Împărat.

Interesant.

– Mi-am închipuit că la voi biserica și statul au un singur glas.

– Deseori așa și este, însă există printre noi unii care cred că preoții ar trebui să se ocupe doar de rugăciuni și să lase buna guvernare pe seama Împăratului și a sfetnicilor lui.

– Înțeleg. Și ce anume are Împăratul să ne comunice?

– Marile dificultăți întâmpinate la cucerirea cetății Dagoska au șocat poporul nostru. Preoții ne convinseseră că această campanie va fi una ușoară pentru că Dumnezeu este cu noi, iar cauza noastră este una dreaptă și așa mai departe. Dumnezeu este mare, continuă solul ridicându-și ochii în tavan, însă nu poate înlocui planurile bune. Împăratul dorește pace.

Glokta nu spuse nimic câteva clipe. Apoi exclamă prefăcându-se uimit:

– Marele Uthman-ul-Dosht? Atotputernicul? Neîndurătorul? Vrea pace?

Solul nu se arătă deranjat de tonul ironic al Inchizitorului.

– Sunt convins că înțelegi foarte bine cât de folositoare poate fi reputația de om lipsit de scrupule. În primul și în primul rând, un mare conducător, mai ales conducătorul unei țări atât de întinse și diverse cum este Gurkhul, trebuie să fie temut. Desigur că și-ar dori să fie iubit, însă acesta este un lux pe care nu și-l poate permite. Teama este esențială. Indiferent ce ai auzit, Uthman nu este nici om al păcii, nici al războiului. El este un om al... cum spuneți voi? Al necesității. Este un om al uneltei potrivite la momentul potrivit.

– Foarte prudent din partea lui, murmură Glokta.

– Acum este vorba de pace. Îndurare. Compromis. Acestea sunt uneltele care-i convin scopurilor lui, chiar dacă nu convin scopurilor... altora, spuse solul atingându-și din nou fruntea. Și m-a trimis pe mine ca să aflu dacă vă convin și vouă.

– Măi, măi, măi. Atotputernicul Uthman-ul-Dosht vorbește despre îndurare și ne oferă pacea. Trăim timpuri stranii, nu ți se pare, Tulkis? Au învățat gurkienii cum să-și iubească dușmanii? Sau, pur și simplu, le este frică de ei?

– Nu trebuie să-ți iubești dușmanul și nici să-ți fie frică de el pentru a dori pacea. Nu trebuie decât să te iubești pe tine însuți.

– Așa crezi?

– Chiar așa. Mi-am pierdut doi fii în războaiele dintre popoarele noastre. Unul la Ulrioch, în ultimul război. Era preot și a ars în templul lui. Celălalt a murit de curând, în asediul asupra Dagoskăi. A condus atacul după ce a fost făcută prima breșă în fortificațiile voastre.

Glokta se încruntă și își trosni gâtul. *Grindina de săgeți trase de arbalete, siluete micuțe, prăbușindu-se printre dărâmături.*

– A fost un atac curajos.

– Războiul este crud mai ales cu cei bravi.

– Așa este. Îmi pare rău de pierderile suferite. *Deși nu-mi pare deloc.*

– Îți mulțumesc pentru condoleanțele tale sincere. Dumnezeu a considerat de cuviință să mă binecuvânteze cu încă alți trei fii, dar golurile lăsate de acești doi copii nu se vor umple niciodată. E ca și cum mi-aș fi pierdut bucăți din trupul meu. De aceea cred că pot înțelege câte ceva din pierderea pe care ai suferit-o și tu în același război. Îmi pare rău și mie pentru pierderile tale.

– Ești foarte amabil.

– Suntem conducători. Războiul izbucnește atunci când noi eșuăm în ceea ce facem. Sau dacă suntem împinși spre eșec de cei nesăbuiți și neghiobi. Victoria este mai bună decât înfrângerea, însă... nu cu mult mai bună. Tocmai de aceea Împăratul oferă pacea sperând că astfel se va pune capăt o dată pentru totdeauna ostilităților dintre națiunile noastre. Nu avem niciun interes să traversăm marea ca să ne războim cu voi, iar voi nu aveți niciun interes să puneți piciorul pe continentul kantic. Așa că vă oferim pacea.

– Atâta tot?

– Atâta?

– Ce ar spune poporul nostru dacă v-am ceda pur și simplu Dagoska, pentru care am plătit atât de mult în ultimul război?

– Să fim realiști. Încurcăturile în care ați intrat în campania voastră din nord vă plasează într-o situație extrem de dezavantajoasă. Dagoska este pierdută. În locul vostru mi-aș scoate-o din minte. Oricum, pot aranja să primiți douăsprezece cufere ca despăgubiri oferite de Împăratul meu Regelui tău. Cufere din abanos înmiresmat, ornate cu frunze din aur, purtate de sclavi precedați de funcționari umili ai guvernului Împăratului.

– Și ce anume ar conține aceste cufere?

– Nimic.

Cei doi bărbați se priviră lung.

– În afară de mândrie. Poți spune ce vrei. Că în ele se află o avere în aur gurkian, sau în bijuterii kantice, sau tămâie de dincolo de deșert. Că în ele se află o avere mai mare decât valoarea cetății. Poate că ar domoli mânia poporului tău.

Glokta trase iute aer în piept.

– Pace. Și niște lăzi goale.

Piciorul stâng îi amorțise sub masă și se strâmbă de durere când și-l mișcă ridicându-se din scaun. Șuieră printre gingii:

– Voi transmite oferta voastră mai-marilor mei.

Era pe punctul de a se întoarce cu spatele la sol, când Tulkis îi întinse mâna. Glokta se uită la ea câteva clipe. *Ei și, ce rău mi-ar putea face?* Apoi strânse mâna gurkianului.

– Sper că îi vei putea convinge, spuse solul.

Și eu sper.

SPRE MARGINEA LUMII

În dimineața celei de-a noua zile în munți, Logen văzu marea. Se târî până la marginea stâncii, julindu-și pielea și acolo unde încă mai rămăsese intactă, și iat-o. Cărarea cobora brusc într-un ținut plat aflat mult mai jos de el. Iar dincolo era linia strălucitoare a orizontului. Aproape că îi putea simți mirosul, zvâcul acela sărat din aer inspirat cu fiecare răsuflare. Ar fi zâmbit cu gura până la urechi dacă nu i-ar fi adus aminte atât de mult de casă.

– Marea, șopti el.

– Oceanul, îl corectă Bayaz.

– Am traversat continentul vestic din țărm în țărm, spuse Picior-Lung, cu rânjet din ureche în ureche. Suntem aproape.

Până la amiază au fost și mai aproape. Poteca se lățise devenind o alee noroioasă, divizată de tufe stufoase, ca niște garduri vii. Pretutindeni se zăreau bolovani desțeleniți, dar și petice de pajiște verde, cu iarbă bogată, sau cu lăstari, sau unduind în adierea vântului

culturile insipide de toamnă. Logen nu se pricepea mai deloc la agricultură, dar până și pentru el era limpede că terenul acela era lucrat. De curând, chiar.

– Ce oameni ar putea să trăiască atât de departe? șopti Luthar, privind bănuitor la câmpul neîngrijit.

– Descendenții pionierilor de demult. Au rămas aici, singuri, după prăbușirea Imperiului. Și, de bine, de rău, au reușit să-și facă o viață.

– Ați auzit? șuieră Ferro, cu ochii îngustați, cu mâna scotocind în tolbă după o săgeată.

Logen ridică fruntea, ascultând cu atenție. O bufnitură, venită ca de la mare depărtare, apoi o voce, subțiată de vânt. Apucă mânerul sabiei și se ghemui la pământ. Se târî până la una dintre tufe și se uită peste ea, cu Ferro alături.

Doi bărbați aveau treabă cu o bucată din trunchiul unui copac în mijlocul câmpului arat. Unul îl cioplea cu un topor, celălalt îl păzea, cu mâinile în șolduri. Lui Logen i se uscă gura. Cei doi nu păreau a prezenta nicio amenințare, însă aparențele erau cel mai adesea înșelătoare. Trecuse multă vreme de când nu se mai întâlniseră cu vreo ființă care să nu vrea să-i omoare.

– Liniștiți-vă, le șopti Bayaz. Nu este niciun pericol.

Ferro îi aruncă o privire furioasă.

– Ai mai spus asta și înainte.

– Nu omorâți pe nimeni până nu vă spun eu, își șuieră Magul ordinul, apoi strigă spre cei doi într-o limbă pe care Logen n-o cunoștea și le făcu semne pașnice cu mâna. Cei doi bărbați tresăriră speriați și priviră în jur cu gurile căscate a mirare. Bayaz strigă

din nou. Fermierii se uitară unul la celălalt, își lăsară uneltele jos și se îndreptară spre micul grup cu pas agale.

Se opriră la câțiva pași distanță de călători. Erau urâți, chiar și după standardele lui Logen – scunzi și îndesați, cu trăsături brute, îmbrăcați cu haine fără de culoare, peticite și murdare. Se holbau temători la cei șase străini, mai ales la armele lor, de parcă nu mai văzuseră oameni sau arme până atunci.

Bayaz le vorbi pe ton prietenos, surâzând, dând din mâini, arătând spre ocean. Unul dădu din cap, răspunse, ridică din umeri și arătă spre potecă. Apoi se strecură prin gardul viu, trecând din câmp pe drum. Sau, mai bine spus, de pe pământ moale pe noroi întărit. Le făcu semn să îl urmeze, în vreme ce tovarășul lui îi privea cu neîncredere din cealaltă parte a tufelor.

– Ne va duce la Cawneil, zise Bayaz.

– La cine? strigă Logen, dar Magul nu-i răspunse.

Pornise deja după țăran spre apus.

Amurg apăsător sub un cer ca de plumb. Iar ei își târșâiau picioarele printr-un oraș pustiu, în urma călăuzei lor posace. Individ extrem de pocit, își spuse Jezal, dar nu era mai puțin adevărat că nu întâlnise niciodată un țăran care să fie vreo frumusețe. Și își închipuia că așa trebuie să fie în întreaga lume. Străzile erau goale și colbuite, pline cu buruieni și gunoaie. Majoritatea caselor erau abandonate, acoperite cu mușchi și plante agățătoare. Iar cele câteva care dădeau semne că ar fi încă locuite erau, în ansamblu, cam în aceeași stare mizeră.

– S-ar părea că și aici s-a stins strălucirea trecutului, spuse dezamăgit Picior-Lung. Presupunând că ar fi existat vreo asemenea strălucire.

Bayaz dădu din cap.

– În timpurile pe care le trăim, gloria se găsește în cantități insuficiente.

În fața caselor neîngrijite se deschidea o piață mare. Pe margini, un grădinar de mult uitat sădise plante ornamentale, însă iarba era acum uscată, locul florilor fusese luat de buruieni, iar copacii își înălțau ghearele uscate spre plumbul cerului. Din această descompunere lentă se înălța o clădire uriașă și ciudată, sau, mai bine spus, se înălța un talmeș-balmeș de clădiri de forme și stiluri nedefinite. Trei turnuri înalte și conice, unite la bază, dar despărțite spre vârf. Acoperișul unuia dintre ele căzuse de multă vreme, dezvăluind vederii grinzile golașe.

– O bibliotecă..., șopti Logen ca pentru sine.

Jezal nu prea era de acord.

– Ei, na?

– Marea Bibliotecă de Vest, spuse Bayaz în vreme ce traversau piața dărăpănată. Aici am făcut primii mei pași șovăielnici într-ale cunoașterii. Aici stăpânul meu m-a învățat Prima Lege. Iar și iar m-a învățat, până când am fost în stare s-o declam fără greșeală în toate limbile cunoscute. Acesta a fost un loc al studiului, al miracolelor și al frumuseții copleșitoare.

Picior-Lung își supse dinții.

– Timpul nu a fost bun cu locul ăsta.

– Timpul nu este bun niciodată.

Călăuza lor spuse câteva cuvinte și le arătă o ușă mare, cu vopseaua verde rău scorojită. Apoi se îndepărtă, tot uitându-se la ei peste umăr cu profundă neîncredere.

– În vremurile astea e tare greu să găsești pe cineva care să te ajute, observă resemnat Întâiul dintre Magi urmărindu-l pe țăran cu privirea. Apoi își ridică toiagul și lovi de trei ori în ușă. Urmă o tăcere prelungă.

– Bibliotecă? auzi Jezal întrebarea lui Ferro, evident neobișnuită cu acest cuvânt.

– Pentru cărți, se auzi răspunsul lui Logen.

– Cărți, pufni ea. Pierdere de vreme.

Din spatele ușii se auziră niște zgomote slabe: venea cineva să deschidă, bombănind nervos. Acum zăvoarele scrâșniră, iar ușa se deschise scârțâind pe balamale. Un bărbat înaintat în vârstă și mult aplecat de spate se holba uluit la ei, cu înjurătura rămasă nerostită pe buze. Într-o mână ținea o lumânare aprinsă, care-i lumina unul dintre obrajii zbârciți.

– Eu sunt Bayaz, Întâiul dintre Magi, și am treabă cu Cawneil.

Slujitorul rămase în continuare cu gura știrbă larg căscată și ochii bulbucați. Jezal era aproape convins că în scurtă vreme va începe să i se scurgă saliva pe bărbie. Era limpede că nu aveau parte de prea mulți oaspeți pe aici.

Lumina slabă a lumânării nu putea dezvălui sala impozantă din spatele bătrânului. Mese din lemn masiv se cocoșau sub greutatea maldărelor de cărți. Pereții erau acoperiți cu rafturi până în întunericul

mucegăit al tavanului. Umbrele pâlpâiau pe cotoarele volumelor legate în piele, de toate mărimile și culorile, pe sulurile de pergamente neglijent îngrămădite în piramide înclinate. Lumina lumânării scânteia pe poleiala din argint, pe ornamentele din aur, pe pietrele fără luciu incrustate în copertele tomurilor uriașe. În mijlocul acestei imense cantități de erudiție străveche se arcuia o scară lungă, cu balustrada lustruită de trecerea a mii și mii de mâini, cu treptele tocite de trecerea a mii și mii de pași. Totul era acoperit cu un strat gros de praf. Când Jezal trecu peste prag, i se încurcă în păr o pânză monstruoasă de păianjen, lipicioasă și scârboasă, iar tânărul se luptă din greu cu ea, strâmbându-se dezgustat.

– Stăpâna casei, hârâi servitorul cu un accent ciudat, s-a dus deja la culcare.

– Scoal-o, atunci, se răți la el Bayaz. Se face târziu și mă grăbesc. Nu avem timp de...

– Măi, măi, măi.

O femeie se afla în capul scării.

– Într-adevăr se face târziu, căci îmi bat iubiții vechi la poartă.

Voce pătrunzătoare, dulce ca melasa. Femeia începu să coboare treptele, dar foarte încet, exagerat de încet, mângâind cu unghiile-i lungi balustrada arcuită. Părea de vârstă mijlocie: înaltă, slabă, grațioasă, cu un obraz acoperit în întregime de părul lung și negru.

– Soră. Avem probleme importante de discutat.

– Ah, nu mai spune?

Ochiul pe care Jezal îl vedea era mare, negru, ușor congestionat de plâns. Învălui grupul de călători cu o privire melancolică, leneșă, aproape adormită.

– Ce plictiseală crâncenă.

– Sunt foarte obosit, Cawneil. Și n-am chef de jocurile tale.

– Cu toții suntem foarte obosiți, Bayaz. Cu toții suntem înfiorător de obosiți.

Pluti până la piciorul scării și peste podeaua neregulată înspre ei, cu un oftat prelung și teatral.

– A fost o vreme când îți plăcea să te joci. Jucai jocurile mele zile în șir, din câte îmi aduc eu aminte.

– Asta s-a întâmplat demult. Lucrurile se schimbă.

Chipul femeii se strâmbă de furie neașteptată și înfricoșătoare.

– Lucrurile putrezesc, vrei să spui! Cu toate acestea, iar vocea i se îmblânzi din nou până la șoaptă, în calitatea noastră de ultimi rămași ai Ordinului Magilor, ar trebui măcar să încercăm să fim politicoși. Haide, frate al meu, prieten al meu, scumpul meu, nu ai de ce să te grăbești. Se face târziu, iar voi aveți timp să vă spălați de colbul de pe drum, să vă aruncați zdrențele astea împuțite de pe voi și să vă îmbrăcați frumos pentru cină. Vom discuta la masă, așa cum obișnuiesc persoanele civilizate. Atât de rar se întâmplă să mă mai bucur de oaspeți.

Trecu pe lângă Logen, măsurându-l admirativ din cap până în picioare.

– Și mi-ai adus oaspeți atât de robuști.

Zăbovi cu privirea asupra lui Ferro.

– Oaspeți atât de exotici.

Mângâie cu un deget obrazul lui Jezal.

– Oaspeți atât de drăgălași!

Jezal înlemni de jenă, neștiind cum să răspundă unui asemenea gest nelalocul lui. De aproape, părul ei cel negru era alb la rădăcină, semn că și-l vopsise. Pielea cea netedă era, de fapt, ridată și o idee cam prea galbenă, semn că și-o pudrase din belșug. Rochia cea albă era murdărită pe poale și avea o pată vizibilă pe una dintre mâneci. Părea la fel de bătrână ca Bayaz, sau poate mai bătrână.

Se uită în colțul unde se retrăsese Quai și se încruntă.

– Nu sunt însă prea sigură ce fel de oaspete este acela... dar sunteți cu toții bineveniți la Marea Bibliotecă de Vest. Bine ați venit...

Cu briciul în mână, Jezal se privi uluit în oglindă.

Cu doar câteva clipe în urmă se gândise la călătoria care se apropia acum de final, felicitându-se pentru cât de multe învățase. Toleranță și înțelegere, curaj și sacrificiu de sine. Pentru cât de mult se maturizase. Pentru cât de mult se schimbase. Dar felicitările nu-și mai aveau locul. Poate că oglinda era una foarte veche, iar imaginea lui reflectată era întunecată și deformată, dar nu era nicio îndoială că fața lui era complet distrusă.

Dispăruse simetria încântătoare a trăsăturilor. Maxilarul lui, odinioară perfect, o cotise acum spre stânga, bărbia lui, bărbia lui cea nobilă, se strâmbase. Cicatricea care începea de pe buza superioară ca o dungă aproape estompată se bifurca scobind adânc

buza inferioară, trăgând-o în jos și conferindu-i astfel feței sale un aspect răutăcios și batjocoritor.

Iar el nu avea ce face. Dacă încerca să zâmbească era încă și mai rău, căci își dezvelea găurile urâte dintre dinți, mult mai potrivite unui luptător de bâlci sau unui tâlhar decât unui ofițer din Oastea Regelui. Singura veste bună era că foarte probabil urma să moară pe drumul de întoarcere, și niciuna din vechile lui cunoștințe nu avea să-l vadă într-așa hal de desfigurat. Slabă consolare, ce să-ți spun!

O singură lacrimă pleoscăi în ligheanul din fața lui.

Înghiți nodul plin cu lacrimi din gât, inspiră adânc, ca în fața unei mari primejdii, și își șterse obrazul ud. Apoi își ridică falca aceea nouă și străină și strânse hotărât briciul. Răul fusese făcut și nu mai era cale întoarsă acum. Poate că era mai urât, dar cu siguranță că era un om mai bun și, așa cum ar fi spus Logen, era încă în viață. Mânuind atent briciul, își îndepărtă țepii răzleți de pe obraji, de lângă urechi, de pe gât. Însă nu se atinse de firele de păr de pe bărbie și din jurul gurii. I se părea că arată bine cu barbă, își spuse, ștergând briciul. Sau, măcar îi mai ascundea chipul pocit.

Își puse hainele pe care le primise. O cămașă cu miros puternic de mucegai și o pereche de pantaloni bufanți cu o croială ridicol de demodată. Când fu gata pentru cină se mai privi o dată în oglindă și aproape că izbucni în râs la vederea imaginii sale deformate. Locuitorii lipsiți de griji din Agriont nu l-ar fi recunoscut. Nici vorbă că și el abia dacă se recunoștea.

Cina nu se ridică deloc la nivelul speranţelor lui Jezal. Argintăria era murdară şi fără luciu, farfuriile uzate şi crăpate, masa însăşi era şchioapă şi înclinată, dând senzaţia că toată mâncarea se va duce la vale şi va cădea pe podeaua murdară. Felurile erau aduse de acelaşi servitor cu paşi târşâiţi, care nu se grăbea acum mai mult decât o făcuse când le deschisese uşa. Prin urmare, fiecare fel de mâncare venea la masă mai rece şi mai sleit decât cel de dinainte. Mai întâi au mâncat o supă vâscoasă incredibil de lipsită de gust. Apoi o bucată de peşte atât de prăjit, că nu mai rămăsese din el decât cenuşa. Apoi o felie de carne atât de crudă că părea aproape vie.

Bayaz şi Cawneil mâncau în tăcere ca de piatră, uitându-se din când în când unul la celălalt peste masă într-un fel parcă menit să taie celorlalţi orice chef. Quai ciugulea din farfurie, cu ochii aţintiţi la cei doi Magi. Picior-Lung se năpustea cu multă poftă asupra fiecărui fel de mâncare, zâmbind celorlalţi de parcă şi ei s-ar fi simţit la fel de bine ca şi el. Logen, încruntat şi foarte concentrat, îşi ţinea furculiţa în pumn împlântând-o neştiutor în farfurie, de parcă mâncarea din faţă ar fi fost vreun shanka enervant, şi vârându-şi din când în când în mâncare mânecile bufante ale tunicii mult prea strâmte. Jezal era sigur că, nici dacă şi-ar fi dorit, Ferro nu ar fi ştiut să mânuiască tacâmurile cu oarece dexteritate, însă ea preferase să mănânce cu mâinile, uitându-se duşmănos la oricine îi întâlnea privirea, ca şi cum ar fi vrut să-l provoace să îi spună că nu se cădea să se comporte

astfel. Purta aceleași haine murdare pe care nu și le mai dăduse jos în ultima săptămână, iar Jezal se întrebă dacă i se oferise și ei o rochie pe care să o îmbrace la cină. Aproape se înecă numai la imaginea pe care i-o aduse gândul acesta.

Nici mâncarea, nici compania, nici ambianța nu erau pe placul lui Jezal. Însă realitatea era că rămăseseră fără hrană cu câteva zile în urmă, iar de atunci mâncaseră doar câteva rădăcini calcaroase scoase de Logen din pământ, șase ouă micuțe furate de Ferro dintr-un cuib și câteva fructe sălbatice înfiorător de amare culese la întâmplare de Picior-Lung. Tânărul și-ar fi dorit din tot sufletul să mănânce tot din farfurie. Dar, încercând să taie bucata de carne plină de zgârciuri tari, se întrebă dacă într-adevăr ar fi fost o alegere înțeleaptă.

– Mai plutește corabia? mârâi Bayaz.

Toți își ridicară ochii din farfurii. Acestea erau primele cuvinte rostite de la începutul mesei.

Ochiul negru al lui Cowneil îl privi cu răceală.

– Te referi la corabia cu care Juvens și frații lui au ajuns la Shabulyan?

– La care alta m-aș putea referi?

– În acest caz, răspunsul este nu. Nu mai e în stare să navigheze. Acum stă ancorată în vechiul doc, plină de putregai verde. Dar fii pe pace. Am construit o alta, iar atunci când și aceasta a putrezit, am construit încă una. Ultima corabie, ancorată la țărm, e acoperită de alge și scoici, dar i-am păstrat echipajul și are provizii din belșug. Nu mi-am uitat promisiunea făcută stăpânului nostru. Mi-am îndeplinit obligațiile.

Sprâncenele lui Bayaz se îmbinară într-o încruntătură furioasă.

– Adică vrei să spui că eu nu mi le-am îndeplinit?

– Nu am spus asta. Dacă ți se pare că auzi vreun reproș, acela vine din propria ta vină, nu din acuzațiile mele. Nu sunt de partea nimănui, știi asta. Niciodată n-am fost de partea nimănui.

– Vorbești de parcă lenea ar fi cea mai mare virtute, mormăi Întâiul dintre Magi.

– Chiar este, atunci când a acționa înseamnă a lua parte la ciorovăielile voastre. Uiți, Bayaz, că am văzut toată povestea asta de nenumărate ori și mi se pare teribil de agasantă. Istoria se repetă. Fratele se întoarce împotriva fratelui. Așa cum s-a luptat Juvens cu Glustrod, așa cum s-a luptat Kanedias cu Juvens, așa se luptă acum Bayaz cu Khalul. Oameni mai mici într-o lume mai mare, cu la fel de multă ură și fără îndurare. Se va sfârși oare această rivalitate sordidă precum s-au sfârșit celelalte? Sau mai rău?

Bayaz pufni pe nas.

– Să nu ne prefacem că ți-ar păsa atât de mult încât să te scoli din pat pentru noi.

– Nu, nu îmi pasă. Recunosc de bunăvoie. Niciodată nu am semănat cu tine sau cu Khalul și nici cu Zacharus sau Yulwei. Ambiția mea nu este nemărginită ca a voastră, și aroganța mea nu este nici ea fără fund.

– Nu, așa este, spuse Bayaz sugându-și dezgustat gingiile și aruncându-și furculița în farfurie. Frivolitatea ta este fără margini și indolența ta nu are fund.

– Și năravurile și calitățile mele sunt mărunte. Niciodată nu m-a interesat să refac lumea după planurile mele mărețe. Sunt mulțumită cu lumea asta așa cum este ea, așa că sunt un pitic printre giganți.

Îi privi oaspeții pe rând.

– Însă piticii nu se lasă striviți de tălpile nimănui.

Jezal îi surprinse privirea iscoditoare oprită asupra lui și își redirecționă atenția asupra bucății de carne asemănătoare cauciucului.

– Este lungă lista cu cei pe care i-ai călcat în picioare în goană după îndeplinirea ambițiilor tale, nu-i așa, dragostea mea?

Jezal începu să simtă apăsarea furiei lui Bayaz.

– Nu este nevoie să vorbești în cimilituri, soră, mârâi bătrânul. Înțeleg ce vrei să spui.

– O, am uitat. Îți place vorba directă și nu poți să suferi înșelăciunea. Mi-ai spus asta imediat după ce mi-ai spus că n-ai să mă părăsești niciodată și chiar înainte de a pleca de lângă mine ca să-ți găsești pe alta.

– N-a fost alegerea mea. Mă nedreptățești, Cowneil.

– *Eu* te nedreptățesc *pe tine?* șuieră ea, iar acum mânia ei îl apăsa pe Jezal din partea opusă. Cum te nedreptățesc, frate? Oare nu ai plecat? Oare nu ți-ai găsit pe alta? Oare nu ai furat tu de la Creator, mai întâi secretele, apoi fiica?

Jezal se foi în scaun și își vârî capul între umeri, simțindu-se ca o nucă prinsă în clește.

– O chema Tolomei. Ți-o mai aduci aminte?

Căutătura cruntă a lui Bayaz deveni și mai glaciară.

– Am greșit și încă mai plătesc pentru greșelile mele. În fiecare zi mă gândesc la ea.

– Cât de insuportabil de nobil ești! râse batjocoritor Cowneil. Sunt convinsă că ar leșina de emoție dacă te-ar putea auzi! Și eu mă gândesc din când în când la ziua aceea. Ziua care a pus capăt Timpurilor Străvechi. Când ne-am strâns în fața Casei Creatorului setoși de răzbunare. Cum ne-am folosit toată Arta și întreaga furie și n-am reușit nici măcar să facem o zgârietură în porți. Cum i-ai șoptit lui Tolomei în miez de noapte și ai implorat-o să te lase să intri.

Cowneil își apăsă mâinile veștejite pe piept.

– Și cât de tandre au fost cuvintele pe care le-ai folosit. Cuvinte pe care nici nu bănuiam că le cunoști. Până și o scorpie ca mine a fost emoționată. Cum te-ar fi putut refuza o ființă nevinovată ca Tolomei, fie că era vorba să-ți deschidă porțile tatălui ei, fie că trebuia să-și deschidă picioarele în fața ta? Și, spune-mi, frate, cum ai răsplătit-o pentru sacrificiul ei? Pentru că te-a ajutat, pentru că a avut încredere în tine, pentru că te-a iubit? Ce dramatică trebuie să fi fost scena! Voi trei, pe acoperiș. O tânără naivă, tatăl ei gelos și iubitul ei secret.

Scoase un hohot amar de râs.

– Asta n-a fost niciodată o rețetă de succes, dar rareori a avut un final atât de nefericit ca al vostru. Și tatăl, și fiica. Iar drumul de pe acoperiș până jos era unul foarte lung.

– Kanedias nu avea strop de milă , mârâi Bayaz, nici măcar pentru propriu-i copil. Și-a aruncat fiica

de pe acoperiș chiar în fața mea. Apoi ne-am luptat, iar eu l-am azvârlit în flăcări. Și l-am răzbunat pe stăpânul nostru.

– O, minunat! exclamă Cowneil bătând din palme cu falsă încântare. Finalurile fericite sunt pe placul tuturor! Mai spune-mi ceva. Ce anume te-a făcut s-o plângi atât de mult pe Tolomei, când eu însămi nu am reușit niciodată să te fac să verși vreo lacrimă? Ia spune-mi, frate, ți-ai dat cumva seama că îți plac neprihănitele?

Bătu des din gene cu afectare ironică, expresie stranie și nepotrivită pe chipul ei bătrân.

– Sau inocența? Virtutea cea mai pasageră și mai lipsită de valoare dintre toate? Virtutea cu care eu nu m-am combinat niciodată.

– Soră a mea, poate că este unicul lucru cu care nu te-ai combinat vreodată.

– O, superb, vechea mea dragoste, foarte bine. Mai presus de orice mi-a plăcut întotdeauna mintea ta cea ageră. Desigur, Khalul a fost un amant mai priceput, dar niciodată nu a avut pasiunea ta, nici cutezanța ta.

Străpunse bucata de carne cu furculița, cu un gest plin de ranchiună.

– Să te apuci să călătorești până la Marginea Lumii la vârsta ta? Ca să furi acel lucru pe care stăpânul ne-a interzis să-l atingem? Ăsta da curaj.

Bayaz se strâmbă disprețuitor.

– Ce știi tu despre curaj ca să vorbești așa? Tocmai tu, care n-ai iubit pe nimeni în afară de tine însăți în toți acești ani foarte lungi? Tu, care nu ți-ai asumat niciodată vreun risc și care nu ai dăruit nimic și nu ai

construit nimic? Tu, care ai lăsat pradă putregaiului toate darurile pe care ţi le-a făcut stăpânul nostru? Lasă-ţi poveştile în ţărână, soră a mea, acolo unde le este locul. Nimănui nu-i pasă, cu atât mai puţin mie.

Cei doi Magi se priviră cu ură într-o tăcere ca de gheaţă, într-o atmosferă încărcată de clocotul furiei lor. Scaunul lui Nouădegete scârţâi uşor când acesta şi-l trase precaut mai departe de masă. Vizavi de el, Ferro se uita în jur cu neîncredere absolută. Malacus Quai îşi dezvelise dinţii, cu ochii fioroşi aţintiţi asupra maestrului său. Jezal îşi ţinea respiraţia, neputând face altceva decât să spere că această dispută de neînţeles pentru el nu se va sfârşi prin incendierea cuiva. Mai ales nu a lui.

– Ei, îndrăzni fratele Picior-Lung, eu unul aş dori să mulţumesc gazdei noastre pentru această masă excelentă...

Cei doi Magi îl fixară cu priviri necruţătoare.

– Acum, că suntem aproape de... de destinaţia noastră... finală... hm...

Navigatorul înghiţi în sec şi îşi coborî ochii în farfurie.

– Nu contează.

În pielea goală, şi mereu încruntată, Ferro îşi trăsese un picior la piept şi îşi zgândărea o crustă de pe genunchi.

Privi nemulţumită la pereţii groşi ai încăperii, închipuindu-şi uriaşa greutate a pietrei vechi din jurul ei. Îşi aminti cum se uitase la fel la pereţii celulei ei din

palatul lui Uthman și cum se ridica cu greu ca să ajungă la ferestruica de lângă tavan. Își aminti razele soarelui pe chipul ei și visele de libertate. Își aminti cum o rodea fierul cătușei de la gleznă, și lanțul cel lung și subțire, mult mai solid decât lăsa impresia. Își aminti cum se luptase cu el, cum încercase să-l roadă cu dinții, cum își trăsese piciorul până reușise să-și dea sângele. Ura pereții. Întotdeauna i se păruseră a fi fălcile unei capcane.

Ferro se uită urât la pat. Ura paturile și canapelele și pernele. Lucrurile moi te înmuiau, iar ea nu avea nevoie de așa ceva. Își aminti de un pat moale pe care zăcuse în întuneric în primii ei ani de sclavie. Pe vremea când era doar o copilă, și era micuță, și era slabă. Își aminti cum zăcuse în întuneric și plânsese în hohote înfricoșată de singurătate. Ferro scormoni cu furie, până la sânge, zgaiba de pe genunchi. Ura copilul acela neputincios și prost care se lăsase prins în capcană. Detesta această amintire.

Se uită cu și mai mare nemulțumire la Nouădegete, care dormea pe spate cu așternuturile mototolite și adunate în jurul lui, cu capul dat pe spate, gura deschisă, ochii închiși, respirând ușor pe nas. Dormea ca un copil. De ce se culcase cu el? Și de ce continua să o facă? N-ar fi trebuit niciodată să se atingă de el. N-ar fi trebuit niciodată să-i vorbească. Nu avea nevoie de el, de prostul ăsta alb, uriaș și urât.

Nu avea nevoie de nimeni.

Ferro își tot spunea cât de mult urăște toate lucrurile astea, își spunea că ura nu i se va ostoi niciodată.

Însă, oricât de mult strângea din buze și se încrunta și își zgândărea coaja rănilor, îi era greu să simtă la fel ca înainte. Se uită la pat, la lemnul negru care lucea în scânteierea jăraticului din cămin, la mișcarea umbrelor pe așternuturile mototolite. Cui i-ar păsa dacă s-ar culca aici, nu pe salteaua rece din camera ei? Patul nu-i era dușman. Așa că se sculă de pe scaun, traversă tiptil încăperea și se strecură în pat, cu spatele la Nouă-degete, cu grijă să nu-l trezească. Nu de dragul lui, firește.

N-avea chef să se justifice.

Zvâcni din umeri și se trase mai aproape de căldura bărbatului. Îl auzi cum mormăie în somn, îl simți cum se mișcă. Se încordă, pregătită să sară din pat, ținându-și răsuflarea. Brațul lui o cuprinse și îi murmură ceva în ureche, fragmente de cuvinte venite din somn. Îi simțea respirația fierbinte pe gât.

Iar trupul lui masiv, lipit de spatele ei, nu o mai făcu să se simtă prinsă în capcană. Greutatea mâinii lui albe pe pieptul ei, greutatea brațului lui în jurul mijlocului ei... erau senzații aproape plăcute. Și se încruntă din nou.

Nimic bun nu avea cum să dureze prea mult.

Așa că îl apucă de mână, îi mângâie ciotul degetului lipsă, își împleti degetele cu ale lui și își închipui că este în siguranță și că este împlinită. Ce rău făcea dacă își închipuia asta? Strânse mai tare la piept mâna bărbatului.

Pentru că știa că nu va dura prea mult.

ÎNAINTEA FURTUNII

– Bun venit, domnilor. Domnule general Poulder, domnule general Kroy. Bethod s-a retras până la Șuvoiul Alb și este greu de crezut că va mai găsi vreun teren bun pe care să ne înfrunte.

Burr răsuflă energic, îmbrățișând întreaga adunare cu o privire gravă.

– Cred că lupta va avea loc mâine.

– Bravo! strigă Poulder, plesnindu-se peste picior cu mult aplomb.

– Oamenii mei sunt pregătiți, murmură Kroy ridicându-și bărbia cu doi centimetri, cât îi permitea regulamentul.

Cei doi generali, împreună cu membrii din conducerea trupelor lor, se priviră dușmănos, fiecare încercând să întreacă entuziasmul războinic al rivalului său. West simți că-i vine să strâmbe din nas. Nici două găști de copii din curtea școlii nu s-ar fi purtat cu mai puțină maturitate.

Burr ridică din sprâncene și se întoarse la hărțile lui.

– Din fericire pentru noi, arhitecții care au ridicat fortăreața de la Dunbrec au studiat și terenul din jur. Avem norocul să fim în posesia unor hărți extrem de amănunțite. În plus, un grup de nordici, care au trecut de curând de partea noastră, ne pot furniza informații detaliate despre forțele, poziția și intențiile lui Bethod.

– De ce am da crezare unei haite de javre nordice, mârâi disprețuitor generalul Kroy, când nu manifestă loialitate nici măcar față de propriul lor rege?

– Permiteți-mi, domnule, intonă West, dacă prințul Ladisla ar fi fost dispus să-i asculte, atunci poate că ar mai fi fost alături de noi. Împreună cu divizia lui.

Generalul Poulder chicoti vesel, dimpreună cu oamenii săi. Evident că generalul Kroy nu părea la fel de amuzat. Îi aruncă lui West o privire asasină, la care tânărul răspunse cu o expresie impenetrabilă.

Burr își drese vocea și se avântă mai departe:

– Bethod a cucerit fortăreața Dunbrec, spuse lovind cu vârful bățului indicator în hexagonul negru de pe hartă. Iar aceasta este astfel poziționată încât acoperă unicul drum important care vine din Englia, la întâlnirea cu Șuvoiul Alb, granița noastră de nord. Drumul se apropie de fortăreață dinspre vest și se îndreaptă spre est printr-o vale largă cu malurile împădurite. Cea mai mare parte a trupelor lui Bethod și-au ridicat tabăra lângă fortăreață, dar el intenționează să lanseze un atac la vest de drum, de îndată ce ne vom arăta vederii.

Indicatorul lui Burr izbi cu putere linia întunecată, șfichiuind hârtia groasă a hărții.

– Valea prin care trece râul este goală, cu excepția unor tufe de orz sălbatic și bolovani desțeleniți, oferindu-i din belșug spațiu pentru manevre.

Se întoarse spre ofițeri, cu bățul strâns în pumn, și se sprijini cu mâinile de masa din față.

– Vreau să-i cădem în cursă. Sau, mai bine spus... să-i dăm senzația asta. Generale Kroy?

Kroy își dezlipi privirea furibundă de pe chipul lui West și răspunse posomorât:

– Da, Lord Mareșal?

– Divizia ta urmează să se desfășoare peste drum, de unde va înainta pas cu pas spre fortăreață, încurajându-l astfel pe Bethod să-și lanseze atacul. Pas cu pas, spun, fără gesturi nesăbuite și eroisme ieftine. Între timp, divizia generalului Poulder va fi trecut printre copacii de pe creasta nordică de aici – bățul indicator lovi pata verde de pe hartă – ajungând chiar în fața poziției generalului Kroy.

– Chiar *în fața* poziției generalului Kroy, rânji Poulder, de parcă i se făcuse vreo favoare specială.

Kroy se îmbufnă scârbit.

– *Chiar* în față, da, continuă Burr. Când trupele lui Bethod vor fi ocupate în vale, misiunea voastră este să le atacați de sus și să loviți în flanc. Este extrem de important să așteptați până când nordicii vor fi absolut toți angajați în luptă, generale Poulder, pentru ca să-i putem încercui, să-i copleșim numeric, și să-i nimicim dintr-un singur atac. Dacă le permitem să se retragă spre vadurile râului, fortăreața le va acoperi retragerea, iar noi nu vom putea să-i

urmărim. Recucerirea fortăreței Dunbrec ar dura luni întregi.

– Desigur, Lord Mareșal, exclamă generalul Poulder, divizia mea va aștepta până în ultimul moment, te asigur de asta!

Kroy pufni pe nas.

– Nici n-ar trebui să-ți fie prea greu. Din câte știu, ești maestru atunci când vine vorba să întârzii. N-ar mai fi deloc nevoie să ne luptăm acum dacă i-ai fi interceptat pe nordici săptămâna trecută, în loc să le permiți să treacă pe lângă tine!

Poulder se zbârli.

– Ți-e ușor să vorbești când ai stat pe aripa dreaptă fără să faci nimic! E un noroc că n-au trecut noaptea! Ai fi confundat retragerea cu un atac și ai fi fugit cu întreaga divizie din calea lor!

– Domnilor, vă rog! mugi Burr, izbind în masă cu bățul. Fiecare om va avea parte de luptă din plin, vă asigur de asta, iar dacă fiecare dintre noi își va face datoria, vom avea parte și de glorie! Dacă vrem ca planul nostru să dea rezultate, trebuie să conlucrăm!

Râgâi și își linse supărat buzele, în vreme ce cei doi generali și oamenii lor se uitau cu ură unii la alții. West ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi fost în joc viața oamenilor, inclusiv a lui.

– Generale Kroy, spuse Burr cu tonul unui părinte care vorbește cu un copil năbădăios. Doresc să fiu sigur că ți-ai înțeles ordinele.

– Trebuie să-mi desfășor divizia peste drum, șuieră Kroy, și să avansez încet și ordonat spre est, către

Dunbrec, atrăgându-i în luptă pe Bethod și pe sălbaticii lui.

– Așa este. Generale Poulder?

– Trebuie să mă ascund cu divizia mea printre copaci, *chiar în fața* regimentelor generalului Kroy, pentru ca, în ultimul moment, să atac lepădăturile nordice din flanc.

Burr schiță un zâmbet.

– Corect.

– Excelent plan, Lord Mareșal, dacă îmi este permis a spune asta! se trase vesel Poulder de mustață. Fii sigur că eu și calul meu îi vom face bucăți. Bu-căți!

– Mă tem că nu vei lua cavaleria cu tine, generale, spuse West pe ton impasibil. Pădurea este deasă, iar caii nu vor fi de niciun folos. Ba chiar le-ar putea da de veste nordicilor că te afli acolo. Nu ne putem asuma acest risc.

– Dar... cavaleria mea, murmură Poulder zdrobit de durere. Cele mai bune regimente ale mele!

– Vor rămâne aici, rosti West pe același ton, lângă cartierul general al mareșalului Burr, sub directa lui comandă, ca rezervă. Vom intra în luptă și cu cavaleria, dacă situația o va cere.

De această dată fu nevoit să întâmpine furia lui Poulder cu o privire impenetrabilă, în vreme ce chipurile lui Kroy și ale ofițerilor lui se lăbărțară în zâmbete acre.

– Nu prea cred..., șuieră Poulder.

Burr nu-l lăsă să continue.

– Aceasta este hotărârea pe care am luat-o. Mai este un lucru de care trebuie să țineți cont. Sunt zvonuri

care spun că Bethod a chemat întăriri. Niște primitivi ciudați de dincolo de munți. Stați cu ochii căscați și cu flancurile bine apărate. Vă voi da mâine de știre când va fi momentul să lovim. Cel mai probabil înainte de prima geană de lumină. Asta a fost tot.

– Putem trage nădejde că vor face ce li s-a spus? șopti West urmărind cu privirea cele două grupuri care se scurgeau afară din cort.

– Ce altceva am putea face?

Mareșalul se aruncă într-un scaun și își propti mâinile pe abdomen, privind morocănos la hartă.

– Eu nu mi-aș face atâtea griji. Kroy nu are altă opțiune decât să coboare în vale și să se lupte.

– Dar Poulder? Îl cred în stare să găsească o altă scuză pentru a rămâne la adăpostul pădurii.

Lordul Mareșal scutură din cap rânjind.

– Și să-l lase pe Kroy singur să se lupte? Dacă îi învinge pe nordici de unul singur și își arogă toate meritele? Nu. Poulder n-ar risca asta. Planul nostru îl obligă să colaboreze.

Se întrerupse și își ridică ochii la West.

– Iar tu ai face bine să-i tratezi pe amândoi cu ceva mai mult respect.

– Credeți că merită, domnule?

– Sigur că nu. Dar dacă, să zicem, se întâmplă să pierdem mâine, mai mult ca sigur că unul din ei îmi va lua locul. Ce se va alege de tine în cazul ăsta?

West se strâmbă.

– Voi fi distrus, domnule. Dar nu voi reuși să împiedic asta dacă voi începe să fiu politicos de acum

înainte. Ei mă detestă pentru ceea ce reprezint, nu pentru ce-mi iese pe gură. Așa că-i mai bine să spun ce vreau atâta vreme cât mai pot.

– Cred că ai dreptate. Sunt cumplit de enervanți amândoi, dar măcar le putem anticipa tâmpeniile. Pe mine Bethod mă îngrijorează. Oare va face ce vrem noi să facă?

Burr râgâi, înghiți și râgâi din nou.

– La naiba cu indigestia asta blestemată!

Treicopaci și Copoiul stăteau tolăniți pe o băncuță la intrarea cortului, stranie pereche în mulțimea scrobită de ofițeri și gărzi.

– Mie îmi cam miroase a bătălie, spuse Treicopaci la vederea lui West.

– Așa este.

West îi arătă oamenii lui Kroy îmbrăcați în uniforme negre.

– Jumătate din trupe vor coborî în vale mâine dimineață, sperând să-l poată atrage pe Bethod în luptă.

Apoi arătă spre suita stacojie a lui Poulder.

– Cealaltă jumătate se vor ascunde printre copaci, cu intenția de a-l lua prin surprindere atunci când va încerca să se retragă.

Treicopaci dădu încetișor din cap.

– Mi se pare un plan bun.

– Bun și simplu, zise și Copoiul.

West se cutremură. Abia dacă se putea uita la bărbatul acesta.

– N-am fi avut niciun plan dacă nu ne-ați fi adus informațiile alea, reuși să mârâie el printre dinții

încleștați. Sunteți siguri că putem avea încredere în ce ne-a spus?

– Cât se poate de siguri, răspunse Treicopaci.

Copoiul zâmbi cu gura până la urechi.

– Fiori-îți-dau e în regulă și, din câte am aflat și noi, cred că spune adevărul. Firește, însă, nu există garanții.

– Desigur că nu. Meritați să vă odihniți.

– N-aș spune nu.

– V-am găsit loc la extremitatea stângă a frontului, la capătul diviziei conduse de generalul Poulder, în pădure, pe teren înalt. Acolo veți fi feriți. Mâine acolo va fi cel mai sigur loc din toată armata. Așezați-vă, faceți-vă focul și, dacă totul merge bine, data viitoare când ne vom întâlni va fi în fața cadavrului lui Bethod.

Le întinse mâna.

Treicopaci i-o strânse râzând.

– Acum vorbești pe limba noastă, Furiosule. Ai grijă de tine.

Și, împreună cu Copoiul, porni să urce coasta spre linia copacilor.

– Colonele West?

Știu cui aparține vocea chiar dinainte de a se întoarce. Nu erau prea multe femei în tabără care să-i caute de vorbă. Cathil stătea în noroi până la glezne, cu o haină de împrumut înfășurată în jurul ei. Părea cumva rușinată, cumva sfioasă, însă, doar la vederea ei, West se simți cumva lovit de un val de furie și jenă.

Știa că nu-i corect. Nu avea niciun drept asupra ei. Nu era corect, dar asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Nu se putea gândi decât la fața Copoiului

și la gemetele ei, îh... îh... îh. Atât de neașteptate. Atât de frustrante. Atât de oribile pentru el.

– Ar fi bine să te duci cu ei, îi spuse West cu politețe de gheață, incapabil să mai spună și altceva. Acolo e cel mai sigur.

Se întoarse să plece, dar fata îl opri.

– Nu-i așa că tu ai fost lângă cort... noaptea trecută?

– Da, mă tem că eu am fost. Venisem să văd dacă ai nevoie de ceva, minți el. Habar n-am avut că vei fi... cu cine erai.

– N-am vrut să...

– Chiar Copoiul? murmură el cu chipul strâmbat de nedumerire totală. Chiar cu el? Adică... de ce?

De ce cu el și nu cu mine, voise să spună, dar reuși să se oprească la timp.

– Știu... știu ce trebuie să crezi...

– Nu ai de ce să-mi dai explicații! șuieră el, deși tocmai ce i le ceruse. Cui îi pasă ce cred eu?

Se răstise cu mai mult venin în suflet și în glas decât intenționase, dar pierderea controlului nu făcu decât să-l înfurie și mai tare și să-l scoată din minți.

– Nu-i treaba mea cu cine te fuți!

Fata tresări și își coborî ochii.

– N-am vrut să... Îți datorez foarte multe, știu asta. Doar că... ești mult prea furios pentru mine. Asta-i tot.

Și începu să urce dealul în urma nordicilor, iar West rămase cu ochii la ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Îi plăcea mai mult să se culce cu sălbaticul ăla împuțit doar pentru că *el* era prea furios? Era atât de nedrept, că simți cum se sufocă de furie.

ÎNTREBĂRI

Colonelul Glokta dădu buzna în sufragerie, teribil de grăbit, luptându-se cu catarama de la centură.

– La naiba! spumegă el de furie.

Era extrem de neîndemânatic. Nu putea să și-o închidă cum trebuie.

– La naiba, la naiba!

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Shickel țintuită în spatele mesei, cu urmele negre ale arsurilor pe umeri, cu rănile deschise uscate precum hălcile de carne de la măcelărie.

– Nu, n-am nevoie de niciun ajutor afurisit! zbieră el, aruncându-și centura pe dușumea. Am nevoie să-mi explice cineva ce naiba se întâmplă aici! E o rușine! Cum se face că oamenii din regimentul meu se fâțâie încolo și încoace în pielea goală? Nu permit așa ceva! Mai ales cu răni așa de urâte! Unde ți-e uniforma, fetițo?

– Mi-am închipuit că vei fi mai îngrijorat din caza Profetului.

– Dă-l încolo! se răsti Glokta, strecurându-se pe bancheta din fața ei. Cum rămâne cu Bayaz? Cum rămâne cu Întâiul dintre Magi? Cine este? Ce urmărește ticălosul ăsta bătrân?

Shickel schiță un surâs blând.

– A, asta te frământă. Credeam că știe toată lumea. Răspunsul este...

– Da! bolborosi colonelul, nerăbdător ca un școlar. Răspunsul este?

Ea izbucni în râs și lovi cu palma băncuța pe care stătea. *Buf, buf, buf.*

– Răspunsul este...

Răspunsul este...

Buf, buf, buf. Ochii lui Glokta se deschiseră brusc. Afară încă mai era întuneric. Doar o rază palidă intra printre perdele. *Cine bate cu pumnii în ușă la ora asta? Veștile bune vin la lumina zilei.*

Buf, buf, buf.

– Da, da! zbieră el. Sunt olog, nu surd! Te-am auzit, naiba să te ia!

– Atunci deschide afurisita asta de ușă!

Voce înăbușită, dar accentul styrian inconfundabil. *Scorpia de Vitari. Exact ce-mi trebuie în toiul nopții.* Glokta încercă din toate puterile să-și domolească gemetele pe când își descâlcea mădularele amorțite din așternuturile transpirate, răsucindu-și încet capul ca să-și relaxeze gâtul, dar nereușind.

Buf, buf. *Oare când mi-a bătut ultima oară o femeie la ușa dormitorului?* Își luă bastonul de pe cuvertură,

își înfipse în buza inferioară cei câțiva dinți rămași în gură și gemu încetișor dându-se cu multă grijă jos din pat. Puse un picior pe dușumea, apoi se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii strânși de durerea care-i săgetă cu otravă spatele. Gâfâia de parcă ar fi alergat cincisprezece kilometri. *Temeți-vă de mine, temeți-vă de mine, toți trebuie să vă temeți de mine! În cazul în care reușesc să mă dau jos din pat.*

Buf.

– Vin, naiba să te ia!

Își propti bastonul în podea și se balansă ca să ajungă în poziție verticală. *Ușurel, ușurel.* Mușchii din piciorul schilodit îi tremurau puternic, făcând laba fără degete să zvâcnească aidoma unui pește aruncat pe uscat. *Blestematul! Dacă nu m-ar durea atât de rău, aș zice că-i al altcuiva. Dar calm, calm, trebuie să fim amabili.*

– Ssst, sâsâi el ca un părinte ce își alină copilul care plânge, în vreme ce își masa încetișor mușchii distruși și încerca să-și domolească respirația. Ssst.

Iar convulsiile se calmară, ajungând un freamăt suportabil. *Mă tem că doar la atât ne putem aștepta.* Își trase în jos cămașa de noapte răsucită în timpul somnului, se târî până la ușă, răsuci furios cheia în broască și deschise. Vitari era pe coridor, lipită de perete, siluetă mai întunecată decât umbrele din jur.

– Tu, mârâi el șchiopătând spre scaun. Pur și simplu nu poți să stai de-o parte, nu? Ce te fascinează atât la dormitorul meu?

Femeia intră și se uită cu dispreț la încăperea sărăcăcioasă.

– Poate că îmi place să te văd cum te zvârcolești de durere.

Glokta pufni pe nas, frecându-și cu blândețe genunchiul în flăcări.

– Înseamnă că te-ai udat între picioare.

– Ai să te miri, dar nu. Arăți ca moartea.

– Când n-arăt așa? Ai venit să-ți bai joc de înfățișarea mea, sau ai vreo treabă cu mine?

Vitari își încrucișă brațele lungi peste piept și se sprijini de perete.

– Trebuie să te îmbraci.

– Alt pretext ca să mă vezi în fundul gol?

– Te cheamă Sult la el.

– Acum?

Femeia își dădu ochii peste cap.

– O, nu, avem tot timpul din lume. Îl știi cum este.

– Unde mergem?

– Ai să vezi când vom ajunge acolo.

Și Vitari grăbi pasul, făcându-l să se strâmbe și să icnească de durere pe când șchiopăta prin galeriile întunecate, pe aleile umbroase, prin curțile cenușii ale Agriontului, complet lipsite de culoare în primele ore ale dimineții.

Cizmele îi scrâșneau neîndemânatice pe pietrișul parcului. Iarba era încărcată cu rouă rece, aerul – greu de ceața dimineții. Copacii se înălțau amenințători pe lângă ei, ca niște gheare negre în tenebre. Apoi ajunseră la un zid impunător. Vitari îl conduse spre o poartă mare flancată de două gărzi. Armurile grele le erau

lucrate în aur, halebardele grele le erau bătute în aur, soarele de aur al Uniunii le era brodat pe pieptare. *Cavalerii Ordinului Regal. Gărzile personale ale Regelui.*

– Aici e palatul? murmură Glokta.

– Nu, e mahalaua, deşteptule.

– Staţi, îi opri unul dintre cei doi cavaleri ridicând mâna înmănuşată, iar vocea îi răzbătu prin grilajul coifului. Cine sunteţi şi cu ce treabă aici?

– Superiorul Glokta, răspunse, şontâcăind până la zid ca să se sprijine de pietrele lui igrasioase şi apăsându-şi cu furie limba de gingiile goale ca să contrabalanseze durerea din picior. Cât priveşte treaba pe care am avea-o aici, întreab-o pe ea. Ce pot eu să-ţi spun este că n-a fost ideea mea să venim până aici.

– Practician Vitari. Arhilectorul ne aşteaptă. Şi ştii asta, boule, că ţi-am spus atunci când am ieşit pe poartă.

Dacă ar fi fost posibil ca un om îmbrăcat din cap până în picioare în armură să pară jignit, atunci acesta cu siguranţă că aşa părea.

– Protocolul îmi impune să întreb pe fiecare...

– Deschide-o! lătră Glokta apăsându-şi coapsa cu pumnul, cât încă mai pot să mă târăsc singur!

Bărbatul bătu mânios în poartă şi o uşă mică se deschise de îndată. Vitari se aplecă pentru a putea trece, iar Glokta o urmă şontâcăind pe o potecă din pietre tăiate cu multă migală, printr-o grădină plină de umbre. Crengile înmugurite ale copacilor erau îmbrăcate în rouă rece, stropi graşi de apă picurau de pe statuile impozante. De undeva, nevăzută de nimeni, o cioară croncăni lugubru, spărgând nemişcarea

dimineții. În fața lor se înălța palatul întunecat în prima lumină a zorilor, un talmeș-balmeș de acoperișuri, turnuri, sculpturi, zidărie ornamentală.

– Ce căutăm aici? șuieră Glokta.

– Ai să vezi.

Urcă cu greu o treaptă între două coloane falnice și alți doi Cavaleri ai Ordinului Regal, atât de nemișcați și tăcuți, încât ai fi putut spune că nu erau decât două armuri goale. Bastonul pocnea ritmic pe pardoseala din marmură a sălii cu ecou, luminate slab de lumânări pâlpâitoare. Pereții erau în întregime acoperiți cu frize întunecate: scene ale uitatelor victorii și împliniri – regi arătând ceva cu mâna, regi fluturând săbii, regi citind proclamații, regi cu piepturile umflate de fală. Se mai chinui să urce alte câteva trepte pe lângă pereți pe care erau gravate splendide flori de aur ce străluceau în lumina lumânărilor. Vitari îl aștepta nerăbdătoare în capul scării. *La naiba, oricât de superbă ar fi scara asta, tot nu mi-e ușor s-o urc.*

– Acolo jos, îi șopti practiciana.

La vreo douăzeci de pași distanță de ei, câțiva oameni cu priviri nefericite erau strânși în jurul unei uși. Un Cavaler al Regelui stătea pe un scaun, fără coif, cu capul în mâini. Alți trei bărbați, strânși unul într-altul, vorbeau cu voci scăzute și profund neliniștite. Șoaptele lor înspăimântate ricoșau din pereți și reverberau de-a lungul coridorului.

– Tu nu vii?

Vitari clătină din cap.

– Nu mi-a spus să vin și eu.

Cei trei bărbați îl priviră lung pe Glokta care se apropia șchiopătând de ei. *Ia uită-te pe cine găsim noi șușotind pe lângă ușile palatului chiar înainte de ivirea zorilor!* Lordul Șambelan Hoff purta o haină de casă aruncată în grabă peste cămașa de noapte, iar chipul lui durduliu parcă încă se mai afla sub impresia unui coșmar recent. Un colț al gulerului de la cămașa Lordului Mareșal Varuz era ridicat, iar părul cărunt îi era vâlvoi. Înaltul Judecător Marovia avea obrajii supți, ochii încercuiți cu roșu, iar mâna acoperită cu piele hepatică îi tremură ușor când arătă spre ușă.

– Înăuntru, șopti el. Înfiorătoare treabă. Înfiorătoare. Ce se poate face?

Glokta se încruntă, șchiopătă pe lângă garda care plângea în hohote și intră.

Într-un dormitor. *Magnific. În fond, suntem în palat.* Pe tapetul în culori vii erau atârnate pânze întunecate în rame poleite. Căminul enorm era cioplit din piatră maro și roșie, semănând cu un templu kantic în miniatură. Patul cu patru stâlpi părea mai spațios decât întregul dormitor al lui Glokta. Așternuturile mototolite erau date la o parte, dar nu se vedea nici urmă de locatar. Una dintre ferestrele înalte era întredeschisă, și prin ea intra adierea rece din lumea cenușie de afară, făcând flăcările lumânărilor să danseze și să pâlpâie.

Arhilectorul Sult stătea în mijlocul încăperii, de cealaltă parte a patului, privind îngândurat podeaua. Glokta ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi așteptat ca și șeful lui să arate la fel de neîngrijit precum cei trei din fața ușii. Straiul alb al Arhilectorului era imaculat,

ca de obicei; părul alb al Arhilectorului era îngrijit pieptănat, ca de obicei. Își ținea împreunate în față mâinile-i îmbrăcate în mănuși albe.

– Eminență... gâfâi Glokta șontâcăind spre el.

Atunci observă ceva pe podea. Un lichid întunecat la culoare care lucea în lumina lumânărilor. *Sânge. Oare de ce nu mă surprinde?*

Mai șchiopătă puțin apropiindu-se de locul respectiv. Cadavrul era întins pe spate. Cearșafurile albe erau pline de sânge, patul și peretele erau mânjite de sânge, bordura draperiilor luxoase de la fereastră era îmbibatș cu sânge. La fel și cămașa de noapte de pe mort. O mână și-o ținea ridicată, iar cealaltă fusese despicată chiar deasupra degetului mare. O rană deschisă pe unul din brațe, iar de acolo lipsea o bucată de carne. *Ca și cum ar fi fost mușcat.* Un picior rupt și îndoit în poziție nefirească, cu osul fracturat ieșind prin piele. Gâtul fusese sfârtecat în așa hal, încât capul abia mai avea de ce să se țină. Însă chipul era ușor de recunoscut. Părea că zâmbește la stucatura delicată a tavanului, cu dinții dezgoliți și cu ochii holbați.

– Prințul Moștenitor Raynault a fost asasinat, murmură Glokta.

Arhilectorul se făcu a aplauda ușurel cu două degete înmănușate în podul celeilalte palme.

– O, foarte bine. Uite, vezi, exact pentru aceste observații strălucite te-am chemat eu. Da, Prințul Raynault a fost asasinat. O tragedie. O crimă odioasă. O ticăloșie colosală care lovește chiar în inima națiunii

noastre și îl afectează pe fiecare cetățean în parte. Însă nu acesta este lucrul cel mai rău.

Arhilectorul inspiră adânc și continuă:

– Regele nu are frați, Glokta, înțelegi ce-ți spun? Acum nu mai are nici urmași. Iar atunci când Regele va muri, de unde crezi că va veni viitorul conducător ilustru?

Glokta înghiți în sec. *Pricep. Este o inconvenientă majoră.*

– Din Consiliul Deschis.

– În urma unui scrutin, mârâi disprețuitor Sult. Membrii Consiliului Deschis vor vota viitorul Rege. Câteva sute de retardați pe care nu te poți bizui nici măcar să fie în stare să-și comande singuri prânzul.

Glokta înghiți în sec. Din nou. *Aproape că-mi vine să mă bucur de starea proastă în care se află Eminența Sa, dacă nu ar fi și capul meu în joc.*

– Nu ne bucurăm de popularitate în Consiliul Deschis.

– Ne detestă. Ba mai mult, chiar. Din cauza acțiunilor noastre împotriva Pânzarilor, Negustorilor de Mirodenii, împotriva Lordului Guvernator Vurms, și lista poate continua. Niciunul dintre acești nobili nu are încredere în noi.

Și dacă Regele moare...

– Cum îi merge Regelui cu sănătatea?

– Nu-i merge, se încruntă Sult la cadavrul însângerat. Toată munca noastră poate fi distrusă dintr-o singură lovitură. Asta în cazul în care nu vom reuși să ne facem prieteni în Consiliul Deschis câtă vreme

Regele mai este în viață. În cazul în care nu vom reuși să îi intrăm în grații, astfel încât să ne permită să-i alegem noi succesorul, sau, măcar, să influențăm considerabil alegerea acestuia.

Îl privi lung pe Glokta cu ochi albaștri care-i scânteiau în lumina lumânărilor.

– Trebuie să cumpărăm voturile, trebuie să șantajăm, trebuie să fim convingători, trebuie să amenințăm ca să obținem ceea ce vrem. Și poți fi sigur că nemernicii ăia trei de afară se gândesc acum exact la același lucru. Cum mă voi putea menține la putere? Pe care candidat să sprijin? Ce voturi pot controla? Când vom anunța crima, va trebui să asigurăm Consiliul Deschis că ucigașul se află deja în mâinile noastre. Apoi se va face dreptate. Repede, brutal, și în văzul tuturor. Și cine știe ce se va alege de noi dacă voturile nu ne vor fi favorabile? Cu Brock pe tron, sau cu Isher, sau Heugen?

Sult se cutremură îngrozit.

– În cel mai fericit caz, vom rămâne fără funcții. În cel mai rău caz... *Cadavre găsite plutind pe lângă docuri...* De aceea am nevoie să mi-l găsești pe asasinul Prințului. De îndată.

Glokta se uită la cadavru. *La ce a mai rămas din el.* Împunse rana deschisă cu vârful bastonului. *Am mai văzut asemenea răni, acum câteva luni, pe cadavrul acela din parc. A fost un Devorator, sau, cel puțin, așa ar trebui să credem.* Un curent de aer rece pătrunse prin fereastra deschisă. *Un Devorator care a intrat pe fereastră? Agenților Profetului nu prea le stă în fire să*

lase asemenea indicii în urmă. De ce nu l-au făcut să dispară, așa cum au procedat cu Davoust? Să credem că, dintr-odată, nu le mai este foame?

– Garda ce spune?

Sult făcu un semn indiferent din mână.

– Zice că a stat toată noaptea în fața ușii, ca de obicei. A auzit un zgomot, a intrat în încăpere, l-a găsit pe Prinț așa cum este și acum, iar fereastra era deschisă. A trimis imediat după Hoff. Hoff a trimis după mine, iar eu am trimis după tine.

– Cu toate acestea, garda ar trebui să fie interogată cum se cuvine...

Glokta se uită la mâna ridicată a lui Raynault. Era ceva în căușul ei. Cu multă greutate reuși să se aplece – bastonul se clătină primejdios de tare sub greutatea lui – și luă obiectul respectiv dintre degetele cadavrului. *Interesant.* O bucată de pânză. Pânză albă, deși acum pătată cu sânge. O netezi și o ridică la lumină. Era brodată cu fir de aur. *Am mai văzut așa ceva.*

– Ce-i aia? se răsti la el Sult. Ai descoperit ceva?

Glokta nu-i răspunse. *Poate, însă a fost foarte ușor. Aproape mult prea ușor.*

Glokta îi făcu un semn din cap lui Frost, iar albinosul se întinse și trase sacul de pe capul emisarului Împăratului. În lumina nemiloasă, Tulkis clipi des din pleoape, inspiră adânc și aruncă priviri furișe prin încăpere. O cutie albă și murdară, intens luminată. Îl măsură din ochi pe Frost, așezat amenințător chiar lângă umărul lui. Îl măsură din ochi pe Glokta, așezat

în fața lui. Măsură din ochi scaunele șubrede și masa murdară și lădița lăcuită de pe ea. Nu păru, însă, să observe gaura neagră din colțul de vizavi de el, chiar de lângă capul lui Glokta. Foarte bine. Nici nu trebuia să-l observe. Prin acea gaură Arhilectorul Sult urmărea întreaga scenă. *Pe acolo aude fiecare cuvințel al nostru.*

Glokta îl urmări pe sol îndeaproape. *De obicei în aceste prime momente omul își dă în vileag vina. Mă întreb care îi vor fi primele cuvinte? Un nevinovat ar întreba de ce anume este acuzat...*

– De ce anume sunt acuzat? întrebă Tulkis.

Glokta simți cum îi zvâcnește o pleoapă. *Desigur însă, un individ inteligent, dar vinovat ar putea pune lesne aceeași întrebare.*

– De asasinarea Prințului Moștenitor Raynault.

Solul tresări și se lăsă fleșcăit în scaun.

– Profundele mele condoleanțe familiei regale și tuturor cetățenilor Uniunii în această zi îndoliată. Dar chiar sunt necesare legăturile astea?

Și făcu un semn din cap spre lanțul lung și greu înfășurat în jurul trupului lui gol.

– Sunt. Presupunând că ești cel pe care îl căutăm.

– Înțeleg. Ar avea vreo importanță dacă ți-aș spune că nu am absolut nicio vină în crima asta atroce?

Mă cam îndoiesc. Chiar dacă ai fi nevinovat. Glokta azvârli pe masă bucata de pânză pătată cu sânge.

– Asta era în mâna Prințului.

Tulkis se încruntă, profund nedumerit. *De parcă n-a mai văzut-o niciodată.*

– Se potrivește perfect cu gaura dintr-un veșmânt pe care l-am găsit în camera ta. Veșmânt pătat și el cu sânge din belșug.

Tulkis căscă ochii mari la Glokta. *De parcă habar nu are cum a ajuns acolo.*

– Cum îți explici asta?

Solul se aplecă peste masă cât de mult îi permiteau mâinile legate la spate și vorbi repede și cu voce coborâtă.

– Te rog, ajută-mă, Superiorule. Dacă agenții Profetului mi-au descoperit misiunea – și ei descoperă absolut tot mai devreme sau mai târziu – nu se vor da în lături de la nimic ca să mă împiedice să mi-o îndeplinesc. Știi foarte bine de ce sunt capabili. Dacă mă pedepsești pentru crima aceasta, vei aduce insultă Împăratului. Îi vei respinge mâna întinsă cu prietenie, îi vei da o palmă peste față. Va jura să se răzbune, iar când Uthman-ul-Dosht jură ceva... nu contează viața mea, dar misiunea mea nu trebuie să dea greș. Consecințele... pentru națiunile noastre deopotrivă... te rog, Superiorule, te implor... Ai reputația că ai fi descuiat la minte...

– O minte descuiată este aidoma unei răni deschise, mârâi Glokta. Este vulnerabilă la otravă. Expusă la puroi. Și nu-i provoacă posesorului ei decât durere.

Îi făcu un semn lui Frost, iar albinosul puse cu mare grijă pe masă hârtia cu mărturisirea și o trase spre Tulkis cu vârfurile degetelor sale albe. Alături de hârtie puse călimara și-i deschise capacul din bronz. Puse și condeiul pe masă. *Cât se poate de ordonat și minuțios.*

– Mărturisirea ta, făcu Glokta un semn cu mâna spre hârtia de pe masă. În cazul în care încă te mai întrebi ce conține.

– Dar nu sunt vinovat, murmură Tulkis cu voce șoptită.

Glokta se strâmbă enervat.

– Ai fost torturat vreodată?

– Nu.

– Dar ai asistat la vreo tortură?

– Am asistat, spuse solul cu gura uscată.

– Atunci ai o idee vagă despre ce te așteaptă.

Frost deschise lada de pe masă. Tăvile dinăuntru se ridicară și se răsfirară, precum aripile unui fluture uriaș, etalând instrumentele lui Glokta în toată frumusețea lor sclipitoare, hipnotizantă, oribilă. Ochii lui Tulkis se umplură de spaimă și de fascinație.

– Sunt cel mai bun, oftă prelung Glokta strângându-și mâinile la spate. Nu-i o chestiune de orgoliu, ci realitatea însăși. N-ai fi aici cu mine dacă eu n-aș fi cel mai bun. Îți spun toate astea pentru că vreau să nu mai ai niciun dubiu. Pentru că vreau să-mi răspunzi la întrebări fără să mai nutrești vreo iluzie că ai putea scăpa teafăr. Uită-te la mine.

Așteptă până ce Tulkis îi întâlni privirea.

– Mărturisești?

O pauză. Apoi șoapta solului.

– Sunt nevinovat.

– Nu asta te-am întrebat. Te mai întreb o dată. Mărturisești?

– Nu pot.

Se priviră lung, iar Glokta nu mai avu nicio îndoială. *Este nevinovat. Dacă s-a putut furișa peste zidurile palatului și a putut intra pe fereastra Prințului fără să-l observe nimeni, la fel de bine putea să iasă din Agriont înainte ca noi să prindem de veste. Și atunci, de ce a rămas și a dormit și și-a lăsat în dulap hainele pătate cu sânge ca să le descoperim noi? O dâră de indicii atât de ostentative, că și un orb le-ar putea lua urma. Am fost trași pe sfoară într-un mod prea puțin dibaci. Una este să-l pedepsesc pe nevinovat, dar să mă las acoperit de ridicol? Asta-i cu totul altă chestiune.*

– O clipă, spuse încet Glokta.

Se chinui să se dea jos de pe scaun, șontâcăi spre ușă, ieși, o închise cu grijă în urmă, șchiopătă strâmbându-se de durere până la camera de alături și intră.

– Ce naiba faci acolo? se răți Arhilectorul la el.

Glokta rămase cu capul plecat într-o atitudine de respect profund.

– Încerc să stabilesc adevărul, Eminență...

– *Ce* încerci tu să stabilești? Consiliul Închis așteaptă mărturisirea, și tu dai din gură că *ce*?

Ochii lui Glokta nu se plecară sub privirea furioasă a Arhilectorului.

– Și dacă nu minte? Dacă Împăratul chiar își dorește pacea? Dacă e nevinovat?

Ochii albaștri și reci ai lui Sult se holbară nedumeriți.

– Ți-ai pierdut doar dinții în Gurkhul sau și blestemata aia de minte? Cui îi pasă dacă e nevinovat sau nu? Ce ne preocupă pe noi acum e să facem ce trebuie ca să fie bine! Ce ne preocupă pe noi acum este

să facem ce e necesar! Ce ne preocupă pe noi acum e să obținem o semnătură pe hârtia aia... – Arhilectorul aproape că făcea spume la gură de furie și își încleșta și descleșta nervos pumnii – ...zdreanță schiloadă de om ce ești! Fă-l să semneze și să terminăm cu asta ca să ne putem apuca să dăm limbi în curu-rile celor din Consiliul Deschis!

Glokta își plecă și mai mult capul.

– Desigur, Eminență.

– Obsesia ta perversă pentru *adevăr* o să-mi mai pricinuiască și alte supărări în seara asta? Mă descurc mai bine cu acul de cusut decât cu lopata, dar până și eu aș fi în stare să smulg o mărturisire de la ticălosul ăluia! Este cazul să trimit după Goyle?

– Sigur că nu, Eminență.

– Atunci, du-te acolo, fir-ai tu să fii, și fă-l... să... semneze!

Glokta ieși șchiopătând din cameră, bombănind nemulțumit, întinzându-și gâtul într-o parte și în alta, frecându-și palmele inflamate, încordându-și umerii și auzind cum îi trosnesc articulațiile. *Dificil interogatoriul.* Cu picioarele încrucișate, Severard stătea așezat pe coridor sprijinindu-și capul de peretele soios.

– A semnat?

– Firește.

– Minunat. Alt mister rezolvat, șefule, ce zici?

– Mă cam îndoiesc de asta. Nu-i un Devorator. Nu așa cum a fost Shickel. Simte durerea, crede-mă.

Severard ridică nepăsător din umeri.

– Shickel spunea că fiecare dintre ei are câte un alt talent.

– Așa a spus. Așa a spus.

Totuși. Glokta își șterse ochiul care îi curgea, gândind: *Cineva l-a ucis pe Prinț. Cineva are ceva de câștigat de pe urma morții lui. Și aș vrea să știu cine este acest cineva, chiar dacă nimănui nu-i pasă.*

– Mai am câteva întrebări la care vreau răspuns. Soldatul care a făcut de gardă la ușa Prințului azi-noapte. Vreau să stau de vorbă cu el.

Practicianul ridică din sprâncene.

– De ce? Că doar avem mărturisirea.

– Adu-l la mine chiar acum.

Severard se ridică de lângă zidul murdar.

– Cum zici. Tu ești șeful.

Porni agale pe coridor:

– Îți servesc de îndată un Cavaler din Ordinul Regelui.

PE POZIȚII

– Ai dormit? întrebă Pike, scărpinându-și partea mai puțin arsă a feței sale distruse.

– Nu. Tu?

Deținutul devenit sergent clătină din cap.

– N-am mai dormit de zile întregi, murmură melancolic Jalenhorm.

Își umbri ochii cu mâna și se uită spre creasta de nord, spre linia neregulată a copacilor de sub cerul plumburiu.

– Divizia lui Poulder a pornit deja prin pădure?

– Înainte de a se lumina de ziuă, răspunse West. Curând ar trebui să ne dea de știre că și-a ocupat pozițiile. Iar acum se pare că și Kroy e gata de plecare. Măcar punctualitatea ar trebui să i-o respectăm.

În vale, dincolo de punctul de comandă al lui Burr, divizia generalului Kroy intra în dispozitiv de luptă. Centrul era alcătuit din trei regimente de infanteriști din Oastea Regelui. Pe fiecare flanc, pe teren mai înalt, se afla câte un alt regiment de recruți. Cavaleria se afla

în ariergardă. Spectacolul era complet diferit de jalnica desfășurare de forțe efectuată de armata improvizată a lui Ladisla. Batalioanele înaintau cu pas sigur în coloane ordonate și compacte: tropăind cadențat prin noroi, prin iarba înaltă, prin peticele de zăpadă din gropi. Se opriră în pozițiile stabilite și începură să se întindă în rânduri parcă desenate, iar în scurt timp valea fu acoperită cu o rețea de soldați. Aerul rece răsuna de bubuitul înfundat al pașilor lor, de tunetul tobelor lor, de strigătele întretăiate ale comandanților lor. Totul se desfășura în bună ordine, conform regulamentului.

Lordul Mareșal Burr dădu la o parte aripa cortului și ieși, răspunzând cu fluturări din mână la saluturile gărzilor și ofițerilor aflați prin preajmă.

– Colonele, mârâi el cu ochii la cer. Vremea încă e frumoasă, nu?

Soarele era doar o pată palidă la orizont, iar cerul era plin de vânătăi întunecate deasupra coastei nordice.

– Pentru moment, domnule, îi răspunse West.

– Nicio veste de la Poulder?

– Nu, domnule. Însă pădurea e deasă, opacă, și se înaintează mai greu.

Pădurea era opacă, într-adevăr, însă nu tot atât de opacă și obtuză pe cât era Poulder, își spuse West, care ținu pentru sine această remarcă lipsită de profesionalism.

– Ai apucat să mănânci ceva?

– Da, domnule, minți West care nu înghițise nimic de cu seară, și nici atunci nu mâncase prea mult. Numai gândul la mâncare îi făcea greață.

– Măcar unul dintre noi a mâncat, comentă Burr, apăsându-și posomorât burta cu mâna. A naibii indigestie. Nu pot să vâr nimic în gură.

Se strâmbă și scoase un râgâit prelung.

– Scuze. Uite-i acolo.

Probabil că generalul Kroy se declarase mulțumit de poziționarea fiecărui om din divizia lui, deoarece soldații din vale începuseră să înainteze. Iar stindardele regimentelor, steagurile batalioanelor, drapelele companiei începură să fluture în vântul rece. Soarele palid scânteia pe săbiile ascuțite și pe armurile lustruite, strălucea pe panglicile aurii și pe lemnul șlefuit, sclipea pe catarame și harnașamente. Înaintau în formație compactă, falnică etalare de forță militară. Dincolo de ei, spre partea dinspre est a văii, în spatele copacilor, se înălța un turn întunecat. Primul turn al fortăreței Dunbrec.

– Ce mai spectacol, murmură Burr. În total cincisprezece mii de ostași aici și tot pe atâția sus, pe culme.

Făcu un semn din cap spre rezerva de la punctul de comandă – două regimente de cavaleriști dornici de acțiune:

– Alți două mii care își așteaptă ordinele.

Privi tabăra ridicată în zăpada din vale: oraș de corturi, căruțe, maldăre de lăzi și butoaie printre care mișunau siluete negre.

– Fără să mai numărăm miile care sunt aici – bucătari, grăjdari, potcovari, căruțași, slugi și doctori.

Clătină din cap dus pe gânduri.

– Câtă răspundere, toate viețile astea, nu crezi? Ar trebui să fii fraier dacă ți-ai dori să te înhami la un asemenea jug.

West schiță un surâs posac.

– Așa este, domnule.

– Mi se pare că..., șopti Jalenhorm mijindu-și ochii în soare. Ăia sunt...?

– Lunetă! se răsti Burr, și un ofițer din apropiere i-o înmânâ cu un gest afectat. Măi, măi. Ce avem noi aici?

Întrebare retorică, fără doar și poate. Nu avea cine altcineva să provoace această exclamație a Mareșalului.

– Nordicii lui Bethod, zise Jalenhorm, constatând evidența, așa cum făcea mai mereu.

Prin propria-i lunetă, West îi văzu cum se năpustesc în câmp deschis, revărsându-se dintre copacii din capătul de lângă râu al văii, întinzându-se ca sângele ce curge din venele tăiate ale unui sinucigaș. Hoarde cenușii, murdare, se coagulau pe flancuri. Erau robii, cei cu arme ușoare. În centru căpătau contur rânduri mai ordonate, platoșe și săbii pe care lumina sclipea stins. Țăranii lui Bethod.

– Nici urmă de cai.

West se simți mai agitat decât fusese el vreodată. Avusese deja parte de o confruntare aproape fatală cu cavaleria lui Bethod și nu își dorea să repete experiența.

– E bine să-ți poți vedea, în sfârșit, inamicul, spuse Burr, dând glas unor sentimente opuse celor nutrite lui West. Recunosc că se mișcă repede și bine, continuă Mareșalul schițând unul din zâmbetele lui extrem de rare. Dar se mișcă exact în direcția pe care

ne-o dorim noi. Capcana are momeala în ea și e gata să se închidă, ce zici, căpitane?

Și îi dădu luneta lui Jalenhorm care se uită și el în vale și zâmbi larg la rândul lui.

– Exact în direcția pe care ne-o dorim noi, repetă el.

Însă West nu le împărtășea încrederea. Își amintea mult prea bine șirul subțire de nordici de pe culmea dealului, chiar acolo unde Ladisla își închipuise că-și dorește să-i atragă.

Oamenii lui Kroy se opriră, iar unitățile trecură iute în poziții, la fel de calm de parcă s-ar fi aflat la o paradă militară: aliniate pe patru rânduri, în spate cu companiile de rezerviști, în față cu o linie de arcași. West abia deslușI ordinele de tragere și urmări ploaia de săgeți care se abătu peste soldații lui Bethod. Își încleștă pumnii și își înfipse unghiile în carne, dorindu-și ca nordicii să moară pe loc. În schimb, aceștia trimiseră înapoi o salvă ordonată de săgeți și porniră la atac.

Strigătul lor de luptă pluti până la ofițerii strânși în fața cortului, urlet nepământesc, prelung în aerul înghețat. West își mușcă buzele, amintindu-și când îl auzise ultima oară reverberând prin ceața groasă. Greu de crezut că fusese doar cu câteva săptămâni în urmă. Și se simți din nou vinovat pentru că îi părea bine că se află în spatele liniilor, deși fiorul de-a lungul spinării părea a-i spune că data trecută o asemenea poziție mai ferită nu-i fusese de niciun folos.

– Fir-ar să fie, exclamă Jalenhorm.

Nimeni altcineva nu mai spuse nimic. Cu dinții încleștați și inima bătându-i să-i spargă pieptul, West

încerca să-şi potolească tremurul mâinilor în care ţinea luneta. Nordicii se năpusteau în vale. Arcaşii lui Kroy mai trimiseră încă o ploaie de săgeţi, apoi se retraseră prin culoarele ordonate dintre rânduri, regrupându-se în spatele liniilor. Sulițele fură coborâte, scuturile ridicate şi, parcă fără pic de zgomot, armata Uniunii se pregăti de confruntarea cu nordicii gălăgioşi.

– Contact, mârâi Lordul Mareşal Burr.

Rândurile Uniunii părură a se undui, razele palide ale soarelui părură a luci mai repede pe mulţimea de oameni, un huruit vag umplu văzduhul. La punctul de comandă nu se rosti nici măcar un cuvânt. Toţi se uitau prin lunete sau îşi mijeau ochii în soare, întinzându-şi gâturile ca să poată vedea mai bine ce se întâmpla în vale, ţinându-şi răsuflarea.

După ceea ce le păru tuturor o perioadă teribil de lungă, Burr îşi luă luneta de la ochi.

– Bun, zise el. Rezistă. Se pare că nordicii tăi au avut dreptate, West, suntem superiori din punct de vedere numeric, chiar şi fără Poulder. O să avem parte de un scandal de pomină când o să ajungă aici...

– Sus, şopti West, pe creasta dinspre sud.

Ceva licări printre copaci. Ceva metalic.

– E cavaleria, domnule, pot să jur pe viaţa mea. Se pare că Bethod a avut aceeaşi idee ca noi, dar pe flancul celălalt.

– La naiba! şuieră Burr. Daţi-i de ştire generalului Kroy să se replieze şi să se pregătească pentru un atac din dreapta!

Unul dintre aghiotanți sări în șa și porni în galop spre cartierul general al lui Kroy, răscolind bulgări de noroi sub copitele calului.

– Alte scamatorii din astea și nu va mai fi bine pentru noi, spuse Burr închizându-și luneta și începând să se bată cu ea în palmă. Nu trebuie să eșuăm, colonele West. Nu trebuie să ne stea nimic în cale. Nici aroganța lui Poulder, nici orgoliul lui Kroy, nici viclenia dușmanului, nimic, absolut nimic! Trebuie să învingem astăzi aici. *Nu trebuie* să dăm greș!

– Nu, domnule.

Însă West nu prea știa ce ar fi putut face.

Soldații Uniunii încercau să nu facă zgomot, ceea ce însemna că făceau tot atât de mult tărăboi ca o turmă de oi duse la tuns. Gemeau și grohăiau, alunecau pe pământul reavăn, iar armurile zăngăneau și armele li se loveau de crengile mai joase. Copoiul îi urmărea clătinând cu tristețe din cap.

– Bine că nu-i nimeni acolo să-i audă, șuieră Dow. Idioții ăștia ar trezi și un mort.

– Nu e cazul să faci și tu zgomot, îl admonestă Treicopaci din fruntea grupului, făcându-le semn camarazilor săi să-l urmeze.

Stranie senzație să mărșăluiască din nou împreună cu atât de mulți oameni. Cei douăzeci de țărani ai lui Fiori-îți-dau li se alăturaseră, și ce grup ciudat mai erau și aceștia. Bărbați înalți și bărbați scunzi, tineri și bătrâni, cu tot soiul de arme și armuri, dar foarte eficiente din câte își putea da seama Copoiul.

– Stai!

Şi soldaţii Uniunii se opriră buluc, bombănind şi zăngănind, apoi începură să se aranjeze în rânduri de front de-a lungul celei mai înalte părţi a crestei. Lung front, îşi spuse Copoiul, judecând după numărul de trupeţi pe care-i urmărise intrând în pădure. Ei se aflau chiar la capătul diviziei. Se uită la copacii din stânga şi se încruntă. Cam izolat locul acesta.

– Dar foarte sigur, şopti ca pentru sine.

– Ce zici? îl întrebă Cathil care se aşezase pe o buturugă uriaşă.

– Suntem la adăpost aici, îi spuse în limba ei, reuşind să schiţeze un soi de zâmbet.

Tot nu avea habar cum să se poarte cu ea. Pe timpul zilei între ei se căsca o prăpastie uriaşă. Prăpastie pe care el nu ştia dacă o va trece vreodată, căci îi despărţeau şi rasa, şi vârsta, şi limba. Bizar, însă, noaptea această prăpastie dispărea ca prin vrajă. Pe întuneric se înţelegeau destul de bine. Poate cu timpul vor reuşi să facă relaţia să funcţioneze. Poate nu. Şi cu asta basta. Dar îi părea bine că acum e alături de el. Îl făcea să se simtă iarăşi ca un bărbat în carne şi oase, şi nu ca un animal care se furişează prin păduri.

Observă un ofiţer Unionist care se îndrepta cu paşi ţanţoşi spre Treicopaci. Sub braţ avea înfipt un soi de beţişor lustruit.

– Generalul Poulder vă cere să rămâneţi aici, pe aripa stângă, pentru a asigura flancul îndepărtat, spuse el foarte rar şi foarte tare, ca şi cum aşa s-ar fi putut face înţeles în cazul că ei nu i-ar fi cunoscut limba.

– În regulă, confirmă Treicopaci.

– Divizia se va desfăşura pe creastă, în dreapta voastră!

Şi împunse aerul cu beţişorul lui arătând spre copaci unde oamenii lui îşi ocupau posturile într-un tărăboi infernal.

– Vom aştepta până când trupele lui Bethod se vor fi angajat în luptă cu divizia generalului Kroy, şi atunci îi vom ataca şi îi vom izgoni de pe câmpul de luptă!

Treicopaci dădu din cap.

– Ai nevoie de ajutor?

– Sincer, mă cam îndoiesc, însă vă vom da de veste dacă va fi cazul.

Şi se întoarse la subordonaţii lui cu acelaşi mers fălos. După doar câţiva paşi însă, alunecă, şi aproape dădu cu târtiţa de noroi.

– E sigur de sine, observă Copoiul.

Treicopaci ridică din sprâncene.

– Cam prea mult, după gustul meu. Dar dacă asta înseamnă că nu va trebui să luptăm, să ştii că îmi convine. Haideţi! strigă întorcându-se spre ţăranii lui Fiori-îţi-dau. Apucaţi trunchiul ăla gros şi târâţi-l până la margine!

– De ce? întrebă unul cu faţă ursuză, frecându-şi genunchiul.

– Ca să ai după ce să te ascunzi dacă apare Bethod, lătră Dow la el. Treci la treabă, prostule!

Mârâind nemulţumiţi, ţăranii îşi lăsară armele deoparte şi se apucară de lucru. Lupta alături de legendarul Rudd Treicopaci parcă nu era chiar atât de

distractivă pe cât își imaginaseră. Copoiul zâmbi. Ar fi trebuit să-și dea seama. Conducătorii nu ajung să fie pomeniți în legende dacă dau dovadă de superficialitate. Se îndreptă spre bătrânul lui prieten care se uita încruntat înspre pădure.

– Ești îngrijorat, șefu'?

– Acolo se pot ascunde foarte ușor destui oameni. Și pot aștepta momentul prielnic de atac după începerea bătăliei.

– Așa și este, rânji Copoiul. Tocmai de aceea ne aflăm noi aici.

– Ce vrei să spui? Că Bethod nu s-o fi gândit la același lucru?

Râjetul Copoiului începu să se stingă.

– Dacă are oameni în plus, s-ar putea să-i treacă prin minte că i-ar folosi mai bine aici, pe culme, în așteptarea momentului potrivit, întocmai cum facem noi. Și ne-am putea pomeni față în față cu ei. Și atunci ce zici tu că o să se întâmple?

– O să ne luăm la omor, zic eu. Dar Fiori-îți-dau spune că Bethod nu are oameni. Ăștia din Uniune sunt de două ori mai mulți.

– Poate, dar lui îi plac atacurile prin surprindere.

– Bine, fu de acord Copoiul urmărind cum țăranii lui Fiori-îți-dau se opintesc la trunchiul uriaș blocând creasta dealului. Cum zici tu. Am pus pomul ăla de-a curmezișul și o să sperăm că totul va fi în ordine.

– În ordine? mârâi Treicopaci. Când ai mai pomenit tu așa ceva?

Se îndreptă să discute ceva cu Ursuzul, iar Copoiul ridică din umeri în spatele lui. Dacă, pe nepusă masă, s-ar trezi înainte cu câteva sute de țărani ai lui Bethod, chiar că ar fi în mare încurcătură. Însă nu mai aveau ce face acum. Așa că se aplecă lângă raniță și își scoase dinăuntru bucata de cremene și câteva rămurele uscate. Le așeză pe pământ cu grijă și începu să scapere piatra.

Fiori-îți-dau se așeză pe vine lângă el, sprijinit în coada toporului.

– Ce faci?

– Ce ți se pare că fac? se răți la el Copoiul suflând în vreascuri și urmărind cum crește flacăra. Îmi fac un foc.

– Da' nu așteptăm să înceapă bătălia?

Copoiul se așeză în fund și mai puse niște rămurele uscate pe foc.

– Așteptăm, cum să nu, și eu zic că ăsta-i cel mai bun moment să facem un foc. Războiul înseamnă mai ales așteptare, flăcău. Și, dacă ești în branșa noastră, tot stai și aștepți. Și timpul ăsta când aștepți ți-l poți petrece în frig, sau poți încerca să faci ceva ca să te simți un picuț mai bine.

Scoase din raniță o tingire și o puse pe foc. Tingire nouă, tingire bună, o luase de la sudiști. Desfăcu un pachet. Cinci ouă, încă întregi. Ouă frumușele, pestrițe. Sparse unul de marginea tingirii și auzi sâsâitul lui plăcut. Zâmbi larg. Lucrurile parcă începeau să meargă mai bine. Nu mai mâncase ouă de multă vreme. Dar chiar atunci când îl spărgea pe ultimul,

vântul, care își schimbase direcția, îi aduse un miros nou în nări. Altceva decât mirosul de ouă prăjite. Ridică iute capul încruntându-se.

– Ce e? întrebă Cathil.

– Probabil că nimic, îi răspunse, știind, însă, că e mai bine să nu rișteze. Stai aici și ai grijă de ouă, bine?

– Bine.

Copoiul se cățără peste trunchiul doborât, se ghemui lângă primul copac și cercetă valea cu privirea. Acum nu mai simțea niciun miros, de asta era sigur. Și nici nu vedea nimic printre copaci – nimic în afară de pământul ud, de peticele de zăpadă, de ramurile pinilor și de umbrele nemișcate. Absolut nimic. Treicopaci îl speriase cu toată vorbăria lui despre atacuri prin surprindere.

Tocmai voia să se întoarcă, dar simți din nou izul de mai înainte. Se ridică, făcu câțiva pași în jos pe versant, îndepărtându-se de focul lui și de trunchiul de copac. Iar Treicopaci apăru ca din senin lângă el, cu scutul pe braț și sabia strânsă în mână.

– Ce e, Copoiule, simți ceva?

– S-ar putea.

Amușină din nou, prelung, fără să se grăbească, aspirând pe nas aerul, încercând să-și dea seama ce este.

– Probabil că nu-i nimic.

– Nu mă lua pe mine cu „nimic", Copoiule. Nasul tău ne-a scos din multe belele până acum. Ce simți?

Vântul își schimbă direcția și, de această dată, mirosul îl izbi din plin. Nu-l mai simțise de ceva vreme, dar nu avea cum să nu-l recunoască.

– La naiba, șopti el. Shanka.

– Hei!

Copoiul se uită în jur cu gura căscată. Cu tingirea în mână, Cathil tocmai trecea peste trunchiul doborât.

– Sunt gata ouăle, zise ea celor doi cu un surâs vesel.

Treicopaci îi făcu un semn cu mâna și urlă cât îl țineau plămânii:

– Toată lumea la adăpost în spatele...

Din tufișuri se auzi plesnet de arc. Copoiul simți cum săgeata șuieră prin văzduh la vreo doi pași pe lângă el, căci capetele-turtite nu erau arcași pricepuți. Doar din noroc chior au reușit să găsească o victimă.

– Ah, oftă Cathil, uitându-se la săgeata din coaste. Ah...

Și se lăsă moale la pământ, scăpând tingirea în zăpadă. Copoiul se repezi la ea, cu respirația hârâindu-i în gâtlej. O apucă de brațe și îl văzu pe Treicopaci care o apucase de picioare. Bine că nu era grea. Nu era grea deloc. Pe lângă ei mai zburară două săgeți. Una se înfipse în trunchiul de copac. O aruncară pe fată în spatele lui și se adăpostiră și ei.

– Sunt shanka acolo jos! strigă Treicopaci. Au lovit fata!

– Cel mai sigur loc, ei? mârâi Dow, ghemuindu-se în spatele copacului și învârtind barda în mână. Jigodii nenorocite!

– Shanka? Așa de mult la sud? se minună cineva.

Copoiul o apucă pe Cathil de sub brațe și o trase la adăpostul de lângă foc.

– M-au nimerit, gemu ea, uitându-se la săgeată și la sângele care i se întindea pe haine.

Începu să tușească și se uită cu ochi mari la Copoi.

– Vin! urlă Fiori-îți-dau. Pregătiți-vă, băieți!

Oamenii își scoaseră săbiile din teci, își strânseră curelele și legăturile scuturilor, își încleștară fălcile și se încurajară reciproc plesnindu-se vârtos pe spate. Din spatele copacului, Ursuzul, cu un calm desăvârșit, trăgea săgeată după săgeată în vale.

– Trebuie să mă duc, zise Copoiul, strângând-o pe Cathil de mână, dar am să mă întorc, bine? Tu stai aici cuminte, da? Am să mă întorc.

– Ce? Nu!

Fu nevoit să-i descleștеze cu forța degetele. Nu-i plăcea să facă una ca asta, dar nu avea de ales.

– Nu, șopti ea, sfârșită de puteri, pe când el se târa spre trunchiul de copac și spre țăranii din spatele lui.

O suliță rudimentară se împlântă în pământ chiar lângă el. Copoiul o privi lung, apoi se furișă de-a bușilea pe lângă ea, îndreptându-se spre locul unde se ascundea Ursuzul. Privi în josul dealului.

– Fir-ar mama ei de viață!

Copacii colcăiau de capete-turtite. Copacii dinspre vale, copacii din stânga, copacii din dreapta. Forme întunecate și hidoase care se mișcau, care mișunau, care se buluceau să urce dealul. Parcă erau sute. La dreapta lor soldații Uniunii răcneau și zăngăneau din arme și armuri, neînțelegând ce se petrece. Din pădure țâșneau săgeți furioase spre ei.

– Fi-r-ar mama ei de viață!

– Zic că ar fi cazul să începi și tu să tragi.

Ursuzul dădu drumul unei săgeți și scoase o alta din tolbă. Copoiul luă și el una, dar țintele erau atât de multe, că nu știu pe care s-o aleagă, și trase la nimereală, blestemând tot timpul. Acum erau și mai aproape, atât de aproape că le putea zări fețele, dacă le puteai spune fețe. Fălci lătărețe căscate, mârâind și pline de colți, ochi mici și sălbatici, plini de ură și venin. Arme grosolane – măciuci cu zeci de cuie, topoare făcute din piatră cioplită, săbii ruginite furate de la morți. Și urcau neabătuți, mai iuți decât lupii pădurilor.

Copoiul îl lovi pe unul în piept și îl văzu cum cade. Îl nimeri pe altul în picior. Dar ceilalți nu șovăiră nici măcar un pic.

– Gata! îl auzi el pe Treicopaci, simți cum bărbații din juru-i se ridică în picioare, cu săbiile ridicate, cu sulițele ridicate, cu scuturile ridicate, pregătiți să respingă atacul. Se întrebă cum anume puteai vreodată în viață să fii gata pentru așa ceva.

Un cap-turtit, cu gura căscată și colții la vedere, sări peste trunchiul copacului. Copoiul îl zări, formă neagră prin aer; îl auzi, muget prelung; apoi sabia lui Tul îl despică în două, împroșcând tot locul cu sânge, aidoma apei ce curge dintr-o sticlă spartă.

Altul se cățăra peste trunchi, iar Treicopaci îi reteză brațul dintr-o singură lovitură cu sabia și îl aruncă în vale cu scutul. Acum veneau și mai mulți, mult mai mulți, înghesuindu-se unii în alții ca să escaladeze copacul. Copoiul îl nimeri cu săgeata pe unul chiar în față, la doar un pas distanță de el, scoase

cuțitul și i-l înfipse în burtă, urlând din toți bojocii, simțind căldura sângelui care-i șiroia pe mâini. Îi smulse măciuca din gheare, o repezi asupra altuia, îl rată și se duse mai departe. Toți zbierau și loveau cu săbiile în dreapta și în stânga.

Copoiul îl văzu pe Fiori-îți-dau cum izbește capul unui shanka de un copac cu cizma și cum își ridică scutul și îi sfărâmă chipul. Cum doboară un altul cu barda, stropindu-l pe Copoi cu sânge. Și cum îl prinde pe un al treilea în brațe și se prăbușește cu el la pământ, rostogolindu-se prin noroi, zbătându-se și lovind. Shanka ajunse deasupra, și Copoiul îl lovi cu măciuca pe spinare, o dată, de două ori, de trei ori, iar Fiori-îți-dau îl împinse la o parte, se ridică și îi zdrobi capul cu piciorul. Apoi se repezi mai departe, doborând un alt cap-turtit care tocmai ce își înfipsese sulița într-un țăran înspăimântat.

Copoiul clipi des, încercând să-și șteargă sângele din ochi cu mâneca. Îl văzu pe Ursuz cum își ridică pumnalul și îl implântă până la plăsele prin tărtăcuța unui cap-turtit, iar lama ieși prin gura acestuia, țintuindu-l de trunchiul unui copac. Îl văzu pe Tul cum spulberă cu pumnul fața altui shanka, iar și iar și iar, până când din capul lui nu mai rămase nimic decât un fel de terci roșu. Un cap-turtit cu sulița ridicată sări în copacul de alături, dar, înainte să apuce să-l înjunghie, Dow țâșni și-i reteză picioarele. Shanka se răsuci prin aer guițând.

Copoiul văzu alt shanka grămadă peste un țăran, mușcându-l cu înverșunare de gât. Smulse sulița din pământ și o aruncă înfigând-o în spinarea ticălosului.

Capul-turtit căzu scoțând sunete nearticulate și încercă să ajungă cu ghearele în spate ca să și-o scoată dintre umeri. Dar sulița îl pătrunsese adânc.

Alt țăran se zvârcolea urlând de mama focului, cu brațul prins în colții unui shanka. Cu cealaltă mână încerca să-l lovească în cap. Copoiul făcu un pas spre ei, dar înainte de a apuca să-l ajute, un cap-turtit se repezi la el cu o suliță. Îl observă la timp și se feri, îl tăie peste ochi cu pumnalul, apoi îl lovi cu măciuca în moalele capului și simți oasele spărgându-se precum coaja de ou. Se întoarse spre altul. Unul al naibii de mare, care deschise fălcile la el și mârâi cu bale la gură, cu un topor uriaș în gheare.

– Haide! îi strigă el, ridicând și măciuca, și cuțitul.

Dar înainte de a apuca să-l atace, Treicopaci veni din spate și îl despică de la umăr până la piept. Îi țâșni sângele și se prăbuși în noroi. Însă reuși cumva să se ridice, suficient cât să ajungă în dreptul pumnalului Copoiului.

Acum shanka se retrăgeau, iar țăranii urlau și îi doborau unul câte unul. Ultimul orăcăi speriat și se repezi la cel mai apropiat copac, încercând să se cațere în el. Dar căzu la pământ când sabia lui Dow îi făcu o rană adâncă în spate, dezvelind carnea roșie și așchiile de os alb. Rămase zvâcnind câteva clipe pe o creangă, cu picioarele atârnându-i în gol. Apoi nu se mai mișcă.

– I-am terminat! mugi Fiori-îți-dau, cu pete mari de sânge pe obraji. I-am terminat!

Țăranii lui ovaționară și strigară și își agitară armele. Sau, mai curând, majoritatea ovaționară. Vreo

doi stăteau nemișcați, alți câțiva zăceau pe jos, răniți, gemând, gâlgâind printre dinți. Copoiul nu credea că ăstora le ardea să sărbătorească. Nici Treicopaci nu credea asta.

– Gura, proștilor! Au plecat acum, dar vor veni și mai mulți. Ăsta-i necazul cu capetele-turtite, mereu se întorc mai mulți! Luați cadavrele alea din drum, adăpostiți răniții! Recuperați cât de multe săgeți puteți! Vom avea curând nevoie de ele!

Copoiul șchiopătă spre locul unde focul ardea mocnit. Cathil nu se mișcase de unde o lăsase. Acum respirația i se accelerase, dar era foarte slabă. Ținea o mână apăsată pe coaste, acolo unde pătrunsese săgeata. Îl privi cu ochi mari și umezi cum se apropie de ea, fără să spună nimic. Nici el nu rosti vreun cuvânt. Ce ar fi fost de spus? Își scoase cuțitul și-i despică bluza însângerată, de la săgeată până jos, o dădu la o parte și se uită mai bine la rană. Era înfiptă în dreapta, chiar sub sân, între două coaste. Nu era un loc bun pentru o rană de săgeată, presupunând că ar exista un asemenea loc.

– E bine? bâigui ea clănțănind din dinți, cu chipul alb ca zăpada, cu ochii strălucitori din cauza febrei. E bine?

– E bine, o liniști el, ștergându-i cu degetul mare țărâna de pe obraz. Nu te agita, bine? O rezolvăm noi cumva.

Iar în tot acest timp își spunea: mincinos împuțit ce ești tu, Copoiule, laș nenorocit ce ești. Fata asta are o săgeată în piept.

Treicopaci se așeză pe vine lângă ei.

– Trebuie s-o scoatem, se încruntă el. Eu o țin, și tu tragi.

– Eu ce?

– Ce zice? șuieră Cathil printre dinții plini de sânge. Ce fa...? vru ea să știe, dar Copoiul apucase deja săgeata cu ambele mâini, iar Treicopaci o ținea strâns de brațe. Ce faceți...?

Copoiul trase, dar săgeata nu vru să iasă. Trase din nou, și sângele se revărsă din rană și curse pe pielea ei palidă în două șiroaie întunecate. Trase iarăși, și fata se zvârcoli și lovi din picioare și urlă de parcă ar fi omorât-o încet și în chinuri. Trase, dar săgeata tot nu vru să iasă. Trase, dar săgeata nu se mișcă nici cât un lat de deget.

– Trage! șuieră Treicopaci.

– Nu vrea să iasă, în pizda mă-sii! îi mârâi în nas Copoiul.

– Bine! Bine!

Copoiul dădu drumul săgeții, iar Cathil își înghiți sângele și se înecă și începu să tușească, să bolborosească, să se cutremure și să se zvârcolească, înghițind aerul cu sete și scuipând salivă colorată în roșu deschis.

Treicopaci se frecă gânditor pe bărbie, mânjindu-și fața de sânge.

– Dacă n-o poți scoate, trebuie s-o împingi înăuntru.

– Să ce?

– Ce... zice? îi clănțăniră dinții lui Cathil.

Copoiul își simți gura uscată și gâtul plin cu bolovani.

– Trebuie s-o împingem.

– Nu, şopti tânăra cu ochii ieşiţi din orbite. Nu.

– Ţin-te bine, fato, murmură Treicopaci în limba comună, apucând-o iarăşi de mâini. Ţine-te bine. Fă-o, Copoiule.

– Nu...

Copoiul strânse din dinţi şi se împinse cu putere în săgeata ruptă. Cathil zvâcni puternic şi scoase un soi de oftat, apoi îşi dădu ochii peste cap şi leşină. Copoiul îi întoarse pe o parte trupul moale ca o cârpă şi văzu capul săgeţii ieşindu-i prin spate.

– Bine, murmură el, e bine, a trecut.

O apucă cu grijă şi o scoase afară răsucind-o încetişor. Cu săgeata ieşi şi nişte sânge, dar nu prea mult.

– Semn bun, spuse Treicopaci. Înseamnă că nu i-a atins plămânul.

Copoiul îşi muşcă buzele.

– E bine.

Luă nişte bandaje şi le aplică peste gaura din spatele fetei, apoi i le petrecu peste piept, cu ajutorul lui Treicopaci.

– E bine, bine, repeta el tot înfăşurând bandajele în jurul trupului tinerei, cu degete pe care şi le simţea reci şi neîndemânatice, până când îi pansă rănile cât de bine putea.

Mâinile îi erau pline de sânge, bandajul era plin de sânge, burta şi spatele lui Cathil erau pline de urme rozalii de degete peste dârele negre de mizerie şi de sânge. Îi trase cămaşa la loc şi o aşeză cu blândeţe pe spate. Îi atinse obrazul – era cald, ochii îi avea închişi, pieptul i se mişca uşor, răsuflarea i se aburea în jurul gurii.

– Trebuie să o învelim cu ceva.

Se ridică și își scoase pătura din raniță, împrăștiind tot felul de lucruri pe lângă foc. O scutură și o așeză peste trupul fetei.

– Să-ți țină cald, da? Să-ți fie bine și cald.

O înveli și mai bine, vârând colțurile păturii sub ea. Îi acoperi și picioarele.

– Să-ți țină cald.

– Copoiule.

Treicopaci se aplecase și îi asculta respirația. Se ridică și clătină încet din cap.

– A murit.

– Ce?

Fulgi albi dansau în jurul lor. Începuse din nou ninsoarea.

– Unde naiba-i Poulder? mârâi Mareșalul Burr, uitându-se în vale, încleștându-și și descleștându-și frustrat pumnii. I-am zis să aștepte până începe lupta, nu după!

West nu știu ce să spună. Într-adevăr, unde era Poulder? Ninsoarea cădea mai deasă acum, coborând din cer în trombe și în vârtejuri, acoperind câmpul de luptă cu o draperie cenușie, conferind întregii scene un aer de ireal. Înăbușite și cu ecou, zgomotele ajungeau la ei ca de foarte departe. Puncte negre pe pământul alb, soli călare alergau de colo-colo în spatele liniilor cu cereri urgente de a primi întăriri. Numărul răniților creștea – gemeau pe târgi, icneau în căruțe, sau se târau, tăcuți și plini de sânge, pe drumul spre cartierul general.

Chiar și prin ninsoare era limpede că oamenii lui Kroy se aflau în dificultate. Rândurile ordonate se îngroșaseră alarmant spre centru, unitățile pieriseră într-o singură masă diformă, contopite în haosul și deruta bătăliei. West pierduse șirul ofițerilor pe care generalul Kroy îi trimisese la punctul de comandă cerând ajutor sau permisiunea de a se retrage. Toți fuseseră expediați înapoi cu același mesaj. Să reziste și să aibă răbdare. În tot acest timp, de la Poulder nu venea decât o tăcere neașteptată și de rău augur.

– Unde mama naibii e?

Burr se îndreptă spre cort cu pași apăsați, lăsând urme negre pe crusta proaspătă de zăpadă.

– Tu! răcni el la un aghiotant, făcându-i nervos semn să se apropie.

Păstrând o distanță respectuoasă, West intră în cort după Mareșal, urmat îndeaproape de Jalenhorm.

Burr se aplecă peste masă și smulse un condei din călimară, împrăștiind stropi negri de cerneală pe lemnul lăcuit.

– Du-te în pădure și găsește-mi-l pe generalul Poulder! Află ce naiba face și întoarce-te să-mi raportezi de urgență!

– Da, domnule! răcni ofițerul luând poziție de drepți.

Burr mâzgăli ordinele pe o bucată de hârtie.

– Comunică-i că îi ordon să atace *imediat!*

Se iscăli cu mișcări mânioase ale mâinii și aruncă hârtia spre aghiotant.

– Cu siguranță, domnule! mai răcni o dată tânărul ofițer și se grăbi să iasă din cort plin de importanța misiunii încredințate.

Burr se întoarse la hărțile lui și le privi cu ură, trăgându-se de barbă cu o mână și masându-și burta cu cealaltă.

– Unde mama naibii e Poulder?

– Domnule, poate și el este atacat...

Burr râgâi, se strâmbă, râgâi iarăși și lovi cu pumnul în masă aproape răsturnând călimara.

– Blestemată să fie indigestia asta împuțită! exclamă el și împunse harta cu degetul. Dacă Poulder nu vine curând, vom fi nevoiți să recurgem la rezerviști. Mă auzi, West? Să recurgem la cavalerie.

– Da, domnule, firește.

– Nu avem voie să dăm greș.

Mareșalul se încruntă, înghiți greu. Iar West avu senzația că se albise brusc la față.

– Nu... nu avem...

Se clătină ușor pe picioare privind speriat în jur.

– Domnule, vă simțiți...

– Aaaaa!

Și Lordul Mareșal Burr se cutremură și vomită peste masă, pe hărți. West înțepeni, cu gura tot mai căscată de uluire. Materia ieșită din superiorul său era roșie, dar foarte închisă, neagră aproape. Burr icni din nou, sprijinit în pumni de masă, tremurând din toate încheieturile. Se aplecă mai tare și din gură i se revărsă un alt șuvoi de vomă.

– Gâââârrrr!

Apoi, clătinându-se și mai tare, cu salivă roșie atârnându-i de pe buze, cu ochii ieșiți din orbite, alb ca varul, scoase un geamăt gâtuit și se prăbuși pe spate, trăgând după el o hartă plină cu sânge.

În cele din urmă, West pricepu ce se întâmplă, chiar la timp ca să se repeadă și să prindă în brațe trupul moale al Lordului Mareșal. Se încovoie sub greutatea bărbatului, chinuindu-se din răsputeri să nu-l scape.

– Rahat! oftă Jalenhorm.

– Ajută-mă, fir-ar să fie! mârâi West la el.

Bărbatul cel uriaș îl apucă pe Burr de brațul celălalt și împreună îl târâră pe Mareșal până la pat. West îi descheie nasturele de sus și-i lărgi gulerul.

– Are ceva la stomac, murmură el printre dinți. Se vaită de câteva săptămâni.

– Chem doctorul! zbieră Jalenhorm.

Dădu să se repeadă afară din cort, dar West îl apucă de braț, împiedicându-l.

– Nu.

Uriașul făcu ochii mari.

– Poftim?

– Dacă se află că e bolnav, se va stârni panica. Poulder și Kroy vor începe să se poarte după cum îi taie capul. Armata s-ar putea dezmembra. Nimeni nu trebuie să afle până după luptă.

– Dar...

West se ridică și puse mâinile pe umerii lui Jalenhorm, privindu-l drept în ochi. Știa deja ce anume trebuie să facă. Nu avea de gând să mai asiste la un alt dezastru.

– Ascultă-mă. Nu trebuie să ne abatem de la plan. Nu trebuie.

– Cine? privi Jalenhorm năucit în jur. Noi doi, singuri?

– Dacă așa trebuie.

– Dar este viața unui om în joc!

– În joc sunt viețile mai multor mii de oameni, îl repezi West. Nu avem voie să dăm greș, l-ai auzit.

Chipul lui Jalenhorm se făcuse aproape la fel de alb ca al lui Burr.

– Nu cred că asta a vrut să spună...

– Nu uita că îmi ești dator, șopti West apropiindu-se și mai mult de camaradul său. Fără mine, acum ai fi putrezit frumușel într-un morman de hoituri la nord de Cumnur.

Nu-i plăcea să se poarte astfel, dar nu avea încotro și nu era timp de amabilități.

– Ne-am înțeles, căpitane?

Jalenhorm se bâlbâi:

– Da, domnule, așa cred.

– Bine. Ai grijă de Mareșalul Burr. De restul am să mă ocup eu, mai spuse West gata să iasă din cort.

– Dar dacă se...

– Improvizează, se răsti colonelul peste umăr.

Avea griji mai mari decât sănătatea unui singur om. Ieși în aerul rece. Pe puțin douăzeci de ofițeri și gărzi se adunaseră înaintea cortului, cu fața la valea acoperită cu zăpadă, privind prin lunete și bolborosind între ei.

– Sergent Pike! strigă West făcându-i semn fostului deținut. Vreau să stai de pază aici, înțelegi?

– Desigur, domnule.

– Vreau să stai de pază aici și să nu dai voie nimănui să intre în cort, cu excepția mea și a căpitanului Jalenhorm. Nimeni nu are voie să intre aici, repetă el coborând vocea. Indiferent de situație.

Pike dădu din cap, cu ochii sclipindu-i pe substanța rozalie în care i se transformaseră trăsăturile arse.

– Am înțeles.

Și se postă la intrarea în cort într-o poziție aproape neglijentă, cu degetele mari vârâte în centura de care-i atârna sabia.

O clipă mai târziu, de pe deal, se apropie în galop un cal fornăind și scoțând aburi pe nări. Călărețul coborî iute din șa și apucă să facă doar vreo doi pași înainte ca West să-i taie drumul.

– Mesaj urgent pentru Mareșalul Burr din partea generalului Poulder! gâfâi zorit individul.

Încercă să-l ocolească pe West, însă nu reuși.

– Mareșalul Burr este ocupat. Îmi poți preda mie mesajul.

– Mi s-a spus foarte clar să nu...

– Mie, căpitane!

Ofițerul tresări.

– Domnule, divizia generalului Poulder este angajată în luptă în pădure.

– În luptă?

– În luptă grea. Au fost câteva atacuri sălbatice în aripa stângă și ne este foarte greu să mai rezistăm.

Generalul Poulder cere permisiunea de a ne retrage și a ne regrupa, domnule!

West își înghiți cu greu nodul uscat din gât. Planul începuse deja să se destrame și pericolul de a eșua era iminent.

– Să vă retrageți? Nu! Imposibil. Dacă vă retrageți, divizia lui Kroy va rămâne expusă. Spune-i generalului Poulder să reziste și să meargă până la capăt cu atacul, dacă poate. Spune-i că în niciun caz nu trebuie să se retragă! Spune-i că toți trebuie să ne achităm de misiunea primită.

– Dar, domnule, aș dori...

– Pleacă! strigă West. Imediat!

Solul îl salută și încălecă din nou. Pe când urca dealul, un alt vizitator își opri calul în apropiere de cort. West înjură în barbă. Colonelul Felnigg, șeful de stat-major al lui Kroy. Acesta nu va fi tot atât de ușor de convins.

– Colonele West, zbieră el coborând din șa. Divizia noastră este angajată într-o luptă teribilă de-a lungul întregii linii a frontului, iar acum a apărut și cavaleria inamică din dreapta! Cavaleria lor ne atacă un regiment de recruți amărâți!

Pornise deja spre cort, scoțându-și mănușile cu gesturi nervoase.

– Fără întăriri nu vor rezista prea mult, iar dacă sunt împrăștiați, flancul nostru va sări în aer! Ar putea fi sfârșitul! Unde naiba e Poulder?

West încercă în zadar să-l încetinească pe Felnigg.

– Generalul Poulder a fost atacat la rândul său. În orice caz, voi ordona ca rezerviștii să plece imediat și...

– Nu-i suficient, mârâi Felnigg, trecând pe lângă el și îndreptându-se cu pași mari spre cort. Trebuie să discut cu Mareșalul Burr imedi...

Pike îi tăie calea, cu mâna pe mânerul sabiei.

– Mareșalul este... ocupat, șopti el.

Privirea din ochii bulbucați era atât de îngrozitor de amenințătoare, că până și West se simți ușor speriat. Urmă o tăcere încordată când șeful de stat-major și deținutul fără chip se holbară unul la celălalt.

Apoi Flenigg făcu un pas șovăielnic înapoi. Clipi des, își umezi tulburat buzele.

– Este ocupat. Înțeleg. Asta este, se bâlbâi el îndepărtându-se cu încă un pas. Și spui că ne veți trimite regimentele de rezerviști.

– Imediat.

– Atunci, atunci... voi comunica generalului Kroy că vom primi întăriri, continuă Felnigg punând un picior în scara șeii. Dar să știi că este o încălcare gravă a regulamentului, se încruntă el înspre cort, înspre Pike și, în cele din urmă, înspre West. O încălcare extrem de gravă a regulamentului.

Și își împunse calul cu pintenii pornind spre vale. West îl urmări cu privirea, gândindu-se că Felnigg nici nu-și poate imagina cât de gravă era această încălcare a regulamentului. Se întoarse spre un aghiotant.

– Mareșalul Burr ordonă ca rezervele să intre în luptă pe aripa dreaptă. Trebuie să atace cavaleria lui

Bethod și s-o izgonească. Dacă slăbim pe flancul acela, ne așteaptă dezastrul. Ai înțeles?

– Ar trebui să primesc ordinul scris de la Mareșal...

– Nu avem vreme de ordine scrise! urlă West. Du-te și fă-ți datoria, omule!

Supunându-se, aghiotantul se repezi spre cele două regimente de rezerviști de cavalerie, care așteptau răbdători în zăpadă. West îl urmări cu privirea, trosnindu-și nervos degetele. Oamenii începură să se urce în șei și să intre în dispozitiv de atac. West își mușcă buzele. Ofițerii și gărzile lui Burr îl priveau cu expresii ce oscilau între curiozitatea cumpătată și neîncrederea fățișă.

Se întoarse spre cort, răspunzând la salutul unora dintre ei și încercând să dea impresia că totul era în ordine, că totul nu era decât rutina firească. Se întrebă cât va mai dura până când cineva va refuza să-l mai creadă pe cuvânt, până când cineva va intra cu forța în cort, până când cineva va descoperi că Lordul Mareșal Burr plecase în călătoria spre tărâmul morților. Se întrebă dacă se va întâmpla după ce frontul va fi străpuns în vale, iar centrul lor de comandă va fi ocupat de nordici. Dacă va fi după, nu va mai avea nicio importanță.

Pike îl întâmpină cu un zâmbet, sau, mai bine zis, cu o expresie ce ar fi putut fi considerată un zâmbet. West și-ar fi dorit să-i poată zâmbi și el, doar că nu se simțea în stare.

Copoiul se lăsă jos, răsuflând greu. Cu spatele sprijinit de un copac doborât, cu arcul atârnându-i în

mâna moale. Alături, în pământul ud, era înfiptă o sabie. O luase de la un țăran mort și o folosise, și credea că o va mai folosi încă și mai mult până la sfârșitul zilei. Era plină de sânge – pe mâini, pe haine, peste tot. Sângele lui Cathil, sângele capetelor-turtite, sângele lui. Nu merita să se ostenească să se șteargă – va fi alt sânge în curând.

De trei ori shanka urcaseră dealul și de trei ori îi respinseseră, de fiecare dată tot mai greu. Copoiul se întreba dacă și data viitoare vor mai fi în stare să-i respingă. Căci nu se îndoia că vor ataca din nou. Nu se îndoia câtuși de puțin. Când și câți erau întrebările care nu-i dădeau pace.

Auzea răniții Uniunii scâncind și țipând de după copaci. Mulți răniți. La ultimul atac, unul dintre țărani își pierduse mâna. Poate că nu era bine spus că și-o „pierduse", de vreme ce-i fusese retezată cu un topor. Începuse instantaneu să urle din toate puterile, dar acum se potolise și nu i se mai auzea decât respirația slabă și horcăită. Îi bandajaseră ciotul cu o cârpă legată cu o curea, iar acum bietul om se holba la fosta lui mână cu expresia aceea pe care o au uneori răniții. Cu ochi mari și albi, de parcă nu înțelegea ce vede. De parcă nu înceta să se mire.

Copoiul se ridică ușurel, uitându-se peste trunchiul de copac. Vedea capetele-turtite în pădurea din vale. Ascunși în umbre. Așteptând. Nu-i plăcea să-i vadă acolo. Știa că shanka vor continua să-i atace până vor fi complet distruși sau puși pe fugă.

– Ce așteaptă? șuieră el. Când au învățat afurisiții ăștia de capete-turtite să aștepte?

– Când au învățat să lupte pentru Bethod? mormăi Tul curățându-și sabia. Multe s-au schimbat, și numai în rău.

– Când oare s-a mai schimbat ceva în bine? mârâi Dow aflat ceva mai încolo.

Copoiul se încruntă. Nasul lui detectase un miros nou, igrasios. Printre copaci se zărea ceva foarte deschis la culoare, din ce în ce mai deschis.

– Ce-i aia? Ceața aia?

– Ceață? La înălțimea asta? chicoti Dow cu glas de cioară care-și cheamă suratele. În momentul ăsta al zilei? Ha! Ia stai nițel, că parcă...

Acum o vedeau cu toții – ceva alb agățat de versantul ud al dealului. Copoiul simți un nod în gât. I se uscase gura. Se simți, dintr-odată, foarte speriat, dar nu din cauza acelor shanka din vale. Din altă cauză. Ceața se strecura printre copaci, se încolăcea în jurul trunchiurilor, se dilata în fața ochilor lor înspăimântați. Capetele-turtite porniră, siluete neclare prin umbrele cenușii.

– Nu-mi place, îl auzi pe Dow. Nu-i normal.

– Calmi, flăcăi! vocea groasă a lui Treicopaci. Păstrați-vă calmul!

Copoiul mai prinse ceva curaj auzindu-l, dar nu-l ținu mult. Începu să se legene înainte și înapoi, simțind că-i vine să vomite.

– Nu, nu, șopti Fiori-îți-dau, privind înnebunit în toate părțile de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

Copoiul simți cum i se ridică părul pe brațe, cum îl furnică toată pielea, cum nodul mare din gât se face și mai mare. Îl cuprinsese o teamă necunoscută, care plutea spre el împreună cu ceața – se târa prin pădure, se învolbura în jurul copacilor, pătrundea pe sub trunchiul de copac în spatele căruia se adăposteau ei.

– El e, murmură Fiori-îți-dau, cu ochii mari cât cepele bine crescute, și făcându-se mic la pământ de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie auzit. El e!

– Cine? croncăni Copoiul.

Fiori-îți-dau doar scutură din cap și se lipi și mai tare de noroiul rece. Copoiul simți o dorință copleșitoare de a face același lucru, în schimb se forță să se ridice, se forță să se uite peste copac. Un Om Vestit, speriat ca un copil în întuneric, fără să știe din ce motiv? Mai bine să vadă cu ce se confruntă, își spuse. Mare greșeală.

În ceață se zărea o umbră, prea înaltă și prea dreaptă ca să fie un shanka. Un om zdravăn, mare ca Tul. Ba chiar mai mare. Un uriaș. Copoiul își frecă ochii iritați, gândindu-se că trebuie să fie vorba despre un efect al luminii prin toată bezna aia, nimic altceva. Dar nu. Și umbra aceea se apropie tot mai mult și căpătă tot mai mult contur, mai mult, și, cu cât se deslușea mai limpede, cu atât se intensifica spaima.

Cutreierase mult Copoiul, de-a lungul și de-a latul nordului, însă niciodată nu mai văzuse vreo altă creatură atât de ciudată și de ireală ca gigantul acesta. O jumătate din trup îi era acoperit cu o armură neagră bătută în ținte și piroane – armură formată din mai

multe plăci negre din metal bătut cu ciocanul, îndreptat și îndoit. Cealaltă jumătate era goală, cu excepția curelelor și chingilor și cataramelor care prindeau armura. Picioare goale, brațe goale, piept gol, toate plesnind de mușchi hidoși. Chipul îi era ascuns în spatele unei măști din fier negru, plin de zgârieturi.

Veni și mai aproape, ridicându-se din aburii ceții, iar Copoiul văzu că are pielea vopsită. De fapt, era acoperită în întregime cu litere minuscule, albastre. N-avea nicio armă, dar acest amănunt îl făcea parcă și mai fioros.

– În numele afurisiților de morți! icni Copoiul cu gura larg căscată de groază.

– Calmi, flăcăi, mârâi Treicopaci. Calmi.

Iar vocea bătrânului său prieten reuși să-l împiedice pe Copoi să nu dea bir cu fugiții fără să privească în urmă.

– El e! zbieră unul dintre țărani, cu voce stridentă ca de fată. E Temutul!

– Tacă-ți fleanca aia împuțită! se auzi vocea lui Fiori-îți-dau. Știm cine e!

– Săgeți! strigă Treicopaci.

Mâinile Copoiului tremurau când își ținti săgeata asupra uriașului. Parcă și de la distanța asta îi venea greu să o facă. Își forță degetele să dea drumul corzii, dar săgeata ricoșă de armură și căzu printre copaci, fără să producă niciun rău. Ursuzul trase mai bine. Săgeata lui se înfipse adânc în carnea pictată a creaturii. Zburară și alte săgeți din arcurile țăranilor. Una îl lovi în umăr, alta îi străpunse gamba imensă. Uriașul nu scoase

niciun sunet. Continua să înainteze, neabătut, aidoma ierbii care creşte primăvara. Iar ceaţa, capetele-turtite şi spaima înaintau odată cu el.

– Fir-ar, mormăi Ursuzul.

– E un diavol! chirăi unul din ţărani. Diavol din iad!

Cam aceeaşi senzaţie o avea şi Copoiul. Simţi cum teama se amplifică în jurul lui, simţi cum ceilalţi încep să şovăie. Simţi cum el însuşi începe să se retragă, fără să vrea.

– Haideţi! urlă Treicopaci cu voce groasă şi calmă, de parcă lui nu i-ar fi fost deloc frică. La trei! Când zic trei, atacăm!

Copoiul se holbă la el, întrebându-se dacă nu cumva bătrânul lui prieten îşi pierduse minţile. Măcar aici, unde erau, se puteau ascunde în spatele copacului. Auzi bolboroseala unor ţărani care, fără îndoială, îi împărtăşeau părerea. Nu le plăcea planul acesta. Nu erau încântaţi de ideea că vor trebui să atace mulţimea de shanka şi uriaşul din mijlocul lor.

– Eşti sigur că e bine? şuieră Copoiul.

Treicopaci nici măcar nu se uită la el.

– Atacul e cel mai bun leac împotriva fricii! Îţi urcă sângele la cap şi preschimbă teama în furie. Terenul este de partea noastră şi nu-i vom aştepta aici!

– Sigur?

– Pornim, zise Treicopaci întorcându-se.

– Pornim, mârâi Dow, aruncând priviri ucigaşe ţăranilor, parcă provocându-i să îndrăznească să bată în retragere.

– La trei! tună Treicopaci.

– Îhî, confirmă Ursuzul.

Copoiul simți cum i se strânge gâtul, neștiind dacă și el va ataca sau nu. Treicopaci se uită peste trunchiul copacului, cu gura strânsă într-o grimasă dură, urmărind siluetele din ceață și uriașul din mijlocul lor. Mâna și-o ținea întinsă în spate ca pentru a spune „așteptați". Așteptați să ajungă la distanța bună. Așteptați momentul potrivit.

– Atac la trei? șopti Fiori-îți-dau. Sau după?

Copoiul clătină din cap.

– Nu contează, atâta vreme cât ataci.

Dar își simțea picioarele grele ca două pietre de moară.

– Unu!

Deja „unu"? Copoiul privi peste umăr, văzu trupul lui Cathil sub pătură, lângă focul stins. Poate că asta ar fi trebuit să-l înfurie, dar îl făcu doar să se simtă și mai speriat. Realitatea era că nu voia să sfârșească în același fel. Se cutremură și își întoarse privirea, apucă strâns pumnalul și sabia împrumutată de la mort. Fierul nu simțea teama. Arme bune, pregătite să facă o treabă sângeroasă. Și-ar fi dorit să fie și el măcar pe jumătate la fel de pregătit, însă mai trecuse prin încercări din acestea și știa că nimeni nu este cu adevărat pregătit niciodată. Nu trebuie să te simți pregătit. Trebuie doar să te repezi înainte.

– Doi!

Dintr-o clipă în alta. Deschise larg ochii, inspiră adânc aerul rece, se cutremură de frig. Simțea miros de oameni, de pini, de shanka și de ceață. Auzi respirații

sacadate din spate, pași furișați – de jos, strigăte – de-a lungul frontului, propriul său sânge – bubuindu-i în vene. Văzu absolut tot ce se petrecea în jur, dar cu încetinitorul, aidoma mierii care se scurge de pe lingură. Ceilalți se mișcau în jurul lui, bărbați duri cu chipuri dure, înaintând prin ceață și spaimă, pregătindu-se. Vor ataca, nu mai exista nicio îndoială în privința asta. Vor ataca toți, până la ultimul. Simți cum îl furnică mușchii de la picioare îmboldindu-l să se ridice.

– Trei!

Treicopaci fu primul care sări peste trunchiul doborât, și Copoiul îl urmă, iar oamenii din jurul lor atacau și văzduhul răsuna de strigătele lor, de furia lor și de frica lor, iar el fugea și zbiera. Picioarele îl duceau iute și vântul vâjâia pe lângă el și copacii negrii și cerul alb se legănau în fața ochilor lui și ceața se întindea spre el și forme întunecate îl așteptau în ceața aceasta.

Lovi cu sabia un shanka, îl lovi puternic, mugind, iar lovitura îl răsuci în loc. Își continuă atacul, învârtindu-se, împleticindu-se, urlând. Lama se implântă adânc în piciorul unui alt shanka, doborându-l la pământ, iar Copoiul se rostogoli la vale, alunecând prin mocirlă, încercând din răsputeri să se ridice. Zgomotele luptei îl învăluiau – înăbușite și stranii. Bărbați zbierându-și blestemele și shanka mârâindu-și ura și zăngănitul și bubuitul metalului pe metal, al metalului în carne.

Se întoarse, alunecând printre copaci, fără să știe de unde va veni următorul cap-turtit, fără să știe dacă nu cumva va primi o suliță în spinare. DeslușI o siluetă prin umbre și țâșni spre ea, strigând din toți bojocii.

Şi ceaţa păru a se ridica în faţa lui şi se opri îngrozit, horcăind, aproape căzând pe spate în dorinţa lui aprigă de a fugi de acolo.

Temutul se afla la nici cinci paşi în faţa lui, mai mare şi mai teribil ca oricând, cu pielea-i tatuată plină de săgeţi rupte. În pumn ţinea un ţăran de gât şi ţăranul se zbătea şi dădea din picioare. Tendoanele pictate se încordară şi degetele colosale se strânseră şi ochii ţăranului ieşiră din orbite şi gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. Se auzi un pocnet, şi uriaşul aruncă trupul moale ca o cârpă, şi ţăranul mort se rostogoli iar şi iar prin zăpadă şi noroi, cu capul bălăngănindu-i-se în toate părţile, şi se opri, în cele din urmă, nemişcat.

Cu ceaţa plutind în jurul lui, Temutul îşi coborî ochii din spatele măştii şi se uită la Copoi, iar Copoiul se uită la el, aproape udându-şi pantalonii de groază.

Însă există anumite lucruri care trebuie făcute. Mai bine să le faci, decât să te temi toată viaţa de ele. Asta ar fi spus Logen. Drept p care Copoiul căscă gura şi urlă cât putu de tare şi se năpusti la creatură, rotind sabia împrumutată deasupra capului.

Uriaşul îşi ridică braţul împlătoşat şi pară lovitura. Metal zăngăni pe metal, zgâlţâindu-i Copoiului dinţii în gură. Scăpă sabia din mână sub forţa impactului, în aceeaşi clipă reuşind să-şi strecoare pumnalul pe sub braţul creaturii şi implântându-l până la plăsele în pieptul tatuat.

– Ha-haaa! zbieră Copoiul, însă bucuria îi fu scurtă.

Mâna uriaşă a Temutului explodă prin valurile ceţii, îi dădu un dos de palmă şi-l proiectă prin aer.

Pădurea se clătină în jurul lui, se izbi de un copac și căzu cât era de lung în noroi. Încercă să-și recapete suflul, dar nu fu în stare. Încercă să se întoarcă, dar nu fu în stare. Durerea îi sfâșia coastele, ca și cum un bolovan imens i s-ar fi prăbușit pe piept.

Își ridică privirea, agățându-se inutil de noroi. Nu mai avea suflu în el nici cât să poată suspina. Temutul se îndrepta spre el, agale, fără grabă. În mers își scoase cuțitul dintre coaste. Parcă era o jucărie între degetul lui mare și arătătorul enorm. Parcă era o scobitoare. Îl aruncă printre copaci. Își ridică piciorul colosal, gata să-l calce pe Copoi pe cap și să-i zdrobească țeasta așa cum ai sparge o nucă pe nicovală. Iar Copoiul nu se putea apăra, paralizat de durere și spaimă.

– Nemernicule!

Și Treicopaci țâșni din tufe, izbi șoldul acoperit cu armură al creaturii gigantice și o dezechilibră. Iar piciorul care țintise capul Copoiului călcă acum țărâna chiar de lângă nasul acestuia. Bătrânul războinic atacă în continuare, lovind iar și iar pieptul dezvelit al uriașului. Mârâia și blestema, iar Copoiul icnea și se zvârcolea, încercând cu disperare să se ridice în picioare, dar nereușind.

Lovitura de pumn a uriașului ar fi putut dărâma o casă, dar Treicopaci o evită, ridică sabia și făcu o crestătură adâncă în masca neagră a Temutului, dându-i capul pe spate în urma impactului, făcându-l să se clatine iar pe picioare, umplându-i gura de sânge. Nordicul nu-i lăsă vreme să-și revină și lovi cu putere armura de pe pieptul creaturii, făcând o tăietură adâncă în

carnea albastră neacoperită cu platoșă. Lovitură aducătoare de moarte, fără îndoială, dar nu picurară decât câțiva stropi de sânge.

Acum uriașul își recăpătase echilibrul și scoase un muget teribil care îi îngheță Copoiului sângele în vene. Își ridică brațul masiv și și-l repezi înainte. Izbi scutul lui Treicopaci, îl sparse, și trecu prin el lovindu-l strașnic în umăr și doborându-l. Temutul se aplecă deasupra lui cu pumnul ridicat. Treicopaci mârâi fioros și își înfipse până la mâner sabia în pulpa tatuată a creaturii. Copoiul văzu cum vârful însângerat al sabiei iese pe partea cealaltă a piciorului, însă Temutul nu-și pierdu elanul. Mâna cea uriașă sfărâmă coastele lui Treicopaci cu zgomot de vreascuri uscate frânte pe genunchi.

Copoiul gemu, răcâind noroiul, însă pieptul parcă-i era în flăcări și nu se putea ridica, nu putea face nimic altceva decât să urmărească neputincios întreaga scenă. Acum Temutul ridică celălalt pumn acoperit de asemenea cu fier negru. Îl ridică încet și atent, apoi îl coborî iute în cealaltă parte a lui Treicopaci, trimițându-l definitiv la pământ. Brațul enorm se ridică iarăși, sânge roșu pe degete albastre.

Și din ceață apăru ceva negru care se înfipse în subsuoara temutului, făcându-l să-și piardă din nou echilibrul. Urlând cât îl țineau puterile, Fiori-îți-dau începu să-l împungă cu sulița, împingându-l pe versant la vale. Temutul se rostogoli, alunecă, se sculă, simulă un pas înapoi și ridică mâna cu iuțeala unui șarpe gigantic. Îl plesni pe Fiori-îți-dau așa cum un om normal

plesnește o muscă sâcâitoare. Tânărul dispăru zbierând și zvârcolindu-se în ceață.

Înainte ca uriașul să apuce să se ducă după el, se auzi un bubuit ca de tunet și sabia lui Tul îl izbi în umărul acoperit cu armură, azvârlindu-l în genunchi. Acum ieși și Dow din neguri și tăie o halcă zdravănă din piciorul colosal. Apăru și Fiori-îți-dau mârâind sălbatic și lovindu-l cu sulița. Uriașul păru încolțit de cei trei, fără sorți de scăpare.

Și, indiferent cât de imens ar fi fost, ar fi trebuit să fie deja mort. Ar fi trebuit să se fi întors deja în țărână după rănile pe care i le făcuseră Treicopaci și Fiori-îți-dau și Dow. În schimb, se ridică din nou, cu șase săgeți și sabia lui Treicopaci ieșindu-i din trup și scoase un muget teribil care îl făcu pe Copoi să tremure până în vârful degetelor. Fiori-îți-dau căzu brusc în fund, albindu-se la față. Tul clipi speriat, șovăi și scăpă sabia din mână. Chiar și Dow cel Negru făcu un pas înapoi.

Temutul se aplecă și apucă sabia lui Treicopaci. Și-o scoase din picior și o lăsă să cadă, umplând noroiul de sânge. Doar că acolo unde fusese ea implântată nu se vedea nici urmă de rană. Absolut nicio urmă. Apoi se întoarse și țâșni în neguri, iar ceața se închise în spatele lui, iar Copoiul îl auzi cum își croiește drum, izbindu-se de copaci. Și își spuse că niciodată nu fusese mai fericit să vadă cum cineva dă bir cu fugiții.

– Haideți! Pe aici! urlă Dow, pregătindu-se să se repeadă la vale, dar Tul i se așeză în cale, cu mâna ridicată.

– Nu te duci nicăieri. Nu știm câți shanka sunt acolo jos. O să ucidem creatura aia altădată.

– Dă-te din drumul meu, flăcău!

– Nu.

Copoiul se întoarse pe cealaltă parte, strâmbându-se de durere și începu să se târască spre tovarășii lui. Ceața începuse să se ridice, lăsând în urma-i un aer rece și limpede. Ursuzul cobora din cealaltă parte, cu arcul pregătit de tragere. De jur împrejur, prin noroi și zăpadă, erau o mulțime de cadavre, mai ales shanka, dar și vreo câțiva țărani.

Copoiului i se păru o veșnicie până când reuși să ajungă la Treicopaci. Bătrânul lui prieten zăcea pe spate, cu scutul sfărâmat încă prins de braț. Respirația îi era slabă și șuierătoare, iar pe gură îi ieșeau bulbuci de sânge. Își rostogoli ochii spre Copoi, întinse mâna și îl înșfăcă de haină, îl trase spre el și îi șopti la ureche printre dinții-i însângerați.

– Ascultă-mă, Copoiule! Ascultă-mă!

– Ce, șefu'? croncăni Copoiul abia reușind să vorbească din cauza durerii sfâșietoare din piept.

Se aplecă, ascultă, dar nu auzi nimic. Treicopaci avea ochii larg deschiși, holbați la ramurile de deasupra. O picătură de apă pică pe un obraz și curse în barba lui plină de sânge. Nimic altceva.

– Înapoi în țărână, spuse Ursuzul cu chipul vlăguit ca pânzele vechi de păianjeni.

West își rodea unghiile privind cum generalul Kroy și oamenii săi urcau drumul, congregație solemnă de

oameni îmbrăcați în negru, pe cai negri. Ninsoarea încetase deocamdată, dar cerul avea culoarea neagră a mâniei fioroase, iar lumina era atât de slabă, că parcă ar fi fost deja seară, iar vântul înghețat scutura pânza corturilor din punctul de comandă. Timpul pe care reușise să-l câștige West se terminase.

Simți un impuls neașteptat, aproape copleșitor, de a se răsuci pe călcâie și a o lua la goană departe de locul acela. Impuls atât de ridicol, încât imediat simți un altul, la fel de neadecvat: îi veni să râdă. Din fericire, fu în stare să se înfrâneze. Nu era nimic de râs. Nici pe departe. Tropotul copitelor se apropia, iar el începuse să se gândească dacă era chiar atât de proastă ideea de a o lua la sănătoasa.

Kroy își struni calul cu sălbăticie și coborî din șa, își netezi uniforma cu gesturi brutale, își reglă centura și se îndreptă cu pași repezi spre cort. West îl opri, sperând să-l poată reține, și astfel să mai câștige câteva secunde.

– Generale Kroy, felicitări, domnule, ați luptat cu multă dârzenie!

– Desigur, *colonele West*, îi rosti disprețuitor Kroy numele și gradul, de parcă ar fi fost o ocară teribilă, iar oamenii lui i se strânseră amenințători în spate.

– Permiteți să vă întreb care este situația?

– *Situația?* mârâi generalul. Situația este că nordicii s-au retras, dar nu sunt încă înfrânți. Am reușit să-i batem, în cele din urmă, dar toate unitățile mele sunt epuizate, până la ultimul om. Prea istoviți ca să-i putem urmări. Din cauza lașității lui Poulder, inamicul

a fost în stare să se retragă peste vad! Vreau să-l văd spânzurat pentru trădare! Pe onoarea mea că n-am să mă las până n-am să-l văd atârnând în ştreang!

Se uită furios în jur, în vreme ce ofiţerii lui murmurau mânioşi între ei.

– Unde este Lordul Mareşal Burr? Cer să îl văd pe Lordul Mareşal!

– Desigur, doar îngăduiţi-mi...

Însă cuvintele lui West fură înăbuşite de zgomotul tot mai puternic al altor cai şi un al doilea grup de călăreţi apăru lângă cortul Mareşalului. Cine altcineva dacă nu generalul Poulder, însoţit de suita lui extrem de numeroasă şi de o căruţă. Spaţiul insuficient deveni ticsit de oameni şi animale. Poulder sări de pe cal şi se repezi spre cortul Mareşalului. Părul îi era vâlvoi, maxilarele încleştate, un obraz crestat în diagonală. Oamenii lui în purpuriu îl urmară îndeaproape: săbiile zăngăniră, panglicile aurii fluturară, chipurile se îmbujorară.

– Poulder! şuieră Kroy. Ai ceva tupeu să te arăţi în faţa mea! Ai ceva curaj! Ăsta-i singurul act de curaj pe care l-ai făcut toată ziua!

– Cum îndrăzneşti! zbieră Poulder. Pretind scuze! Cere-ţi imediat scuze!

– Scuze? Eu să-mi cer scuze? Ha! Am să am grijă ca tu să fii cel care îşi va cere iertare! Planul era să ataci din stânga! Mai bine de două ore am tot fost atacaţi!

– Aproape trei ore, domnule, se vârî în seamă unul din oamenii lui.

– Trei ore, la naiba! Dacă asta nu se cheamă laşitate, înseamnă că eu nu ştiu ce-i aia!

– *Lașitate?* guiță Poulder, iar câțiva dintre ofițerii lui chiar își puseră mâinile pe săbii. Îmi vei cere scuze de îndată! Divizia mea a fost supusă unui atac brutal și susținut pe flanc! Am fost obligat să conduc eu însumi o șarjă! Pe jos!

Își împinse capul înainte și indică tăietura cu un deget înmănușat.

– *Noi* suntem cei care ne-am luptat cu adevărat! *Noi* am adus victoria de astăzi!

– Afurisit să fii, Poulder, nimic n-ai făcut! Victoria aparține doar oamenilor *mei!* Atac? Ați fost atacați? De cine? De animale din pădure?

– A-ha! Exact! Arată-i!

Unul dintre subalternii lui Poulder smulse pânza de pe căruță, descoperind ceea ce, la o primă vedere, semăna cu o grămadă de zdrențe pline de sânge. Ofițerul își încreți nasul scârbit și o împinse într-o parte. Obiectul de sub acoperământ căzu pe pământ, se rostogoli până ajunse pe spate și țintui cerul cu ochi mici și negri ca de gândac. Falca-i uriașă și hidoasă atârna căscată, iar colții creaturii, lungi și ascuțiți, se întindeau care încotro. Pielea acelei chestii avea o culoare nedefinită, maro-cenușie, era aspră și plină de bătături. Nasul – un ciot diform. Căpățâna – plată și spână, cu frunte proeminentă, dar teșită mult spre spate. Unul din brațe era scurt și musculos, celălalt – mult mai lung și ușor curbat, amândouă, însă, terminându-se cu gheare. Creatura părea amorfă, sigur hidoasă, probabil primitivă. West se uită năucit la ea, cu gura căscată de uimire.

Evident, nu se uita la o ființă omenească.

– Uite! guiță Poulder. Îndrăznește acum să mai spui că divizia mea nu a luptat! Erau sute de... de chestii din astea acolo! Mii erau, și se luptau de parcă dăduse strechea-n ele! Am reușit să rezistăm, și tu ai avut noroc că noi am rezistat! Cer! spumegă el, Reclam! urlă el cu clăbuci la gură, *Pretind!* guiță el, vânăt la față, să mi se ceară scuze!

Ochii lui Kroy zvâcniră în semn de nedumerire, de frustrare, de furie. Strânse din buze, din fălci, din pumni. Nu exista nicio regulă pentru o asemenea situație. Se întoarse spre West.

– Cer să-l văd pe Mareșalul Burr! răcni el.

– Și eu la fel! chirăi strident Poulder, nelăsându-se mai prejos.

– Lordul Mareșal este...

Și West nu mai știu ce să zică. Nu mai avea nicio idee. Nicio stratagemă, niciun truc, niciun plan.

– ...este...

El nu va putea să se refugieze peste vadul râului. Se terminase totul. Cel mai probabil, va sfârși într-un lagăr de detenție.

– ...este...

– Sunt aici.

Și, spre nemărginita uimire a lui West, Burr se ivise în ușa cortului. Chiar și în penumbră era evident că se simțea cumplit de rău. Paloare cadaverică, frunte scăldată în transpirație, ochi încercănați și duși în fundul capului. Îi tremurau buzele, nu se ținea bine pe picioare. Se apucase strâns de unul din țărușii cortului.

West observă o pată închisă la culoare pe uniforma Mareşalului, foarte probabil sânge.

– Mă tem că am fost... puţin cam indispus în timpul luptei, croncăni Burr. Posibil să nu-mi fi priit mâncarea.

Mâna îi tremură, iar Jalenhorm se apropie iute de el, gata să-l prindă în caz că va leşina. Însă, cu un efort supraomenesc de voinţă, Lordul Mareşal rămase în picioare. West aruncă o privire speriată la adunarea furioasă din jur, întrebându-se ce impresie le făcea acest cadavru ambulant. Însă cei doi generali erau mult prea absorbiţi de propria lor răfuială ca să bage de seamă şi altceva.

– Lord Mareşal, trebuie să protestez împotriva generalului Poulder...

– Domnule, cer ca generalul Kroy să-mi prezinte scuze...

Cea mai bună apărare ar fi atacul neîntârziat. îşi spuse West.

– Tradiţia cere, zbieră el cât îl ţinea gura, ca, înainte de toate, să-l felicităm pe comandantul nostru pentru această victorie!

Începu să bată încet din palme, ca pentru a da un exemplu. I se alăturară de îndată şi Pike, şi Jalenhorm. Poulder şi Kroy schimbară priviri glaciare, aplaudând şi ei fără prea multă tragere de inimă.

– Aş dori să fiu primul...

– *Cel dintâi* care vă felicită, Lord Mareşal!

Acum aplaudau şi ofiţerii lor, şi ceilalţi bărbaţi strânşi în jurul cortului, şi cei aflaţi mai departe; iar

nu după mult timp de pretutindeni răsunau ovații entuziasmate.

– Ura pentru Lordul Mareșal Burr!

– Lordul Mareșal!

– Victorie!

Burr se strâmba și tremura, ținându-și mâna apăsată pe abdomen, cu chipul o mască a suferinței. West se furișă în spate, departe de veselia generală, departe de glorie. Nu-l interesa câtuși de puțin. Știa că fusese o victorie pe muchie de cuțit. Îi tremurau mâinile, în gură avea un gust amar, privirea i se tulburase. Îi auzea pe Poulder și Kroy care se luaseră iarăși la harță ca două rațe țâfnoase și guralive.

– Trebuie să ocupăm imediat cetatea Dunbrec, să declanșăm un atac în viteză câtă vreme...

– Pfui! Prostii! Fortificațiile sunt prea solide. Trebuie s-o înconjurăm și să ne pregătim de...

– Nonsens! Divizia mea ar putea ocupa cetatea și mâine!

– Rahat! Trebuie să ne consolidăm pozițiile! Competențele mele deosebite în arta asediului spun asta!

Și așa mai departe. West își astupă urechile ca să nu-i mai audă și își continuă drumul prin noroiul cleios. Se cățără pe o piatră, trecu pe partea cealaltă, se lipi cu spatele de ea și se lăsă în jos până ajunse să stea ghemuit în zăpadă, cu genunchii strânși la piept, așa cum obișnuia să facă în copilărie când tatăl lui era supărat.

Mai jos în vale, prin întunericul tot mai dens, oamenii se mișcau încolo și încoace pe câmpul de luptă. Începuseră să sape mormintele.

PEDEAPSĂ PE MĂSURĂ

Plouase până nu de mult. Acum se oprise. Pavajul din Piața Mareșalilor începuse să se usuce. Dalele rămăseseră umede doar în mijloc. O rază palidă străpunsese norii și scânteia pe lanțurile agățate în cadru, pe lamele, cârligele și cleștii uneltelor din rastel. *Bună vreme pentru un asemenea eveniment. Dar ai prefera să nu participi la el dacă te cheamă Tulkis.*

Mulțimea anticipa deja dramatismul spectacolului. Piața cea largă era dominată de flecăreala spectatorilor, amestec amețitor de exaltare și mânie, de bucurie și ură. Zona pentru public era ticsită, oamenii se îngrămădeau și mereu soseau alții, dar mai era loc din belșug în spațiul rezervat conducătorilor, spațiu împrejmuit cu gard și foarte bine păzit, aflat chiar în fața eșafodului. *La urma urmei, mai-marii și mai-bunii noștri trebuie să aibă parte de cea mai frumoasă priveliște.* Peste umerii celor din primul rând, vedea scaunele pregătite pentru membrii Consiliului Închis. Dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri, operațiune pe

care nu îndrăznea să o efectueze prea des, cu siguranță că ar fi reușit să vadă și claia de păr alb a Arhilectorului deranjată ușor de adierea vântului.

Se uită într-o parte la Ardee. Tânăra se încrunta fioros la eșafod, mușcându-și buzele cu nerăbdare. *Și dacă stai să te gândești că a fost o vreme când duceam tinerele domnițe la cele mai bune stabilimente din oraș, la grădinile de plăceri de pe deal, la concerte în Sala Șoaptelor, sau direct în apartamentul meu, dacă mi se părea că aveam să mă descurc. Acum le duc la execuții.* Simți cum gura i se strâmbă într-o părere de zâmbet amar. *Asta este, lucrurile se schimbă.*

– Cum va fi? îl întrebă Ardee.

– Va fi spânzurat și eviscerat.

– Poftim?

– I se vor lega lanțuri de mâini și de gât, nu prea tare, ca să nu-l stranguleze, și va fi ridicat. Apoi va fi tăiat în lung și i se vor scoate mațele care vor fi prezentate spectatorilor.

Fata șopti gâtuit:

– Va fi viu atunci?

– Posibil. E greu de spus. Depinde de călăi, dacă își vor fac treaba cum se cuvine. Oricum, nu va mai trăi mult. *Fără mațe.*

– Pare... o metodă cam drastică.

– Așa și trebuie. Este cea mai crudă pedeapsă pe care au putut-o născoci cruzii noștri strămoși. Înțeleg că nu s-a mai pus în practică de vreo optzeci de ani.

– De aceea au venit atâția oameni.

Glokta ridică din umeri.

– Stârnește curiozitatea, însă este drept că întotdeauna execuțiile au fost niște spectacole pe cinste. Oamenii se dau în vânt după moarte. Le amintește că, indiferent cât de meschină, cât de abjectă, cât de mârșavă le-ar fi viața... tot au parte de așa ceva.

Glokta simți cum cineva îl bate ușor pe umăr și se întoarse strâmbându-se de durere. Chipul mascat al lui Severard era chiar în spatele lui.

– M-am ocupat de afacerea aia. Despre Vitari.

– Aha. Și?

Ochii lui Severard alunecară bănuitori spre Ardee, apoi se aplecă și șopti în urechea lui Glokta.

– Am urmărit-o până la o casă, de după Pajiștea lui Galt, lângă piață.

– Știu unde-i piața. Și?

– M-am uitat înăuntru pe una din ferestre.

Glokta ridică ironic o sprânceană.

– Îți face plăcere toată povestea asta, nu-i așa? Ce era înăuntru?

– Copii.

– Copii? șopti uluit Glokta.

– Trei copii micuți. Două fete și un băiat. Și ce culoare crezi că are părul lor?

Nu mai spune.

– Nu cumva roșu aprins?

– Întocmai ca mama lor.

– Deci are copii? își supse Glokta gingiile dus pe gânduri. Cine și-ar fi închipuit?

– Așa este. Eu, unul, am crezut că are un bloc de gheață la păsărică.

Așa se explică de ce voia cu tot dinadinsul să se întoarcă din sud. Tot timpul acesta o așteptau trei micuți. Instinctul matern. Ce emoționant! Își șterse ochiul stâng care îl ustura.

– Bună treabă, Severard, s-ar putea să fim nevoiți să ne folosim de informația asta. Și cealaltă poveste? Garda Prințului?

Cu gesturi iuți, Severard își ridică masca și se scărpină pe obraz, privind agitat în toate părțile.

– Aici chiar s-a întâmplat ceva ciudat. Am încercat să îl găsesc, dar... se pare că a dispărut.

– A dispărut?

– Am vorbit cu familia lui. Nu l-au mai văzut din ziua de dinainte de moartea Prințului.

Glokta se încruntă.

– Ziua de dinainte? *Dar a fost în palat... L-am văzut.* Ia-i pe Frost și pe Vitari. Fă-mi o listă cu absolut toate persoanele care s-au aflat în palat în noaptea aceea. Cu absolut toți lorzii, toți servitorii, toți soldații. Am să dau eu de capătul poveștii ăsteia. *Într-un fel sau altul.*

– Așa ți-a spus Sult să faci?

Glokta îl săgetă cu privirea pe practician.

– Nu mi-a spus să n-o fac. Ai grijă și fă-ți treaba.

Severard murmură ceva, dar cuvintele îi fură înăbușite de tumultul mulțimii care erupsese brusc într-o cascadă de râsete furioase. Tulkis era condus spre eșafod. Mergea încet, împiedicat de lanțurile grele din jurul gleznelor. Nici nu plângea, nici nu se văicărea, nici nu țipa. Părea doar foarte trist și îndurerat. Cu

vânătăi pe obraji şi cu răni inflamate pe braţe şi pe picioare şi pe piept. *Nu ai cum să foloseşti andrele înroşite în foc fără să laşi semne, dar trebuie să recunosc că arată destul de bine, dacă e să ţinem cont prin câte a trecut.* Era complet gol, cu excepţia unei bucăţi de pânză petrecute peste şolduri. *Ca să cruţăm firea delicată a doamnelor de faţă. Este o distracţie pe cinste să priveşti cum unui om i se scot măruntaiele, dar vederea cocoşelului lui ar fi ceva obscen.*

Un funcţionar apăru în faţa eşafodului şi începu să citească numele deţinutului, natura acuzaţiilor care îi erau aduse, mărturisirea acestuia şi pedeapsa la care era condamnat, însă chiar şi de la această distanţă mică nu prea putea fi auzit din cauza murmurului mulţimii, accentuat de ocazionale strigăte furioase. Glokta se strâmbă de durere şi începu să-şi mişte încet piciorul înainte şi înapoi ca să-şi relaxeze muşchii.

Călăii cu chipurile acoperite de măşti preluară deţinutul cu deosebită grijă. Traseră un sac negru peste capul solului, îi puseră cătuşe la mâini, la gât, la glezne. Glokta urmări cum pânza sacului se mişcă acolo unde era gura bietului om. *Ultimele răsuflări disperate. Oare se roagă? Oare împroaşcă blesteme furibunde? Cine ştie? Şi, oricum, ce mai contează?*

Îl săltară în aer şi îl ţintuiră pe cadru. Mare parte din greutate i se sprijinea în braţe, iar manşonul din jurul gâtului era destul de strâns ca să-l sufoce, dar nu să-l şi ucidă. Bineînţeles că se zbătu. *Absolut firesc. Instinctul animalic de a te zvârcoli ca să scapi din strânsoare şi să poţi respira din nou. Instinct căruia nu i te*

poți împotrivi. Unul dintre călăi se duse la rastel, alese o sabie grea și o prezentă publicului cu gesturi afectate. Soarele bicisnic sclipi o clipă pe lamă. Se întoarse cu spatele la spectatori și începu să taie.

Se așternu o tăcere de mormânt, întreruptă doar de susurul înăbușit al respirației lui Tulkis. Această pedeapsă nu necesita strigăte. Această pedeapsă pretindea doar o liniște stupefiată. Aceasta era o pedeapsă la care nu se putea răspunde decât cu priviri oripilate și fascinate. *Acesta îi este scopul.* Nimic altceva decât tăcere și bolboroseala moale a respirației deținutului. *Atâta vreme cât cercul de fier din jurul gâtului îl împiedică să zbiere.*

– Pedeapsă pe măsura faptei, șopti Ardee urmărind cum ies intestinele din trupul fostului emisar. Așa îi trebuie pentru că l-a asasinat pe Prințul Moștenitor.

Glokta se aplecă la urechea tinerei.

– Sunt destul de sigur că nu a asasinat pe nimeni. Bănuiesc că nu se face vinovat de nimic altceva decât de faptul că este un om curajos, care ne-a spus adevărul și ne-a întins mâna în semn de pace.

Ardee făcu ochii mari.

– Atunci de ce a primit pedeapsa asta?

– Pentru că Prințul Moștenitor a fost ucis. Cineva trebuie să fie pedepsit.

– Dar... cine l-a ucis de fapt pe Raynault?

– Cineva care nu dorește să fie pace între Gurkhul și Uniune. Cineva care vrea ca războiul dintre noi să se intensifice, să se extindă și să nu ia sfârșit niciodată.

– Cine ar putea dori una ca asta?

Glokta nu-i răspunse. *Într-adevăr, oare cine?*

Nu trebuie să-l admiri pe nemernicul ăla de Fallow, dar trebuie să recunoşti că se pricepe la mobilier. Glokta se sprijini de spătarul moale al scaunului, cu picioarele întinse spre focul din cămin. Începu să-şi rotească gleznele care îl dureau înfiorător.

Însă Ardee nu părea a se simţi la fel de bine. *Să nu uităm însă că distracţia de dimineaţă n-a fost un spectacol prea plăcut.* Stătea lângă fereastră, dusă pe gânduri, cu fruntea încreţită, şi se trăgea tulburată de o şuviţă de păr.

– Simt nevoia să beau ceva.

Se duse la bufet şi scoase dinăuntru o sticlă şi un pahar. Ezită şi se uită la Glokta.

– N-ai de gând să-mi spui că e prea devreme?

El ridică din umeri.

– Ştii şi singură ce oră este.

– Simt nevoia să beau ceva după...

– Atunci bea. Nu trebuie să te justifici în faţa mea. Nu sunt fratele tău.

Îl privi furioasă, deschise gura de parcă ar fi vrut să-i răspundă, se răzgândi şi împinse cu gesturi bruşte şi paharul, şi sticla înapoi. Apoi trânti uşiţa bufetului.

– Mulţumit?

Ridică iarăşi nepăsător din umeri.

– Cât de mulţumit îmi permite starea mea să fiu.

Ardee se trânti pe scaunul din faţa lui şi îşi ţintui cu privirea ursuză un pantof.

– Şi acum?

– Acum? Acum ne vom încânta reciproc cu observaţii amuzante cam o oră, apoi poate vom face o

plimbare prin oraș? O plimbare lentă, bineînțeles. După care poate vom lua prânzul. Mă gândeam să mergem la...

– Mă refeream la succesiunea la tron.

– Ah, murmură Glokta. La asta te refereai.

Se întinse și își aranjă mai bine pernele de la spate, apoi se întinse iarăși cu un geamăt de satisfacție. *Stând în camera asta călduroasă și confortabilă, în această companie plăcută, chiar m-aș putea mistifica spunându-mi că am o viață.* Și continuă cu un surâs:

– Se va vota în Consiliul Deschis. Nu am niciun dubiu că, până atunci, vom asista la o orgie de șantaje, de mituiri, de corupție și de trădare. La un carnaval de încheieri de afaceri, de spargeri de alianțe, de intrigi și de asasinate. La un dans vesel de măsluiri, de aranjamente, de amenințări și de promisiuni. Și toate acestea vor continua până la moartea Regelui, *atunci* se va vota în Consiliul Deschis.

Ardee îi aruncă zâmbetul ei pieziș.

– Până și fetele din popor spun că Regele nu va mai trăi mult.

– Măi să fie, ridică Glokta din sprâncene. Din moment ce până și ele spun asta, înseamnă că e adevărat.

– Care sunt favoriții?

– De ce nu-mi spui pe care l-ai prefera tu?

– Bine, am să-ți spun, fu de acord tânăra și se așează mai bine în scaun, frecându-și maxilarul gânditoare cu un deget. Bineînțeles că primul ar fi Brock.

– Bineînțeles.

– Apoi Barezin, Heugen și Isher.

Glokta încuviință dând din cap la fiecare nume rostit. *Nu-i deloc proastă.*

– Ei sunt cei patru favoriți. La cine altcineva ne-am mai putea gândi?

– Meed a dat cu piciorul la orice șansă ar fi avut atunci când a fost învins de nordici. Ce părere ai de Skald, Lordul Guvernator din Starikland?

– Foarte bine. Are șanse minime, dar va fi pe listă...

– Iar dacă voturile din Midderland se vor împărți...

– Cine poate spune ce se va întâmpla?

Își surâseră larg.

– În momentul acesta ar putea fi oricine, continuă el. În plus, ar mai trebui să luăm în considerație și copiii din flori ai Regelui.

– Există bastarzi?

Glokta ridică din sprâncene.

– Cred că pot numi pe vreo doi.

Ardee izbucni în râs, iar el se felicită pentru că reușise s-o scoată din starea de posomorală.

– Firește, sunt doar zvonuri. Ai auzit vreodată de Carmee dan Roth? Este doamnă de onoare la curte și este considerată a fi o frumusețe de excepție. Cu ani în urmă era favorita Regelui. A dispărut fără veste și apoi s-a spus că ar fi murit, poate la naștere, dar cine știe? Oamenilor le place teribil să bârfească, și se întâmplă ca tinerele frumoase să moară din când în când, fără să fi purtat în pântece un bastard de sânge regesc.

– O, așa este, așa este! flutură din gene Ardee, prefăcându-se că ar fi în pragul leșinului. Noi, femeile, suntem o specie tare bolnăvicioasă.

– Da, draga mea, așa sunteți. Frumusețea este un blestem. Eu unul mulțumesc stelelor în fiecare zi că m-au vindecat de ea, zise Glokta aruncându-i zâmbetul lui știrb și batjocoritor. Membrii Consiliului Deschis au năpădit orașul cu zecile și îndrăznesc a spune că mulți din ei nu au pus piciorul niciodată în Rotonda Lorzilor. Au simțit mirosul puterii și vor să ia parte la împărțirea ei. Fiecare vrea să obțină câte ceva, atâta vreme cât se mai poate. S-ar putea să asistăm acum la unicul moment în zece generații când toți nobilii sunt pregătiți să ia o decizie reală.

– Dar ce decizie... murmură Ardee clătinând din cap.

– Ai dreptate. Cursa va fi lungă, iar concurența va fi aprigă. *Ca să nu spun mortală.* Și iau în calcul și posibilitatea ca, în ultima clipă, să apară un străin. Cineva din afară, fără dușmani. Un candidat de compromis.

– Și cum rămâne cu Consiliul Închis?

– Le este interzis să ia atitudine, desigur, pentru a asigura imparțialitatea procesului, pufni el. Imparțialitate! Ceea ce își doresc ei din adâncul inimii este să ne vâre un neavenit pe gât. Cineva pe care ei să-l poată domina, să-l poată manipula, astfel încât să-și poată continua netulburați scandalurile.

– Dar există un asemenea candidat?

– Oricine are drept de vot poate fi o opțiune, prin urmare, teoretic, cel puțin, sunt sute de candidați. Dar, firește, cei din Consiliul Închis nu pot cădea de acord asupra unuia, așa că se agață fără pic de demnitate de candidații cei mai puternici, schimbându-și loialitățile după cum bate vântul, cu speranța că vor reuși să-și

asigure viitorul, făcând tot ce le stă în putere ca să rămână în funcție. Au pierdut atât de repede puterea în favoarea nobililor, că și acum li se învârt capetele. Iar unele din aceste capete vor cădea, fii sigură de asta.

– Și crezi că va cădea și al tău? îl întrebă Ardee privindu-l pe sub sprâncene.

Glokta își linse încet gingiile.

– Dacă va cădea capul lui Sult, probabil că al meu va fi următorul.

– Sper să nu se întâmple așa ceva. Ai fost bun cu mine. Mai bun decât oricine altcineva. Mai bun decât merit.

Folosea din nou vicleșugul cu pretinsa sinceritate, iar Glokta, deși conștient de prefăcătoria tinerei, se simți din nou dezarmat.

– Prostii, mormăi el, foindu-se stânjenit în scaun.

Bunătate, sinceritate, încăperi plăcute și confortabile... colonelul Glokta ar fi știut ce să spună, dar eu mă simt străin aici. Încă mai bâjbâia în căutarea unui răspuns, când se auzi o bătaie energică în ușă.

– Aștepți pe cineva?

– Pe cine să aștept? Toți oamenii pe care îi cunosc sunt în camera aceasta.

Glokta încercă să tragă cu urechea, însă nu prinse decât niște murmure nedeslușite. Apoi servitoarea vârî capul pe ușă.

– Îmi cer iertare, dar cineva îl caută pe Superior.

– Cine? se răsti la ea Glokta.

Severard, cu vești despre garda Prințului Raynault? Vitari, cu vreun mesaj de la Arhilector? O altă problemă

pe care trebuie s-o rezolv de urgență? Alte întrebări pe care le am de pus?

– Zice că îl cheamă Mauthis.

Glokta simți că-i zvâcnește tot obrazul stâng. *Mauthis?* Nu se mai gândise de multă vreme la el, dar îi veni imediat în minte chipul uscățiv al bancherului care-i întindea chitanța la semnat. *Chitanță pentru darul de un milion de mărci. S-ar putea ca la un moment dat în viitor să vină la tine un reprezentant al băncii Valint și Balk și să-ți ceară anumite... favoruri.*

Ardee îl privea îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, nimic, hârâi el încercând să nu sune ca și cum s-ar fi sufocat. Un vechi colaborator. Mă poți lăsa singur o clipă? Trebuie să discut cu acest domn.

– Bineînțeles.

Tânăra se ridică și se îndreptă spre ușă în șoapte de mătase pe covor. Se opri la jumătatea drumului și se uită înapoi, mușcându-și buzele. Se îndreptă spre bufet, de unde scoase sticla și paharul. Apoi ridică din umeri.

– Simt nevoia să beau ceva.

– Toți simțim nevoia asta, murmură Glokta în urma ei.

Mauthis intră după câteva secunde. Aceiași pometi proeminenți, aceiași ochi reci duși în fundul capului. Dar parcă era ceva schimbat în atitudinea lui. *O anumită nervozitate. Poate o anumită neliniște?*

– Ca să vezi, Maestre Mauthis, ce onoare să...

– Poți să renunți la amabilități, Superiorule, spuse bancherul cu glas pițigăiat și scrâșnit ca niște

balamale ruginite. N-am vanități deșarte. Prefer să vorbesc deschis.

– Foarte bine. Ce anume aș putea să...

– Stăpânii mei, banca Valint și Balk, nu sunt deloc mulțumiți cu felul în care îți desfășori ancheta.

Mintea lui Glokta o luă la fugă.

– Ancheta despre ce?

– Despre moartea Prințului Moștenitor Raynault.

– Ancheta aceasta s-a încheiat. Te asigur că nu...

– Să punem cărțile pe masă, Superiorule. Ei știu. Ți-ar fi mult mai ușor dacă ți-ai spune în permanență că ei știu totul. De obicei așa se și întâmplă. Crima a fost soluționată cu impresionantă rapiditate și competență, dacă-mi este permis a spune. Stăpânii mei sunt încântați de rezultate. Vinovatul a fost adus în fața justiției. Nu folosește nimănui dacă vei săpa mai adânc în treaba asta nefericită.

Chiar că a pus cărțile pe masă. Însă de ce i-ar deranja întrebările mele pe Valint și Balk? Mi-au dat bani tocmai pentru a dejuca planurile gurkienilor, iar acum nu le convine că investighez un complot gurkian? N-are niciun sens... doar dacă nu cumva asasinul nu a venit din sud. Doar dacă nu cumva asasinii Prințului Raynault sunt de prin părțile noastre.

– Mai sunt câteva amănunte ce trebuie elucidate, mormăi Glokta. Stăpânii tăi n-au motiv de supărare...

Mauthis înaintă un pas. Fruntea îi lucea de transpirație, deși în încăpere nu era prea cald.

– Nu sunt supărați, Superiorule. Dar nu aveai de unde să știi că sunt nemulțumiți. Acum știi. Iar

dacă ai continua această anchetă, deși știi că îi nemulțumește... abia atunci se vor supăra.

Se aplecă spre Glokta și îi șopti:

– Îngăduie-mi să-ți spun, Superiorule, ca de la un pion la altul. Nu dorim ca ei să se supere.

Tonul bancherului era straniu. *Nu mă amenință. Mă imploră.*

– Vrei să spui, murmură Glokta aproape fără să-și miște buzele, că îl vor informa pe Arhilectorul Sult despre micuțul lor aport la apărarea cetății Dagoska?

– Asta nu-i nimic.

Expresia de pe chipul lui Mauthis era clară. *Teamă.* Teamă, pe chipul acela care, în mod obișnuit, era o mască a indiferenței. Ceva din această atitudine nouă a bancherului îi lăsă lui Glokta un gust amar, îi șerpui fiori reci pe șira spinării, îi puse un nod dureros în gât. Își amintea senzația aceasta. O mai încercase cu multă vreme în urmă. Așa simțea el teama. *M-au cumpărat. Complet și definitiv. Am știut atunci când am semnat. Acesta a fost prețul, iar eu nu am avut de ales și a trebuit să-l plătesc.*

Spuse încet și poticnit:

– Anunță-i pe stăpânii tăi că nu vom continua ancheta.

Mauthis închise ochii o clipă și răsuflă evident ușurat.

– Sunt nespus de bucuros să le transmit acest mesaj. O zi bună îți doresc.

Și ieși, lăsându-l singur pe Glokta în salonul lui Ardee, holbându-se la ușă și întrebându-se ce anume se petrecuse.

SĂLAŞUL DE PIATRĂ

Prora corabiei se izbi cu forţă de malul stâncos în gemete şi scrâşnete de pietriş. Doi vâslaşi săriră în valuri şi traseră vasul alţi câţiva paşi mai înspre ţărm. Îl fixară bine, apoi se grăbiră să se întoarcă la bord, ca şi cum apa le-ar fi provocat o durere puternică. Jezal îi înţelegea. Această insulă de la Marginea Lumii, această destinaţie finală a călătoriei lor, acest loc numit Shabulyan avea, fără doar şi poate, un aspect extrem de neplăcut.

Era o colină enormă, din pietre goale, promontorii abrupte şi maluri dezolante sfârtecate de valurile reci. Versanţi ascuţiţi şi costişe cu grohotiş perfid se ridicau alcătuind muntele sinistru, de un negru ameninţător pe cerul întunecat.

– Vreţi să veniţi pe ţărm? îi întrebă Bayaz pe corăbieri.

Cei patru vâslaşi nu dădură semne că ar fi vrut, iar căpitanul lor clătină încet din cap.

– Am auzit numai lucruri rele despre insula asta, mormăi el în limba comună, dar cu un accent atât de pronunțat că abia putea fi înțeles. Se spune că-i blestemată. Vă așteptăm aici.

– S-ar putea să dureze.

– Vă așteptăm cât va fi nevoie.

Bayaz ridică din umeri.

– Atunci, așteptați-ne.

Coborî în apa până la genunchi. Ceilalți îl urmară cam fără tragere de inimă prin apa înghețată spre mal.

Era un loc sinistru, un loc potrivit numai pentru pietre și apa rece. Valurile spumegau lacome pe țărm și se retrăgeau în silă printre pietre. Bătea un vânt nemilos peste acest pustiu, vânt care trecea tăios prin pantalonii uzi ai lui Jezal, prin părul lui ud, vârându-i-l în ochi și înfrigurându-l până în măduva oaselor. Un vânt care îi răpi și ultima urmă de emoție pe care ar fi simțit-o la gândul că au ajuns la capătul drumului. Un vânt care reușea să descopere crăpăturile și găurile din bolovani și le făcea să cânte, să ofteze și să bocească într-un cor funest.

Vegetație nu era mai deloc aici. Ceva iarbă lipsită de culoare, lipsită de sevă; câteva tufe cu țepi, mai mult moarte decât vii; câteva pâlcuri de copaci uscați agățați cu disperare de stâncile implacabile, îndoiți în direcția vântului, de parcă ar fi putut fi smulși din rădăcini în orice clipă. Jezal le simți suferința.

– Minunat loc! strigă el, iar vorbele îi fură luate de vânt de îndată ce le rosti. Dacă ești pasionat de pietre!

– Unde poate ascunde înțeleptul o piatră? îl repezi Bayaz. Printre o mie de alte pietre! Printre un milion!

Insula aceea cu siguranță nu ducea lipsă de pietre. Bolovani, roci mai mici, pietricele rotunde și prundiș, toate se găseau din abundență. Locul era extrem de dezagreabil tocmai din cauza lipsei acute de orice altceva. Jezal aruncă o privire în urmă, cuprins de un atac de panică la gândul că cei patru marinari ar fi dus corabia în larg, lăsându-i de izbeliște.

Dar erau tot acolo, lângă țărm. În spatele lor, pe oceanul învolburat, corabia mătăhăloasă și diformă a lui Cawneil stătea la ancoră, cu pânzele coborâte, cu catargul conturat negru pe cerul suferind, legănându-se încet pe valurile neliniștite.

– Trebuie neapărat să găsim un loc adăpostit de vânt! răcni Logen.

– Oare există așa ceva pe insula asta nenorocită? zbieră Jezal.

– Trebuie să existe! Vreau să fac focul!

Picior-Lung arătă spre stânci.

– Probabil că vom găsi o peșteră acolo sus, sau un loc adăpostit. Veniți după mine!

Se cățărară pe țărm, mai întâi alunecând pe pietrișul ud, apoi țopăind din piatră în piatră. Spre deosebire de orice altă destinație, Marginea Lumii nu părea absolut deloc să merite osteneala aceasta. Ar fi putut găsi pietre și apă rece din belșug fără să părăsească nordul. Logen avea o presimțire urâtă despre locul acesta, însă nu avea niciun rost să-și manifeste temerile cu glas tare.

Presimțiri urâte îl tot bântuiseră în ultimii zece ani. Caută spiritul ăsta, găsește Sămânța asta, apoi pleacă, și fă-o cât mai degrabă. Și după ce se va fi terminat totul? Ce va face? Se va întoarce în nord? Se va întoarce la Bethod și la fiii lui, la cazne și la vrajbe și la râurile de sânge stricat? Logen se înfioră. Nu-l atrăgea nimic din toate acestea. Mai bine înfruntă-ți temerile decât să trăiești toată viața cu frica în sân, i-ar fi spus tatăl lui. Pe de altă parte, însă, tatăl lui obișnuia să spună o droaie de lucruri, și multe dintre ele nu erau cine știe ce.

Se uită la Ferro, iar ea îi întoarse privirea. Nu se încruntă, nu surâse. Firește că el nu se pricepuse niciodată să înțeleagă mintea femeilor, sau mintea oricui altcuiva, însă Ferro era o enigmă mai deosebită. În timpul zilei, era la fel de rece și de îmbufnată ca de obicei, dar în majoritatea nopților se cuibărea lângă el sub pătură. Nu o înțelegea, dar nici nu îndrăznea să o întrebe nimic. Trist adevăr, ea era cel mai bun lucru care i se întâmplase în viață de foarte mult timp. Oftă adânc și se scărpină în cap. Acum, că punea astfel problema, își dădea seama că nu era mare lucru de viața lui.

La baza stâncilor dădură peste un soi de peșteră. De fapt, mai mult o scobitură între doi bolovani uriași, ferită cât de cât de rafalele puternice ale vântului. Nu tocmai un loc prielnic conversației, dar insula era pustie, iar Logen se îndoia că ar putea găsi unul mai bun. În fond, trebuie să fii realist.

Ferro ciopârți cu sabia un copac pipernicit din apropiere și aduse câteva vreascuri pentru foc. Logen se așeză pe vine și începu să scapere cremenea cu

degete amorțite de frig. Curenții de aer pătrundeau printre stânci, iar lemnul era ud, dar, după multe înjurături și multă strădanie, reuși să aprindă un foc anemic. Se ghemuiră toți în jurul lui.

– Adu-mi lada, îi ceru Bayaz.

Logen o scoase din raniță și o puse cu un geamăt lângă Ferro. Bayaz pipăi cu vârful degetelor pe marginea ei, găsi încuietoarea ascunsă, iar capacul se ridică fără zgomot. Înăuntru erau niște spirale metalice, în jurul unui locaș cam de mărimea pumnului lui Logen.

– La ce folosesc astea? întrebă nordicul.

– Să capitoneze și să țină nemișcat obiectul dinăuntru.

– Chestia aia trebuie să stea capitonată?

– Așa s-a gândit Kanedias că ar fi mai bine.

Acest răspuns nu-l făcu pe Logen să se simtă mai în largul lui.

– Pune-l înăuntru atunci când te simți în stare, spuse Magul întorcându-se către Ferro. Nu este cazul să ne expunem mai mult decât e necesar. Iar voi, ceilalți, ați face bine să vă țineți la distanță.

Și le făcu semn cu mâinile să se îndepărteze. Luthar și Picior-Lung se împiedicară unul de celălalt în zelul lor de a scăpa de acolo. Quai însă rămăsese cu ochii ațintiți la pregătiri și nu se mișcă din loc.

Logen ședea cu picioarele încrucișate în fața flăcării anemice, simțind cum nodul de neliniște din stomac crește cu fiecare secundă. Deja regreta că se băgase în toată afacerea asta, dar acum era un picuț cam târziu ca să se răzgândească.

– Ar fi bine dacă le-am oferi ceva, zise el privind în jur și dând cu ochii de Bayaz care-i întindea o ploscă din tablă.

Logen îi scoase dopul, iar aroma alcoolului îi mângâie nările ca o iubită de mult pierdută și jelită.

– Vrei să spui că ai avut băutura asta la tine tot timpul?

Bayaz dădu din cap.

– Pentru momentul acesta.

– Păcat că n-am știut! Aș fi folosit-o cum se cuvine de câteva ori.

– O poți folosi cum se cuvine acum.

– Nu-i chiar același lucru.

Logen duse plosca la gură și luă o dușcă, se împotrivi din răsputeri dorinței aprige de a înghiți, își umflă obrajii și o scuipă peste foc, stârnind flăcări aprige.

– Și acum? îl întrebă Bayaz.

– Acum așteptăm. Așteptăm până când...

– Aici sunt, Nouădegete.

Voce aidoma vântului printre stânci, aidoma pietrelor care cad de pe munți, aidoma mării care se agață de mal, nevrând să se retragă. Spiritul se ivi în adăpostul lor strâmt dintre stânci – o nălucă fără umbră, ca un morman cenușiu de pietre, înalt cât doi oameni.

Logen ridică din sprâncene. Niciodată spiritele nu răspund cu atâta promptitudine, presupunând că se deranjează să răspundă vreodată.

– Ai venit repede.

– Așteptam să mă chemi.

– Ai așteptat cam mult, mi se pare.

Spiritul era de acord, da, aşteptase cam mult.

– Ei bine, hm, păi... am venit după...

– După obiectul pe care mi l-au încredinţat fiii lui Euz. Înseamnă că în lumea oamenilor se petrec lucruri oribile dacă aţi pornit în căutarea lui.

Logen simţi că nu mai are aer.

– Când nu se petrec asemenea lucruri?

– Tu vezi ceva? şopti Jezal mai din spate.

– Nimic, îi răspunse Picior-Lung. Trebuie să recunosc că este...

– Gura! mârâi Bayaz peste umăr.

Spiritul pluti mai aproape de el.

– Să fie oare acesta Întâiul dintre Magi?

– El este, spuse Logen, neplăcându-i abaterea de la subiect.

– E mai scund decât era Juvens. Şi nici nu-mi place cum arată.

– Ce zice? se răţoi nerăbdător Bayaz, holbându-se în aer, cam la stânga spiritului.

Logen îşi scărpină obrazul.

– Zice că Juvens era înalt.

– Înalt? Şi ce dacă? Ia ce ne trebuie şi hai să plecăm de-aici!

– Nu mai are răbdare, tună spiritul.

– Venim de foarte departe. Are toiagul lui Juvens.

Spiritul dădu din cap.

– Cunosc bine ramura aceea uscată. Mă bucur. Am purtat şi eu toiagul acesta multe ierni lungi şi ştiu cât de greu este. Acum am să aţipesc puţin.

– Bună idee. Dar, înainte de asta, dacă ai vrea să...

– Am să-l dau femeii.

Spiritul își vârî mâna în burta lui de piatră, iar Logen se dădu înapoi precaut. Pumnul reapăru, iar nordicul se cutremură când înțelese ce era în el.

– Întinde-ți mâinile, îi spuse lui Ferro.

Când lucrul acela căzu în palmele întinse ale lui Ferro, Jezal scoase un icnet involuntar și se feri, protejându-și îngrozit fața cu mâna. Bayaz privea fix, cu ochii mari. Quai întinse nerăbdător capul. Logen se strâmbă și se dădu înapoi. Iar Picior-Lung se retrase speriat până la intrarea în peșteră. O clipă nesfârșită, toți șase se holbară la obiectul întunecat din mâinile lui Ferro, fără să se miște, fără să scoată vreun cuvânt. Nu se auzea decât bocetul vântului. Iată, acum găsiseră ce căutau. Găsiseră lucrul acela după care veniseră de la atât de mare depărtare și pentru care înfruntaseră atâtea primejdii. Găsiseră lucrul acela pe care Glustrod îl scosese din inima pământului cu atât de mulți ani în urmă. Găsiseră lucrul acela care transformase în ruină cel mai minunat oraș din câte existaseră vreodată.

Sămânța. Forma concretă a Celeilalte Părți. Esența magiei.

Atunci Ferro începu să se încrunte ușor.

– Asta e? întrebă ea neîncrezătoare. Chestia asta e în stare să prefacă Shaffa în praf și pulbere?

Jezal trecuse și el de șocul inițial și își dădu seama că, într-adevăr, arăta ca o piatră obișnuită. O bucată de rocă de un gri întru nimic ieșit din comun, de mărimea unui pumn de om. Niciun fel de sentiment

de pericol supranatural nu se revărsa din ea. Niciun fel de putere letală nu era evidentă. Niciun fel de fulgere nimicitoare nu țâșneau. De fapt, arăta ca o piatră obișnuită.

Bayaz clipi. Se apropie în patru labe. Se uită cu atenție la obiectul din palmele lui Ferro. Își umezi buzele și începu, foarte încet, să ridice mâna. Iar Jezal îl urmărea înmărmurit, simțindu-și inima zbătându-se înnebunită în urechi. Bayaz atinse ușurel piatra cu vârful degetului mic, apoi și-l trase la iuțeală înapoi. Dar nu se uscă și nici nu căzu mort. O atinse iarăși. Dar nu se auzi nicio explozie asurzitoare. Își lipi palma de ea. Își strânse degetele groase în jurul ei. O ridică. Și totuși, arăta ca o piatră obișnuită.

Întâiul dintre Magi se holbă cu ochi tot mai căscați la obiectul pe care îl ținea în mână.

– Nu-i asta, șopti el cu buze tremurânde. Asta-i doar o piatră!

Tăcere șocată. Jezal se uită la Logen, iar nordicul se uită la el, cu nedumerire întipărită pe chipul plin de cicatrice. Jezal se uită la Picior-Lung, iar Navigatorul ridică din umerii ascuțiți. Jezal se uită la Ferro și văzu cum încruntătura femeii devine tot mai aprigă.

– Doar o piatră? murmură ea.

– Nu-i asta? șuieră Quai.

– Înseamnă..., se bâlbâi Jezal care abia acum pricepuse cuvintele lui Bayaz. Că am făcut tot drumul ăsta... degeaba?

Rafala de vânt iscată din senin stinse flacăra pipernicită și îl umplu de nisip.

– Poate că-i o greşeală, îndrăzni să intervină Picior-Lung. Poate că mai există vreun alt spirit, poate că mai există...

– Nu-i nicio greşeală, spuse Logen clătinând din cap.

– Dar..., lui Quai aproape că-i ieşiseră ochii din chipul pământiu. Dar... cum se poate?

Bayaz nu-l luă în seamă.

– Kanedias, spuse el printre dinţii încleştaţi de furie. El este de vină. A descoperit o modalitate prin care să ne tragă pe sfoară pe noi, pe fraţii lui, şi a schimbat Sămânţa cu piatra asta inutilă şi a ţinut-o doar pentru el. Până şi în moarte Creatorul se leapădă de mine!

– Doar o piatră? mârâi Ferro.

– Am renunţat la şansa de a lupta pentru ţara mea, şopti Jezal, cu pieptul cuprins în vâltoarea indignării, şi m-am târât sute de kilometri prin pustiu. Am fost bătut şi rănit şi mi s-au rupt oasele şi m-am umplut de cicatrice... degeaba?

– Sămânţa, şopti Quai cu buze albe, suflând agitat pe nări. Unde e? Unde?

– Dacă aş şti, lătră stăpânul lui, ai senzaţia că am fi pe insula asta uitată de lume, jucându-ne cu spiritele pentru o bucată nenorocită de piatră?

Ridică braţul şi azvârli furios piatra de pământ. Aceasta se crăpă şi se sfărâmă în bucăţi, iar bucăţile acelea ricoşară şi se rostogoliră cu zgomot printre o sută de alte asemenea pietre, printre o mie de alte asemenea pietre, printre un milion de alte pietre identice.

– Nu-i aici, clătină din cap Logen cu tristeţe. Să vă spun ceva despre...

– Doar o piatră? își arătă colții Ferro, cu ochii alergând de la bucățile de piatră la chipul lui Bayaz și înapoi. Mincinos nenorocit ce ești! urlă ea țâșnind în picioare cu pumnii strânși. Mi-ai promis răzbunare!

Bayaz se întoarse la ea, cu fața deformată de furie.

– Crezi tu că nu am alte griji mai importante decât *răzbunarea* ta? mugi el, împroșcând salivă. Sau *dezamăgirea* ta? zbieră el la Quai, cu venele gâtului umflate. Sau *frumusețea* ta blestemată?

Jezal înghiți în sec și se retrase în adâncul peșterii, încercând să se facă nevăzut. Propria-i furie fusese stinsă de turbarea violentă a lui Bayaz, la fel cum focul lor sărăcăcios fusese stins de vânt doar cu câteva clipe mai devreme.

– Am fost tras pe sfoară! urlă Întâiul dintre Magi, încleștând și descleștând pumnii cu mânie zadarnică. Cu ce am să mă lupt cu Khalul?

Jezal tresări și se făcu mic, convins că, dintr-o clipă într-alta, unul dintre ei va fi despicat în două, sau va fi aruncat în aer și izbit de stânci, sau va exploda în flăcări. Poate chiar el. Complet neinspirat, Fratele Picior-Lung alese chiar acest moment să încerce să calmeze situația.

– N-ar trebui să ne facem inimă rea, prieteni! Călătoria în sine este propria ei răsplată...

– Un cuvânt dacă mai îndrăznești să spui, neghiob spilcuit, șuieră Bayaz, încă un cuvânt și te fac cenușă!

Navigatorul se retrase tremurând, iar Magul își înșfăcă toiagul și porni spre țărm cu mers apăsat, cu mantia fluturând în bătaia vântului înverșunat. Atât

de înspăimântător fusese accesul lui de furie, încât, o fracțiune de secundă, ideea de a rămâne pe insulă păruse celorlalți mai bună decât drumul înapoi împreună cu el.

Jezal pricepu că, prin această izbucnire nervoasă, Magul declarase că expediția lor a fost un eșec total.

– Păi, începu Logen după ce se strânseră toți în fața peșterii, închizând lada goală a Creatorului, cred că asta este. N-are sens să ne văicărim. Trebuie să fim...

– Tacă-ți fleanca, prostule! mârâi Ferro la el. Nu-mi spune tu mie cum trebuie să fiu!

Și începu să coboare spre marea zbuciumată.

Logen puse lada la loc în raniță și își puse ranița pe umeri cu un oftat.

– Realistă, murmură el și porni după ea.

Îl urmară Quai și Picior-Lung, amândoi fierbând de furie mohorâtă, amândoi tăcând, amândoi decepționați. Ultimul venea Jezal, cu ochii mijiți înaintea vântului, călcând atent din piatră în piatră, învârtind în minte povestea pe toate părțile. O fi fost lugubră starea generală de spirit, dar, spre mare lui uimire, se pomeni că începe să zâmbească. La urma urmei, niciodată nu-i păsase prea mult de reușita sau eșecul aventurii lor nebunești. Tot ce conta pentru el era că acum se ducea acasă.

Valurile se spărgeau de prora corabiei, înălțând jeturi de apă rece. Pânza se umfla și se zbătea de catarg. Vântul biciuia obrajii lui Ferro, dar ea strânse ochii și nu-l mai luă în seamă. Nedomolit, Bayaz

coborâse sub punte, iar ceilalți îl urmară, unul câte unul, ca să scape de frig. Doar ea și Nouădegete rămaseseră să privească marea.

– Ce ai de gând să faci acum? o întrebă el.

– Am să mă duc oriunde aș putea să-i ucid pe gurkieni, răspunse femeia scurt, fără să se gândească. Am să găsesc alte arme cu care să mă lupt cu ei pe oriunde pot.

Nici măcar nu mai știa dacă spune adevărul. Acum îi era greu să simtă ura de odinioară. Parcă nu i se mai părea important dacă gurkienii și-ar fi văzut de viața lor, iar ea de a ei; însă îndoielile și dezamăgirea o făcură să se înverșuneze și mai tare.

– Nu s-a schimbat nimic. Tot vreau să mă răzbun.

Tăcere.

Se uită într-o parte și îl văzu pe Nouădegete cum se încruntă la spuma firavă de pe apa neagră, de parcă nu s-ar fi așteptat la răspunsul acesta. Iar ei i-ar fi fost lesne să și-l schimbe. Ar fi putut să-i spună „Am să vin cu tine“ și cui i-ar fi fost rău atunci? Nimănui. Cu siguranță nu ei. Doar că Ferro nu se simțea în stare să se pună chiar așa la cheremul lui. Iar între ei se înălță un zid invizibil. Un zid de care nu puteau trece.

Un zid care fusese acolo în permanență.

Și nu putu spune decât:

– Tu ce-ai să faci?

Bărbatul păru să se gândească o vreme, cu chipul întunecat, mușcându-și buzele.

– Ar trebui să mă întorc în nord.

Rosti cuvintele acestea pe un ton nefericit, ocolindu-i privirea.

– E destulă treabă acolo. Nici n-ar fi trebuit să plec vreodată. Sunt multe lucruri murdare care trebuie duse la îndeplinire. Cred că într-acolo am s-o apuc. Înapoi în nord, să achit niște polițe.

Ferro se încruntă. Polițe? Cine-i spusese că în viață trebuie să mai existe și altceva în afară de răzbunare? Acum el voia doar să plătească niște polițe? Ticălos mincinos.

– Polițe, șuieră ea. Bine.

Iar cuvântul acesta îi aduse gust amar în gură.

O privi în ochi preț de o clipă parcă nesfârșită. Deschise gura, ca și cum ar fi avut intenția să spună ceva, și rămase așa, cu buzele întredeschise, cu mâna pe jumătate ridicată spre ea.

Apoi se gârbovi dintr-odată, încleștă maxilarele, se întoarse cu spatele la ea și se sprijini de balustradă.

– Bine.

Atât de ușor se termină totul între ei.

Ferro se îndepărtă supărată. Strânse pumnii și își înfipse cu putere unghiile în palme. Se blestemă, se blestemă cu obidă. De ce nu spusese altceva? Alte cuvinte, alt suflu, altă mimică a buzelor și totul ar fi fost altfel. Și i-ar fi fost foarte ușor.

Numai că Ferro nu era în stare de așa ceva și știa că niciodată nu va fi în stare. Gurkienii îi uciseseră acea parte din suflet, departe de locul acesta, cu mult timp în urmă, și o lăsaseră pustie pe dinăuntru. Proastă ea, că-și îngăduise să spere, deși simțise tot timpul, simțise cu toată ființa ei că nu avea să fie.

Speranța este pentru cei slabi.

ÎNAPOI ÎN ȚĂRÂNĂ

Copoiul și Dow, Tul și Ursuzul, West și Pike. Cei șase, strânși în cerc, privind cele două movile de pământ rece. Mai jos, în vale, soldații Uniunii își îngropau și ei morții. Copoiul îi văzuse. Sute de morți coborâți câte doisprezece în gropi. Una peste alta, era o zi proastă pentru oameni, dar una bună pentru pământ. Bătăliile se sfârșesc mereu așa. Numai pământul învinge.

Fiori-îți-dau și țăranii lui își îngropau și ei morții printre copaci. Doisprezece deja fuseseră acoperiți cu țărână, iar trei atât de grav răniți, încât mai mult ca sigur că le vor urma în câteva zile, și un al patrulea, care își pierduse brațul, putea supraviețui sau nu. Chestiune de noroc. Doar că norocul nu fusese prea generos în ultima vreme. Într-o singură zi muriseră jumătate. Bravo lor că nu dăduseră bir cu fugiții. Copoiul auzea ce spun. Vorbe triste, vorbe pline de stimă pentru cei căzuți. Cât de buni fuseseră, cât de bine luptaseră, cât de mult le va fi dus dorul și tot așa. Bătăliile se sfârșesc mereu așa. Cu vorbe pentru cei morți.

Copoiul încercă să-i înăbuşe emoţia şi se uită la pământul răscolit de la picioarele sale. Chinuitoare treabă să sapi o groapă în solul îngheţat, în frigul ăsta năprasnic. Însă e mai bine să fii cel care sapă groapa decât cel care are parte de ea, ar fi spus Logen, iar Copoiul îi dădu dreptate. Tocmai îngropase doi oameni, tocmai îngropase două părţi din sufletul lui împreună cu ei. Cathil, albă şi rece, Cathil, căreia nu-i va mai fi niciodată cald. Iar alături de ea, Treicopaci, cu scutul sfărâmat pe genunchi, cu sabia în pumnul rigid. Două speranţe ale Copoiului întoarse în ţărână – speranţă pentru viitor, speranţă din trecut. Totul se terminase, speranţele acestea nu se vor mai îndeplini niciodată şi lăsaseră un gol dureros în inima lui. Bătăliile se sfârşesc mereu aşa. Cu speranţe întoarse în ţărână.

– I-am îngropat chiar în locul unde au murit, şopti Tul. Aşa trebuie. E bine.

– Bine? mârâi Dow, privindu-l furios pe West. Bine, nu? Cel mai sigur loc de pe tot câmpul de luptă, nu? Cel mai sigur loc, nu aşa ne-ai spus?

West tresări şi îşi plecă ochii, simţindu-se vinovat.

– Fii cuminte, Dow, spuse Tul. Ştii foarte bine că nu trebuie să-l acuzi, nici pe el, nici pe nimeni altcineva. A fost o bătălie. Oamenii mor. Treicopaci era conştient de asta, nimeni nu avea mai multă experienţă decât el.

– Am fi putut să fim în alt loc, continuă Dow să mârâie.

– Am fi putut, îl aprobă Copoiul, dar aşa a fost să fie. N-avem cum să schimbăm ce s-a întâmplat,

nu crezi? Treicopaci a murit, și a murit și fata, și tuturor ne este foarte greu. Nu e nevoie să pui paie pe foc.

Dow strânse pumnii și inspiră adânc de parcă ar fi fost pe punctul să strige ceva. Apoi dădu aerul afară, își încovoie umerii și își lăsă capul în piept.

– Ai dreptate. Nu mai avem ce face.

Copoiul atinse brațul lui Pike.

– Vrei să spui ceva pentru ea?

Bărbatul cu chipul ars se uită la el și clătină din cap. Copoiul își spuse că nu prea se pricepea să vorbească, dar nu-i putea găsi vină pentru asta. Nici West nu părea că ar fi avut de gând a rosti câteva cuvinte. Prin urmare, Copoiul își drese glasul, strâmbându-se la junghiul de durere care-i săgetă pieptul, și începu el să vorbească. Cineva trebuia s-o facă.

– Tânăra pe care am îngropat-o aici, Cathil se numea. Nu pot spune că am cunoscut-o foarte bine, sau de multă vreme, dar pot spune că mi-a plăcut atât cât am cunoscut-o... N-am cunoscut-o prea bine. Dar avea ceva îndrăzneală, cred că toți ne-am dat seama de asta pe drumul spre nord. A îndurat și frigul, și foamea împreună cu noi, fără să se plângă niciodată. Îmi doresc s-o fi putut cunoaște mai bine. Speram să o pot cunoaște mai bine, dar adesea nu obținem ceea ce sperăm. Nu era de-a noastră, dar a murit alături de noi, așa că eu cred că se cuvine să fim mândri că se află în țărână lângă ai noștri.

– Așa este, zise Dow. Suntem mândri că ne-a fost alături.

– E drept, zise și Tul. Țărâna îi acceptă pe toți în același fel.

Copoiul le aprobă spusele și scoase un oftat prelung și tremurat.

– Vrea cineva să vorbească pentru Treicopaci?

Dow tresări și își plecă privirea, începând să-și foiască picioarele în noroi. Tul își ridică ochii umezi spre cer. Și Copoiul era pe punctul de a izbucni în plâns. Iar dacă ar fi fost nevoit să mai rostească un singur cuvânt, era convins că ar fi început să orăcăie ca un bebeluș. Treicopaci ar fi știut ce să spună, dar problema era că Treicopaci murise. Părea că nimeni nu se va aventura să spună ceva. Atunci Ursuzul făcu un pas înainte.

– Rudd Treicopaci, spuse el privindu-i pe fiecare în parte. I se spunea Stânca din Uffrith. Nu există nume mai vestit în tot nordul. Mare războinic. Mare conducător. Mare prieten. Viață petrecută în bătălii. S-a luptat împotriva Sângerosului Nouă, apoi a luptat alături de el. Niciodată nu a ales calea ușoară, dacă i s-a părut că e o cale greșită. Niciodată nu s-a dat în lături de la luptă, dacă i s-a părut că este o luptă ce trebuie dusă. Zece ani i-am fost alături, am cutreierat alături de el, am luptat alături de el prin tot nordul și am fost mereu mulțumit, încheie el cu un zâmbet larg.

– Frumoase vorbe, Ursuzule, spuse Dow, tot cu ochii la pământ. Frumoase vorbe.

– Nu se vor mai naște alții ca Treicopaci, murmură Tul, prefăcându-se că i-a intrat ceva în ochi.

– Așa este, fu tot ce reuși Copoiul să spună.

Fără vreun cuvânt, West se întoarse și porni cu pași grei prin pădure. Își ținea umerii cocârjați ca sub apăsarea unei greutăți. Copoiul îi văzu tâmplele pulsând. Fără doar și poate că se învinovățea pentru cele petrecute. Din proprie experiență, Copoiul știa că așa se întâmplă când mor alți oameni, iar West părea predispus la asta. Pike îl urmă și amândoi trecură pe lângă Fiori-îți-dau, care venea din direcție opusă.

Se opri lângă morminte, privindu-le sumbru, cu părul în ochi. Apoi se uită la ei.

– Nu vreau să par lipsit de respect. Deloc. Dar avem nevoie de un nou conducător.

Dow îl privi chiorâș și șuieră:

– Nici nu s-a răcit bine.

Fiori-îți-dau ridică mâinile.

– Atunci acesta este cel mai bun moment să discutăm. Ca să nu încapă neînțelegeri. Sincer să fiu, băieții mei sunt cam nervoși. Și-au pierdut prietenii și l-au pierdut și pe Treicopaci, iar realitatea este că au nevoie de altcineva pe care să se bizuie. Care va fi acela?

Copoiul se frecă la ochi. Gândul acesta nu-i trecuse încă prin minte. Iar acum că trebuia să se gândească la problema asta, se gândea degeaba, că nu reușea să găsească nicio soluție. Tul Duru Capdetunet și Dow cel Negru erau două nume grele, amândoi mai conduseseră oameni în luptă înainte, și îi conduseseră bine. Copoiul se uită la ei. Cei doi își aruncau priviri încruntate.

– Nu-mi pasă care dintre voi o să ne fie șef, spuse el. Am să vă urmez oricum. Dar este limpede ca lumina zilei că trebuie să fie unul dintre voi doi.

Tul se uită mânios la Dow, iar Dow se uită furios la Tul.

– Nu pot să-l urmez, tună Tul, iar el nu mă va urma pe mine.

– Așa este, șuieră Dow. Am mai discutat despre asta. N-ar merge.

Tul clătină din cap.

– De aceea nu trebuie să fie niciunul dintre noi doi.

– Nu, fu de acord Dow. Nu trebuie să fie niciunul dintre noi.

Își supse dinții și scuipă ceva flegmă pe jos.

– De aceea tu trebuie să ne fii șef, Copoiule.

– De aceea trebuie să ce? se holbă ca trăsnit Copoiul.

Tul dădu vârtos din cap.

– Tu ești șeful. Am stabilit deja.

– Îhî, îl aprobă Ursuzul fără să-și ridice privirea.

– Nouădegete nu mai e, zise Dow, nu mai e nici Treicopaci, așa că doar tu ai mai rămas.

Copoiul se înfioră. Se aștepta ca Fiori-îți-dau să urle: „Ce? El? Șef?“. Se aștepta ca toți să izbucnească în hohote teribile de râs și să-i spună că nu fusese nimic altceva decât o glumă. Cum ar fi fost ca Dow cel Negru sau Tul Duru Capdetunet sau Harding Ursuzul, fără a-i mai pune la socoteală pe țăranii care li se alăturaseră, să-i urmeze ordinele? Cu siguranță

că aceasta era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată. Însă Fiori-îți-dau nu râdea.

– Mi se pare o alegere bună. Chiar asta aveam de gând să propun, în numele flăcăilor mei. Mă duc să le dau vestea.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă printre copaci, lăsându-l pe Copoi cu gura căscată.

– Dar cum rămâne cu ceilalți? sâsâi el de îndată ce Fiori-îți-dau se îndepărtase suficient de mult și nu-l mai putea auzi, strâmbându-se la junghiul dintre coaste. Sunt douăzeci de țărani nervoși acolo! Trebuie să știe numele celui pe care îl vor urma!

– Tu ești acela, îi zise Tul. Tu ai venit peste munți cu Nouădegete, tu ai luptat atâția ani cu Bethod. Nu mai există alt nume mai vestit decât numele tău. Ai luat parte la mai multe bătălii decât oricare dintre noi.

– Mai degrabă le-am văzut...

– Tu ești acela, spuse și Dow, și cu asta, basta. N-oi fi tu cel mai dur războinic de la Skarling încoace, ei și ce? E destul sânge pe mâinile tale ca să mă convingă să te urmez, și nu există pe lumea asta iscoadă mai bună decât tine. Poți fi un bun conducător, pentru că ai avut parte, tu însuți, de cei mai buni. Nouădegete, Bethod și Treicopaci, pe toți i-ai văzut în acțiune de foarte aproape.

– Dar nu pot... adică... adică n-aș fi în stare să conduc niciun atac așa cum făcea Treicopaci...

– Nimeni n-ar fi în stare de asta, admise Tul cu ochii plecați. Însă, din nefericire, nu ne mai putem baza pe Treicopaci. Acum tu ești șeful, iar noi vom

fi în spatele tău. Iar cine nu te va asculta va avea de-a face cu noi.

– Iar discuția cu acela va fi una a naibii de scurtă, mârâi Dow.

– Tu ești șeful, mai spuse o dată Tul și plecă spre pădure.

– Am hotărât, spuse și Dow, urmându-l.

– Îhî, fu concluzia Ursuzului care ridică din umeri și porni pe urmele celorlalți doi.

– Dar, murmură Copoiul. Hei, stați așa...

Plecaseră. De unde deduse că tocmai ce devenise căpetenia lor.

Rămase pe loc, clipind nedumerit, neștiind ce să creadă. Niciodată în viața lui nu condusese pe nimeni. Iar acum nu se simțea deloc altfel decât cu câteva minute în urmă. Și, colac peste pupăză, nu avea nicio idee despre ce anume trebuie făcut în continuare. Se simțea ca un imbecil. Ba chiar mai mult decât de obicei. Un imbecil desăvârșit.

Se puse în genunchi între cele două morminte, își vârî mâna în pământ și îl simți rece și umed.

– Iartă-mă, fato, șopti el. Nu meritai să ți se întâmple una ca asta.

Luă țărână în pumnul strâns.

– Cu bine, Treicopaci. Mă voi strădui să-ți semăn. Întoarce-te în țărână, bătrân prieten.

Se ridică și își șterse palmele de haine și porni spre cei vii, lăsându-i pe morți în urmă-i, în țărână.

Mulțumiri

Celor patru, fără de care...

Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit cartea aceasta.

Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât m-a auzit povestindu-i despre ea.

Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a răsfoit-o.

Lou Abercrombie, pe care o dor brațele de cât m-a susținut.

De asemenea...

Jon Weir, pentru că a răspândit vestea.

Simon Spanton, pentru că nu a pus piciorul în prag.

Și cine ar putea s-o uite pe...

Gillian Redfearn, care nu numai că a redactat această carte, dar a și îmbunătățit-o.